

Giới thiệu Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ

Tên Hán Việt: Khiết phích trọng chứng hoạn giả/ 洁癖重症患者

Thể loại: Kinh dị, Phá án

Độ dài: 66 chương

Edit + Design: @ndmot99 □□□

Tổng Sanh làm cô vịt trong nhà Khuất Diễn Trọng, sử dụng gắng tay dùng một lần đặt trong ngăn tủ, sau này cô mới biết những chiếc gắng tay kia anh dùng để giải quyết vấn đề sinh lý của mình.

Một người đàn ông ưa sạch sẽ, đến mức mỗi lần giải quyết vấn đề sinh lý của bản thân mà còn phải dùng gắng tay. Tổng Sanh biết được điều này, cảm thấy nếu người đàn ông này có thể chịu đựng được cô, vậy chắc chắn là tình yêu đích thực rồi!

Từ lúc quen Khuất Diễn Trọng, Tổng Sanh liền bắt đầu cuộc sống ân ái không biết xấu hổ.

Có điều, anh không chỉ là "bác sĩ lạnh lùng ưa sạch cảm dục" mà còn là "kẻ giết người ác ma".

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

"Từ đây, một đường đi thẳng xuống dưới." Cùng với giọng nữ dịu dàng, không khí xung quanh bắt đầu bị mùi máu tươi bao trùm.

"Cầm dao chắc một chút, đứa bé nghe lời sẽ không khóc, đúng không?"

Nó rung mình, một dòng chất lỏng màu đỏ âm ỉ ướt đầm hai tay đang cầm dao phẫu thuật, theo đó những giọt màu nâu nhạt trên bàn chậm rãi nhỏ xuống mặt đất, tạo thành một mảng thật lớn.

Vũng máu đỏ sậm phản chiếu đôi chân của đứa nhỏ, chuyển động như sinh mệnh, như có cánh tay kéo người vào cái hồ sâu không đáy.

...

Khuất Diễn Trọng mở mắt, nghiêng đầu nhìn đồng hồ đặt trên tủ đầu giường, đã là 6:30 sáng. Ánh mặt trời xuyên qua khe màn che chiếu vào, trong không khí mang theo hương vị an tĩnh mà thanh lạnh.

Anh xúc chán ngồi dậy, cởi bỏ áo ngủ trên người, thay vào bộ đồ vận động rộng rãi, rửa mặt rồi tới phòng khách chạy bộ trên máy.

Mồ hôi làm ướt mái tóc của anh, trên gò má, vùng lưng cũng dần bị mồ hôi làm ướt, từ ngoài có thể nhìn rõ thân hình cường tráng của người đàn ông. Hơi thở của anh chưa từng hỗn loạn, trong căn phòng yên tĩnh mà trống trải chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ.

7:00, đồng hồ đổ chuông. Khuất Diễn Trọng ngừng chạy, lấy khăn lông trắng lau mồ hôi trên mặt, một tay tắt báo thức, vào bếp.

Bánh mì, trứng chiên và một ly sữa. Ăn sáng xong, thu dọn nhà bếp một lần, anh lại vào phòng tắm, rửa sạch mồ hôi và mùi dầu mỡ trên người.

7:40, anh thay chiếc áo sơ mi trắng và quần tây, thắt cà vạt đen, mặc thêm áo vest bên ngoài. Chuẩn bị xong, anh ra ngoài, lái xe tới bệnh viện trung tâm của thành phố S.

Vào phòng thay áo blouse màu trắng, bình thường anh sẽ bắt đầu giải quyết công việc của mình, nhưng hôm nay lại không giống.

"Cốc cốc cốc..."

"Mời vào." Khuất Diễn Trọng đang viết thì dừng lại, ngồi trên ghế nhìn ra cửa.

"Chủ nhiệm Khuất, đội trưởng Tổng của đội cảnh sát hình sự thành phố tới, đang chờ anh ở phòng chờ." Nữ y tá vừa nói vừa nhin không được mà nhìn sắc mặt của anh.

"Tôi biết rồi." Khuất Diễn Trọng đóng nắp bút, đứng dậy ra ngoài.

Nữ y tá kia thấy thế liền đi theo, cô chạy tới gần Khuất Diễm Trọng để nói gì đó, còn chưa kịp mở miệng thì nghe anh lên tiếng: "Cách xa tôi một chút."

Y tá cứng đờ, nhớ tới chứng ưa sạch sẽ của người này thì bản thân lập tức lui ra sau. Người xung quanh thấy cảnh tượng như vậy cũng không trách móc, dù sao mọi người cũng làm việc chung trong một đoạn thời gian, bác sĩ và y tá đều biết vị chủ nhiệm trẻ tuổi này có thói ưa sạch sẽ nghiêm trọng, bình thường ngay cả tiếp xúc với người khác cũng không chịu nổi.

Khuất Diễm Trọng không chờ cô, tiếp tục đi nhanh để kéo dài khoảng cách. Y tá chỉ biết bắt lực đuổi theo, còn phải cẩn thận duy trì khoảng cách. Bởi do cô tới qua xịt nước hoa lên người quá nhiều, mùi hương trên quần áo hôm nay cũng chưa kịp tan, mà nó đương nhiên không thoát khỏi cái mũi nhanh nhạy của chủ nhiệm Khuất.

Theo lý thuyết, vị chủ nhiệm Khuất này đúng là con rể quốc quốc dân, khi trẻ du học ở M, ngôi trường nổi tiếng đào tạo người tài, năng lực xuất chúng, học viên trong trường còn thường hợp tác với các tổ chức an ninh, trên người đeo không biết bao nhiêu vinh dự. Ba năm trước bỗng nhiên về nước, bệnh viện trung tâm thành phố của bọn họ không biết phải bỏ ra bao nhiêu sức lực mới mời được anh về, thậm chí còn phá lệ mời anh làm chủ nhiệm.

Các bác sĩ bình thường trong nước, 28, 29 tuổi sao có thể ngồi được vị trí chủ nhiệm của bệnh viện thành phố S? Tuy nhóm chủ nhiệm toàn trên bốn mươi, chủ nhiệm Khuất nhỏ tuổi nhất nhưng không ai dám khinh thường anh, trong ba năm nay chỉ có mình anh không mắc sai lầm trong phẫu thuật, đôi tay kia không biết đã cài từ hồi sinh cho bao nhiêu người. Bởi vậy, anh dần trở thành trụ cột của bệnh viện này.

Đó cũng chưa tính là gì, anh có gương mặt tuấn tú, tính cách ôn trọng đáng để tin cậy, có xe có nhà có tiền gửi ngân hàng, không hút thuốc không rượu bia cũng không bài bạc, nghe nói còn biết nấu ăn, quả đúng là nam chính hoàn mỹ trong tiểu thuyết ngôn tình bước ra đời thật.

Nhưng, cho dù toàn bộ nữ y tá trong bệnh viện có động tâm thế nào thì cũng không ai dám tơ tưởng tới anh, tất cả đều vì chứng ưa sạch nghiêm trọng kia.

Không chỉ không được chạm vào người, ngay cả nói chuyện cũng phải cách xa hơn ba bước, giống như trên người các cô đều dính virus vậy, cho dù là mùi nước hoa cũng có thể khiến anh nhũn mây. Người đàn ông cho dù có tốt đến đâu, các cô gái cũng không thể chịu nổi. Bởi vậy anh liền biến thành nam thần lạnh lùng không ai dám tới gần của bệnh viện.

Mỗi năm đều có thực tập sinh không rõ tình hình bị diện mạo của anh hấp dẫn, muốn giữ làm của riêng, cuối cùng đều bại trận trở về, bị anh dùng ánh mắt ghét bỏ đã kích tâm hồn. Điều an ủi duy nhất chính là, bất luận nam hay nữ, anh cũng đối xử như vậy.

Nữ y tá là người từng té ngã, cũng từng như quân đội tiến công dồn dập, nhưng chỉ mới một ngày, toàn bộ hi vọng đều bị anh dập tắt. Cô bất giác nghĩ tới tương lai nếu thật sự sống cùng người như vậy, chỉ bằng đi mua tượng sáp hình người vẫn còn tốt hơn, dù sao tượng sáp cũng sẽ không kêu cô cách xa ra, cũng không có thói quen ưa sạch sẽ.

"Đội trưởng Tống chờ trong phòng phía trước, đi theo còn có một nữ pháp y, nghe nói trước kia là học sinh của anh." Y tá nói xong, thấy Khuất Diễm Trọng gật đầu, lập tức xin chỉ thị, "Vậy em đi làm việc trước?"

"Ừ."

Nữ y tá như nhận được đặc ân, nhanh chóng rời đi. Khi này cô còn cảm thấy tò mò, không biết học sinh kia và nam thần cao lãnh này có chuyện xưa khó nói gì không, nhưng dù sao y tá bọn họ cũng đã hết hi vọng, cũng không thể ngăn cản tất cả các gái không được yêu anh.

Cánh cửa kia đóng chặt, Khuất Diễm Trọng đứng bên ngoài, nhìn tay cầm, trên mặt có chút mờ hồ ngưng tụ. Anh chớp mắt, từ trong túi lấy ra một bịch khăn giấy, lúc này anh mới mở cửa, sau đó thuận tiện vứt khăn giấy vào thùng rác.

Trong phòng có hai người chờ, một nam một nữ, thấy anh tiến vào liền lập tức đứng lên. Người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát, trông còn trẻ tuổi, bộ dáng nghiêm túc. Người còn lại, Khuất Diễm Trọng vẫn nhớ đó là nghiên cứu sinh học lên thạc sĩ của học viện y khoa S, anh có đứng tiết dạy cô mấy lần.

"Giáo sư Khuất." Phương Tinh vốn đang nói chuyện, thấy Khuất Diễm Trọng tới liền cung kính chào hỏi.

Bộ dáng tôn kính mà sợ hãi của cô khiến đội trưởng Tống Ly Nguyên không khỏi kinh ngạc. Cấp dưới của anh anh biết rất rõ, trong mắt Phương Tinh chỉ có công việc, đối với ai cũng bày ra dáng vẻ pháp y lạnh lùng, nhưng cô ấy đứng trước người đàn ông này lại biến thành con cừ non sao? Chẳng lẽ người đàn ông thoát nhìn gần bằng tuổi anh thật sự đáng sợ vậy sao?

"Giáo sư Khuất, em là Phương Tinh, không biết thầy còn nhớ em không?"

"Nhớ." Khuất Diễm Trọng dứt tay vào áo, đứng đó quan sát căn phòng. Thấy trên mặt ghế dính chút bụi, anh dứt khoát không ngồi, hai người kia thấy vậy cũng chỉ đành đứng cùng anh.

Phương Tinh biết rõ cá tính của người đối diện, cũng không mong cùng anh hàn huyên chuyện cũ, nên trực tiếp nói: "Là thế này, đây là đội trưởng đội cảnh sát của bọn em Tống Ly Nguyên, hiện tại em là pháp y làm việc trong đó. Lần này bọn em tìm được một thi thể của nhiều năm trước, với khả năng của em thì không thể tìm ra nhiều manh mối, cho nên em muốn nhờ thầy giúp đỡ giám định."

Nói xong, cô mới giới thiệu Khuất Diễm Trọng với Tống Ly Nguyên: "Đội trưởng, đây là người tôi từng nhắc, giáo sư được học viện y khoa S đặc biệt mời về, mỗi tháng đều tới trường giảng dạy, tôi may mắn có dịp được giáo sư chỉ giáo vài lần. Giáo sư Khuất có học vị tiến sĩ, hiện tại là chủ nhiệm của bệnh viện trung tâm thành phố S, các lĩnh vực liên quan tới y khoa đều có đọc qua, vụ án này nếu được thầy hỗ trợ chắc chắn sẽ có tiến triển."

Tổng Ly Nguyên đã nghe Phương Tinh giới thiệu trước, thời điểm nghe tới thành tựu của Khuất Diễm Trọng thì không khỏi chặc lưỡi. Trong đó, Phương Tinh có nhấn mạnh chuyện anh ta có thói ưa sạch sẽ, kêu anh tuyệt đối phải cẩn thận. Thiên tài thường có chút chuyện kỳ quái, Tổng Ly Nguyên có thể thông cảm, cho nên không theo phép lịch sự bắt tay với anh ta, chỉ cười nói: "Giáo sư Khuất, mạo muội quấy rầy, như Phương Tinh nói, chúng tôi tới đây là muốn nhờ anh trợ giúp..."

Tổng Ly Nguyên đang khách sáo nói chuyện thì bị hành động đẩy cửa của một người cắt ngang. Từ bên ngoài đi vào là một cô gái khoảng hai mươi tuổi. Giống như vừa vận động mạnh, đồng phục cảnh sát đã bị còi bỏ, lộ ra áo sơ mi trắng đã tháo hai nút thắt bên trên. Gương mặt cô đỏ ửng, mồ hôi ướt đầy trán, bím tóc đuôi ngựa cũng trở nên lộn xộn.

Cô cảm mũ cảnh sát quạt quạt, tự nhiên tươi cười nhìn bọn họ, vừa nhìn liền biết đây là cô gái hào phóng.

Tổng Ly Nguyên vừa thấy cô, bộ dáng ôn trọng không còn phân nửa, mày kiếm nhíu chặt, quát: "Tổng Sanh, em lại làm sao vậy? Không chỉ đến trễ, nhìn bộ dáng này của em đi! Còn nữa, giày em sao thế hả?"

"À, khi nãy bắt một tên cướp, gót giày vô tình bị gãy." Cô gái bị mắng tên Tổng Sanh giật mình nhìn giày cao gót màu đen, nhắc chân còi ra đưa cho Tổng Ly Nguyên xem, giải thích, "Em cũng không muốn tới trễ, lúc đang đứng mua sữa đậu nành thì xuất hiện tên cướp giật túi người khác, em thấy vậy liền đuổi theo, chạy qua tám con phố, kết quả biến bản thân thành bộ dáng này."

Tổng Sanh cười hi hi đẩy bả vai đụng Tổng Ly Nguyên, làm nũng: "Anh trai, đội trưởng Tổng, em hằng hái làm việc nghĩa, anh đừng mắng em nữa."

Lúc này, hai y tá dẫn một thanh niên đang la hét đi vào, vừa thấy Tổng Sanh bên trong liền co rúm lại.

Tổng Ly Nguyên quay đầu nhìn em gái của mình: "Là em làm?"

Tổng Sanh vẫn cười, dùng sức đánh một cái lên lưng hân: "Lúc truy bắt, em không cẩn thận nặng tay bẻ gãy chân hân."

"Lát nữa mới nói với em." Tổng Ly Nguyên trừng mắt nhìn cô, sau đó lại bày ra bộ dáng nghiêm túc nhìn Khuất Diễm Trọng, "Giáo sư Khuất, để anh chê cười rồi, đây là thành viên mới của đội cảnh sát chúng tôi - Tổng Sanh."

Tổng Sanh nhìn Khuất Diễm Trọng, hai mắt sáng ngời, cảm cái mũ đang quạt gió đội lên đầu, sau đó duỗi tay bắt lấy tay phải đang đút trong túi của anh, lắc lắc: "Anh là vị giáo sư lợi hại mà chị Phương Tinh nói sao? Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!"

Phương Tinh nhìn tình cảnh như vậy, không khỏi hít một hơi thật sâu, hai mắt tròn lớn. Cô sốt ruột nhìn cánh tay trái của Khuất Diễm Trọng, chỉ sợ anh sẽ lập tức lấy ra dao phẫu thuật xử lý Tổng Sanh.

Phương Tinh lo lắng như vậy cũng có nguyên nhân, trước kia lúc cô còn học lấy bằng thạc sĩ, trong lớp có một bạn nữ bị giáo sư Khuất mê hoặc, mỗi ngày đều đưa thư tình cho anh. Có lần lúc tan học, cô ấy chạy theo kéo áo để ngăn cản anh, kết quả vị giáo sư Khuất lạnh lùng này lập tức lấy dao phẫu thuật trong túi ra, một miếng da trên người bạn gái đó bị cắt xuống.

Điều thần kỳ chính là, sau khi miếng da kia bị cắt bỏ, cánh tay cô ấy không chảy máu, cũng không thấy đau đớn. Có điều cảnh tượng như vậy thật sự dọa sợ cô sinh viên kia, từ sau lần đó, mỗi lần gặp giáo sư Khuất, hai chân cô ấy liền mềm nhũn, cuối cùng liền dứt khoát chuyển trường.

Chỉ mới tiếp xúc như vậy đã khiến anh ra tay cắt một miếng da, hiện tại Tổng Sanh trực tiếp dùng bàn tay đầy mồ hôi cầm tay anh ấy, Phương Tinh cảm thấy đây không còn là chuyện đơn giản nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Về sau nhắc lại, Phương Tinh vẫn còn sợ hãi, nhưng đương sự Tổng Sanh chỉ mỉm cười không quan tâm: "Chị Phương Tinh, chuyện nào có nghiêm trọng như chị nói? Em thấy lúc đó mình chỉ kéo tay một chút, giáo sư Khuất kia cũng không tức giận gì, một câu nặng lời cũng không có."

Phương Tinh trừng mắt nhìn cô, hừ một tiếng: "Đó là vì vận khí của cô tốt, nếu không phải tôi kéo cô ra, nói không chừng móng vuốt này của cô đã bị cắt xuống. Đứa nhóc này về sau đừng động tay động chân như vậy nữa, nếu không tôi có muốn cứu cũng cứu không kịp."

"Vâng vâng vâng, đều nhờ chị Phương Tinh cơ trí, tiểu nhân xin cảm tạ ơn cứu mạng của nữ hiệp, hay là để anh trai lấy thân báo đáp thì thế nào?" Tổng Sanh bĩu môi.

Phương Tinh lại bày ra bộ dáng nữ pháp y cao lãnh, xoay đồng thấp giọng: "Đội trưởng là loại đàn ông phong tình khó hiểu, có người thích anh ấy mới lạ, tôi đây không cần." Tổng Sanh cười hi hi, Phương Tinh liền thẹn quá thành giận đẩy cô một cái, "Mau đi làm việc đi, còn lười biếng nữa thì lần sau cùng tôi đi dọn thi thể."

"A, chưa gì chị dâu đã không thích cô em chồng này rồi." Tống Sanh nhanh miệng nói, ngay lúc Phương Tinh chuẩn bị ra tay thì cô nhanh nhẹn nhảy lên, chạy ra tới cửa, còi mũi xuống làm dáng. "Đóa hoa của đội cảnh sát chị Phương Tinh, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân lập tức đi cống hiến cho nhân dân, không nhọc chị tự mình động thủ đánh."

Phương Tinh nhìn cánh cửa bị đóng lại, cười cười lắc đầu, tiếp tục vui đầu vào công việc. Nói thật, cô đúng là bị cô gái nhỏ không tim không phổi này dọa sợ, ai mà ngờ cô lại bỗng nhiên tiến lên bắt tay người ta như vậy chứ? Nha đầu kia hấp tấp bộp chộp, nếu cô không giữ được cô ấy thì rắc rối thật sự đã xảy ra.

Khi đó, Tống Sanh nhiệt tình bắt tay Khuất Diễm Trọng, dọa Phương Tinh sợ hãi không nhẹ, trong nháy mắt liền hối hận bản thân chỉ biết ca ngợi tôn sùng giáo sư Khuất, mà quên mất báo cho cô ấy biết không thể tới gần người ta.

Thời gian quay lại thời điểm đó ở phòng chờ, Phương Tinh nhanh chóng có phản ứng, một tay giữ chặt Tống Sanh kéo cô về, thuận tiện đá cô một cái, ý bảo qua góc phòng đứng chờ.

Cuối cùng, Phương Tinh gượng cười xin lỗi Khuất Diễm Trọng: "Giáo... Giáo sư Khuất, Tống Sanh còn nhỏ không hiểu chuyện, thầy đừng so đo với em ấy."

Khuất Diễm Trọng không trả lời, cánh tay bị Tống Sanh nắm lấy cứng đờ, tay còn lại từ túi áo blouse rút ra khăn giấy, cẩn thận lau qua một lần, ước chừng dùng hết bốn tờ giấy. Lúc anh lau sạch cánh tay không hề đưa mắt nhìn những người khác, phòng chờ lập tức an tĩnh tới đáng sợ, ngay cả Phương Tinh cũng có thể nghe tiếng nuốt nước bọt của mình.

Cũng may Khuất Diễm Trọng không so đo với Tống Sanh, trực tiếp đồng ý với bọn họ chuyện hai ngày sau tới cục cảnh sát hỗ trợ kiểm tra thi thể, sau đó lập tức rời đi. Trong cuộc nói chuyện, một câu hân huyền cũng chưa từng có. Phương Tinh thăm đoán anh ấy vội vàng đi rửa tay.

Tuy khí thế thật sự dọa người, nhưng với Tống Sanh mà nói giáo sư Khuất không hề đáng sợ như trí tưởng tượng. Có lẽ vì trước kia tận mắt thấy giáo sư Khuất dọa khóc cô gái dây dưa không thôi, lại bởi vì anh ấy luôn lạnh lùng nghiêm khắc, cho nên trong lòng Phương Tinh mới có bóng ma tâm lý, mới có thể sợ anh như vậy.

Cẩn thận ngấm lại, giáo sư Khuất đúng là không tự nhiên đi mạo phạm ai.

Nhưng anh ấy khí thế như vậy, tiểu nha đầu Tống Sanh cũng có thể làm lơ, thật đúng là ghé con mới sinh không sợ cọp.

"May là nha đầu cô vận khí tốt." Phương Tinh thăm nói một câu, sau đó lại nhin không được mà cười lắc đầu, "Người trẻ tuổi, lá gan thường lớn như vậy."

Phương Tinh rất hâm mộ tính cách tùy tiện này của Tống Sanh, hơn nữa có thể nắm tay giáo sư Khuất, điều này thật khiến người ta cảm thấy kinh ngạc. Phải biết rằng năm đó cho dù được giáo sư Khuất giảng dạy, cô và bạn cùng lớp cũng không có cơ hội bắt tay anh. Cô thật sự hoài nghi cuộc đời này của giáo sư Khuất chưa nắm tay ai, cũng không biết thói ưa sạch sẽ này xuất phát từ đâu?

Tống Sanh không biết Phương Tinh đang nói thầm trong lòng, cô rời khỏi văn phòng của cô ấy, đi qua phòng khác. Nơi này hỗ trợ các phòng khác, bận rộn tới không chân không chạm đất.

Nghiêm khắc mà nói cô là người mới tới thực tập nhưng vì đội trưởng trực tiếp lãnh đạo bọn họ lại là anh trai của cô, cho nên cô khẳng định được đối đãi rất tốt. Cho dù không có quan hệ này, Tống Sanh nhiệt tình lại dễ nói chuyện, bề ngoài ưa nhìn, mỗi lần cười đều lộ nụm đồng tiền trông như con nít, đội cảnh sát này đa phần khoảng hai mươi ba mươi tuổi, bình thường rộng rãi với một tiểu nha đầu là chuyện đương nhiên.

Nhưng điểm mấu chốt chính là, Tống Sanh không giống những cô gái cùng tuổi chỉ biết làm nũng không chịu được khổ. Kêu cô làm chuyện gì cô đều không thoái thác, một câu oán hận cũng chưa từng nghe cô nói qua, cả ngày chỉ cười hi hi như vậy, người bên cạnh nhìn thấy tâm trạng cũng tốt lên.

Cô mới tới đây không lâu nhưng đã coi đây là nhà của mình, ngày nào cũng ăn với uống khiến anh trai Tống Ly Nguyên nổi trận lôi đình.

Tống Ly Nguyên vừa mở cửa để vào lấy văn kiện thì thấy em gái mình ngậm miếng bánh quy trong miệng, ghé người vào sát máy tính hăng say xem, còn lăm bắm cái gì là "Anh Hàn, án này... Mấy năm trước..." gì đó.

Nha đầu này gặp ai cũng kêu là anh. Sắc mặt Tống Ly Nguyên tối sầm, lạnh giọng gọi: "Tống Sanh."

Tống Sanh lập tức quay đầu, ưỡn ngực dậm chân nói: "Có!"

"Cùng anh tới văn phòng." Tống Ly Nguyên nói xong liền xoay người về phòng làm việc của mình. Tống Sanh mỉm cười nhìn ánh mắt đồng tình của mọi người xung quanh, ăn hết miếng bánh trong miệng, đi theo.

Vừa vào trong, cô liền ha hả cầu xin: "Anh trai, sáng nay em dậy trễ không kịp ăn cơm, vừa rồi đói bụng nên anh Hàn mới cho em miếng bánh quy. Em biết lúc làm việc không thể ăn, lần sau em nhất định sẽ chú ý."

Tống Ly Nguyên kéo ngăn bàn ra, từ bên trong lấy ra một túi đồ ném mạnh cho cô, nói: "Anh Hàn anh Hàn, tiểu tử kia là anh của em sao mà kêu thân thiết như vậy? Anh mới là anh trai của em, đói bụng không biết tới đây kêu anh tìm đồ cho em ăn hả?"

Tống Sanh ngồi đối diện Tống Ly Nguyên, không chút khách khí cắn một miếng to chiếc bánh mì anh mới đưa, vừa nhai vừa nói: "Không phải do em

không biết anh có đồ ăn ở đây sao? Ai mà ngờ anh cũng lén giấu đồ ăn trong ngăn kéo phòng làm việc."

"Em nghĩ đây là vì ai? Ai kêu mỗi ngày em đều ăn cơm không đúng giờ, để xem tới lúc bị đau dạ dày, mẹ có đánh chết anh không?" Tống Ly Nguyên tuy hung hăng mắng nhưng vẫn rót cho Tống Sanh một ly nước.

Chính bởi vì người anh trai ngoài mạnh trong yếu này, Tống Sanh căn bản không hề sợ Tống Ly Nguyên, bình thường ngược lại còn khi dễ anh, từ nhỏ cô muốn cái gì cũng đều là anh cho. Vì vậy, cô vẫn không để tâm gặt đầu, nhận lấy ly nước uống ừng ực, nói: "Vâng vâng vâng, anh nói gì cũng đúng, lần sau em không dám nữa."

Không biết Tống Sanh đã hứa bao nhiêu lần như vậy, Tống Ly Nguyên cảm thấy lỗ tai mình cũng sắp bị đóng kén. Anh phiền chán vẫy tay đuổi người: "Ăn xong thì nhanh đi làm việc đi, mỗi lần nhìn là cảm thấy phiền."

"Rõ ràng là thương em gái mà không thừa nhận." Tống Sanh bĩu môi, ăn no rồi thì mới ra ngoài.

Cô mở cửa, bởi vì vừa chọc anh trai then quá hóa giận, bản thân đang chuẩn bị chạy trốn, suýt nữa đụng trúng người đứng bên ngoài. May là phản xạ của cô từ nhỏ đã không kịp, cả người lách qua một bên để tránh gây ra hậu quả.

Chờ nhìn rõ người đó là ai, Tống Sanh không khỏi cảm thấy may mắn vì bản thân phản ứng kịp thời. Bị Phương Tinh dạy bảo hai ngày, hiện tại cô theo bản năng tránh xa vị giáo sư hung tàn này.

Đứng trước cửa đúng là vị giáo sư Khuất Diễn Trọng lần trước Tống Sanh gặp.

Hôm nay anh không mặc áo blouse trắng, trên người là chiếc sơ mi đen, quần tây cùng áo khoác xám đậm, dưới chân mang giày da màu đen, cả người trông thật gọn gàng, sạch sẽ như chưa dính một hạt bụi.

Tống Sanh sững sốt, sau đó lập tức lui ra sau hai bước, còn ân cần mở cửa nhường đường cho anh: "Giáo sư Khuất tới tìm đội trưởng của chúng tôi sao? Anh ấy ở bên trong, mời vào."

"Cảm ơn." Khuất Diễn Trọng đáp lời, không thèm nhìn cô mà trực tiếp đi vào. Vai rộng chân dài, chỉ nhìn từ sau lưng cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Tống Sanh cọ tới cọ lui mới ra ngoài, không ngừng đưa đầu nhìn vào bên trong, chỉ thấy anh trai của mình mời anh ta ngồi xuống, mà vị giáo sư Khuất kia có lẽ vì thấy vụn bánh mì còn ở trên ghế, cho nên lắc đầu, trực tiếp dò hỏi tình hình của thi thề.

Bị Tống Ly Nguyên hung hăng trừng mắt, Tống Sanh lúc này mới bẹp miệng đóng cửa lại. Nếu không được sờ thì nhìn thêm vài cái, dù sao cũng không phạm pháp.

Bạn nói xem người đàn ông hoàn mỹ như vậy sao có thể mắc chứng bệnh ưa sạch sẽ nghiêm trọng như vậy? Chẳng lẽ người hoàn mỹ luôn có chút khuyết điểm sao?

Tống Sanh rơi vào trầm tư, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, vị giáo sư này có ưa sạch sẽ, vậy mỗi lần giải quyết vấn đề sinh lý của mình anh cũng ngại dơ sao?

Tống Sanh cũng không biết bản thân sao nghĩ tới chuyện kỳ lạ như vậy, nhưng suy nghĩ cứ thế tiếp diễn không thể dừng được, càng nghĩ lại càng cảm thấy buồn cười.

Phương Tinh đứng lúc từ toilet đi ra, đang rửa tay thì thấy Tống Sanh ở cạnh vừa rửa tay vừa cười, nhìn không được mà hỏi: "Tống Sanh, cô nghĩ gì vậy? Sao lại cười cười như thế? Không phải vừa làm chuyện xấu đấy chứ?"

"Sao có thể? Em là cảnh sát, sao có thể đi làm chuyện xấu?" Tống Sanh lập tức phản bác, sau đó quan sát trái phải xem có người hay không, cuối cùng mới hỏi Phương Tinh, "Chị Phương Tinh, vừa rồi em nghĩ tới một chuyện, vị giáo sư Khuất ưa sạch sẽ của các chị, thời điểm làm cái kia thì sao nhỉ?"

"Thời điểm làm cái kia?" Phương Tinh thắc mắc.

"Là việc đàn ông thường làm đấy, vị giáo sư kia không tới mức không có nhu cầu trên phương diện này đúng không? Anh ta không thích người khác chạm vào, vậy khẳng định sẽ tự mình làm, chẳng lẽ anh ta còn ghét bỏ cái đó của mình không sạch sẽ sao? Càng nghĩ càng tò mò..."

Tống Sanh cười ha ha còn chưa nói xong thì một người đi ra từ WC nam bên cạnh, đứng cách các cô 1m để rửa tay.

Sắc mặt bình tĩnh, động tác rửa tay không chút cầu thả, đó không phải Khuất Diễn Trọng thì còn là ai.

WC nam nữ ở đây khá gần, vừa rồi cô tưởng không có ai nên không thấp giọng, cho nên anh ta chắc chắn nghe được.

Gương mặt Tống Sanh cả ngày tươi cười như đóa hoa, hiện tại thật sự cứng đờ. Có cái gì xấu hổ bằng chuyện con gái đang thảo luận đề tài vi diệu, chính chủ xuất hiện bên cạnh, còn nghe thấy hết chứ?

"Giáo... Giáo sư Khuất, cũng trưa rồi, thầy chưa về sao?" Phương Tinh ở cạnh gương cười nói.

"Bây giờ về." Gương mặt Khuất Diễn Trọng vẫn duy trì bình tĩnh, trả lời ngắn gọn, sau đó lịch sự gật đầu với các cô rồi rời đi.

Anh ta vừa đi, Tổng Sanh liền kêu gào thảm thiết, không ngừng đưa cánh tay của Phương Tĩnh: "Làm sao đây? Chị Phương Tĩnh, anh ta nghe thấy hết rồi..."

Phương Tĩnh cho cô ánh mắt thương hại: "Cô về cầu nguyện sau này đừng chạm mặt người ta nữa đi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ua Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

"Mấy người làm gì đó?" Tổng Sanh vác ba lô, vừa chạy vào ngõ nhỏ vừa hét to, "Tôi là cảnh sát, mau buông đứa nhỏ kia ra."

Trong ngõ có một chiếc xe tải cũ kỹ, người đàn ông vừa gầy vừa lùn kéo đứa bé lên xe. Đoạn đường này ít người qua lại, Tổng Sanh vốn chuẩn bị đi gặp bạn, ai ngờ lại bị lạc đường. Cô chỉ đành đi lung tung tìm đường quay trở lại, không ngờ bắt gặp tình cảnh như thế trong hẻm.

Cô theo phản xạ kêu to, người đàn ông thấy cô tự xưng là cảnh sát thì hoảng sợ, hai tay kéo đứa bé đang giãy giụa. Bên ghế điều khiển còn một người khác, nghe người đàn ông mấp lùn kia ra lệnh liền khởi động xe. Tổng Sanh lấy đà, nhân cơ hội cửa xe chưa đóng trực tiếp nhảy lên.

Người đàn ông ngồi ghế điều khiển bị cô dọa sợ, tay chân mềm nhũn, chiếc xe liền dừng lại.

Giữ chặt tay cầm, Tổng Sanh liền xông vào trong. Trong xe có hai người đàn ông, người béo lùn vừa kéo đứa bé lên rút ra con dao đâm tới, còn không quên mắng kẻ còn ngây ra kia: "Tên ngốc này, dừng xe làm gì? Mau lái xe, hắt văng cô ta xuống!"

Tổng Sanh lập tức lấy ba lô trên người đưa ra trước ngăn lại. Ba lô bị cắt một đường, Tổng Sanh dứt khoát biến nó thành vũ khí, đập thẳng vào mặt hấn ta, thừa dịp hấn ta luống cuống mà kéo đứa bé kia nhảy xuống, chạy khỏi nơi đó.

Đứa bé kia tựa hồ cũng biết Tổng Sanh tới cứu mình, cho nên ngoan ngoãn để cô ôm ra đường lớn. Hai người đàn ông vốn muốn đuổi theo, nhưng Tổng Sanh chạy quá nhanh, cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Thời điểm bọn họ lái xe đi, Tổng Sanh đã ôm đứa nhỏ ra đường lớn.

Nơi này tuy yên tĩnh nhưng trên đường vẫn có người đi lại, đây còn là lần đầu tiên hai tên đàn ông gặp trường hợp như vậy, khó tránh khỏi chột dạ, chỉ mắng một câu rồi lái xe bỏ trốn.

Tổng Sanh ôm đứa bé chạy tới nơi đông người, sau đó mới quay đầu nhìn, chắc chắn không còn bị hai người kia đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm, dừng bước.

"Tôi là nhà vô địch của trường đấy nhé! Khôn khiếp!" Cô thở hổn hển, sau đó xoa eo ngửa mặt nhìn lên trời cười ha ha, cuối cùng mới buông đứa bé xuống.

Đó là một đứa bé mặc sơ mi trắng quần yếm màu xanh, trên lưng vác theo balo hình Shin câu bé bút chì, bề ngoài có chút lấm lem, đầu tóc hỗn loạn, bộ dáng thật giống cún con đi lạc.

Đặc biệt là đôi mắt đen nhánh của đứa nhỏ này, vừa mờ mịt lại cảnh giác nhìn chăm chăm cô, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu.

Cuộc đời này điều Tổng Sanh yêu nhất là trẻ con và động vật nhỏ, nhìn cặp mắt đen nhánh của đứa bé này, cô lập tức mỉm cười, ngồi xổm xuống, thân thiết hỏi: "Bạn nhỏ, em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không? Em trai đừng sợ, chị là cảnh sát, người xấu chạy rồi. A, em trai thật đáng yêu, để chị sờ mặt một chút được không?"

Đứa bé nghe nửa câu đầu của Tổng Sanh mà bụng lỏng tâm trạng, nhưng nghe hết câu, sắc mặt lập tức thay đổi, ánh mắt cảnh giác nhìn cô, tựa như Tổng Sanh chỉ cần tiến lên một bước nó sẽ bỏ chạy.

A, hiểu lầm rồi, cô rất thích trẻ con. Thời này, người lớn đều dạy con mình không được tiếp xúc với người lạ, bọn họ đều là biến thái, cho nên phản ứng này không phải lần đầu cô thấy. Cô xua tay cười cười: "Đừng sợ đừng sợ, chị thật sự không phải kẻ xấu, chị là cảnh sát, em xem cả người chị toát ra chính nghĩa đây này!"

Đứa bé nhìn chăm chăm lúm đồng tiền cùng ánh mắt rực sáng của cô, tâm trạng càng thêm lo sợ, nhìn nhìn bốn phía để tìm cách bỏ trốn.

Tổng Sanh thấy nó không nói lời nào, đương nhiên không thể mặc kệ, lập tức tiến lên nắm cổ tay của nó. Còn chưa kịp nói cái gì, đứa bé lập tức khó lớn.

Một đứa bé bảy tuổi, lần đầu tiên trải qua cảnh thiếu chút bắt cóc, lại gặp một người giống biến thái này, tuy nó không biết câu vào nhầm ổ sói là gì, nhưng tâm tình hiện tại là như thế. Dù sao cũng còn quá nhỏ, bị Tổng Sanh giữ chặt không thoát được, đứa bé liền bật khóc.

Người đi đường thấy vậy đều nhìn Tống Sanh, khiến cô chỉ biết xấu hổ ngây ngô cười.

"Cái này cái này... Chị thật sự không phải người xấu, bằng không chị dẫn em đi ăn, sau đó đưa em tới cục cảnh sát, chờ người nhà em tới đón được không?"

Vừa dứt lời, tiếng khóc đứa bé nhỏ lại nhưng vẫn chưa chịu dứt đầu, tựa hồ do dự.

Tống Sanh lúc này mới phát hiện, ba lô của cô vì che chắn một nhát dao kia, hiện tại còn nằm trên chiếc xe tải. Di động, tiền bạc, tất cả đều nằm trong ba lô, hiện tại cô giống người không một xu dính túi.

"Chị thật sự dẫn em đi ăn sao?" Đứa bé sợ hãi hỏi, trong bụng kêu lộc cộc.

Bọn họ thật sự đều đói bụng.

Tống Sanh ho một tiếng, ánh mắt có chút dao động, việc này không thể trách cô, cô khó có được cơ hội nghỉ phép đi thăm bạn, buổi sáng dậy muộn còn chưa kịp ăn cơm, thăm nghĩ gặp bạn rồi sẽ kêu người ta mời mình đi ăn, ai ngờ không chỉ lạc đường còn gặp việc này... Hiện tại phải làm sao đây?

"Nè, em trai, chúng ta đi tìm cục cảnh sát gần nhất được không? Sau đó chị sẽ tìm người mời chúng ta ăn cơm."

Bé trai kia lại khóc, vừa nói vừa giãy giụa: "Chị nói dối, chị cũng giống bọn xấu đó, em không đi theo chị." Nó vốn dĩ rất đói, vừa rồi cũng bị lời dụ dỗ của người đàn ông kia mà tới đây, kết quả thiếu chút đã đi bất cóc. Hiện tại, nó sao có thể tin chị gái trẻ tuổi trước mặt này chứ?

Vậy hiện tại cô phải làm sao đây? Một tay Tống Sanh cầm cánh tay gầy yếu của đứa nhỏ, một tay gỡ đầu, dùng ánh mắt quái dị nhìn người đi đường, hoàn toàn không biết phải giải quyết thế nào. Cứu mạng, cứu mạng, ai tới cứu cô đi!

Ngay lúc Tống Sanh kêu gào trong lòng, cô phát hiện một chiếc xe màu đen ngừng tại ngã tư cách đó không xa, tựa hồ đang chờ đèn xanh đèn đỏ, mà người ngồi bên trong cô miễn cưỡng coi như là người quen biết. Không phải đã gặp hai lần rồi sao?

Người ngồi trên xe không phải ai khác, chính là vị giáo sư Khuất Diễm Trọng mặc chứng ưa sạch sẽ.

Cười lên lưng còng khó mà leo xuống, Tống Sanh bất chấp đủ loại cảnh báo của Phương Tinh, ôm đứa nhỏ đang khóc nháy nhót chạy tới, mặc kệ thế nào, trước mắt giải quyết chuyện này rồi nói. Tống Sanh có một ưu điểm, chính là rộng rãi và cởi mở. Mấy ngày trước cô còn vì người ta nghe được lời mình dị nghị sau lưng mà cảm thấy trời sập, nhưng hiện tại cô đã hoàn toàn vứt hết chuyện cũ.

"Giáo sư Khuất..."

Khuất Diễm Trọng tay nắm chặt vô lăng, gương mặt không cảm xúc nhìn đèn giao thông trước mặt, không biết đang suy nghĩ cái gì. Bỗng nhiên, anh nghe bên cạnh truyền tới tiếng gọi, liền quay đầu nhìn qua.

Đứng ngoài cửa xe là một cô gái trẻ tuổi mặc áo thun màu trắng và quần xanh. Cô thấy anh quay đầu, lập tức cười ha hả nói: "Giáo sư Khuất, người trong giang hồ nên tương trợ nhau đúng không?"

Khuất Diễm Trọng không có ấn tượng về Tống Sanh, nhất thời không nhớ ra cô là ai, lúc này ngờ ngác nhìn lúm đồng tiền trên gò má kia hơn mười giây mới nhớ ra. Người này hình như là một cảnh sát, em gái của đội trưởng Tống.

Theo suy nghĩ của Phương Tinh, Tống Sanh lỡ mồm phạm tội trước mặt Khuất Diễm Trọng, phỏng chừng Khuất Diễm Trọng sẽ ghi nhớ thật lâu, nhưng trên thực tế ngay cả gương mặt của Tống Sanh anh cũng không nhớ, nhưng với lúm đồng tiền hai bên má này vẫn có chút ấn tượng. Chỉ là, Khuất Diễm Trọng tự nhận không thân với cô.

Thấy anh không nói chuyện, Tống Sanh cũng không sợ, chỉ đứng cười ha ha tỏ vẻ vô tội, một chút xấu hổ cũng không có.

Khuất Diễm Trọng dời ánh mắt từ trên người Tống Sanh xuống đứa bé như chó con lạc đường đang được cô ôm. Khóe mắt đứa bé kia còn mang theo nước mắt, hai mắt đỏ ửng, mặt mày lấm lem.

Trẻ con đặc biệt nhạy cảm, nó dám nháo nhào trước mặt Tống Sanh, nhưng vừa nhìn Khuất Diễm Trọng thì lập tức im bặt, tỏ ra đáng thương.

Khuất Diễm Trọng cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Đứa nhỏ này thiếu chút đã bị đám buôn người bắt đi, tôi muốn đưa nó tới cục cảnh sát, nhưng đồ đạc trên người mất hết rồi, cho nên có thể phiền giáo sư Khuất đưa chúng tôi về cục cảnh sát được không?" Tống Sanh nói xong mới cảm thấy ngượng cùn, vội vàng bổ sung một câu, "Nếu giáo sư Khuất có việc, anh có thể cho tôi mượn chút tiền, tôi đưa đứa nhỏ này về xong liền tìm liên lạc trả tiền cho anh."

Tống Sanh cảm thấy với tác phong hành sự của vị Khuất giáo sư này, anh có lẽ không muốn gặp phiền toái, hẳn sẽ mượn tiền. Cô vừa mới suy nghĩ như vậy thì nghe thấy hai chữ của giáo sư Khuất: "Lên xe."

Khuất Diễm Trọng quả thật không muốn chờ, từ lúc mua xe anh chỉ đi một mình, lý do đương nhiên là vì chứng ưa sạch sẽ của anh. Nhưng nơi này cách cục cảnh sát thành phố ít nhất 4h đi xe, muốn bắt taxi cũng khó, giao thông công cộng một ngày hai chiếc, tuy không biết cô tới đây bằng cách nào, nhưng nhìn cô như thế, Khuất Diễm Trọng cảm thấy có lẽ cô sẽ ở đây chờ, tới chiều mới hi vọng bắt được xe.

Cho nên cuối cùng anh cũng đồng ý chở hai người, nghĩ rằng sau khi trở về sẽ lập tức đi rửa xe.

Tổng Sanh nhận được câu trả lời ngoài ý muốn, chớp mắt nói lời cảm ơn: "Giáo sư Khuất đưa chúng tôi về cục cảnh sát sao? Cảm ơn, cảm ơn, ngài đúng là người tốt!" Tổng Sanh bắt gặp dùng từ "ngài" để xưng hô.

Tay cô vừa định đuổi tới mở cửa, Khuất Diễm Trọng liền nói: "Ngồi phía sau."

"Hiểu hiểu, ghế phụ là dành cho bạn gái." Tổng Sanh thuận miệng đùa giỡn, sau đó mở cửa xe phía sau, cùng đưa bé lên xe, tự đóng cửa lại.

Có điều lúc này cô lại nghĩ tới một chuyện, giáo sư Khuất như vậy sẽ có bạn gái sao? Bạn gái của anh ta không lẽ cũng giống thế này? Tổng Sanh lại nhìn không được mà bắt đầu suy nghĩ miên man, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn bàn tay Khuất Diễm Trọng đặt trên vô lăng.

Ngón tay thon dài, trắng nõn nhưng không gầy yếu, cảm giác rất có lực, vừa nhìn liền biết đây là loại đàn ông tinh tế. Nếu cô là người sở hữu bàn tay đó, nói không chừng hiện tại đã chảy nước miếng, bàn tay xinh đẹp như vậy, nếu cầm dao phẫu thuật chắc chắn càng hoàn mỹ. Tổng Sanh thật không hình dung được cô gái thế nào mới có thể làm được bạn gái của anh ta. Rất nhanh cô liền nhận ra bản thân đang suy nghĩ bậy bạ, lập tức dừng ngay.

Nói tiếp cũng thật đáng buồn, cô rõ ràng không phải lưu manh, vì sao lúc nào cũng bắt gặp suy đoán việc riêng của vị giáo sư Khuất này chứ? Trước nay cô chưa từng như vậy, chẳng lẽ bởi vì giáo sư Khuất bề ngoài giống người cấm dục nên bản thân mới nhìn không được mà nghĩ lung tung sao?

Mãi tới sau này Tổng Sanh mới biết, đó là những rung động thơ ngây đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

"Bạn nhỏ, nói chị nghe, em tên là gì?" Tổng Sanh ngồi cạnh đứa bé, nghiêng đầu chống cằm nhìn nó.

Đứa bé vốn không muốn nói chuyện, nhưng nó cẩn thận quan sát Khuất Diễm Trọng đang lái xe, cuối cùng vẫn nhỏ giọng trả lời: "Tê Quan Hà."

"Wow, cái tên thật đẹp!" Tổng Sanh có ý wow một tiếng, tỏ vẻ hâm mộ.

Tê Quan Hà dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, nghe người khác khích lệ tên mình, trong lòng đương nhiên cao hứng. Nó áp chế cảm xúc xuống nhưng trên gương mặt đã xuất hiện ý cười. Đứa nhỏ tự cho cách xử sự của mình là đúng, dù muốn khiêm tốn nhưng vẫn nhìn không được mà khoe khoang: "Là ba em đặt, ba nói hi vọng mỗi lần em nhìn ngắm núi sông vạn dặm đều có thể nhận ra bản thân nhỏ bé, phải biết khiêm nhường."

Tổng Sanh vỗ tay lần hai: "Thật lợi hại, ba của Quan Hà cũng thật lợi hại."

Nhưng cô vừa dứt lời, Tê Quan Hà vốn đang tự hào bỗng nhiên cúi đầu, nước mắt trào ra.

Nói khóc liền khóc, đứa bé dọa Tổng Sanh hoảng sợ, bản thân không biết đã làm gì khiến nó xúc động như vậy. Cô vốn muốn dỗ nó vui lên một chút, dù sao thiếu chút đã bị bắt cóc, trong lòng chắc hẳn sẽ có bóng ma.

Cô luống cuống chân tay "A" một tiếng, vội vàng vuốt nhẹ sống lưng của Tê Quan Hà, phát hiện nó vô cùng gầy yếu, càng thêm thương cảm, hỏi: "Quan Hà sao vậy? Có phải sợ hãi lắm không? Không sao không sao, chúng ta tới cục cảnh sát sẽ lập tức gọi điện cho ba em được không? Ông ấy chắc chắn đang rất lo lắng..."

Tổng Sanh còn chưa nói xong, Tê Quan Hà đã nức nở cắt ngang: "Ba em chết rồi."

Nhất thời Tổng Sanh không biết phải nói thế nào. Cô càng thêm cẩn thận ôm lấy bả vai đứa bé, cúi đầu nhìn nó, thử hỏi: "Em đừng khóc, không có ba thì có mẹ, phải không?"

Cô không dám nhắc tới ba của Tê Quan Hà, cho nên liền nghĩ tới mẹ đứa bé. Ai ngờ, Tê Quan Hà vốn đang lặng lẽ lau nước mắt càng thêm kích động: "Em không cần mẹ! Em không cần mẹ, em hận mẹ!"

Khuất Diễm Trọng đang nghiêm túc lái xe nghe tiếng hét của Tê Quan Hà, ánh mắt lập tức thay đổi nhưng nhanh chóng về bình thường. Từ kính chiếu hậu, anh thăm quan sát Tê Quan Hà ngồi sau, tựa hồ nghĩ tới gì đó. Anh lại nhìn Tổng Sanh bên cạnh, cuối cùng chậm rãi dời ánh mắt đi. Hành động này, Tổng Sanh và Tê Quan Hà đều không phát hiện.

Tổng Sanh nghe đứa nhỏ nói vậy trong lòng càng cảm thấy không hiểu, cô không biết vì sao đứa nhỏ này lại ghét mẹ mình như vậy, nhưng nhìn nó gầy yếu như thế, chắc hẳn là không được chăm sóc đáng hoàng.

Cô không biết tình hình cụ thể, nhất thời lúng túng không biết nói sao cho đúng, dứt khoát cắn răng ôm Tề Quan Hà vào lòng, vỗ lưng an ủi.

"Nam tử hán đại trượng phu có thể khóc, nhưng khóc xong phải trở nên kiên cường, tên của em là Quan Hà, sông núi rộng lớn, cất giữ rất nhiều đồ vật, vô cùng lợi hại. Em cũng phải giống như cái tên của mình, phải kiên cường có biết không?" Tống Sanh mặc kệ đứa nhỏ nghe có hiểu hay không, chỉ hoảng loạn vỗ lưng nó.

Cũng không biết có phải lời này có tác dụng hay không, Tề Quan Hà ngừng khóc. Tống Sanh còn đang do dự không biết có nên hỏi tình hình hay không, nói không chừng cô có thể giúp đỡ, nhưng nhìn đứa nhỏ còn đang run rẩy trong lòng mình, cô lại không đành lòng. Lúc này đừng tiếp tục nhắc tới thì tốt hơn.

Không khí trong xe có chút ngưng trọng, Tống Sanh nghĩ nghĩ, sau đó xoa đầu Tề Quan Hà, cười nói: "Ha ha, nhìn em xem, khuôn mặt giống hệt con mèo hoa."

Sắc mặt Tề Quan Hà cứng đờ, nhanh chóng dùng tay áo lau mặt. Tay áo kia vốn đã dơ bẩn, lúc này bị nó làm cho ô uế hơn, hơn nữa gương mặt cũng không thể lau khô. Đứa nhỏ bẹp miệng, bỏ ra khỏi lòng Tống Sanh, ngồi vào một góc.

Tống Sanh cũng nhích qua, dịu dàng nói: "A, em tức giận rồi, chỉ có em bé mới vì chuyện như vậy mà tức giận."

"Em không phải em bé."

"Vậy em đừng giận nữa. Cười một cái cho chị xem, con mèo nhỏ."

Tề Quan Hà bĩu môi, quay đầu không thèm nhìn cô, cầm ống tay áo tiếp tục lau mặt. Tống Sanh định giúp đỡ nó, nhưng phát hiện bản thân không mang theo khăn giấy.

"Khăn giấy." Đúng lúc này, trong xe vang lên giọng nói nhàn nhạt, đồng thời duỗi tay đưa qua một hộp khăn giấy.

Từ lúc hai người lên xe, Khuất Diễm Trọng chưa nói câu nào, chỉ lẳng lặng lái xe, thậm chí ngay cả nhìn bọn họ cũng không. Hiện tại anh vừa lên tiếng, mặc kệ là Tề Quan Hà đang tức giận hay Tống Sanh cười hi hi đều theo bản năng ngồi thẳng lưng.

Tống Sanh vội nhích lên nhận lấy, thấy hai mắt vị giáo sư này vẫn lạnh lùng nhìn phía trước, cô thầm chặc lưỡi.

Vị này không thích dơ bẩn này cũng không thích âm ỉ luôn sao?

Cô rút ra một tờ khăn giấy, nhích lại gần Tề Quan Hà, thấp giọng: "Nào lại đây, để chị lau mặt cho em."

Thấy Tề Quan Hà không chịu, Tống Sanh liền liếc nhìn Khuất Diễm Trọng đang lái xe, nói nhỏ: "Đừng ồn, giáo sư Khuất sẽ tức giận đấy. Thầy ấy mà tức giận thì rất đáng sợ, một dao chém xuống." Tống Sanh đặt tay lên cổ làm ví dụ, "Một dao là chết ngay."

Cách hù dọa của Tống Sanh quả nhiên có hiệu quả, Tề Quan Hà cuối cùng cũng ngoan ngoãn nghe lời, thành thật để cô lau mặt, ánh mắt cũng không dám nhìn Khuất Diễm Trọng. Kỳ thật lời của cô căn bản chỉ lừa được đứa bé ba tuổi, đối lại là người khác Tề Quan Hà chắc chắn không tin, nhưng từ lúc bọn họ lên xe Khuất Diễm Trọng không nói một câu, gương mặt không chút biểu cảm thật sự dọa đứa nhỏ sợ.

Tống Sanh vừa lau mặt cho đứa nhỏ vừa thầm hâm mộ, giáo sư Khuất không hổ là giáo sư Khuất, không nói một câu cũng có thể dọa được người khác, quả đúng là bá vương trong truyền thuyết. Nếu cô cũng giống giáo sư Khuất có loại khí thế này, đám tiểu ma vương thích điếu võ đương oai ngoài kia không phải đều ngoan ngoãn nghe lời cô sao?

Đáng tiếc, Tống Sanh thích trẻ con, hoàn toàn không thể làm ra bộ dáng hung ác đó. Nhìn gương mặt Tề Quan Hà đã được lau sạch, cô cười hi hi, thừa cơ nheo má. Đứa nhỏ tuy giận nhưng không dám lên tiếng, chỉ nhìn Khuất Diễm Trọng ngồi trước, lẳng lặng nuốt tỳ khuất xuống bụng.

Tống Sanh càng chơi càng thích, nhưng trong bụng bỗng nhiên truyền tới tiếng ục ục khiến cô mất hứng. Ho một tiếng, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, nhẹ nhàng huyết sáo làm bộ nghiêm túc. Nhưng Tề Quan Hà lại ngay thời điểm này lên tiếng: "Vừa rồi bụng chị kêu, chị cũng đói bụng sao?"

Nghĩ gì nói đó, một chút mặt mũi cũng không cho chị gái! Tống Sanh ảo não cắn răng, quay đầu nheo má Tề Quan Hà. Sau đó, cái bụng của đứa nhỏ cũng truyền tới tiếng ục ục, thậm chí còn lớn hơn.

Hết đợt này tới đợt khác, bụng hai người không ngừng kêu, càng xấu hổ càng không khống chế được. Vốn một lớn một nhỏ chỉ lẳng lặng nhìn nhau, sau đó bỗng nhiên cười rộ thành tiếng. Bọn họ cũng không dám cười lớn, chỉ dám nhỏ giọng hi hi ha ha.

Đúng lúc này, chiếc xe ngừng lại. Tống Sanh nhìn ra ngoài mới phát hiện nơi này chưa phải nội thành, thật không biết giáo sư Khuất vì sao lại đột nhiên cho xe dừng?

Khuất Diễm Trọng nhìn ra phía sau, nói: "Ăn cơm."

Tống Sanh lập tức hiểu ra, hiện tại chưa tới giờ cơm, đương nhiên không phải giáo sư Khuất đói bụng, anh ấy dừng xe là vì nghe tiếng bụng bọn họ kêu gào. Không lẽ giáo sư Khuất là người ngoài lạnh trong nóng?

Nói mặt lạnh thì cũng không phải, anh ấy chẳng qua là luôn duy trì sự bình tĩnh như nước mà thôi. Cho nên, cái người sắc mặt mườì phần lạnh này, trái

tìm có tới tám phần nóng.

Tổng Sanh nắm tay Tề Quan Hà, hai người cặp mang mắt sáng rực đi theo Khuất Diễm Trọng. Tổng Sanh cười ha ha khen ngợi người đi trước: "Giáo sư Khuất, anh đúng là người tốt, Quan Hà em nói xem có phải hay không?"

"Vâng." Tề Quan Hà lúc này cũng không còn sợ hãi, trong lòng chỉ nghĩ tới việc ăn, liên tục gạt đầu nuốt nước miếng.

Khuất Diễm Trọng bề ngoài tuy đơn giản nhưng cả người toát ra vẻ anh phạm, chỉ giờ tay nhắc chân cũng đủ chứng tỏ mình là người đàn ông thành thực ưu nhã. Tổng Sanh ăn mặc giống sinh viên, cả người tràn đầy hơi thở thanh xuân nhiệt huyết, thân hình hấp dẫn, khuôn mặt tiếu lệ, lúm đồng tiền trên má đặc biệt đáng yêu. Mà quần áo của Tề Quan Hà tuy có chút dơ bẩn nhưng khuôn mặt nhỏ bé lại trắng nõn đáng yêu.

Ba người cứ như vậy cùng đi tới khách sạn, thu hút biết bao cặp mắt. Người hấp dẫn nhất chính là vị giáo sư Khuất đi đầu kia. Mỗi tới khi bọn họ vào chỗ, những ánh mắt xung quanh mới dần tan đi. Khuất Diễm Trọng thấy bàn ghế sạch sẽ, cuối cùng cũng chịu ngồi xuống. Tổng Sanh và Tề Quan Hà ngoan ngoãn ngồi đối diện.

"Cô gọi món đi."

Khuất Diễm Trọng đã nói vậy, Tổng Sanh đương nhiên không khách khí, lập tức kéo menu tới trước mặt mình, cùng Tề Quan Hà, một lớn một nhỏ sọt thảo luận nên ăn cái gì. Bàn bạc xong, cô nói với nhân viên đứng cạnh, lúc này Khuất Diễm Trọng lại lên tiếng: "Mang hai chén cháo lên trước."

Tổng Sanh và Tề Quan Hà cầm đũa nhón chân ngồi chờ. Rất nhanh, cháo được mang lên, còn cả mấy đĩa điểm tâm. Hai người nhanh chóng húp hết cháo, cháo ấm vào bụng lập tức làm bụng đói trở nên dễ chịu.

Hiện tại không phải giờ cơm nên các món còn lại rất nhanh cũng được dọn lên.

Tổng Sanh muốn ăn cơm, vừa cầm đũa lên mới phát hiện Khuất Diễm Trọng ngồi đối diện căn bản chưa ăn gì.

"Giáo sư Khuất, anh không ăn sao?"

Khuất Diễm Trọng lẳng lặng ngồi đó, không biết đang nhìn cái gì. Nghe Tổng Sanh hỏi, anh vẫn dùng nghĩ khi bình bình để trả lời: "Tôi không ăn cơm bên ngoài."

Tổng Sanh lập tức nhận ra vấn đề. Giáo sư Khuất ưa sạch sẽ này đương nhiên sẽ ăn đồ ở nhà, có điều nếu nấu không kịp, chẳng lẽ anh ta sẽ để bụng đói, không ăn gì sao?

Bên ngoài có bao nhiêu món ngon như vậy, giáo sư Khuất đều không ăn?

Trời ạ, cuộc đời có bao nhiêu thứ thú vị, cứ thế mà bỏ qua thật đáng tiếc!

Tổng Sanh có nghĩ thế nào cũng không tưởng tượng được, chỉ biết ngậm đũa, dùng ánh mắt đồng tình nhìn Khuất Diễm Trọng. Cuộc đời giáo sư Khuất nhàm chán đơn điệu như vậy, khó trách gương mặt không chút gợn sóng.

Cô nhìn Khuất Diễm Trọng một lúc lâu, lúc này anh quay đầu nhìn cô, không hỏi cái gì, chỉ bình tĩnh như vậy nhìn.

Tổng Sanh liền vui đầu ăn cơm, không dám nhìn anh nữa. Ngay tại thời điểm mắt mũi cô đều dồn vào đĩa thịt, Tề Quan Hà lại đẩy đĩa rau xanh tới trước mặt cô. Cô lập tức nổi cơn điên, trực tiếp đẩy đĩa rau về cho đứa nhỏ.

"Trẻ con không được kén ăn, phải ăn nhiều rau vào, em xem em gầy như vậy là vì dinh dưỡng không cân đối đấy." Nói xong, cô rạo rực kéo đĩa thịt tới trước mặt mình.

Tề Quan Hà dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô: "Người lớn lúc nào cũng vậy, thứ mình không thích ăn thì bắt người khác ăn."

Tổng Sanh nhướn mày, ý nói: Là vậy đấy, em làm gì được chị?

Tề Quan Hà hàm hừ gấp rau vào chén của Tổng Sanh, Tổng Sanh cũng không chịu thua kém, lập tức gấp miếng rau lớn hơn vào chén đứa nhỏ.

Mắt nhìn hai người đối diện trình diễn màn đại chiến rau xanh, Khuất Diễm Trọng bỗng nhiên lên tiếng: "Rau xanh, ăn hết."

"Hả?" Hai người lập tức dừng lại, cùng ngồi thẳng lưng, đau khổ ăn hết rau xanh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Tổng Sanh! Em lêu lổng ở đâu thế hả? Nam Lâu gọi điện nói hẹn em ăn cơm nhưng cuối cùng lại không thấy bóng dáng em đâu, gọi di động em cũng không bắt máy!" Thời điểm tới cục cảnh sát, Tổng Ly Nguyên đứng lúc bất gặp người mình đang tìm, liền tức giận quát.

Tổng Sanh nghe anh trai nhắc tới đứa bạn Nam Lâu, lúc này mới phát hiện bản thân có hẹn trước đó, nhất thời chột dạ.

Tổng Ly Nguyên là người cương trực và nóng tính, tuy vô cùng yêu thương em gái nhưng trước nay luôn dùng cách quát mắng để nói chuyện với cô. Nóng giận một hồi, anh lại quan tâm nhìn cô, chắc chắn cô không bị thương mới thật sự hạ hỏa. Lúc này, anh mới phát hiện có hai người đứng cạnh, một người là giáo sư Khuất anh nhận ra, người còn lại là một đứa bé trai anh không quen biết. Ba người này sao lại đi cùng nhau?

Tổng Sanh giải thích đám ba câu, lúc nhắc tới chiến công của mình hai mắt sáng rực, lộ rõ tự hào, nhưng Tổng Ly Nguyên lại không thấy như vậy. Anh nắm tay thành nắm cú trăn cô một cái, tuy nhiên sức lực không nhiều.

Tổng Ly Nguyên mắng em gái nhà mình một hồi, sau đó mới khách sáo nói chuyện với Khuất Diễn Trọng: "Tiền sĩ Khuất, em gái tôi gây phiền phức cho anh rồi. Tiền cơm hôm nay tôi sẽ trả, thật sự cảm ơn anh."

Nói thật, Tổng Ly Nguyên cho rằng vị giáo sư Khuất này không phải người nhiệt tình như vậy, nhưng nghe câu chuyện anh lái xe bốn tiếng đồng hồ chở em gái mình và đứa nhỏ tới đây, trong lòng tuy khó hiểu nhưng thật sự muốn chân thành cảm ơn người ta.

Khuất Diễn Trọng lắc đầu: "Không cần, tôi đi trước." Nói xong, anh cứ như thế rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh, Tổng Ly Nguyên đành nuốt mấy câu cảm ơn về lại bụng. Anh không cảm thấy thái độ Khuất Diễn Trọng không tốt, chỉ cảm thán vị tiền sĩ Khuất lớn hơn mình bốn tuổi này không hổ là thiên tài, tính cách quái gở một câu cũng không nhiều lời.

Tề Quan Hà nhìn Khuất Diễn Trọng lái xe rời đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó trong lòng lại đột nhiên cảm thấy bất an. Tuy nó sợ Khuất Diễn Trọng, nhưng có anh bên cạnh, nó cảm thấy vô cùng yên tâm. Hiện tại anh đi rồi, nó nhìn không được mà dùng sức nắm tay Tổng Sanh.

Tổng Sanh cảm nhận được, cô cũng nắm chặt tay Tề Quan Hà, vỗ ngực Tổng Ly Nguyên hỏi: "Anh trai, trên người có tiền lẻ không?"

"Làm gì?" Tổng Ly Nguyên tuy hỏi nhưng tay vẫn lấy ví ra, nói, "Giấy tờ bị mất nhanh chóng tìm cách làm lại đi, trước mắt dùng thẻ của anh cũng được."

Tổng Sanh liên tục gật đầu, nhanh chóng nhận cái thẻ màu đỏ của anh, sau đó kéo Tề Quan Hà qua siêu thị bên cạnh. Lúc đi ra, cô và đứa nhỏ đều ngầm kẹo nút trong miệng. Tề Quan Hà còn xách thêm chút đồ khác.

Hôm nay Tổng Sanh vốn được nghỉ phép, người trong cục cảnh sát thấy cô nắm tay đứa bé trở về liền trừu ghẹo nói cô dẫn con trai tới chơi, nhưng nhanh chóng bị ánh mắt của Tổng Ly Nguyên đè ép xuống. Tổng Sanh không để bụng, chỉ hi hi ha ha vui đùa với các tiền bối rồi dẫn Tề Quan Hà vào phòng nghỉ.

Để Tề Quan Hà ngồi ở ghế trên, Tổng Sanh kéo ghế dựa qua ngồi xuống. Cô nghĩ nghĩ, mới hỏi: "Hiện tại đáng lẽ chị nên gọi người nhà tới đón em, nhưng trước đó chị muốn hỏi một chuyện, có phải em bị người nhà ngược đãi hay không? Chị thấy lúc em nhắc tới mẹ... Nếu em thật sự gặp khó khăn gì cứ nói với chị, lúc này em chắc cũng tin chị là cảnh sát rồi đúng không?"

Tề Quan Hà cúi đầu, qua một lúc lâu mới lắc đầu nói: "Chị gọi điện kêu người đàn bà đó tới đón em đi."

Một tiếng mẹ đứa nhỏ cũng không gọi, Tổng Sanh không biết nó rốt cuộc có khúc mắc gì, nhưng nhìn dáng vẻ không chịu nói đó, cô không hỏi nhiều, chỉ trừu đùa thêm vài câu. Tề Quan Hà ngậm chặt miệng không nói, cô cũng hết cách.

Thở dài một tiếng, cô sờ đầu Tề Quan Hà, nói: "Chị mất di động rồi, em cứ ghi nhớ số của anh trai chị, có chuyện gì cứ gọi, nếu thật sự gặp khó khăn thì nói, giữa chị em chúng ta đâu có gì để ngại nữa đúng không?"

Tề Quan Hà lẳng lặng ngồi một chỗ, hai giọt nước mắt thấm ướt trên quần.

Tổng Sanh gọi điện cho mẹ đứa nhỏ, một cuộc hai cuộc, liên tục mười mấy cuộc không ai bắt máy. Rất nhanh, thần sắc Tề Quan Hà trở lại bình thường, ngồi nhìn cô tới phát ngốc, hai má phồng lên.

Tổng Sanh liếc nó một cái, rốt cuộc tới cuộc gọi thứ hai mươi mấy mới có người bắt máy, đầu bên kia truyền tới giọng nữ thiếu kiên nhẫn: "Ai vậy?"

Tổng Sanh nghiêm túc trả lời: "Chào chị, chị là Mai Tương Hà đúng không? Đây là cục cảnh sát thành phố S."

Giọng nữ bên kia trở nên sắc bén: "Cục cảnh sát? Cảnh sát tìm tôi làm gì? Tôi đâu có phạm pháp."

"Chị Mai Tương Hà, chị hiểu lầm rồi, là con chị Tề Quan Hà đi lạc, hiện tại đang ở cục cảnh sát chúng tôi, mời chị đến dẫn nó về nhà."

Tổng Sanh vừa dứt lời, giọng người đầu bên kia liền dịu xuống: "À, tôi biết rồi, khi nào rảnh tôi sẽ tới đón."

Tổng Sanh nhú mày, hỏi: "Chị Mai Tương Hà, con chị đi lạc lâu như vậy chị không phát hiện sao?"

"Tôi biết rồi, hiện tại tôi đang bận, lát nữa sẽ tới đón." Người ở đầu bên kia vội vàng tắt máy.

Trước khi mất liên lạc, Tổng Sanh nghe bên đó có tiếng của đàn ông. Nghĩ tới chuyện Tề Quan Hà nói ba mình đã mất, cô không khỏi giật mình, nhưng cũng không tiện nói gì thêm.

Tổng Sanh cùng Tề Quan Hà ngồi chờ, còn lấy laptop của mình mở hoạt hình cho nó xem. Sau đó, cô lấy điện thoại của ông anh trai gọi cho bạn, vừa kết nối, cô liền dịu dàng gọi một tiếng "Nam Lâu", đầu bên kia liền truyền tới tiếng cười lạnh khiến cả người cô run lên.

Rất nhanh, giọng nói đầu bên kia đột nhiên trở nên nhỏ nhẹ: "Tổng Sanh, cậu thật to gan, dám để mình leo cây hả? Minh vất vả lắm mới có ngày nghỉ, vậy mà bị cậu lăng phí, có biết tội chưa?" Giọng cô ấy tuy dịu dàng nhưng lộ vẻ tức giận.

Tổng Sanh vội giải thích: "Nam Lâu, cậu nghe mình giải thích, nửa đường mình gặp chuyện bất bình nên phải ra tay cứu giúp, cho nên không kịp liên lạc với cậu..."

Bạn bè của Tổng Sanh rất nhiều, nhưng nếu nói tới bạn tốt thì chỉ có một người, đúng lúc người đó cũng làm việc ở thành phố S, là một thiết kế nội thất. Nam Lâu lớn hơn cô một tuổi, hai người vừa mới tốt nghiệp, so với chân sai vặt trong cục cảnh sát như cô, cô ấy làm việc trong công ty của chú mình đương nhiên là tốt hơn.

Quả nhiên nghe Tổng Sanh giải thích xong, Nam Lâu cũng hòa hoãn chút ít, nhưng lại trêu chọc: "Hiện tại có thể đấu tay đôi với bọn bắt cóc rồi sao? Cậu anh hùng như vậy, người mẹ chính ủy và ông ba thẩm phán của cậu có biết không?"

"A, Nam Lâu, cậu đừng có bán đứng bạn bè đó, ba mẹ vốn không biết mình tới đây làm, nếu biết chắc chắn sẽ bắt mình về, anh mình phải bảo đảm mình chỉ làm công tác trong văn phòng mình mới miễn cưỡng ở lại đây đây." Tổng Sanh tỏ vẻ đáng thương, cho dù biết cô giả bộ, bạn bè tốt chắc chắn sẽ không so đo.

Quả nhiên, Nam Lâu chỉ hừ một tiếng, lại nói: "Lần này mình hẹn cậu vốn là muốn nói tháng mười năm nay mình kết hôn, muốn mời cậu làm phù dâu."

Nam Lâu đột nhiên thông báo chuyện lớn như vậy khiến Tổng Sanh nhảy dựng lên, hét to: "Cái gì? Năm đó không phải cậu nói đàn ông trên đời này không ai tốt, muốn ở giá hay sao? Sao nhanh như vậy liền thay đổi? Tớ ngay cả yêu còn không biết, cậu đã bàn tới đám cưới, chuyện này có phải quá cầu huyết rồi không?"

"Đừng nói nhảm nữa." Nam Lâu buồn bực nói, "Cần thận mình đem sự tích nữ anh hùng của cậu cho cô chú."

"Đừng đừng đừng, mình chỉ đùa chút thôi, còn không phải vì để chúc mừng cậu tìm được hạnh phúc nào? Ai mà có thể hái được đóa hoa lạnh lùng của chúng ta vậy nhỉ?" Giọng nói Tổng Sanh tràn đầy sự chờ đợi trò hay, nhưng Nam Lâu lại không nói.

Chờ Tổng Sanh lần nữa thúc giục, cô liền ha hả cười: "Tò mò hả? Muốn biết hả? Đáng tiếc lúc này vì chuyện cậu cho mình leo cây mà tâm tình không tốt, không muốn nói chuyện, cho nên lần sau mới nói đi." Sau đó, cô dứt khoát dập máy.

Nói chuyện không đầu không đuôi, Tổng Sanh sốt ruột cằn cào nhưng lại không dám gọi hỏi. Nam Lâu rõ ràng còn chưa nguôi giận, vì an toàn của bản thân, hiện tại tốt nhất là đừng gọi nữa, qua mấy ngày liên lạc sẽ tốt hơn. Nghĩ như vậy, Tổng Sanh chỉ đành kiềm chế sự tò mò, cùng Tề Quan Hà coi phim hoạt hình.

Cách cục cảnh sát không xa, Khuất Diễn Trọng trước đã rời đi cho xe dừng lại. Anh tựa vào ghế, hai mắt nhìn về cục cảnh sát bên kia, không biết đang chờ cái gì.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, ánh mắt Khuất Diễn Trọng không hề dời đi, chỉ lấy di động từ trong túi ra.

Quét mắt một cái, có tin nhắn tới, người gửi là mẹ. Biểu cảm của anh cứng đờ, đôi mắt đen nhánh mỗi lúc một sâu. Mở tin nhắn ra, bên trong nói rằng em họ của anh Du Tụ Thần tháng mười năm nay sẽ kết hôn, muốn anh tới lúc đó sẽ tới tham gia.

Khuất Diễn Trọng trầm tư một lúc lâu mới nhấn trả lời "Đã biết", sau đó ánh mắt lại lần nữa dừng ở cục cảnh sát. Mãn đêm buông xuống, một người phụ nữ đi vào, sau đó không lâu thì cùng đứa bé đi ra, đó chính là Tề Quan Hà mà anh gặp hôm nay.

Khuất Diễn Trọng ngẩn ra, sau đó lái xe rời đi.

Xe chạy không bao lâu thì tới tiểu khu. Nơi này hoàn toàn không xa hoa, ồn ào, bảo vệ làm việc cũng không hoàn toàn là tốt. Khuất Diễn Trọng dừng lại, nhìn người phụ nữ dẫn Tề Quan Hà lên lầu. Sau đó, cửa sổ lầu bảy sáng đèn, bóng lưng người phụ nữ đó xuất hiện.

Khuất Diễn Trọng nhớ kỹ vị trí đó, bề ngoài tuy còn bình tĩnh nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo. Chỉ vài phút, anh liền dời ánh mắt đi, lái xe rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mất hết lý trí

Anh ngồi một đầu trên bàn ăn thật dài, thân hình nhỏ bé so với chiếc ghế dựa to lớn càng thêm mong manh yếu đuối.

Trước mặt, bàn dài được trải khăn đỏ sậm, bên trên nhìn qua có khoảng mười mấy món ăn. Hương thơm tràn ngập chóp mũi khiến anh càng thêm đói bụng, cảm giác đói cơ hồ đã cao tới tím tới phổi của anh. Nhưng cho dù sắc mặt có tái nhợt, đôi môi có khô nứt tới đâu, anh vẫn yên lặng ngồi, không hề có ý định cầm đũa.

Không chỉ không muốn ăn, anh còn sợ hãi. Nếu được, anh sẽ lập tức trốn khỏi nơi này, nhưng anh không dám.

Lúc này, một thân ảnh thướt tha bung món cuối cùng lên, sau đó ngồi xuống bên phải anh.

"Diễn Trọng, con không phải đói bụng sao? Sao lại không ăn?" Giọng nói của người phụ nữ nhẹ nhàng khiến người như được tắm trong gió xuân. Bà tới gần anh, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của anh, kêu anh cầm đũa, "Đây đều là đồ mẹ nấu cho Diễn Trọng, Diễn Trọng không ăn, mẹ sẽ rất buồn."

Nghe những lời này, thân thể của anh nhịn không được mà run rẩy, ánh mắt kinh sợ lộ rõ bài xích.

Hàm răng run rẩy phát ra tiếng vang kèn kẹt nhưng người phụ nữ lại làm như không phát hiện, vẫn dịu dàng nói: "Diễn Trọng có phải đang làm nũng không? Được rồi, mẹ gấp cho Diễn Trọng, đừng là đứa nhỏ biết làm nũng."

Người phụ nữ gấp miếng xương sườn đưa tới trước miệng anh, hỏi: "Món này được không? Thịt kho tàu, món con yêu thích nhất."

Thân thể nhỏ gầy của anh bất giác lui ra sau, nhưng cho dù có lui thế nào, người phụ nữ kia vẫn mỉm cười, gấp đồ ăn đưa tới bên miệng của anh. Không thể mở được đôi môi đóng chặt, bà ta liền dùng sức, nước sốt dính đầy lên mặt của anh, hai hàng nước mắt theo đó mà chảy xuống.

Người phụ nữ thờ dãi, cầm khăn giấy giúp anh lau nước mắt và dầu mỡ dính trên mặt, tỏ vẻ phiền não vì đứa nhỏ không chịu ăn cơm: "Diễn Trọng kén ăn như vậy không tốt đâu, nào, nếu con không thích món này thì thử cái khác xem. Canh hạnh nhân nấu với phổi thế nào? Mẹ nêm thử rồi, rất ngon, con uống canh trước đi, nhìn đôi môi khô nứt kia, mẹ thật sự rất đau lòng đó."

"Cho dù cáu kỉnh với mẹ, con cũng nên ăn chút gì đi, mẹ khó lắm mới vào bếp nấu ăn, hơn nữa phở này là cắt bỏ từ người ba con, con uống, không phải sẽ càng thân với ba mình hay sao? Trước kia con không phải nói rất thích ba hay sao? Hiện tại tim phổi của ông ấy đều đang ở trước mặt con, con ăn hết rồi, mỗi ngày có thể ở cùng ba, ông ấy sẽ không chạy loạn, cũng sẽ không nói lời không thích con nữa, thật tốt biết bao."

Người phụ nữ dịu dàng nói chuyện như đọc thơ, quanh quẩn trong bếp, sau đó dần dần nhỏ lại, nhớ tới mức khó mà nghe thấy: "Mẹ ăn, Diễn Trọng cũng ăn, như vậy cả nhà chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, ba con sẽ không bao giờ rời xa chúng ta nữa. Diễn Trọng, con của mẹ, con không vui sao?"

"Con chắc sẽ rất vui đúng không? Nào, ngoan ngoãn uống hết canh, những món này tất cả đều phải ăn. Con ăn xong, ngày mai mẹ sẽ làm món khác cho con ăn. Món đó làm từ thịt đùi của tiện nhân và nghiệp chướng của ả ta, chắc chắn rất ngon, con nhất định sẽ thích."

Người phụ nữ như điên cuồng, trong miệng không ngừng nói ra lời dịu dàng, hai tay dùng sức cạy miệng đồ chén canh lên mặt anh. Mặc kệ anh có sợ hay không, bà ta vẫn không dừng hành động của mình lại.

Anh trừng mắt, đôi mắt nằm trên gương mặt gầy ốm thoát nhìn vô cùng khủng bố, nước mắt sợ hãi không ngừng trào ra. Anh sợ, thật sự rất sợ, thân hình cứng đờ, nhưng bỗng dưng lại co giật lên.

Tiếng thở dốc thô nặng vang lên, người ngủ say trên giường đột nhiên giật gựa, sau đó mở to hai mắt.

Mồ hôi ướt đầm trán anh, gương mặt vốn luôn bình tĩnh hiện tại bị hoảng sợ bao trùm. Nhưng rất nhanh, Khuất Diễn Trọng đã khôi phục dáng vẻ bình thường.

Anh một mình ngồi trên giường, nơi này không có bàn ăn, cũng không có đồ ăn, cũng không có người đó.

Trời còn chưa sáng, bên ngoài vẫn đen kịt như đêm khuya. Khuất Diễn Trọng xóc chăn lên, dùng chân trần đạp lên sàn nhà. Cảm nhận được lạnh lẽo bên dưới truyền tới, anh bỗng nhiên tựa vào mép giường, yên lặng ngồi đó.

Anh không nói lời nào, hai mắt vô thần nhìn hư không đối diện.

Bốn bề an tĩnh, một chút thanh âm cũng không có. Khuất Diễn Trọng không cử động, đèn phòng cũng không mở, anh cứ như vậy hòa hợp với bóng đêm. Cứ như vậy, mãi tới tia nắng ban mai xuyên qua tấm màn chiếu vào, chuông đồng hồ báo thức đầu giường vang lên, anh mới duỗi tay tắt.

Khuất Diễn Trọng đứng dậy, ngoại trừ lão đạo mấy cái, biểu tình của anh vẫn lãnh đạm, không hề nhìn ra một chút khác thường.

Ngay thời điểm Khuất Diễn Trọng lái xe tới trước bệnh viện, tại một nơi khác, một con người vẫn nằm trong chăn, không hề nhúc nhích. Bỗng dưng, tiếng chuông vang lên kêu gào chói tai, nhưng người đó chỉ giật giật mấy cái, lại không có phản ứng. Chuông di động hết lần này tới lần khác vang lên, qua một lúc lâu, người đó cuối cùng cũng kiên trì không được mà duỗi một cánh tay ra khỏi chăn.

"Ừm..." Đang mơ mơ màng màng, Tổng Sanh liền nghe tiếng sư tử rống của ông anh trai truyền tới.

"Tổng Sanh, em có phải còn ngủ hay không? Chỉ biết ngủ ngủ ngủ, ngủ quên rồi lại không chịu ăn sáng hả? Em còn như vậy anh sẽ tống em về nhà!"

Nghe tới đây, Tổng Sanh lập tức mở to hai mắt, từ trên giường nhảy dựng lên, nói: "Anh trai mới sáng sớm đã nổi nóng, cứ như vậy sẽ không tìm được bạn gái đâu." Nói xong, cô lập tức đập má, nhanh chóng cởi áo ngủ nhả nhả trên giường ra.

Đánh răng rửa mặt thay đồ chải tóc, Tổng Sanh chỉ dùng mười phút. Cô nhanh chóng thu dọn phòng trọ, dùng dùng chạy xuống lầu qua cửa hàng bên cạnh mua cái bánh bao và ly sữa đậu nành.

Nơi này cách chỗ làm không xa, vừa ăn sáng vừa đi cũng coi như là rèn luyện thân thể.

Tốc độ ăn uống của cô đương nhiên không thua kém tốc độ đánh răng rửa mặt, chiếc bánh bao nóng hổi bị cô cắn mấy cái đã giải quyết xong. Cửa hàng này làm bánh bao quả nhiên quá ngon, mềm mềm xốp xốp, hiện tại còn uống thêm ly đậu nành, tâm tình thật sự thoải mái.

Mỗi lần kịp ăn bữa sáng, công việc của Tổng Sanh không thể tốt hơn. Rốt cuộc với tính cách này, chỉ cần dạ dày no đủ, tâm trạng liền thỏa mãn.

Tới cục cảnh sát, Tổng Sanh liền cười hi hi ha ha chào hỏi tiền bối, sau đó chạy đi báo cáo với ông anh trai: "Anh nghe đây, em ăn sáng rồi."

"Có quý mới tin, đi chỗ khác." Tổng Ly Nguyên ghét bỏ nhìn cô, còn đẩy cô ra xa.

Tổng Sanh nhanh tay kéo ngăn bàn dưới chân Tổng Ly Nguyên, dưới đó quả nhiên có chuẩn bị bánh mì sữa bò và mấy món ăn vặt. Cô không chút khách khí mà lấy hết ra ngoài: "Tuy em ăn sáng rồi nhưng nếu anh đã chuẩn bị thì em ăn luôn, người em gái tri kỷ như em trên đời khó tìm lắm."

"Mặt dày như em mới khó tìm." Tổng Ly Nguyên tuy mắng nhưng không ngăn cản cô, chỉ trầm mặt dận dỏ, "Tém tém một chút, đừng để bị bắt."

"Biết rồi."

Tổng Sanh mang đồng hồ ăn đi tìm Phương Tinh, sau khi gõ cửa đi vào, cô lại bỏ hết vào ngăn kéo của cô ấy: "Anh em mua, chị Phương Tinh cùng ăn đi."

Phương Tinh lạnh lùng nhìn cô: "Thời điểm làm việc ăn uống gì chứ? Còn nữa, điểm tâm sao toàn đồ ăn vặt vậy?"

"Ừ, kỳ cục." Tổng Sanh nghiêm túc gặt đầu, sau đó dứt khoát đưa túi hạt dưa qua cho Phương Tinh, thuận chân kéo sọt rất lại gần.

Phương Tinh khi trước ra về lập tức lấy hạt dưa, một bên lật xem văn kiện, còn không quên nói: "Hôm nay ngon hơn hôm trước, hạt dưa đội trưởng mua, tôi mua thế nào cũng không bằng được."

"Cứ kêu anh trai em mua cho chị ăn là được." Tổng Sanh vừa cắn hạt dưa vừa thò đầu nhìn báo cáo trong tay Phương Tinh, tò mò hỏi, "Chị Phương Tinh, đây là vụ án nào vậy?"

"Chính là vụ lần trước nhờ giáo sư Khuất hỗ trợ kiểm tra thi thể." Phương Tinh liếc mắt nhìn cô, "Sao vậy Cũng muốn tham gia hả? Nhưng đội trưởng nói rồi, cô không được xem vào, nói cái gì là đã hứa với gia đình, không phải sao?"

Tổng Sanh không để ý mà vung tay lên, dùng cảm nói: "Đó không phải vì có hoàng đế trong nhà hay sao? Em nhìn thì sao chứ? Anh trai em không nói, ba mẹ em biết à?"

"Đừng là..." Phương Tinh cười cợt một câu rồi đẩy văn kiện cho cô xem, "Coi đi, cẩn thận đừng làm bẩn."

Thời điểm Tổng Sanh vừa tới, không ai biết cô và đội trưởng Tổng Ly Nguyên là anh em. Khi đó, Phương Tinh ấn tượng với lúm đồng tiền trên má cô gái này, tuy tính tình hơi lỗ mãng nhưng ánh mắt lại sáng ngời, can đảm mà thận trọng, thật sự là cô bé tốt. Tại thời đại nhiều người không thích xen vào chuyện của người khác như vậy, một Tổng Sanh nhiệt tình chính nghĩa đặc biệt đáng quý.

Sau đó, đóa hoa lạnh lùng Phương Tinh bị một tiếng gọi "chị Phương Tinh" của cô gái này làm mềm lòng, từ đó hai người dần trở thành bạn tốt.

Tổng Sanh được Phương Tinh cho phép, dứt khoát vớt hạt dưa qua một bên, nhanh chóng lật văn kiện xem, bộ dáng nghiêm túc khiến Phương Tinh nhìn không được mà bật cười lắc đầu.

Thi thể vốn bị chôn trong rừng cây ở ngoại ô, có người đi chặt cây vô tình phát hiện nên mới báo cảnh sát. Nạn nhân là một nam thanh niên tên Nghiêm Dịch, thời điểm tử vong là ba năm trước, lúc đó chỉ mới mười tám tuổi, từ ảnh chụp có thể thấy đây giống một tên côn đồ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Quan Hà

"Alo, chị Lâm hả, lần này kinh doanh cái gì? Có phải hợp tác với ông chủ Hoàng mỏ than lần trước không? Được được, em tới ngay." Mai Trương Hà tươi cười tắt máy, vào toilet bắt đầu trang điểm. Cô ta kéo áo lên, bầu ngực và xương quai xanh đều lộ ra ngoài, gương mặt trước gương lộ vẻ phong trần.

Thấy cô ta đi ra, Tề Quan Hà ngồi bên ngoài đùa nghịch với mấy khối xếp hình bằng gỗ nhú mảy. Không biết lửa giận từ đâu ập tới, một chân liên đá hỏng hình tháp nó vừa xếp được.

"Cả ngày chỉ biết chơi chơi, tao nuôi mày có ích gì chứ?"

Tề Quan Hà dờ dẩn nhìn cô ta, không nói gì cả, chỉ cúi đầu thu dọn mấy miếng gỗ, bắt đầu xếp lại.

Nhìn bộ dạng này của đứa nhỏ, Mai Trương Hà hít một hơi thật sâu, liếc xéo nó, xách túi dùng dùng ra cửa thay giày, còn hùng hổ mắng: "Ngày nào cũng treo gương mặt của kẻ chết, ai thiếu nợ mày hả? Một đồng cũng không kiếm được còn bắt tao nuôi, đồ không biết điều, sao không dứt khoát nhảy lầu với ba mày hả?"

Cô ta mang đôi giày cao gót màu đỏ, đang mở cửa thì Tề Quan Hà ngẩng đầu hỏi: "Con không đi học sao?"

"Học cái gì? Tiền của tao lãng phí cho mày đi học hả? Có biết kiếm tiền khó lắm không?" Mắng mấy câu, Mai Trương Hà vội đóng cửa ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tề Quan Hà. Nó cúi đầu tiếp tục xếp hình, một tầng rồi một tầng, càng lúc càng cao. Cuối cùng tòa tháp cũng đã dựng xong, nhưng hình như trên tầng cao nhất có người đang đứng. Nó bình tĩnh nhìn, vươn tay đẩy nhẹ một cái, khối gỗ lại ngã xuống, toàn bộ đều sụp đổ, trong căn phòng an tĩnh phát ra tiếng vang ồm ồm.

Tề Quan Hà đứng dậy dẫm lên miếng xếp hình, đi vào bếp mở tủ lạnh, bên trong trống rỗng không còn đồ ăn. Nó ôm bụng đi tới cửa sổ, mở cửa sổ ra, lại kéo một cái ghế tới. Nó đứng lên ghế, một chân đặt lên ngạch cửa. Từ trên nhìn xuống, sắc mặt nó trắng bệch, nhưng ánh mắt lộ rõ ý hận, thật lâu sau vẫn thò một chân ra ngoài.

Gió thổi tới làm lung lay thân mình gầy yếu của nó, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể té ngã.

Nhảy xuống đi, sẽ không còn thống khổ nữa, nó không cần phải gặp lại người phụ nữ này, còn có thể ở cùng ba.

Một tay Tề Quan Hà đỡ khung cửa sổ, run rẩy nhắc chân còn lại lên.

Bỗng nhiên, nó thấy một chiếc xe quen thuộc đậu bên dưới nhà mình, một người đàn ông từ trên bước xuống. Đó chính là người lái xe chở chị cảnh sát và nó về, hình như gọi là "giáo sư Khuất".

Tề Quan Hà vẫn nhớ bản thân hơi sợ chú này, nhưng có anh bên cạnh, nó lại cảm thấy an tâm. Lúc này thấy anh, Tề Quan Hà bỗng nhiên không muốn nhảy xuống nữa, tựa như thanh tỉnh trở lại.

Khuất Diễn Trọng đứng bên dưới, ngẩng đầu. Thấy thân thể Tề Quan Hà sắp đổ đứng trên lầu bảy, anh bình tĩnh lên tiếng: "Leo xuống."

Tề Quan Hà không nghe anh nói cái gì, nhưng do dự một lát, nó cuối cùng cũng lui ra sau. Khuất Diễn Trọng đứng đợi bên xe, qua một lúc liền thấy Tề Quan Hà leo xuống, sợ hãi đứng trước mặt mình.

Kỳ thật thời điểm thấy Khuất Diễn Trọng xuất hiện, trong lòng Tề Quan Hà đặc biệt vui vẻ, nhưng lúc này đứng trước mặt anh rồi, nó ngược lại không biết phải làm sao, một câu cũng không nói nên lời, hơn nữa còn bắt đầu sợ hãi. Hôm qua có Tống Sanh, nó còn dám cùng cô chơi đùa chút ít, nhưng đơn độc đối diện với anh như vậy, đừng nói là phá phách, ngay cả hít thở cũng không dám lớn tiếng.

Lúc này, cái bụng nhỏ lại truyền tới tiếng ục ục. Tề Quan Hà ấn bụng cúi đầu không nói lời nào, nó cảm thấy thật mất mặt, lần thứ hai gặp chứ, nó vẫn giống lần đầu.

"Lên xe." Khuất Diễn Trọng mở cửa xe, để Tề Quan Hà ngồi phía sau.

Tề Quan Hà không nói gì, chỉ ngoan ngoãn leo lên xe, trong mắt của nó, cái chú này khẳng định không phải kẻ xấu. Mà cho dù là kẻ xấu cũng chẳng sao, dù gì nó cũng không muốn sống nữa.

Khuất Diễn Trọng chở Tề Quan Hà tới quán cháo gần đó. Quán này là chi nhánh của một chuỗi nhà hàng, cơm cháo có đủ, tăng một dành cho người bình thường, giá cháo trên dưới một trăm. Tầng hai mắc hơn, hương vị khẳng định ngon hơn, cho nên dù giá có cao mọi người vẫn yêu thích.

Tề Quan Hà đi theo Khuất Diễn Trọng, một nhân viên dẫn bọn họ lên lầu hai. Tề Quan Hà cảm thấy không được tự nhiên, cũng có chút sợ hãi, nhìn không được mà duỗi tay nắm góc áo của Khuất Diễn Trọng. Nhưng vừa thấy anh cúi đầu, nó lập tức buông tay, thân thể cứng đờ.

Khuất Diễn Trọng không la mắng gì, chỉ nói: "Đi theo."

Tề Quan Hà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đuổi theo nhưng không dám nắm quần áo anh nữa.

Đa phần Khuất Diễm Trọng ăn trong nhà, tự mình mua đồ về nấu, nhưng thỉnh thoảng cũng phải ra ngoài ăn. Nhà hàng bên ngoài không có món mặn nào hợp ý, chỉ có cháo trắng và đồ chay anh mới miễn cưỡng chấp nhận, nhưng không bắt buộc dĩ, anh sẽ không bao giờ đi ra ngoài ăn.

Nói tóm lại, Khuất Diễm Trọng chỉ quen thuộc với quán này. Anh nhìn Tề Quan Hà ốm yếu, chắc hẳn đã lâu không được ăn gì, thật đáng thương.

Ngồi một góc, Khuất Diễm Trọng lẳng lặng nhìn Tề Quan Hà ăn hai bát cháo thịt, chờ nó tiêu hóa được một chút, anh mới đứng dậy dẫn nó rời đi.

Tề Quan Hà cho rằng anh sẽ đưa nó về nhà, không ngờ anh chỉ lái xe tới bãi đỗ ở công viên, sau đó quay đầu nhìn, hỏi: "Em hận mẹ mình, hận tới... Muốn bà ta chết, đúng không?"

Mờ mịt nhìn Khuất Diễm Trọng, Tề Quan Hà thấy được cơ thể ốm yếu của mình trong mắt của anh, thừa dịp mở miệng: "Em..."

"Cần thận suy nghĩ lại, em có thật sự hi vọng người sinh ra mình chết hay không. Bà ta chết rồi, đau khổ từ bà ta sẽ dừng lại, nhưng tất cả thương tổn không thể biến mất, có lẽ em còn vì chuyện này mà đau khổ nhiều hơn. Em cảm thấy mình chịu nỗi đau sao? Bà ta chết rồi, sau này em chỉ còn một mình." Ngữ khí của Khuất Diễm Trọng vẫn bình bình, cứng nhắc nhưng man mác buồn.

Tề Quan Hà nức nở: "Hiện tại em vốn chỉ có một mình."

Tề Quan Hà vẫn nhớ khi nhỏ nó có một gia đình vô cùng mỹ mãn, ba mẹ đều đối xử tốt với nó. Nhưng không biết từ khi nào, công việc của ba ngày càng bận rộn, mẹ bắt đầu không thích ở nhà, phần lớn thời gian nó đều ở bên giáo viên, bằng không sẽ được bảo mẫu chăm sóc.

Mỗi lần ba về đều mua cho nó rất nhiều đồ chơi, cùng nó chơi, dạy nó đọc sách viết chữ. Khi đó Tề Quan Hà không rõ chuyện gì, sau này trong lúc vô tình thấy mẹ mình cùng người đàn ông xa lạ lộn trên giường trong nhà, nó mới hiểu.

Quan hệ giữa ba và mẹ ngày càng khó hiểu, bọn họ thậm chí còn không cãi nhau, nhưng hiếm khi cùng nhau ở nhà. Có điều, mỗi lần gặp ba nó vẫn tươi cười dẫn nó đi chơi, nhưng mẹ nó lại coi nó như vô hình, một câu cũng không muốn nói.

Có một ngày, Tề Quan Hà nghe ba nhắc tới chuyện ly hôn, ba muốn chia tay với mẹ, hi vọng cùng nó sống một cuộc sống riêng. Tề Quan Hà đồng ý, thậm chí là vui vẻ, bởi vì nó không còn thích người mẹ kia. Nhưng một tháng sau, công ty của ba thua lỗ, ông ấy phải làm việc tới sứt đầu mẻ trán, cả người tiêu tụy.

Ba và mẹ ly hôn, ông ấy ôm nó nghẹn ngào nói lời xin lỗi, nói nó hãy sống bên mẹ, còn nói đã đưa cho mẹ chút tiền, có thể đảm bảo cuộc sống của mẹ con bọn họ.

Hôm sau, ba nó nhảy lầu tự tử. Vợ vàng xử lý tang lễ, Tề Quan Hà bị mẹ dẫn tới nơi khác sống. Mẹ bắt đầu thường xuyên tới lui với một người đàn ông trẻ, gương mặt suốt ngày mang theo ý cười, nhưng rất nhanh, người đàn ông kia biến mất, còn mang theo tiền ba nó để lại.

Mẹ bắt đầu say rượu cả đêm không về, bà ấy cũng không quản nó, chỉ nhốt nó trong nhà, không cho nó đi học, cũng không nấu cơm, chỉ mua chút bánh mì để trong nhà. Mỗi lần bà ấy quên, Tề Quan Hà chỉ có thể nhịn đói.

Có lúc mẹ ra ngoài, mấy ngày mới trở về, cả người say khướt đầy mùi nước hoa. Nếu vui bà ấy sẽ coi như không thấy nó, nhưng nếu bức tức, bà ấy sẽ chửi ầm lên, coi nó như thùng rác để trút giận. Tề Quan Hà tựa vào cửa sổ, nhiều lần thấy mẹ được những người đàn ông khác nhau đưa về. Vì thế nó liên tưởng mẹ mình đang làm cái gì.

Hết ngày này qua ngày khác, nó bắt đầu hận người phụ nữ này... Nếu bà ta chết đi thì tốt quá rồi.

"Tề Quan Hà, anh cho em một tuần suy nghĩ, một tuần sau, anh sẽ tới tìm em, tới lúc đó em cho anh biết đáp án của mình." Nói xong, Khuất Diễm Trọng lại lái xe đưa nó trở về.

Chăm chú nhìn chiếc xe chạy đi, Tề Quan Hà về phòng của mình, từ dưới chăn lấy ra tấm ảnh. Đây là hình nó chụp lúc một tuổi, mẹ ôm nó, ba đứng sau đỡ lấy bả vai của bà, một tay vuốt đầu của nó, một nhà ba người vô cùng hạnh phúc.

"Xẹt" một tiếng, Tề Quan Hà dùng sức xé nát tấm ảnh.

Trời dần tối, đèn đường lần lượt sáng lên, cả thành phố bắt đầu chìm vào bóng đêm. Đèn đường như ngọn lửa huy hoàng giữa màn đêm, tựa như vĩnh viễn chưa từng say giấc.

Khuất Diễm Trọng từ một siêu thị gần nhà đi ra, lúc đi ngang quán anh, anh bỗng nhiên bắt gặp một cô gái quen thuộc ngồi xổm trên bậc thang, trong lòng ôm cái hộp nhỏ.

Trong hộp có một con cún màu đen, hai chân trước đưa lên, đứng dậy tựa hồ muốn nhìn mọi người xung quanh. Về mặt cô gái giống hệt cún con, trên mặt ả ả hai lúm đồng tiền, về mặt cũng đang chờ mong nhìn người tới lui.

Khuất Diễm Trọng chú ý tới ba chữ "Cần thu nhận" xiêu vẹo viết trên cái túi.

Chương 8

Phản kích chạy bộ

Thời điểm Khuất Diễm Trọng nhìn con cún trong thùng giấy, Tống Sanh cũng nhìn thấy anh.

Không ngờ sẽ gặp lại trong tình cảnh này, hai mắt Tống Sanh sáng lên, ôm cái thùng đứng dậy: "Giáo sư Khuất!" Lúm đồng tiền trên má vốn mơ hồ nay vì nụ cười của cô mà thêm rõ ràng.

Tống Sanh gọi một tiếng, cún con trong thùng cũng hướng Khuất Diễm Trọng sủa mấy tiếng gâu gâu.

Bề ngoài Khuất Diễm Trọng tuy lạnh lùng, nhưng trên thực tế mọi người chỉ vì gương mặt không cảm xúc của anh mà nhận xét như vậy. Bản thân lúc trước cũng sợ hãi, sau đó không tự chủ cách xa anh. Trong tình huống bình thường, ngoại trừ nói không nói chuyện yêu đương, Khuất Diễm Trọng sẽ không quanh co nhiều lời nhưng anh vẫn là người thiện lương lễ phép, ít nhất trong mắt Tống Sanh anh chính là vậy.

Sau chuyện của Tề Quan Hà lần trước, Tống Sanh thăm đặt cho anh biệt hiệu "người tốt không nói nhiều".

Thấy Khuất Diễm Trọng cảm hai túi đồ, trên người mặc áo lam rộng thùng thình và quần đen, đứng đó một lúc lâu cũng không nói chuyện, Tống Sanh đành lần nữa chủ động giới thiệu: "Giáo sư Khuất, anh không nhớ tôi sao? Tôi là Tống Sanh, cảm ơn anh lần trước đã mời tôi và Tề Quan Hà ăn cơm."

Nói thật, Khuất Diễm Trọng không nhớ tên cô, dù sao cũng không phải người cần liên hệ nhiều, hẳn sẽ không thường xuyên gặp mặt, cho nên đảo mắt anh liền quên. Hiện tại, thăm nhớ lại, anh mới lên tiếng chào hỏi: "Chào cô."

Cách dùng từ theo tiêu chuẩn, một câu vô nghĩa cũng không có, như người bình thường không phải sẽ hỏi "Trề thế này cô chưa ăn cơm sao" hoặc là "Thật trùng hợp, cô ở đây làm gì" sao? Tống Sanh thăm nghĩ, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của Khuất Diễm Trọng, cô cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Ngồi cả buổi chiều mới gặp được người quen, Tống Sanh nhìn không được mà bắt đầu lăm nhăm: "Trề vậy rồi giáo sư Khuất còn chưa ăn cơm sao? Chắc anh định về nấu cơm đúng không? Còn biết nấu ăn, thật sự quá lợi hại, tôi chỉ có thể nấu mì, những thứ khác đều không biết làm."

"Đúng rồi, giáo sư Khuất, anh ở gần đây sao? Thật trùng hợp. Hôm nay tôi chạy loạn tới đây, vô tình thấy chủ cún này bị chủ nhân vứt bỏ nên mới nhặt về. Tôi nghĩ ở đây người qua lại nhiều nên thử vận may, xem có ai tình nguyện mang nó về nuôi hay không, nhưng ngồi cả buổi cũng không thấy ai. Giáo sư Khuất, anh có muốn nuôi chó không?" Tống Sanh dùng đôi mắt lấp lánh nhìn Khuất Diễm Trọng. "Chó là bạn của con người, nuôi nó cuộc sống của anh sẽ không bao giờ còn cô đơn nữa! Chú cún đáng yêu như vậy, mỗi ngày gặp nó tâm trạng anh sẽ tốt lên."

Nói tới đây, Tống Sanh phát hiện bản thân thật giống quảng cáo, hơn nữa còn thành thực hơn bọn họ. Nhìn Khuất Diễm Trọng trước mặt không nói lời nào, cô không khỏi ảo não, cô nói một đồng, người ta một câu cũng không đáp lại sao? Nghĩ tới việc giáo sư Khuất từng giúp đỡ mình, Tống Sanh nghĩ vẫn là đừng làm người ta ghét bỏ, cho nên ho khan một tiếng, lại nói: "Chắc giáo sư Khuất không rảnh nuôi chó, vậy tôi ở đây chờ tiếp, không quấy rầy anh nữa, anh mau lên nhà nấu cơm đi."

Ái ngờ Khuất Diễm Trọng không chỉ không đi, còn nói: "Chung cư không cho nuôi thú cưng."

Tống Sanh như bưng tỉnh: "Thì ra là vậy, tôi nói mà, sao một người tới hỏi cũng không có chứ? Cảm ơn giáo sư Khuất, tôi tới nơi khác thử xem."

Cô cẩn thận ôm thùng giấy đi xuống bậc thang, lại nghe Khuất Diễm Trọng lần nữa lên tiếng: "Tôi quen một người, cậu ấy mở cửa hàng thú cưng, cách đây không xa, cậu ấy chắc sẽ thu nhận nó."

Tống Sanh sùng sốt, sau đó liền nở nụ cười, liên tục gật đầu: "Được được được, đi thôi."

Khuất Diễm Trọng gật đầu rồi xoay người đi, Tống Sanh cũng vội vàng đuổi theo. Khoảng cách giữa hai người đứng ba bước chân. Khuất Diễm Trọng tựa như chần chờ, nhưng cũng không nói gì cả, chỉ nghe Tống Sanh bắt đầu lăm nhăm.

"Giáo sư Khuất, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?" Tống Sanh vừa hỏi, chú cún trong lòng cô lại sủa một tiếng.

"Hơn hai mươi phút."

"Lần này phiền anh quá, đúng rồi giáo sư Khuất, anh có đói bụng không?"

"Không đói."

Lấy trực giác của dã thú, Tống Sanh cảm thấy Khuất Diễm Trọng tựa hồ không có phản cảm với cô, cho nên lá gan tăng lên, trực tiếp hỏi: "Năm nay giáo

sư Khuất bao nhiêu tuổi rồi?"

Khuất Diễm Trọng vẫn trả lời ngắn gọn: "Hai mươi chín."

"Chỉ hơn tôi bảy tuổi nhưng lợi hại hơn tôi rất nhiều, chị Phương Tình có kể sự tích của anh, đúng là quá lợi hại, tôi rất ngưỡng mộ anh, anh có thể ký tên cho tôi không?" Thời điểm nói lời này, hai mắt Tổng Sanh trông mong như sao nhỏ lấp lờ trên trời.

Khuất Diễm Trọng nghiêng đầu nhìn cô, phát hiện ánh mắt và biểu cảm của cô giống hệt chú cún trong lòng. Đôi mắt tròn xoe, lúc nào cũng lộ ra ý cười, bộ dáng nhìn anh giống như đang vẫy đuôi. Vì sao anh lại có cảm giác con người sẽ vẫy đuôi chứ? Khuất Diễm Trọng lại nhìn phía trước, gật đầu.

"A, đồng ý rồi, giáo sư Khuất đúng là người tốt, giáo sư Khuất đúng là sao trên trời."

Khuất Diễm Trọng dừng một chút, sau đó lại gật đầu.

Tổng Sanh thấy anh có phản ứng này quả thật cảm động muốn khóc, là ai, ai nói giáo sư Khuất quý phái lạnh lùng, nói chuyện rõ ràng tốt như vậy. Đối với một người hoàn toàn không thân như cô, gặp ai cũng chúc phiên toái, anh đều hỏi gì đáp nấy, có yêu cầu gì cũng đồng ý, quả thật là người hào phóng nhất thế giới.

Giờ phút này, trong lòng Tổng Sanh vì Khuất Diễm Trọng "ngoài lạnh trong nóng" đặt một danh hiệu "người đàn ông thoát nhìn như khối băng nhưng thực chất lại dịu dàng như miếng đậu hủ".

Khuất Diễm Trọng dễ nói chuyện như vậy, Tổng Sanh càng ngừng không được. Ngay lúc cô đang nghĩ nên lấy đề tài gì tiếp tục cuộc trò chuyện, một mùi cực kỳ thơm bay tới.

Hiện tại bọn họ đang đứng trong phố ăn vặt, mùi BBQ khiến hai chân Tổng Sanh dừng lại, cún con trong lòng cũng nhấc hai chân trước lên, đưa mắt nhìn xung quanh.

Tổng Sanh thăm nuốt nước miếng, chỉ qua bên kia rồi xin chỉ thị: "Giáo sư Khuất, anh có thể cho tôi vài phút không? Tôi đảm bảo sẽ về nhanh thôi."

"Ừ." Khuất Diễm Trọng gật đầu, cũng nhìn qua nhưng không để ý.

Tổng Sanh hoan hô một tiếng rồi ôm thùng giấy tung tăng tới quán thịt nướng. Gọi món xong, cô liền trông mong đứng chờ. Khuất Diễm Trọng đứng đây, thỉnh thoảng nhìn qua bên kia, mỗi lần đều thấy Tổng Sanh sắp chảy nước miếng ra ngoài.

Cầm hai hộp thật lớn chạy về, Tổng Sanh cười nói: "Được rồi, đi thôi, tôi vừa đi vừa ăn, chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian nữa."

"Vừa đi vừa ăn không tốt cho dạ dày."

Nghe Khuất Diễm Trọng nói như vậy, Tổng Sanh đành phải đóng lại cái hộp đang mở, buồn bã nói: "Vậy tôi cho cún con ăn trước, sau đó rồi ăn cũng được."

Kỳ thật hiện tại cô rất muốn ăn, mùi hương này cứ phảng phất xung quanh, nếu không lập tức bỏ vào miệng thì thật quá đáng tiếc. Nhưng nghĩ tới chuyện phải để lại ấn tượng tốt, Tổng Sanh đành chịu đựng nỗi đau một mình.

Khuất Diễm Trọng nhìn cô, sau đó dẫn cô xuyên qua phố ăn vặt tới công viên, đi tìm ghế đá.

Tổng Sanh thấy thế liền suy đoán, có phải vị giáo sư Khuất này muốn để cô ăn trước đúng không?

Thấy Khuất Diễm Trọng rút khăn giấy trong túi ra lau ghế đá, Tổng Sanh liền chắc chắn suy nghĩ này.

"Ngồi đi, ăn xong rồi đi tiếp."

Tổng Sanh tưởng giáo sư Khuất chỉ lau chỗ mình ngồi, không ngờ anh vừa nói xong, tự mình lại rút thêm tờ khăn giấy lau bên kia.

Tổng Sanh lần nữa bị anh là cho chấn kinh, giáo sư Khuất không phải không thích thân cận với người khác sao? Phong cách hôm nay anh thể hiện cùng những chuyện cô nghe nói quả thật chênh lệch quá lớn, tuy cô cảm thấy ở cùng với giáo sư Khuất rất tốt, nhưng tình trạng này khiến cô có chút thấp thỏm. Rõ ràng chị Phương Tình đã nói mặc kệ là nam hay nữ giáo sư Khuất đều không nói chuyện, thậm chí là săn sóc.

Tay trái dứt thịt nướng không cay cho cún con, tay phải cầm xiên thịt cay nồng, Tổng Sanh vừa ăn vừa lên nhìn Khuất Diễm Trọng. Khuất Diễm Trọng tựa như không phát hiện, chỉ nhìn bóng đèn đường cách đó không xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Không muốn để Khuất Diễm Trọng đợi lâu, Tổng Sanh ăn rất nhanh, nhưng anh lại bình tĩnh nói: "Ăn từ từ."

Tổng Sanh liền bắt giác ăn chậm lại, toàn tâm toàn ý thưởng thức.

Chờ bản thân và cún con đã no bụng, cô mới nghiêng đầu cười với Khuất Diễm Trọng: "Xong rồi, chúng ta đi thôi."

Ngay lúc ánh mắt đang nhìn chăm chăm anh, Khuất Diễm Trọng không nói chuyện, chỉ lấy một túi khăn giấy đưa cho cô, sau đó cầm túi đồ đứng lên rồi

đi.

Tổng Sanh lúc này mới hoàn hồn, xoa xoa khoe miệng, quả nhiên bên trên còn dính ít mỡ và ớt cay. Cô xấu hổ lau đi, thuận tay lau luôn miệng cho chú cún.

Tâm trạng vừa rồi rõ ràng rất tốt, Tổng Sanh vừa đi vừa cảm thấy rồi lòng, hai người không còn nói chuyện với nhau nữa. Rất nhanh, bọn họ tới một cửa hàng thú cưng khá lớn, ông chủ bên trong là người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, vừa thấy Khuất Diễm Trọng thì mặt đầy kinh ngạc. Nghe Khuất Diễm Trọng giải thích, ông mới nhìn cún con Tổng Sanh đang ôm phía sau, cười gật đầu đồng ý.

Thời điểm Tổng Sanh và Khuất Diễm Trọng rời đi, cún con đột nhiên sủa lên, dường như đang luyện tiếng cô. Tổng Sanh bỏ không được, đứng bên ngoài trông mong nhìn một hồi. Khuất Diễm Trọng cũng không thúc giục, chỉ ở cạnh chờ cô lấy lại tinh thần.

"Cô có thể tự mình nuôi." Lúc trở về, Khuất Diễm Trọng đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Tổng Sanh liền cúi đầu: "Tôi cũng muốn nuôi, thú cưng đáng yêu như vậy, nhưng từ nhỏ tới lớn tôi nuôi cái gì cái đó cũng chết, không có thứ gì sống quá một tháng. Để tôi nghĩ lại đã, trước kia tôi có nuôi anh vũ, chuột Hà Lan, cá vàng, thỏ con, rùa đen, thằn lằn, mèo, chó, chim sẻ và ếch xanh. Tóm lại không có một ngoại lệ, chưa đến một tháng chắc chắn sẽ chết, đã vậy còn không rõ nguyên nhân. Anh trai nói chúng đều bị tôi nguyên rửa. Mỗi lần thú cưng chết, tôi đều khóc tới không ăn cơm, ba mẹ nhìn thấy liền không cho tôi nuôi nữa, tôi cũng không dám nuôi, thú cưng nên có cuộc sống của nó, sao tôi có thể đi hại nó được?"

Từ nhỏ Tổng Sanh đã thích trẻ con và động vật, gần nhà có mấy đứa bé, có ai không được cô cho ăn. Còn về thú cưng, cô chỉ có thể nhìn nhà người ta nuôi cho đỡ ghiền.

Ký ức đau buồn đột nhiên bị gọi lại, Tổng Sanh còn đang chìm đắm trong đó thì nghe Khuất Diễm Trọng nói: "Chụp hình chung."

Tổng Sanh được anh nhắc nhở, trong nháy mắt cả người như sống lại, lập tức lấy đi động ra. Cuối cùng không chỉ có chụp chung, hình chỉ có một mình Khuất Diễm Trọng cũng bị cô chụp mấy tấm.

Nhìn sống lưng anh biến mất trong đêm tối, Tổng Sanh cúi đầu nhìn đi động, trên màn hình là gương mặt không biểu cảm của Khuất Diễm Trọng và cô cười không khép được miệng, sự đối lập trông có vẻ buồn cười, nhưng... Cô thật sự rất vui!

Người qua đường thấy một cô gái nhìn đi động bỗng nhiên la lên, sau đó nhảy căng cao ba mét, gào to: "Tôi muốn chạy bộ!" Nói rồi cô liền nhảy nhót chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tương đồng

"Năm triệu?" Mai Tương Hà nhìn tờ giấy thỏa thuận, tâm trạng lập tức trở nên phấn khích.

"Sau khi ký, cô có thể rời khỏi Trung Quốc để tới bất cứ nước nào. Tôi hi vọng cô sẽ mãi mãi biến mất." Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông ngồi đối diện kéo Mai Tương Hà thoát khỏi sự vui sướng.

Cô ta thậm chí không thêm suy nghĩ, lập tức gật đầu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ vĩnh viễn biến mất."

OoOoO

Nửa đêm, vừa ngủ chưa được bao lâu, Tổng Sanh bị một cú điện thoại đánh thức.

Người gọi là tiền bối trực đêm trong cục, nói có người báo án, là một bạn nhỏ tên Tề Quan Hà, mẹ cậu bé vừa từ lầu bảy ngã xuống, tắt thở tại chỗ, hiện tại đã được đưa về nhà.

Tổng Sanh còn đang mơ mơ màng màng, nghe tới đây lập tức giật mình mở to hai mắt, hoảng loạn ngồi dậy, một tay ấn đầu, không tin hỏi lại: "Cái gì? Em lập tức tới ngay."

Trời bên ngoài tối đen như mực, có lẽ vì mới hai ba giờ sáng, bên ngoài không có ai đi lại. Cô chạy mỗi lúc một nhanh, gió đêm thổi tới khiến đáy lòng rét lạnh.

Nhớ tới chuyện vừa nghe, cô cảm thấy khó chịu thay Tề Quan Hà, không phải vì mẹ cậu bé vừa mất, mà vì từ nay nó sẽ không còn ai bên cạnh, cuộc sống vô cùng cô đơn. Lần trước sau khi được mẹ tới đón, cô có gọi cho Tề Quan Hà, nói nếu gặp khó khăn cứ gọi cho cô, nhưng đứa nhỏ chưa lần nào

gọi tới. Cô còn nhờ các tiền bối trong cục, nếu cậu bé có chuyện thì báo một tiếng.

Chức vụ này của Tống Sanh vốn không thể yêu cầu ai điều gì, một chân sai vặt không phải vụ án nào cũng được tham gia. Cô nói muốn hỗ trợ bọn họ, kỳ thật là xen vào chuyện người khác.

Đối với đứa trẻ mới gặp một lần, Tống Sanh làm chuyện như vậy không có gì kỳ quái, bởi vì đây không phải lần đầu tiên. Cô chính là người nhiệt tình trong truyền thuyết, ngay cả thú cưng bị vứt ngoài đường cũng rất quan tâm. Bạn tốt Nam Lâu từng không chịu nổi, còn mắng cô ngốc, nói thời đại này ai ai cũng sợ phiền toái, chỉ có cô ngu ngốc chủ động, đi tìm phiền toái về cho chính mình.

Nhưng Tống Sanh chưa từng nghĩ như thế, cô nghĩ nếu ai ai cũng không muốn giúp đỡ, vậy thế giới này chắc chắn sẽ thiếu đi rất nhiều tình người. Người khác có muốn giúp đỡ hay không cô không biết, nhưng cô sẵn sàng đứng ra, coi như công hiến cho xã hội, cũng vì không thẹn với lương tâm.

Tống Sanh là một cô gái ngây thơ, như Nam Lâu nói, cô vĩnh viễn không thể bước chân qua thế kỷ mới, trong lòng luôn mang lý tưởng cứu vớt nhân loại thay đổi thế giới.

Nhưng kỳ thật Tống Sanh không hề nghĩ nhiều, cô chỉ muốn giúp đỡ những người cô thấy, nếu chuyện của Tề Quan Hà đã bị cô bắt gặp, cô sẽ không nhìn được mà đứng ra giúp đỡ.

Hồn hên chạy tới cục cảnh sát, cô thấy đồng nghiệp trực đêm của mình đang nói chuyện với một thân ảnh nhỏ bé.

Tống Sanh gấp quá, ngay cả tóc cũng quên chải, cả người hoàn toàn mang bộ dáng vừa xuống giường. Nhưng hiện tại cô bắt chập tất cả, chạy tới chào hỏi tiền bối xong, cô liền thay anh ta ngồi cạnh đứa bé. Đứa bé này đúng là Tề Quan Hà, chỉ mới vài ngày không gặp, nó đã gầy tới mức khiến người ta kinh ngạc, quần áo cũ kỹ, cánh tay ốm yếu như cây gậy.

Nhìn thế nào cũng không thấy bộ dáng nó tốt cho lắm, Tống Sanh chần chờ, cuối cùng vẫn vươn một ngón tay chọc cánh tay cậu bé.

"Tiểu Quan Hà, em không sao chứ?" Dừng một lúc, cô lại tiếp tục, "Chị là Tống Sanh, em còn nhớ chị không? Có đói bụng không? Muốn ăn gì không?"

Tề Quan Hà nhìn cô, thần sắc căng cứng tựa hồ thả lỏng một chút, gật đầu chỉ "Dạ" một tiếng.

Tống Sanh thở phào nhẹ nhõm, chuyện ăn cái gì liền không thành vấn đề. Cô cẩn thận xoa đầu đứa nhỏ, nói: "Em ở đây chờ một lát, chị đi tìm gì đó cho em ăn."

Cô tìm được chai sữa bò và chút bánh mì trong ngăn tủ của anh trai, dùng nước ấm hâm sữa lại, sau đó cho bánh mì vào lò vi sóng hâm nóng, lúc này mới lấy đưa cho Tề Quan Hà ăn.

Nhìn Tề Quan Hà mồm to cắn miếng bánh, trong lòng thầm thở dài nhưng cô lại không nói gì.

Rất nhanh liền có kết quả giám định, nạn nhân là mẹ của Tề Quan Hà, tên Mai Tương Hà, do uống nhiều rượu, bản thân bất cẩn ngã từ ban công mà chết. Thời gian tử vong là vào nửa đêm, bởi vì mọi người đều đi ngủ nên không ai phát hiện, Tề Quan Hà buổi tối vô tình đi WC phát hiện cửa sổ đang mở, đi qua định đóng lại thì thấy mẹ mình ngã chết dưới lầu.

Tề Quan Hà báo cảnh sát, sau đó một mình mơ hồ ngồi cạnh ban công nhìn thi thể, khi được đưa tới cục vẫn không có phản ứng gì. Bọn họ đều nghĩ cậu bé đang hoảng sợ, một đứa nhỏ đối diện với tình huống này có tâm trạng như thế là chuyện bình thường.

Ba mẹ Tề Quan Hà đều mất, bên cạnh không còn người thân, cậu bé chỉ có thể tới cô nhi viện.

Trước nay Tống Sanh chưa từng tới cô nhi viện, không biết tình hình cụ thể bên trong thế nào, nhưng ngẫm đi ngẫm lại vẫn không tìm được cách tốt hơn. Giữa các nơi đều có sự khác biệt, có lẽ cô chỉ có thể giúp nó tìm một cô nhi viện tốt một chút, xem như bản thân cố hết sức lực nhỏ bé này.

Có điều, Tống Sanh vẫn không thể tự mình đi làm chuyện này, ông cô bỗng nhiên bị bệnh, muốn đưa cháu gái mình yêu nhất về nhà thăm. Tống Sanh lo cho ông, chỉ đành giao phó chuyện tìm cô nhi viện tốt cho Tề Quan Hà cho ông anh trai. Tuy anh trai cũng không yên tâm muốn về thủ đô thăm ông, nhưng mẹ lại dứt khoát từ chối, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn ở đây làm việc.

Trước khi về nhà, Tống Sanh có chút áy náy nhìn Tề Quan Hà, còn hứa sau khi quay về sẽ đi thăm nó. Nhưng không ngờ đứa nhỏ chỉ cao tới eo cô lại cười nói: "Chị không phải mẹ em, không cần nhọc lòng vì em như vậy, có việc thì nhanh đi đi, sau này em sẽ tự chăm sóc chính mình."

Mai Tương Hà được hỏa táng, mà Tề Quan Hà cuối cùng được Khuất Diễn Trọng làm thủ tục dẫn đi. Tống Ly Nguyên biết giáo sư Khuất muốn lo chuyện này liền lập tức điều tra, mới biết giáo sư có bạn mở cô nhi viện tư nhân, tình hình khá tốt, cho nên mới đồng ý để anh xử lý việc này.

Đây là lần thứ ba Tề Quan Hà ngồi trên xe của Khuất Diễn Trọng. Chiếc xe chạy tới huyện Tân Tri gần thành phố S, dừng trước cô nhi viện tên Ánh mặt trời.

Cả đoạn đường Tề Quan Hà vô cùng im lặng, hiện tại nhìn bảng tên trại trẻ mồ côi, không biết tại sao, nó lại có chút hi vọng.

Xuyên qua cửa sắt lớn có thể nhìn thấy một bãi đất trống, trong góc có cây đa rất to, dưới tàng cây có vài cái xích đu, còn cả thiết bị rèn luyện thân thể. Trên mặt cỏ, sân thể dục, sân bóng rổ, vườn hoa có đủ, bên vách tường còn dựng rào tre, bên trong có trồng rau xanh và bảng tên viết tên của chúng.

Ba tòa nhà ba tầng thông với nhau được sơn màu trắng và xanh, nhìn qua cảm thấy vô cùng tươi mát. Tề Quan Hà đi bên cạnh Khuất Diễm Trọng, đôi mắt đen nhánh lảng lảng quan sát, trong lòng có chút thấp thòm và kích động không kìm nén được. Đây là nơi sau này nó sẽ sống sao?

Mười mấy đứa trẻ khác sớm đã thấy Khuất Diễm Trọng tới, tất cả đều buông công việc trong tay, có mấy đứa còn vội lau mặt hết to vài câu, trong chốc lát đám trẻ đều tụ tập lại.

Lâu rồi Tề Quan Hà không gặp nhiều bạn nhỏ bằng tuổi mình như vậy, khó tránh sẽ sợ hãi trốn phía sau, cúi đầu không dám nhìn bọn họ.

Đám trẻ có đứa mười bốn mười lăm tuổi, đứa nhỏ nhất khoảng bốn năm tuổi, tổng cộng khoảng ba mươi người.

Khuất Diễm Trọng bước qua một bên, để lộ Tề Quan Hà cho mọi người thấy. Sau đó anh đưa mắt nhìn một vòng, bình tĩnh giới thiệu: "Đây là Tề Quan Hà, bắt đầu từ hôm nay sẽ ở đây, về sau mấy đứa là người một nhà, cậu bé... Cũng giống mấy đứa."

Nghe tới câu cuối cùng, Tề Quan Hà bỗng nhiên sùng sốt, ngẩng đầu nhìn Khuất Diễm Trọng. Khuất Diễm Trọng cũng nhìn cậu, lặp lại một lần: "Tề Quan Hà, em giống bọn họ."

Không biết tại sao, Tề Quan Hà lại nhớ tới cuộc trò chuyện của hai người trên xe.

Anh nói: "Mẹ em không phải do em giết, em không biết gì cả. Anh muốn em quên hết chuyện của quá khứ, vứt bỏ toàn bộ oán hận, bắt đầu sống một cuộc sống của chính mình."

"Nhưng em quên không được, em luôn gặp ác mộng, mơ gặp lại người đàn bà bỏ rơi em, còn mắng còn đánh em." Khi đó, Tề Quan Hà nói như vậy.

Khuất Diễm Trọng trầm mặc một lúc, mới nói: "Cho em một tháng, quên hết ác mộng đó đi, nhớ kỹ, cuộc sống của em bắt đầu từ hôm nay, em sẽ có gia đình mới."

Sau đó Tề Quan Hà không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn tấm bảng "Cô nhi viện Ánh mặt trời" đơn giản, không biết vì sao, cậu lại có chút hi vọng.

"Mình là Tề Quan Hà." Cậu bé dừng cảm đoán nhận ánh mắt của mọi người, nói.

Một đứa bé loai choai ngồi trên xe lăn tươi cười ấm áp: "Chào mừng em, đừng sợ, em tới đây, điều đó chứng tỏ cuộc sống trước kia của em đã kết thúc, từ nay chúng ta hãy cùng nhau sống cuộc sống của chính mình đi."

"Đúng vậy, đừng lo lắng, bọn chị chắc chắn sẽ chăm sóc em, nhưng em cũng phải yêu thương chăm sóc mấy em nhỏ hơn, chúng ta là anh chị em trong nhà, phải biết trân trọng lẫn nhau." Bé gái mất một cánh tay vui vẻ nói.

Một bé trai khác không nói được tiến lên nắm lấy tay cậu, cho dù nhỏ tuổi hơn nhưng nó cũng muốn biểu đạt thiện ý giống những anh chị lớn.

Không biết tại sao, Tề Quan Hà lại cảm thấy vô cùng vui sướng. Không biết vì sao, cậu lại tìm được chỗ tương tự từ những đứa trẻ trước mặt. Nhưng bọn họ cũng có chỗ khác cậu, hiện tại bọn họ đều vô cùng lạc quan. Sớm muộn gì cậu cũng sẽ giống bọn họ, lần nữa sống lại.

"Nào, chị dẫn em đi làm quen với mọi người, chúng ta không dựa vào thời gian tới đây mà phân biệt lớn nhỏ, chỉ dựa vào tuổi thôi, từ anh cả chị hai đi xuống, em bằng tuổi với Tiểu Nhị Thập Cửu nhưng lại lớn hơn cô bé 1 tháng, vậy từ giờ em chính là Tiểu Nhị Thập Cửu." Cô bé cụt tay kéo Tề Quan Hà đi giới thiệu với từng người, mấy đứa nhỏ hơn thích náo nhiệt theo sau, thỉnh thoảng sẽ hỏi Tề Quan Hà vài vấn đề.

Tề Quan Hà phát hiện tất cả mọi người đều không có cha mẹ, bọn họ cũng bị Khuất Diễm Trọng yêu cầu phải quên đi quá khứ, hơn nữa đều được anh đưa tới đây.

"Tiên sinh là ba của chúng ta, sau này trưởng thành, chúng ta nhất định sẽ báo đáp anh ấy."

"Tam Thập Tam muốn hiếu kính tiên ba ba tiên sinh!" Một cô bé hét lên, sau đó bị cô bé cụt tay ním cười sờ đầu.

Nhìn đám trẻ chơi đùa cùng nhau, Khuất Diễm Trọng quay đầu nhìn hai người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đứng bên cạnh. Bọn họ là bảo mẫu của nhà trẻ Ánh mặt trời, người béo lùn có nụ cười khiến người ta cảm thấy dễ chịu, ánh mắt triu mến nhìn bọn trẻ, tên Diêu Phụng. Người còn lại gầy hơn một chút tên Mạnh Bội Hoàn, không giỏi nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn bọn nhỏ cũng tràn đầy yêu thương.

Khuất Diễm Trọng bỗng nhiên lên tiếng: "Bắt đầu từ tháng này tôi sẽ gửi thêm tiền, di Diêu di Mạnh, hai đi vát và rồi."

"Không cần nhiều tiền như vậy, mỗi tháng tiền sinh không cần gửi nhiều tiền vậy đâu." Mạnh Bội Hoàn vội nói.

"Đúng vậy, nếu thiếu thứ gì chúng tôi sẽ nói, tạm thời tiền sinh cứ giữ mà dùng đi, một mình anh nuôi cả nơi này dù sao cũng không dễ dàng gì."

Khuất Diễm Trọng không nói lời nào, chỉ lắc đầu. Nhìn nụ cười trên mặt những đứa trẻ, ánh mắt anh có chút lảng động, đôi mắt bình tĩnh thuần túy không dính chút bụi bặm.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Vì vậy, tôi mới nói người thân là những người trợ công cho mình.

Người đàn ông đứng cạnh xe khoảng năm mươi tuổi mặc một bộ vest màu đen giúp Tống Sanh mở cửa, trên mặt mang theo nụ cười từ ái: "Sanh tiểu thư đã về, đi đường vất vả rồi."

Tống Sanh ngồi trên xe, thân thiết hỏi: "Tần gia gia, ông nội sao rồi?"

"Tướng quân chỉ là bệnh cũ tái phát, sau khi dùng thuốc đã khá hơn nhiều. Tướng quân vốn không muốn định gọi tiểu thư về, nhưng phu nhân lại nói nhớ Sanh tiểu thư." Tần Tư Hàng mỉm cười để lộ nếp nhăn trên trán, tuy tuổi đã lớn nhưng vẫn có thể nhìn ra phong thái khi còn trẻ.

Ông nội của Tống Sanh năm đó là tướng quân cầm binh đánh giặc, chiến tranh kết thúc, ông không muốn ở lại làm việc, một lòng về nhà dưỡng lão. Tuy hiện tại ông không giữ bất cứ chức vị gì, nhưng bạn bè hậu bối rất nhiều, không thể coi thường.

Tần Tư Hàng trước đây là thủ hạ của ông nội Tống Sanh, giống một mưu sĩ thời cổ đại, sau khi ông nội Tống Sanh về hưu, Tần Tư Hàng cũng tới nhà họ Tống, hạ mình làm quản gia. Bao năm trôi qua, ông vẫn gọi ông nội là tướng quân, người nhà sớm đã nghe quen.

Tuy là người làm nhưng trên dưới nhà họ Tống đều kính trọng Tần Tư Hàng, như Tống Sanh từ nhỏ đã gọi ông là Tần gia gia, mẹ của Tống Sanh cũng gọi ông một tiếng chú Tần. Tần Tư Hàng cả đời không kết hôn, hiện tại chẳng khác nào người nhà của họ.

Dọc đường đi, Tần Tư Hàng kể lại chút chuyện của ông bà Tống Sanh, rất nhanh liền dẫn cô tới một vườn hoa nhỏ ở tầng ba biệt thự. Biệt thự vô cùng yên tĩnh, cách bài trí mang cổ đại Trung Hoa. Trước khi tòng quân, ông nội Tống Sanh là người đứng đầu nhóm cướp, một chữ cũng không biết, tính cách thô bạo, mọi thứ xung quanh đều không quan tâm, kiểu cách của căn biệt thự này đều do bà nội Tống Sanh sắp xếp.

Bà nội Tống Sanh là tiểu thư khuê các, nghe nói tổ tiên có người làm quan, cầm kỳ thi họa không gì không biết, tuổi trẻ là một mỹ nhân thật sự, cũng không biết vì sao lại ưng ông nội cô, mấy chục năm nay cả hai vẫn ân ái ái.

Vào vườn hoa, Tống Sanh thấy ông nội bị bệnh của mình đang đánh quyền, bộ dáng uy vũ sinh phong có thể lên núi đánh hổ. Bà nội đang ngồi cạnh uống trà, tư thái đoan trang, thỉnh thoảng sẽ trộm nhìn ông nội. Ông nội thấy vậy, đánh quyền càng hăng say.

Rất nhanh bọn họ đều thấy Tống Sanh tới, bà Tống buông ly trà trong tay, mỉm cười vẫy tay với cô, kéo cô ngồi xuống, nhều mày hỏi: "Sao lại gầy như vậy? Bà đã nói cháu đừng đi chịu khổ rồi mà. Một đứa con gái cùng anh trai mình xử lý mấy vụ án mạng kia nhất định sẽ rất mệt, không được nghỉ ngơi đúng không? Ở bên đó chắc cũng không có gì ngon để ăn, bà nói cho người qua chăm sóc cháu lại không chịu, không ngờ hiện tại lại gầy tới mức này."

Bà nội Tống đau lòng ôm cháu gái bảo bối vào lòng, Tống Sanh chỉ biết cười ngây ngô, không nói lời nào. Với kinh nghiệm nhiều năm, lúc này nếu nói tiếp, bà nội sẽ càng có nhiều lý do thuyết phục cô ở lại, đừng tưởng bà nội là người phụ nữ yếu đuối, trên thực tế bà ấy có thể giữ được ông nội đã lợi hại lắm rồi. Ông nội là trụ cột trong gia đình đấy!

Gia đình họ Tống nghiêm khắc với con trai, yêu thương con gái, cho nên ông bà nội đều đặc biệt yêu thương Tống Sanh, mà ông ngoại bà ngoại yêu thương cô cũng không kém. Ông ngoại Tống Sanh là giáo sư dạy trong trường nổi tiếng nhất thủ đô, bà ngoại cũng là người làm bên mảng văn hóa, là tác gia có chút danh tiếng.

Thời điểm Tống Sanh chào đời, người lớn hai nhà đều muốn nuôi cô trở thành tiểu thư khuê các kiên cường tự lập tri thư đạt lễ của thời đại mới, chỉ là không biết phương pháp hai bên dùng thế nào, ngược lại biến cô thành đứa nhóc giả khuôn mẫu. Trước mặt họ, cô còn có chút dịu dàng, nhưng vừa quay lưng, cô hoàn toàn biến thành một con ngựa hoang, nhưng tất cả đều không ngăn được tình cảm họ dành cho cô.

Tóm lại, cho dù thế nào, mỗi lần gặp người lớn trong hai nhà, trung tâm tư tưởng của bọn họ chỉ có một, đó là Tống Sanh khẳng định đã chịu khổ nên mới gầy đi. Tống Sanh nói bản thân tăng lên vài cân, bọn họ vẫn kiên quyết nói cô gầy, sau đó còn bắt cô tắm bồn.

Thừa dịp bà nội đang đứng dậy định đi nấu canh, Tống Sanh chạy qua kéo tay ông nội của mình: "Ông nội, bệnh của ông đã khỏi chưa?"

"Chỉ là chút bệnh vặt, còn không phải do bà nội cháu và bên thông gia nói mấy tháng không gặp nên nhớ cháu sao? Họ muốn gặp cháu nên mới nói bệnh tình nghiêm trọng như vậy, đây không phải chủ ý của ông nội đâu." Ông nội Tống cẩn thận nắm tay cháu gái bảo bối của mình, bày vẻ cáo trạng.

Tống Sanh vỗ vỗ tay ông: "Ông nội, cháu hiểu, ông không phải cố ý dùng bệnh tình ép cháu trở về, đều do hòa lực bên quân địch quá mạnh, còn chúng ta thì thấp cổ bé họng."

Ông nội Tống trộm nhìn qua bên kia, sau đó lén lút nhỏ giọng: "Sanh Sanh à, bà nội và bà ngoại cháu đang thương lượng lần này cháu về sẽ không cho cháu đi nữa, nói sẽ bắt cháu ở đây, không cần đi làm mấy chuyện vừa vất vả lại nguy hiểm kia."

Sắc mặt Tống Sanh trở nên nghiêm túc: "Cháu biết mà, ông nội phải giúp cháu đấy!" Cô khó khăn lắm mới năn nỉ được mẹ cho mình qua đó làm việc, ai ngờ mới mấy tháng, hai lão Phật gia kia đã không chịu được.

Bữa trưa hôm nay, không khí trên bàn cơm vô cùng náo nhiệt. Ông bà nội họ Tống, ông ngoại và bà ngoại của Tống Sanh, ngay cả ba mẹ suốt ngày bận rộn của cô cũng về nhà cùng dùng bữa.

Mẹ của Tống Sanh, Kiều Nhiên là người phụ nữ mạnh mẽ, nữ chính ủy của Cục công an thủ đô, vừa chính trực lại nghiêm túc. Ba cô Tống Nhận Trình ôn hòa nho nhã, di truyền từ bà nội khá nhiều, là chủ tịch kiêm viện trưởng Tòa án Nhân dân tối cao, không chỉ là nô lệ cho vợ mà còn vô cùng hiếu thảo với người lớn. Tống Sanh có thể qua chỗ anh trai làm việc cũng nhờ ba mình giúp đỡ nói chuyện, mẹ cô mới có thể mắt nhắm mắt mở. Vừa thấy Tống Sanh, Tống Nhận Trình liền tiến lên ôm con gái của mình, cẩn thận hỏi thăm tình hình của cô, lại nói cô gầy, biểu hiện còn khoa trương hơn bà nội.

Quả nhiên, cơm nước xong, chuyện Tống Sanh có được trở về thành phố S làm cảnh sát hay không bị cả nhà đem ra bàn luận. Trong mắt bà nội Tống, trẻ nhỏ còn chưa hiểu chuyện, đối với thế giới bên ngoài luôn có sự tò mò, có điều chơi bời mấy tháng như vậy đã đủ lắm rồi, chơi xong đương nhiên phải về nhà, không thể tiếp tục ở ngoài chịu khổ.

Tống Sanh đương nhiên có kinh nghiệm giải quyết, lập tức làm nũng với bà nội và bà ngoại, còn không ngừng ra ám hiệu cho ba và ông nội ông ngoại giúp đỡ, còn đem sự đồng ý của mẹ ra biện luận. Cuối cùng bà nội Tống và bà ngoại cũng thua cuộc, đồng ý cho cô về thành phố S, nhưng với điều kiện cô phải ở nhà nửa tháng để bồi bổ.

Hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, bà nội Tống nói sau này người lớn bọn họ có thời gian sẽ tới thành phố S xem nơi ở và công việc của Tống Sanh có tốt hay không, nếu không tốt, cô bắt buộc phải trở về.

Tống Sanh chỉ thể gật đầu đồng ý, nếu không cô thật sự không đi được. Công việc tạm thời không nói, chỗ ở gì đó thật khiến Tống Sanh phải đau đầu, hiện tại một mình cô thuê phòng trọ bên ngoài ở, nếu bà ngoại và bà nội thấy chắc chắn sẽ lôi cô về. Lần này về lại thành phố S, cô phải chọn nơi xa hoa hơn một chút, ít nhất là gần khu vực "lãnh đạo" đang sống. Phòng trọ bên chỗ anh trai cô chắc chắn không được, hơn nữa anh ấy và chị Phương Tĩnh đang cùng thuê phòng, cô không muốn qua đó làm bóng đèn, mà điều quan trọng hơn là bên đó cũng quá "đơn sơ", không phù hợp yêu cầu của bà nội.

Ở thủ đô nửa tháng, Tống Sanh vác cơ thể béo ú trở về thành phố S. Lúc về nhà cô chỉ mang vài bộ quần áo, lúc đi phải xách theo túi lớn túi nhỏ, tất cả đều do bà nội chuẩn bị. Vác toàn bộ về phòng thuê, Tống Sanh tới cục cảnh sát tìm ông anh trai, truyền đạt tin tức quan trọng của "lãnh đạo cấp cao ở thủ đô" rồi quán lấy anh, nhờ anh phụ tìm phòng trọ tốt hơn, tạm thuê mấy tháng để lừa gạt cho qua chuyện.

Nói thật Tống Sanh rất hài lòng chỗ ở của mình, tuy nhỏ nhưng dưới lầu có cửa hàng đồ ăn sáng rất ngon, lại gần cục cảnh sát. Có đôi khi cô thật hi vọng mình là con trai, giống ông anh cô vậy, muốn làm gì thì làm. Mấy vị trong nhà kia không quản anh trai có ăn ngon mặc đẹp hay không, còn sự quan tâm yêu thương dành cho cô lại trở thành gánh nặng.

Sau khi nhờ vả thành công, Tống Sanh lập tức hỏi mấy chuyện gần đây: "Anh, Tề Quan Hà tới cô nhi viện nào? Hiện tại em đang có thời gian, đúng lúc có thể đi thăm nó."

"Là cô nhi viện tư của bạn tiến sĩ Khuất mở, điều kiện khá tốt, lần trước cũng là tiến sĩ Khuất đưa Tề Quan Hà đi." Tống Ly Nguyên vừa xử lý công việc vừa nói.

Tống Sanh nghĩ nghĩ mới hiểu ra, tiến sĩ Khuất trong miệng anh trai chính là giáo sư Khuất, anh có học vị tiến sĩ lại được trường mời về dạy, còn là chủ nhiệm trong bệnh viện, cho nên cách xưng hô có đủ kiểu loại. Cô giống Phương Tĩnh trực tiếp gọi anh là giáo sư Khuất, sau đó dần thành thói quen. Trầm tư một hồi, Tống Sanh quyết định bỏ rơi ông anh của mình, xoay người đi tìm Phương Tĩnh.

"Em tìm giáo sư Khuất? Vừa rồi chị còn thấy trường học nháo nhào một trận, hôm nay trùng hợp là ngày giáo sư lên trường giảng bài, đám nữ sinh kia vừa nghe tin liền chạy tới giảng đường. Mỗi lần đều như thế, bởi vì trường học khó lắm mới mời được giáo sư, vì thế không hạn chế sinh viên các khóa, đã vậy hiệu trưởng lại hi vọng mọi người đều đi nghe, cho nên lần nào nữ sinh cũng chen đi nghe giảng. Nếu không phải có hung danh bên ngoài, có lẽ người tới sẽ càng nhiều."

Phương Tĩnh nhớ lại thời điểm còn đi học, trước ngày giáo sư Khuất có tiết, sinh viên bắt đầu thảo luận, sau đó liệt ra hàng loạt kế hoạch tấn công thì nhìn không được mà cảm thấy buồn cười, vừa ngừng đầu lại thấy Tống Sanh dùng ánh mắt lấp lánh nhìn cô.

"Chị Phương Tĩnh, em có thể đi dự thính không?"

"Có thể, dù sao thầy cũng không phải giảng viên chính thức trường, vấn đề là tìm được chỗ ngồi hay không."

"Vậy tốt quá, bây giờ em đi ngay." Ngay cả khi không được nghe giáo sư Khuất giảng bài, cô có thể chờ anh tới khi hết tiết, xem anh có thể dẫn cô đi thăm Tề Quan Hà hay không.

Nhìn Tống Sanh vui vẻ rời đi, Phương Tĩnh rơi vào trầm tư, cô bé này không phải đã coi trọng giáo sư Khuất rồi chứ? Ngẫm lại, đề ý giáo sư Khuất cũng là chuyện bình thường, dù sao mấy nữ sinh kia cũng không kháng cự được gương mặt tuấn tú của thầy ấy.

Có điều nhiều năm qua, không ai có thể thành công tiếp cận giáo sư Khuất cao lãnh, tình yêu của tuổi trẻ phỏng chừng qua đoạn thời gian liền phai nhạt.

Phương Tĩnh cảm thấy chính mình căn bản không cần nhắc nhở Tống Sanh, giáo sư Khuất chỉ cần dùng ngữ khí lãnh đạm bình thường cũng đủ khiến cô ấy hết hi vọng. Lực sát thương của thầy quá lớn, trường đại học của cô còn ngầm đặt danh hiệu "Người đàn ông khiến người khác hết hi vọng" cho thầy.

Hiện tại Phương Tĩnh nên bắt đầu chuẩn bị cách an ủi khi Tống Sanh thất tình, nhưng trăm triệu cô không ngờ tới, những điều đó căn bản không thể sử dụng.

Chương 11

Giáo sư và học sinh

Đại học y thành phố S rất lớn, Tổng Sanh hào hứng đi qua cửa chính, loay hoay hơn hai mươi phút vẫn chưa tìm được đường, đầu óc bị mấy cái bảng hướng dẫn làm cho choáng váng. Cuối cùng cô chỉ đành chặn một sinh viên để dò hỏi.

Vừa nghe Tổng Sanh hỏi tới giáo sư Khuất, mấy nam sinh liền tỏ thái độ. Đây không phải lần đầu bọn họ gặp nữ sinh hỏi đường như thế. Nhìn em gái xinh đẹp này lại đi hỏi giáo sư Khuất, mấy nam sinh tiếc nuối thờ dài nhưng vẫn nhiệt tình chỉ đường, trong đó còn có một người ngượng ngùng xin QQ của cô.

Theo hướng dẫn tìm tới giảng đường lớn nhất, Tổng Sanh thật sự bị sốc trước tình hình lâu ba. Đứng nói là tìm được chỗ ngồi, ngay cả cửa còn không chen vào được. Hiện tại đang đứng bên ngoài, cô không thể nhìn thấy bên trong. Nhiệt tình trong lòng đột nhiên dâng cao, khó có dịp được nghe giáo sư Khuất giảng bài, cô thật muốn xem bộ dáng anh ấy khi nói chuyện với sinh viên là như thế nào.

Tổng Sanh nhảy nhót sau đám người nhưng chỉ có thể nhìn thấy mấy cái đầu màu đen. Đang lúc ra bồn hoa gần đó ngồi suy nghĩ, chuẩn bị từ bỏ ý định, chuông điện thoại của cô vang lên.

Màn hình thông báo một dãy số lạ, giọng nói ở đầu bên kia Tổng Sanh cũng chưa từng nghe qua.

"Tổng Sanh đứng không?"

"Đúng vậy, chị là..."

"Tôi là Từ Hoan Hoan, sinh viên đại học y, chị Phương Tinh vừa gọi điện kêu tôi dẫn cô vào trong nghe giáo sư Khuất giảng bài, hiện tại cô đang ở đâu?"

Nghe tới đây, hai mắt Tổng Sanh sáng rực, lập tức nhảy dựng lên: "Tôi ở ngay cửa." Chị Phương Tinh đúng là người tốt, giờ khắc này cô quyết định sẽ hi sinh ông trai của mình dâng hiến cho chị ấy, dù sao hai người bọn họ cũng có ý với nhau, tương lai cô nhất định càng phải nỗ lực làm tốt vai trò bà mối để báo đáp.

Một nữ sinh cầm điện thoại cố chen ra khỏi đám người vấy tay với Tổng Sanh. Cũng không có thời gian để bọn họ nhiều lời, nữ sinh kia trực tiếp dẫn Tổng Sanh chen vào phòng. Phòng học không náo nhiệt như tưởng tượng của Tổng Sanh, ngược lại an tĩnh hơn bên ngoài rất nhiều. Chỗ ngồi đã bị lấp đầy, nam sinh chỉ chiếm một góc rất nhỏ, lúc này mọi người đều đang thì thầm nói chuyện. Trên bục giảng hiện tại chưa có ai, hình như giáo sư Khuất chưa tới.

Ngay cửa phòng học có hai nữ sinh nghiêm túc chống đỡ, người bên ngoài đa phần đều không vào được. Thời điểm Từ Hoan Hoan dẫn Tổng Sanh vào cũng bị giữ lại, nhưng sau đó nghe Từ Hoan Hoan nhỏ giọng nói Tổng Sanh là người được học tỷ Phương Tinh nhờ chiều cô, bọn họ mới thả hai người vào trong, còn mỉm cười thân thiện với Tổng Sanh.

"Thật xin lỗi, ở đây hết chỗ rồi, cô ngồi chung với tôi được không?"

"Được, cảm ơn nhiều, phiền cô quá, khi nào rảnh tôi mời cô ăn cơm, nghe chị Phương Tinh nói gần trường có quán BBQ rất ngon, tôi cũng đang định tới đó thưởng thức."

Từ Hoan Hoan là người thích ăn uống, hai mắt lập tức sáng lên, bọn họ nhanh chóng tìm được điểm chung, thì thầm nói chuyện. Tổng Sanh rộng rãi chân thành, đương nhiên không khiến người đối diện cảm thấy lố mồm, cho nên nói chuyện một hồi liền trao đổi số điện thoại với nhau. Từ Hoan Hoan cũng vui vẻ kết bạn, còn hứa lần sau khi giáo sư Khuất có tiết nhất định sẽ giúp cô giữ chỗ.

Chủ đề kéo tới Khuất Diễn Trọng, Từ Hoan Hoan càng trở nên hào hứng, đưa tay chỉ lên bục giảng: "Tổng Sanh cô biết không, bục giảng kia được lau đi lau lại nhiều lần lắm đấy. Mỗi lần giáo sư Khuất tới giảng bài, chúng tôi đều phái người lau dọn bục giảng và phòng nghỉ, nếu không tuy giáo sư không lên tiếng, nhưng biểu cảm thật sự là quá dọa người. Vẫn có cái bảng đen nhưng giáo sư Khuất chưa bao giờ cầm phấn viết, trường học liền chỉ một khoảng ngăn sách lớn mua thiết bị hiện đại về để ngài ấy giảng bài."

Tổng Sanh đi lên trước quan sát, không biết có phải ảo giác hay không, bục giảng lúc này sạch sẽ tới phát sáng. Nhất thời cô không biết nói gì, cũng không hiểu vì sao lại nhớ tới lần đó cùng giáo sư Khuất đưa chú cún bị bỏ rơi tới cửa hàng thú cưng, ghé ngồi ngoài công viên, anh dùng khăn giấy lau cho cô một lần, nhin không được mà cười rộ lên. Bọn họ đều cảm thấy anh mắc chứng ưa sạch sẽ quá nghiêm trọng, nhưng cô thì lại cảm thấy rất thú vị.

Hai người hàn huyên một lát, ằm ỉ bên ngoài đột nhiên dừng lại, sinh viên trong phòng đều đồng loạt nhìn ra cửa, Tổng Sanh cũng không ngoại lệ. Trừ bỏ

vài người giống Tổng Sanh "đi cửa sau" có chút tò mò, những sinh viên còn lại đều đã thành thói quen.

Từ Hoan Hoan kéo tay áo cô, nhỏ giọng nhắc nhở: "Là giáo sư Khuất tới."

Quả nhiên ngay sau đó, một người đàn ông ăn mặc nghiêm túc mang laptop và tài liệu không nhanh không chậm bước vào giảng đường. Mặc kệ thế nào trên người anh vẫn đen trắng rõ ràng, Tổng Sanh cảm thấy cho dù cả người đều dính bùn đất, anh vẫn khiến người khác cảm thấy mình rất sạch sẽ.

Tiếng cánh cửa đóng lại làm Tổng Sanh hoàn hồn, rất nhanh cô phát hiện bản thân vì thấy giáo sư Khuất đi vào mà hô hấp không tự chủ ngừng lại. Phòng học to như vậy cũng vì Khuất Diễn Trọng tới mà trở nên lạnh ngắt như tờ, tiếng khe khẽ nói chuyện đều biến mất. Tổng Sanh nhìn mọi người, ai nấy đều mang nét mặt tham dự buổi họp lãnh đạo của hội nghị quốc tế, mà xuyên qua cửa sổ trong suốt nhìn ra bên ngoài, những nữ sinh kia không biết vì sao cũng tự giác lùi ra xa giữ khoảng cách.

Toàn bộ căn phòng an tĩnh mới mức tiếng cây kim rơi cũng có thể nghe thấy. Tổng Sanh chưa từng ngồi trong lớp học trật tự như vậy, nhất thời cảm thấy bản thân như trở về khi xưa, tâm trạng cũng trở nên nghiêm túc.

Khuất Diễn Trọng đứng trên bục giảng đưa mắt nhìn sinh viên bên dưới, những người bị anh lướt qua đều rụt rè tới căng da đầu. Tổng Sanh phát hiện Từ Hoan Hoan ngồi cạnh cũng có chút run rẩy. Giáo sư Khuất... Anh ta đáng sợ vậy sao?

Tiếng chuông vang lên, giọng nói trầm ấm của Khuất Diễn Trọng cũng truyền tới: "Bắt đầu tiết học."

Tổng Sanh nhìn Khuất Diễn Trọng, hai mắt sáng như sao trời. Cô hoàn toàn không chú ý những gì anh đang nói, một là vì nghe không hiểu nội dung anh giảng, hai là vì cô mê mải tới mức không còn tâm trạng để quan tâm. Khuất Diễn Trọng đứng đó, toàn bộ phòng học như biến thành thế giới của anh, mà anh chính là chúa tể, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều tràn ngập sự trầm ổn và tự tin, mọi ánh mắt cùng lời nói đều khiến người ta bất giác tin phục.

Tuy nghe không hiểu nhưng Tổng Sanh vẫn cảm thấy anh rất lợi hại, đã vậy mắt và tai đều như được tham dự bữa tiệc thịnh soạn. Kích động nheo ngón tay cái đặt dưới bàn, cô quyết định lần sau vẫn sẽ trà trộn tới đây nghe giảng.

Bỗng dưng, thanh âm của Khuất Diễn Trọng ngừng lại, mọi người đều thắc mắc nhìn anh, nhưng không ai dám đứng lên dò hỏi nguyên nhân.

Bọn họ chỉ thấy Khuất Diễn Trọng chỉ tay vào một vị trí ở hàng trước: "Cầm di động chụp ảnh, ra ngoài."

Vừa dứt lời, hai nữ sinh bị anh chỉ đích danh sợ tới sắc mặt trắng bệch, điện thoại giấu sau cuốn sách vẫn chưa kịp cất đi.

Hai nữ sinh kia đều vô cùng xinh đẹp, bị nhiều người chú ý, gương mặt không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ. Cô gái ngồi bên trái trông có vẻ yếu đuối, dùng bộ dáng đáng yêu khẩn cầu Khuất Diễn Trọng: "Giáo sư, bọn em biết sai rồi, sẽ không tái phạm nữa."

"Lớp trưởng, mời họ ra ngoài." Khuất Diễn Trọng không hề dao động, không chút khách khí mà trực tiếp đuổi người. Lập tức hai nữ sinh khi nãy chặn cửa đi tới, sau đó hai người kia mang theo nước mắt bị mời ra ngoài.

Tổng Sanh tò mò chớp chớp mắt, Từ Hoan Hoan bên cạnh như vừa xem kịch vui, nói khẽ: "Hai người kia khẳng định là tân sinh viên nên không biết giáo sư Khuất rất ghét chụp ảnh, chúng tôi tốt nghiệp khóa trước cũng không mời được thầy chụp cùng, chụp lên thì không ai dám. Bọn họ dám chụp hình trong tiết như vậy, giáo sư Khuất chắc chắn không giữ thể diện cho họ."

Không thích chụp ảnh?

Tổng Sanh nghĩ tới mấy tấm ảnh còn lưu trong di động, còn cả thỉnh cầu chụp ảnh lần trước của mình được anh không chút do dự đồng ý. Cô nhẹ giọng đáp: "Nói không chừng là do mọi người không dám trực tiếp mời giáo sư Khuất chụp ảnh, biết đâu mời riêng thầy sẽ đồng ý." Cô cảm thấy giáo sư Khuất rất dễ nói chuyện.

Từ Hoan Hoan xua tay: "Nào không có, mỗi năm đều có trường hợp mời thầy chụp hình cùng, cô đoán xem kết quả thế nào? Tốt một chút thì không nói một chữ, tệ một chút thì trực tiếp bỏ đi, nếu không thì chính là một câu "Cách xa tôi một chút". Nếu bị chọc giận, thầy ấy có thể lấy dao phẫu thuật trong túi ra để nói chuyện. Đúng là nam thần lạnh lùng!"

Tổng Sanh vừa gật đầu vừa khắc chế không cho nụ cười ngây ngô lộ ra, cô cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình đột nhiên nhảy múa.

Vì khúc nhạc đệm này, trong phòng học không thiếu tiếng thì thầm to nhỏ. Không chờ mọi người kịp phản ứng, Khuất Diễn Trọng tiếp tục chỉ thêm vài người, nói: "Không tới học, lập tức ra ngoài."

Mười mấy người anh chỉ toàn bộ đều là nữ sinh không nghe giảng. Những ai quên mang sách mà chưa bị chỉ tên cũng vì hành động đột nhiên này của Khuất Diễn Trọng dọa cho sợ hãi. Mấy nữ sinh bị anh đuổi ra ngoài đều đỏ mặt đỏ mắt rồi đi, căn phòng lần nữa khôi phục trạng thái yên tĩnh.

Tổng Sanh bị hành động của Khuất Diễn Trọng làm cho chột dạ cúi đầu, cố gắng giảm nhẹ sự tồn tại của mình. Nghiêm túc mà nói, cô không phải tới đây để học, cho nên cũng thuộc loại người sẽ bị đuổi ra. Đáng tiếc chỗ ngồi của cô và Từ Hoan Hoan lại dễ bị nhìn thấy, hiện tại muốn ẩn nấp là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Sau khi mười mấy người kia rời đi, có một đoạn thời gian Khuất Diễn Trọng không tiếp tục giảng. Ngay tại thời điểm cô cảm thấy bản thân an toàn, đột nhiên giọng nói của anh lần nữa truyền tới: "Bạn ngồi hàng thứ tư, ghế thứ nhất bên trái."

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Tống Sanh bất lực đứng lên, còn chưa kịp nhận lỗi rồi bỏ chạy như những người trước thì nghe Khuất Diễm Trọng tiếp tục: "Lên trên ngồi." Anh vừa nói vừa đuổi tay chỉ vị trí hai nữ sinh khi này bị đuổi đi.

Không chỉ là Tống Sanh, những sinh viên còn lại cũng bị lời nói của Khuất Diễm Trọng làm cho sững sốt, anh không phải đuổi người sao?

Ngồi vào vị trí mới, Tống Sanh cảm thấy cả người dễ chịu không ít, dù sao chỗ ngồi cũng không lớn, cùng người khác ngồi chung chắc chắn không thoải mái bằng ngồi một mình. Khoảng cách được thu hẹp, nhìn Khuất Diễm Trọng lại bắt đầu nghiêm túc giảng bài, Tống Sanh thành thành thật thật ngồi nghe, nhưng qua một lát liền biến thành nhắm mắt ngủ gật.

Nhìn đôi môi mỏng manh cử động, sống mũi cao thẳng, gương mặt tuấn tú, cô thậm chí có thể từ những lúc Khuất Diễm Trọng vô tình ngẩng đầu mà nhìn vết hằn của anh. Một người đàn ông sao có thể gọi cảm như vậy?

Tống Sanh nuốt nước miếng, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng, tình hình này của cô có vẻ không đúng cho lắm. Mỗi lần nhìn giáo sư Khuất, phản ứng của cô càng lúc càng kỳ quái, quả thật rất giống nữ sinh rơi vào bẫy tình... A, không phải chứ?

Thời điểm hoảng sợ vì suy nghĩ này, ánh mắt của Tống Sanh đúng lúc đối diện với ánh mắt của Khuất Diễm Trọng. Chỉ một giây ngắn ngủi, anh đã dời đi, giống như trong lúc lơ đãng mà nhìn một cái, không có bất cứ ý vị gì, nhưng Tống Sanh lại cảm thấy trái tim của mình như bị sét đánh, cơ hồ quên mất sự vật sự việc xung quanh.

Đám sinh viên đang chăm chú nghe giảng bỗng dưng thấy anh dừng lại, lập tức nâng cao cảnh giác. Cũng may chuyện đuổi người không còn xuất hiện, giáo sư Khuất chỉ dừng lại cúi đầu nhìn giáo án, sau đó tiếp tục. Đương nhiên, không ai biết vừa rồi vì sao anh lại đột nhiên tạm dừng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Nam thần cao lãnh cuối cùng cũng biết hái hoa!

Cô may mắn lắm đấy, khi này nghe giáo sư Khuất đột nhiên gọi tên, tôi thật sự sắp bị hù chết, còn tưởng cô cũng sẽ bị thầy đuổi ra ngoài." Từ Hoan Hoan vuốt ngực.

Tống Sanh nhìn biểu cảm phong phú của Từ Hoan Hoan thì nhin không được mà bật cười, lập tức đẩy đĩa BBQ đã nướng chín ra trước: "Mau ăn để lấy lại bình tĩnh đi."

Tống Sanh và Từ Hoan Hoan vừa ăn vừa trò chuyện, hi hi ha ha, chờ ăn xong bàn thịt nướng tới bụng tròn xoe, cô trên cơ bản cũng nghe xong mấy tin đồn về Khuất Diễm Trọng.

Ví dụ như nữ sinh khoa nào đó thích giáo sư Khuất, hay gửi thư tình, kết quả trong tiết học thứ hai, giáo sư kêu cô ấy đọc thư tình một lần trước lớp.

Toàn bộ quá trình gương mặt giáo sư Khuất không chút biểu cảm, sau khi cô gái đáng thương kia đọc xong, anh chỉ nói: "Tôi không hi vọng chuyện này lặp lại lần nữa, tôi chỉ phụ trách giảng bài, không phụ trách tô màu hồng vào ảo tưởng của mọi người."

Ví dụ khác, một trong ba hoa khôi của trường lần đó tới nghe giảng, trong lớp không ngừng dùng cách phản bác để thu hút sự chú ý của giáo sư Khuất, kết quả anh không chỉ không thương thức "dũng khí" của cô, còn trực tiếp chỉ ra lỗi sai, một chút mặt mũi cũng không chừa lại. Hoa khôi kia sau khi hết tiết còn lên tìm giáo sư nhờ dạy kèm, cuối cùng bị anh từ chối. Sau đó, thói quen ưa sạch sẽ của giáo sư bị nữ sinh này khai ra.

Ngay tại thời điểm nữ sinh kéo tay anh, giáo sư Khuất lập tức lấy khăn giấy ra cẩn thận lau đi lau lại chỗ bị đụng vào, tựa như tay nữ sinh kia dính cái gì đó không sạch sẽ. Cuối cùng, giáo sư Khuất lãnh đạm vứt lại một câu: "Mùi quá nặng, cách xa tôi một chút." Hoa khôi giảng đường xinh đẹp mang theo mùi nước hoa nhàn nhạt trên người kia khóc lóc chạy đi.

Chuyện này lần nữa trở thành chủ đề cho nữ sinh trường y bàn tán. Từ đó, ngoại trừ danh hiệu "Nam thần giống cục đá", giáo sư Khuất lần nữa đạt danh hiệu "Người đàn ông không biết thương hoa tiếc ngọc nhất".

Lại thêm một ví dụ khác, giáo sư Khuất từng dạy dỗ nữ sinh vì bạn trai ngoại tình mà có ý định nhảy lầu tự tử, đám người vây một chỗ vừa khuyên vừa gọi 110, kết quả cảnh sát còn chưa tới, giáo sư Khuất chuẩn bị có tiết vô tình đi ngang qua đó, lạnh lùng nói một câu: "Muốn đi học, vì sao còn ở đây? Lên lớp." Sau đó nữ sinh kia bị dọa sợ, lập tức chạy xuống lầu vào lớp. Tiết học đó không biết vì sao giáo sư Khuất lại bỏ sung chút kiến thức đặc biệt - Bộ phận nào trên con người sẽ đau đớn khi bị tấn công nhưng không được đánh giá là thương tổn.

Kể tiếp, nữ sinh có bạn trai ngoại tình kia bị bạn bè kéo vào một góc, nói lại các phương pháp giáo sư Khuất giảng dạy một lần. Cuối cùng, tên bạn trai mỗi lần thấy cô đều phải đi đường vòng.

Nhưng điểm khiến Tống Sanh kinh ngạc nhất là nữ chính bên trong câu chuyện, nữ sinh bị phản mà nỗ lực học tập, người từng vì bạn trai cũ mà quỵ

khóc sùi gào lại chính là chị Phương Tinh.

Tổng Sanh dường như có thể hiểu được vì sao chị Phương Tinh cho dù sợ hãi nhưng vẫn tôn sùng giáo sư Khuất như vậy. Lúc này, cô không khỏi lo lắng cho tương lai của ông anh trai, cảm thấy sau này nếu anh ấy và chị Phương Tinh tới với nhau, dù cãi vã hay đánh lộn, ông anh của cô đừng hòng có cơ hội chiến thắng.

Yên lặng thương tiếc cho anh trai, Tổng Sanh cuối cùng cũng uống hết ly trà sữa. Dạ dày cô lúc này vô cùng no nê, tinh thần cũng vì mấy chuyện vừa rồi mà cảm thấy thoải mái. Sau khi tạm biệt Từ Hoan Hoan, Tổng Sanh ôm bụng chậm rãi xuống lầu, ngồi trên ghế đá ven đường chờ Khuất Diễn Trọng.

Tiết học kết thúc, Khuất Diễn Trọng còn phải tham gia buổi giao lưu của các giáo sư. Vì biết điểm này, Tổng Sanh mới có thể vui vẻ đi ăn với Từ Hoan Hoan.

Nhớ lại "công tích vĩ đại" của giáo sư Khuất, Tổng Sanh nhin không được mà cười ra tiếng. Lúc này, cô phát hiện từ cửa lầu một có mười mấy người ba mươi bốn mươi tuổi đi ra, giáo sư Khuất cũng trong số đó. Tuy mọi người đều đang giao lưu, nhưng ai nấy đều duy trì khoảng cách, không tới gần anh.

Thời điểm Tổng Sanh thấy Khuất Diễn Trọng, anh cũng nhìn thấy cô. Mấy giáo sư kia sôi nổi rồi đi, còn anh lại đi về hướng này.

"Chào." Khuất Diễn Trọng chào hỏi như khuôn mẫu định sẵn, sau đó hỏi một câu ngắn gọn, "Chuyện gì?"

Tổng Sanh mơ hồ phát hiện bản thân có chút tâm tư với anh, cho nên nhất thời cảm thấy ngượng ngùng. Có điều nhớ lại mục đích tới đây, cô liền đứng dậy dò hỏi chuyện của Tề Quan Hà.

"Cô có thể đi cùng tôi."

"Thật sao? Cảm ơn anh, lại phiền anh rồi, nếu sau này giáo sư Khuất có yêu cầu gì cần tôi hỗ trợ thì cứ việc nói, đừng khách khí." Tổng Sanh định lên tiếng mời com, nhưng nhớ anh từng nói không ăn đồ bên ngoài thì lập tức nuốt lời muốn nói vào, thay đổi cách nói chuyện.

Nhưng cô quả thật muốn cảm ơn anh thật từ tế, hai người bọn họ không thân không thích, nhưng không hiểu sao lại vì vài chuyện kỳ quái mà dính vào nhau, nói không chừng đây là duyên phận. Trong đầu Tổng Sanh đột nhiên lóe ra ý niệm lấy thân báo đáp, nhưng sau đó lại bị chính mình nhanh chóng gạt đi.

Cô như vậy là muốn chiếm tiện nghi của giáo sư Khuất, không tốt cho lắm, cô không muốn làm nữ lưu manh.

"Đúng rồi, tôi muốn mua mấy thứ cho Tề Quan Hà. Nghe nói cô nhi viện đó do bạn của giáo sư Khuất mở, anh có biết nơi đó có bao nhiêu đứa trẻ không? Tôi cảm thấy mình nên mua ít đồ cho bọn nhỏ." Thời điểm Tổng Sanh ở thủ đô dưỡng thối dưỡng mỡ cũng không hề nhàn rỗi, lúc rảnh rỗi cô thường đọc tin tức, tìm hiểu cuộc sống của mấy đứa trẻ sống trong cô nhi viện. Nhìn mẹ cô bị bệnh, ngay cả ngủ cũng không được sâu, cô liền cảm thấy phải yêu thương những đứa trẻ này.

"Tôi muốn mua đồ chơi cho Tề Quan Hà, được không? Mấy đứa trẻ khác, bé gái chắc là thích búp bê, con trai thì chắc thích bóng, tôi có thể mua cho bọn chúng tập thể dục."

"Ừ."

"Còn thức ăn nữa, tôi mua được không? Dù sao bọn chúng cũng là trẻ con, tuổi thơ không có đồ ăn vặt thì không còn là tuổi thơ hoàn chỉnh."

Khuất Diễn Trọng trầm mặc một lúc, mới nói: "Được."

Tổng Sanh và Khuất Diễn Trọng vừa đi vừa nói chuyện.

Những giáo sư khác khi nãy chưa rời đi cùng nhau đưa mắt về hướng này. Con người trước nay kiêu lời không thích nói chuyện, càng không thích người khác tiếp cận thể mà đang ở cùng một cô gái trẻ sao? Hơn nữa hai người tựa hồ đang giao lưu gì đó. Đám người đều nhin không được mà lộ ra thần sắc kinh ngạc và tò mò. Trên đời này lại có người tới gần mà không bị giáo sư Khuất lên tiếng nhắc nhở tránh xa, chẳng lẽ đây là bạn gái anh ấy?

Không chỉ nhóm giáo sư, những chỗ Tổng Sanh và Khuất Diễn Trọng đi qua, đám sinh viên đều nhìn tới ngậy người. Nhìn Tổng Sanh không chút ngại ngùng đi gần anh, có người còn sợ hãi tới rút cuốn sách đang cầm trong tay, có người lại nhin không được mà nhìn chăm chăm bọn họ. Giờ phút này, đặc biệt là nữ sinh, trái tim của họ tựa hồ đang tan vỡ, trong lòng chấn động với thiên ngôn vạn ngữ - Nam thần cao lãnh cuối cùng cũng biết hái hoa!

Tổng Sanh đắm chìm vào suy nghĩ nên làm gì cho bọn nhỏ nên không chú ý tới ánh mắt kỳ dị xung quanh, mà Khuất Diễn Trọng xưa nay đều không để ý tới người khác, cho nên mãi tới thời điểm lên xe, hai người vẫn không phát hiện có người đang dùng ánh mắt khác thường nhìn mình.

Vì thích trẻ con, trước đây Tổng Sanh thường xuyên dẫn mấy đứa trẻ thân thích trong nhà và hàng xóm đi mua đồ, cho nên chúng cần cái gì, cô biết. Trên cơ bản, Khuất Diễn Trọng chỉ đi theo cô, nhìn cô dùng tốc độ lốc xoáy càn quét khu đồ ăn vặt, khu văn hóa phẩm, khu đồ chơi, khu đồ dùng vận động và kệ thú nhồi bông.

Nghe Tổng Sanh giải thích vì sao trẻ con lại thích những thứ này, Khuất Diễn Trọng bỗng dưng phát hiện bản thân chưa từng mua chúng cho bọn trẻ. Bởi vì anh không biết một đứa trẻ bình thường khi nhỏ thích cái gì, cũng không biết bọn chúng cần những gì.

Tuổi thơ của anh tràn ngập mùi máu, tràn ngập những cơn ác mộng đáng sợ dài vô tận, nếu không có Tổng Sanh, những chiếc xe hơi, các loại cờ, máy

món ăn vật tuy không dinh dưỡng nhưng lại rất ngon,... anh căn bản không biết. Anh hi vọng có thể giúp bọn trẻ có một tuổi thơ thật hạnh phúc, hi vọng chúng có thể có những món đồ mà khi trước anh không có được, nhưng hiện tại anh lại phát hiện bản thân có làm thế nào cũng không đủ, và anh không biết chính mình cần làm những gì.

"Trẻ con đều thích những thứ này sao?"

Tổng Sanh đang mải mê chọn robot, bỗng nghe Khuất Diễm Trọng hỏi liền gật đầu: "Đúng vậy, trẻ con bình thường đều thích chúng." Cô dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Khuất Diễm Trọng, thấy anh nhìn chằm chằm mô hình đặt trên kệ thật lâu, cô không khỏi sẽ nghĩ, chẳng lẽ giáo sư Khuất cũng thích? Cũng đúng, đàn ông trưởng thành cũng có người thích mấy món này, cho nên cô có thể lý giải.

Tổng Sanh lấy thêm một con. Thời điểm Khuất Diễm Trọng chở cô tới cô nhi viện Ánh mặt trời, Tổng Sanh lặng lẽ để một con robot nhỏ vốn định tặng anh ở lại trên xe.

Đây là lần đầu tiên Khuất Diễm Trọng dẫn người ngoài tới thăm bọn trẻ, cũng là lần đầu tiên anh mang nhiều đồ bọn trẻ thích tới như vậy.

Hai viện trưởng đang chơi đùa cùng bọn trẻ ngoài sân đều dùng ánh mắt tò mò nhìn họ. Khuất Diễm Trọng đi tới, giới thiệu: "Cô ấy là Tổng Sanh, đồ là do cô ấy mua cho bọn trẻ."

Trong cô nhi viện hiện tại chỉ có mười mấy đứa nhỏ, nhiều nhất là khoảng hai đến năm tuổi, ngoại trừ một thiếu niên đang ngồi xe lăn, những đứa nhỏ khác còn đang đi học chưa về, trong đó bao gồm Tề Quan Hà mà Tổng Sanh luôn nhớ thương.

Đám trẻ này tuy còn nhỏ nhưng vô cùng hiểu chuyện, thấy Tổng Sanh mang đồ chơi tới, tuy ánh mắt nhìn không dứt nhưng vẫn không lên tiếng đòi, chỉ ngoan ngoãn đứng một chỗ nhìn Khuất Diễm Trọng.

"Nếu là đồ của bạn tiên sinh, mọi người có thể nhận."

Nghe viện trưởng cười đồng ý, đám trẻ kia đều lộ ra nụ cười vui sướng trên mặt. Tổng Sanh cho rằng bọn chúng sẽ chạy tới chia đồ chơi và đồ ăn, nhưng không ngờ bọn chúng lại dùng ánh mắt trông mong nhìn thiếu niên lớn tuổi nhất đang ngồi trên xe lăn.

Cậu cũng mỉm cười gật đầu: "Quà có thể nhận, nhưng có phải các em quên nói tiếng cảm ơn rồi không?"

"Cảm ơn!" Lập tức, những thanh âm non nớt đồng loạt vang lên.

Nghe giọng nói giòn giã của đám trẻ, nhìn mấy cô bé chỉ cao ngang đùi dùng ánh mắt long lanh nhìn mình, Tổng Sanh chậm rãi đưa tay che ngực, cô cảm thấy trái tim mình như vừa bị một mũi tên bắn vào. Đối với người không có khả năng dỗ trẻ con như cô, nơi này đúng thật là thiên đường!

Giờ phút này, thậm chí quên luôn Khuất Diễm Trọng đứng cạnh, Tổng Sanh nở nụ cười thật lớn, lúm đồng tiền trên má khắc càng sâu khiến anh không khỏi nhìn mấy lần.

"Chị là Tổng Sanh, hôm nay tới thăm các em, chị có mua rất nhiều đồ chơi và thức ăn, các em lại đây xem mình thích thứ gì? Thích thì chị tặng các em hết, nếu không thích thì cứ nói với chị, lần sau chị sẽ mua cái khác." Tổng Sanh chờ mong nhìn bọn nhỏ, nhưng chúng vẫn không cử động.

"Phải đợi anh chị trở về, bọn em sẽ cùng xem." Một đứa nhỏ lên tiếng nói.

Tổng Sanh bị đứa nhỏ ngoan ngoãn làm cho mềm lòng, phần lớn trẻ con cô gặp nào biết nghe lời như thế, cho nên cô chủ động tới gần, sờ đầu, sờ khuôn mặt đứa nhỏ: "Được, chờ anh chị các em về chúng ta sẽ cùng xem. Trong khoảng thời gian này, chị chơi với các em được không?"

"Chơi cái gì?" Đứa nhỏ nghiêng đầu.

"Điều hâu bắt gà con? Cảnh sát bắt cướp? Xây lâu đài cát?"

"Em muốn xây lâu đài cát!"

"Được được được."

Tổng Sanh trời sinh đã được trẻ con yêu thích, đám trẻ khi này còn sợ sệt lúc này đều vây cạnh cô, chơi đùa náo nhiệt. Bọn họ nhanh chóng di dời trận địa.

Về phần Khuất Diễm Trọng, con người bị Tổng Sanh lãng quên, anh nhìn thiếu niên đang ngồi trên xe lăn, hỏi: "Chuyện gì?"

"Em muốn bán căn nhà đối diện phòng của tiên sinh, tiên sinh có thể giúp em tìm người mua không?"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Thiếu niên

Nghe Diệp Vân Phi bình thân nói muốn bán căn hộ, Khuất Diễn Trọng giật mình hỏi: "Vì sao?"

"Em mười lăm tuổi rồi nhưng hai chân này lại khiến em không thể đi làm vài chuyện, trong gia đình này em là anh trai lớn nhất, em đã trưởng thành, cho nên phải bắt đầu gánh vác cuộc sống của các em trai em gái. Cho dù tiên sinh có thể nuôi bọn em, nhưng bọn em không muốn dựa dẫm hoàn toàn vào tiên sinh. Căn nhà kia sau này em cũng không ở, bán đi cũng tốt."

Diệp Vân Phi ngồi trên xe lăn vuốt ve tay vịn, thấy Khuất Diễn Trọng khẽ nhú mày, liền tiếp tục cười nói: "Bọn em coi tiên sinh là ba, ba đã giúp đỡ bọn em quá nhiều, bọn em cũng muốn nhanh chóng lớn lên, cho dù không giúp được ba nhưng ít nhất cũng không gây thêm phiền toái."

"Mấy đứa không phải phiền toái." Khuất Diễn Trọng chỉ nói một câu nhưng Diệp Vân Phi biết anh đã đồng ý. Anh chính là như vậy, tuy nhìn qua không thích nói chuyện cũng không muốn gần gũi với ai, nhưng anh luôn vì họ mà suy nghĩ. Anh là một người thần kỳ, tựa như có thể nhìn thấu nhân tâm.

"Cảm ơn tiên sinh." Diệp Vân Phi muốn dùng số tiền đó mua đồ cho các em trong viện, còn một ít sẽ đi đầu tư. Cậu có hứng thú với máy tính, bản thân cũng đang học lập trình, hiện tại là một hacker có chút tiếng tăm. Cậu muốn dùng cách này để kiếm tiền, tương lai sẽ ngày càng tốt hơn. Cậu sẽ dùng năng lực của mình giúp đỡ những đứa trẻ có hoàn cảnh tương tự, giống như việc tiên sinh đang làm.

"Em nên biết, anh không hi vọng các em giống anh." Ngay tại thời điểm Diệp Vân Phi đang còn suy nghĩ, Khuất Diễn Trọng đột nhiên nói.

Diệp Vân Phi lại cười trả lời: "Em biết, những chuyện tiên sinh không muốn bọn em làm, bọn em vĩnh viễn sẽ không dính tới." Diệp Vân Phi biết tiên sinh giết rất nhiều người, thậm chí mọi người trong viện này đều biết, bởi vì tiên sinh chưa từng có ý định giấu diếm bọn họ. Người thân của họ, có không ít người đều do tiên sinh tự mình xuống tay. Nhưng cho dù đã giết người, anh lại không cho bọn họ đi làm chuyện như vậy, cố chấp bảo vệ cho đôi tay bọn họ không được dính máu.

Cậu biết tiên sinh không sợ bọn họ báo cảnh sát, hoặc có lẽ vì tin bọn họ... Diệp Vân Phi nguyện ý tin tưởng khả năng phía sau.

Sự thật đúng là như thế, đối với mỗi đứa bé ở đây mà nói, tiên sinh chính là ánh sáng trong bóng đêm, là người cha ban cho bọn họ sinh mệnh thứ hai. Anh đưa bọn họ về cuộc sống bình thường, mà bọn họ chỉ biết giữ chặt bí mật này, bảo vệ người cha đã vì họ làm quá nhiều chuyện.

Diệp Vân Phi vẫn nhớ ngày đầu tiên cậu gặp "ba".

Cậu vất vả lắm mới phá được cửa bỏ ra ngoài. Con dao và loại thuốc bị tiêm vào người khiến cậu gần như không còn sức lực. Trên người dính đầy tro bụi, cánh tay gầy yếu và đôi chân co rút dính đầy máu, cậu tuyệt vọng nằm dưới đất, chỉ nghĩ tới cảnh người đó trở lại, bản thân sẽ bị nhốt lần nữa, có lẽ sẽ phải chịu nhiều ngục khổ hơn.

Nếu có thể chết ngay lúc này thì tốt biết mấy, nhưng trước đó, cậu muốn giết cái người đã biến mình thành bộ dạng thế này - Người mẹ mà cậu từng yêu thương.

Vô vọng nhìn hoa văn trên nền gạch màu xám, cậu cảm thấy trước mắt dần trở nên mơ hồ. Sau đó, một đôi giày da màu đen sạch sẽ xuất hiện. Miễn cưỡng ngẩng đầu, cậu bắt gặp gương mặt tuần tú.

Người đàn ông trước mặt mặc bộ vest màu đen, áo sơ mi trắng, đứng đó nhìn cậu, hỏi: "Em bị sao vậy?"

Rõ ràng là bị nhìn từ trên cao xuống, nhưng khi đó không biết vì sao, Diệp Vân Phi hoàn toàn không cảm thấy bị áp bách, cậu chưa từng có cảm giác thân thiết đến như vậy, sau này cậu mới hiểu đó là vì bọn họ giống nhau. Bọn họ cùng một loại người, có cùng hơi thở, có sự bất lực không thể nói thành lời.

Diệp Vân Phi bị mẹ nhốt trong nhà năm năm. Khi đó cậu bảy tuổi, ba và mẹ ly hôn, mẹ ôm cậu khóc nói ba đã bỏ bà đi. Diệp Vân Phi biết ba vì kẻ thứ ba và đứa con riêng mà ly hôn với mẹ, cậu cũng không muốn mẹ buồn, cho nên quyết định ở lại bên cạnh bà ấy, nhưng không ngờ mẹ lại khiến cậu cảm thấy sợ hãi.

Hình như bắt đầu từ thời điểm đó, mẹ càng ngày càng kỳ quái, càng ngày càng giống mắc bệnh tâm thần. Mẹ không cho cậu rời đi nửa bước, không cho cậu đi học, sau đó còn cấm cậu ra ngoài, không cho cậu tiếp xúc với bất kỳ ai. Cửa lớn cửa sổ trong nhà bà đều khóa chặt, những thiết bị liên lạc bên ngoài cũng bị phá bỏ, cậu hoàn toàn bị nhốt trong căn phòng nhỏ bé.

Mẹ điên rồi, nhưng khi đó Diệp Vân Phi còn nhỏ, cậu chỉ cảm thấy mẹ mình ngày càng trở nên xa lạ. Mỗi lần bị mẹ nhìn, cậu liền sợ hãi, muốn rời xa bà ấy.

Cậu muốn thoát khỏi nơi này. Năm lên tám, đúng lúc bị mẹ phát hiện, bà ấy giận dữ, bịt miệng rồi dùng ghế đập nát đôi chân của cậu. Sự đau đớn che trời lấp đất ập tới, một khắc đó Diệp Vân Phi đã nghĩ bản thân sẽ chết, nhưng cậu vẫn sống, chỉ là sau này không bao giờ có thể đi lại được. Mẹ khóa cậu trên giường, mỗi ngày đều tiêm thuốc mê cho cậu. Những lúc dịu dàng, mẹ sẽ cho cậu ăn, ôm cậu khóc, nhưng những lúc điên cuồng, mẹ lại bóp cổ cậu, hỏi cậu vì sao lại giống ba muốn bỏ bà ấy đi.

Cuộc sống sống không bằng chết, cậu từ sợ hãi tới chết lặng, suýt chút đã biến thành kẻ điên giống bà ta, trong đầu dần hiện lên ý niệm giết người.

Nhưng tại một khắc trước khi bước vào địa ngục, cậu lại may mắn gặp được người đàn ông này.

"Em bị sao vậy?"

"Cầu xin anh, cứu em!" Cậu cố sức kéo ống quần của anh.

Người đàn ông sau này được cậu coi là cha đeo găng tay vào, cầm dao gọt trái cây giết người phụ nữ kia. Lưỡi dao lạnh băng đâm xuống, máu tươi bắn ra, cứ thế mà chảy xuống. Anh biến hiện trường thành đáng sợ tự sát, biểu cảm từ đầu tới cuối bình tĩnh như chỉ giết một con cá...

Máu đỏ từ gương mặt anh trượt xuống, anh nhìn cậu, bình tĩnh nói: "Mẹ em là do tôi giết, chuyện này không liên quan tới em, bắt đầu từ hôm nay, quên hết quá khứ đi."

Phảng phất như cảm nhiễm loại bình tĩnh này, Diệp Vân Phi vẫn nhớ khi đó cậu còn cười hỏi lại anh: "Anh không sợ em báo cảnh sát sao?"

Anh im lặng một lúc, gương mặt có loại biểu tình thoáng qua như cái chớp mắt khó lòng giải thích: "Có lẽ tôi đang chờ ngày đó."

Cuối cùng, Diệp Vân Phi báo cảnh sát, nói tình thần mẹ mình không được bình thường nên tự sát. Sau đó cậu được đưa tới cô nhi viện Ánh mặt trời, thời gian trôi qua đảo mắt đã ba năm. Những ngày của ba năm trước, hiện tại nhớ tới lại đã xa xôi như một kiếp người. Hiện tại, ngày ngày cậu có thể nhìn thấy trời xanh cùng cây cối bên ngoài, mỗi ngày đều cùng bọn nhỏ trò chuyện, rồi cuộc cậu cũng về lại nhân gian.

"Gần đây gặp ác mộng sao?"

Nghe anh hỏi, Diệp Vân Phi vốn đang đắm chìm trong hồi ức lập tức hoàn hồn. Cậu lắc đầu: "Lâu rồi em không có gặp ác mộng, mấy đứa nhỏ cũng vậy, buổi tối Tiểu Duyệt có đi xem, bọn nhỏ đều ngủ rất ngoan, ngay cả Quan Hà mới tới cũng thế."

Diệp Vân Phi đương nhiên phát hiện mỗi khi tiên sinh nghe được câu trả lời tương tự sẽ cao hứng một chút, cậu không biết vì sao tiên sinh lại đặc biệt để ý vấn đề này như vậy. Thứ anh quan tâm luôn không đề người khác nhận ra, bọn họ cũng vì vậy mà cảm thấy người cha này vô cùng kiêu ngạo.

"Tiên sinh, căn hộ kia từng có người chết, có lẽ sẽ không dễ bán. Nếu không được thì bỏ đi, tiên sinh đừng tự mua rồi nói với em đã bán được." Diệp Vân Phi mỉm cười.

Cậu không nói đùa, chuyện này tiên sinh hoàn toàn có thể làm ra. Trước đây, mấy đứa trẻ trong viện muốn ra ngoài bán chút đồ, tự lực cánh sinh, nhưng cho dù làm gì cũng bán không được, mấy bé gái còn khóc lóc thảm thiết. Kết quả, sau khi tiên sinh biết liền lặng lẽ bỏ tiền mua hết. Nếu không phải cậu cảm thấy kỳ quái mà âm thầm điều tra, có lẽ chuyện này sẽ không bị phát hiện.

Tổng Sanh chơi tới mờ hồi đầy đầu, cởi áo khoác vắt lên ghế đá, đúng lúc nghe Diệp Vân Phi nói chuyện, lập tức nhìn hai người, dò hỏi: "Phòng gì? Cậu thiếu niên này, em muốn bán nhà sao?"

"Chào chị, em là Diệp Vân Phi."

Diệp Vân Phi khá tuấn tú, bề ngoài có vẻ dịu dàng, nếu trưởng thành thêm một chút chắc chắn sẽ trở thành soái ca. Tuy Tổng Sanh thích trẻ con, nhưng nghe cách nói chuyện của em trai này cô cũng cảm thấy đau lòng, hơn nữa cậu còn ngồi xe lăn, nhìn thiếu niên tàn khuyết nhưng cứng cỏi như cây non vươn mình lên, mẫu tính của cô như bị chọc trúng.

"Là thế này, em có một phòng muốn bán, chỉ là trước đây mẹ em tự sát trong đó, cho nên em cảm thấy sẽ bán không được."

Một cô gái bình thường nghe xong chắc chắn sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng Tổng Sanh hoàn toàn không để ý, cô cũng không bị dọa cho rút lui, ngược lại còn nảy sinh ý định sẽ mua nó. Tuy cô định thuê nhà chứ không phải mua phòng, nhưng thiếu niên chuẩn bị bán phòng, khẳng định là có chuyện cần làm. Dù sao bản thân cũng có ý định ở đây lâu dài, cho nên cô có thể mua.

Hiện tại phải xem căn phòng này có phù hợp với tiêu chuẩn của bà nội và bà ngoại không thôi.

"Bởi vì căn hộ đối diện chỗ của tiên sinh, cho nên em mới nhờ tiên sinh giúp đỡ."

Nghe được câu này, suy nghĩ trong đầu dừng lại, Tổng Sanh lập tức nghiêm túc nhìn Diệp Vân Phi: "Cậu thiếu niên đẹp trai, phòng này bán cho chị đi."

"Hả?" Diệp Vân Phi ngạc nhiên, đương nhiên là vì không ngờ cô sẽ nói như vậy. Cậu nhìn Khuất Diễm Trọng không nói một câu, đột nhiên hiểu ra gì đó, liền cười nói, "Chị là bạn gái của tiên sinh sao?"

"Không phải." Tổng Sanh thẳng thắn lắc đầu, nhưng trong lòng lại lặng lẽ bổ sung một câu: Tạm thời không phải.

Khuất Diễm Trọng đứng cạnh như không nghe cuộc trò chuyện của họ, đúng lúc bị viện trưởng Diêu gọi, anh liền gật đầu với hai người rồi rời đi.

Diệp Vân Phi và Tổng Sanh vẫn đứng đó, thấy anh đã đi xa mới tiếp tục nói chuyện.

"Chị thích tiên sinh?" Chị gái này trông vô cùng hào phóng, cho nên hỏi vấn đề riêng tư này hẳn sẽ không khiến cô cảm thấy bị mạo phạm.

"Ừ, có lẽ vậy, hôm nay chị mới phát hiện bản thân hình như có chút suy nghĩ không an phận với giáo sư Khuất." Tổng Sanh thoải mái ngồi xuống bãi cỏ

cạnh xe lăn của Diệp Vân Phi, trực tiếp thừa nhận.

"Điều kiện của tiên sinh quả thật rất tốt." Diệp Vân Phi mỉm cười, nhưng trong mắt lại có chút cảnh giác.

Tổng Sanh nghe ra ý nghĩa trong câu nói của cậu, cũng phát hiện cảm xúc trong ánh mắt kia. Trên thực tế những đứa nhỏ cùng cô chơi đùa, trong ánh mắt của chúng cũng có loại đề phòng như vậy. Nhưng cô không nghĩ nhiều, ngược lại càng khiến cô cảm thấy cao hứng, ít nhất là đối với người lần đầu gặp mặt, bọn chúng sẽ không dễ bị bắt nạt.

"Chị không phải coi trọng điều kiện của anh ấy, mà là..." Tổng Sanh hơi do dự, nhủ mày nghĩ nghĩ mới nói, "Nói sao đây? Con người chị có chút kỳ quái, nhìn mấy chú chó đi lạc ngoài đường sẽ nhìn không được mà xem chúng có ăn gì chưa, sau đó sẽ mua đồ hoặc tìm cho chúng căn nhà mới, thời điểm gặp giáo sư Khuất, chị hình như cũng có cảm giác này. Đương nhiên chị không nói giáo sư là chó đi lạc, chị chỉ là không thể giải thích tâm trạng lúc đó."

Cảm giác giống như anh chỉ có một mình, mà cô thì không thể bỏ mặc. Chải chuốt tâm tình của mình xong, Tổng Sanh cảm thấy bản thân hình như đang có bệnh. Giáo sư Khuất, một người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa thành đạt, có nhìn thế nào cũng không tìm được chút tương tự với chó đi lạc, cũng không biết cảm giác này của cô từ đâu chui ra.

"Như vậy sao? Chị có thể nói chuyện với tiên sinh chuyện mua phòng của em." Ngoài dự liệu, sau khi nghe lời tâm sự của cô, Diệp Vân Phi đã không còn bài xích.

Tổng Sanh không khỏi kinh ngạc. Cậu bé lại dùng cặp mắt bình tĩnh nhìn cô, nói: "Chúng ta đều hi vọng ít nhất sẽ có một người thỉnh thoảng qua lại với tiên sinh, nếu chị có thể trở thành hàng xóm của anh ấy, nói không chừng có thể chung sống hòa thuận."

Tổng Sanh nâng tay, sau đó ý bảo cậu cũng giơ tay. Ngay tại thời điểm Diệp Vân Phi dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nhìn, "Bang" một tiếng, cô đập tay với cậu, rồi nói: "Thiếu niên, chờ gọi một tiếng chị dâu đi."

Nhìn cô đứng dậy, tiếp tục vui vẻ chơi đùa với bọn trẻ, đáy mắt Diệp Vân Phi lộ ra ý cười rõ ràng.

Tiên sinh lần đầu dẫn người tới thăm nơi này, có lẽ anh ấy cũng đang cố gắng hòa mình với bọn họ. Dù sao sống một mình lâu như vậy cũng có lúc cảm thấy cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hiện tại chỉ còn chờ chuyển vào hộ khẩu nhà anh thôi.

Ăn xong miếng bánh cuối cùng mua ở quán ăn tầng dưới, Tổng Sanh cầm khăn giấy lau miệng, sau đó vắn vẹo cái bụng căng đầy dưới mặt đất.

Cô vốn dĩ không chú ý hình tượng, những lúc ở một mình càng thêm tùy ý. Hiện tại ở nhà, cô thậm chí còn không mặc áo ngực, trên người chỉ mặc cái quần lót màu hồng hình trái dâu tây và cái áo thun rộng thùng thình.

Đôi chân thon dài xinh đẹp lúc này một bên gác trên mép giường, một bên run rẩy cong lên. Mái tóc vốn đã được chải chuốt nay lại vì bộ dáng như con sâu vắn vẹo mà trở nên bi thảm. Thời điểm ở bên ngoài, Tổng Sanh trông lúc nào cũng có sức sống, nhưng một khi ở nhà, cô sẽ lười tới mức không chịu nổi, cả người giống như không xương.

Ngay cả đi lại cô cũng lười biếng, cho nên lần tới cạnh cái bàn để lấy di động. Nghĩ ba mình hiện tại chắc đang có thời gian, cô liền mở máy gọi một cuộc. Cứ ba ngày cô sẽ gọi điện báo bình an cho người nhà ở thủ đô, hôm nay đột nhiên gọi, mục đích chủ yếu là muốn nhờ ba giúp chút tiền mua phòng.

Hôm qua cô có kiểm tra tiền trong thẻ, nghĩ tới trang thiết bị và đồ trang trí trong nhà, số tiền hiện tại tựa hồ không đủ. Dù sao ông bà ngoại đều là phần tử tri thức, bà nội cũng là tiểu thư khuê các tài hoa, văn hóa mà Tổng Sanh tiếp xúc từ nhỏ cũng không phải chỉ là mây mù. Bắt đầu từ năm mười sáu, cô đã viết bài cho một số tạp chí, hiện tại đã thành tác giả có chút danh tiếng, hai năm trước cuốn tiểu thuyết trinh thám đầu tiên được xuất bản. Mấy năm nay cô cũng không nhàn rỗi, cô và anh trai đều tự lập không đòi tiền gia đình từ năm mười tám.

Công việc chính trước mắt là cảnh sát, viết sách chỉ là nghề phụ, bình thường cô sẽ viết tới nửa đêm, bằng không bản thân đã không tới mức buổi sáng không xuống nổi giường.

Bạn tốt Nam Lâu từng nói cô rõ ràng có thể dựa vào gia đình mà sống, thế mà lại muốn chính mình vất vả. Tổng Sanh chỉ ngây ngô cười không đáp, bởi vì cô thích cảm giác này, tuy không kiếm được nhiều nhưng đồng tiền tự mình làm ra khiến cô kiêu ngạo.

Về phần anh trai, người lớn trong nhà dường như đều không quản anh, tùy anh muốn làm gì thì làm, nhưng cô không giống, mỗi lần gọi điện về đều nghe mấy câu dò hỏi, kiểu như tiền có đủ dùng không. Bà nội thường nói cô quá hiếu thắng, còn nói sản nghiệp trong nhà sau này hơn phân nửa phải để lại cho cô, còn ông anh trai, người đàn ông trưởng thành đương nhiên sẽ gánh vác trách nhiệm của gia đình mới, sao có thể cùng em gái tranh đoạt mấy thứ

này.

Tài sản nhà người khác đều để lại cho con trai, nhưng nhà bọn họ lại không giống, hơn nữa anh trai cô cũng nghĩ như vậy, còn nói mấy thứ của người lớn sau này cứ cho cô làm của hồi môn. Tống Sanh tuy có cảm động nhưng vẫn tùy ý làm theo sở thích, không đòi một xu từ gia đình. Tiền đủ dùng là được, cô không giống mấy cô gái khác thích mua hàng hiệu, túi lớn túi nhỏ. Nói tóm lại, cô chính là loại khác người như vậy.

Nhưng lần này, không mở miệng với gia đình thì không được. Với chuyện này Tống Sanh không có chút áp lực, cô nghĩ chỉ cần bản thân lên tiếng, ba chắc chắn sẽ rất vui, bọn họ không phải còn ước cô tiêu tiền nhiều sao? Nghĩ tới đây, Tống Sanh lại cảm thấy buồn cười.

Hồi tưởng lại thời điểm mừng tuổi người lớn, anh trai chỉ được vài ba tờ lì xì, trong khi cô được nhận một sấp, tiếng cười nói của ba từ đầu bên kia điện thoại truyền tới. Tống Sanh hoàn hồn, cười tủm tỉm gọi: "Ba."

"A, con gái ngoan, hôm nay sao lại gọi điện về vậy? Có phải có chuyện gì không?"

"Cũng không có gì, chỉ là con muốn mua phòng ở thành phố S, nhưng tiền không đủ nên mới tìm ba nhờ hỗ trợ." Tống Sanh quơ quơ chân, cười nói.

Quả nhiên, đầu bên kia truyền tới cười vui mừng của ba: "Con gái cuối cùng cũng trưởng thành, biết tìm ba đòi tiền mua đồ rồi à? Một căn phòng thôi sao? Mua mua mua, lập tức gửi tiền cho con!"

Ba Tống vô cùng kích động, ngay cả ông trời biết ông mong muốn con gái của mình như vậy lâu lắm rồi, mỗi lần muốn dẫn cô đi mua váy đẹp giày xinh, trang điểm giống bao thiếu nữ thì cô đều không chịu. Quần vận động, giày thể thao, áo thun, quần trượt tuyết bao nhiêu năm, nếu không nhờ ông nhắc nhở, cô chắc chắn sẽ không đổi mới.

Con gái nhà người khác muốn mua xe, mua mỹ phẩm dưỡng da mắc tiền, nhưng Tống Sanh trước nay chưa từng động vào mấy thứ đồ đó. Mỗi lần ba Tống thấy cô như vậy, trong lòng đều rất buồn, sao con gái ông có thể khác người như vậy? Đương nhiên trong mắt của ông, cho dù cô con gái này có như thế nào thì vẫn là người ưu tú nhất.

Nghĩ tới chuyện con gái trưởng thành sẽ biết tiêu tiền, tâm tình ba Tống liền có chút nhộn nhạo, nhưng còn chưa kịp hàn huyên với con gái, ông đã nghe đầu bên kia truyền tới tiếng vang, hình như là cô bị té ngã, sau đó là tiếng bước chân cùng tiếng mở cửa.

"A, giáo sư Khuất, sao anh lại tới đây?" Ngờ khí kinh ngạc cùng chút vui vẻ từ bên kia điện thoại truyền vào tai ba Tống.

Trong nháy mắt, ba Tống như phát hiện tình địch. Giáo sư Khuất là ai? Hình như là một người đàn ông, hơn nữa phản ứng này của con gái còn không giống bình thường. Trong nhà con gái nhỏ đáng yêu của mình xuất hiện đàn ông không rõ lai lịch, quá nguy hiểm!

Đôi mắt của ba Tống trong lúc vô tình nheo lại giống hệt cặp mắt của hồ ly, ngay cả mẹ Tống đang nghiêm túc ngồi xem tin tức cũng bị bộ dáng này mà không tự chủ cách xa, bởi vì bà biết mỗi lần chồng mình như vậy, trong đầu chắc chắn đang ấp ủ âm mưu gì đó. Trong gia đình có chuyện sao? Mẹ Tống không định tham dự, gương mặt càng trở nên nghiêm túc, bà nhanh chóng đổi qua kênh phim truyền hình.

Khuất Diễn Trọng đứng ngay bên ngoài, chỉ thấy Tống Sanh mở cửa một ít nhìn mình, biểu cảm như trời sập. So với Khuất Diễn Trọng không lúc nào cầu thả, bộ dáng của Tống Sanh lúc này... Ánh mắt của Khuất Diễn Trọng không thể tránh khỏi dừng trên bộ ngực nhô lên cùng cặp đùi trắng nõn đó, tuy anh lập tức dời tầm mắt, nhưng chắc chắn vẫn nhìn thấy.

Khuất Diễn Trọng luôn duy trì vẻ mặt này, cho nên Tống Sanh không phát hiện anh đang có chút không tự nhiên. Hiện tại trong lòng thậm chí không ổn, luống cuống tay chân, cô hoàn toàn không ngờ anh sẽ tới căn phòng nhỏ bé mà cô đang thuê hiện tại.

"A, chờ một chút, tôi ra ngay." Cuối cùng cũng nhớ ra hình tượng hiện tại không thể gặp người ngoài, Tống Sanh lắp bắp, hoảng loạn đóng cửa lại. Nhưng lúc này, cô lại phát hiện điện thoại gọi cho ba còn chưa tắt, chỉ đành gãi đầu đáp một tiếng.

"Con gái, sao vậy?"

"Không có gì, một người bạn tới tìm con, con tắt máy trước đây, ngày mai lại gọi cho ba. Cúi chào ba ba, yêu người." Nói xong liền dập điện thoại, Tống Sanh rầu rĩ nhìn căn phòng lộn xộn của mình. Với cấp độ ưa sạch sẽ của giáo sư Khuất, cô tuyệt đối không thể mời anh vào.

Trước đây Tống Sanh chưa từng hẹn hò, cho nên hiện tại bản thân như rơi vào trạng thái chưa kịp chuẩn bị gì mà bạn trai đã tới nhà. Cô nhảy tại chỗ, xoay hai vòng, thấy bản thân nên thay đồ trước thì vội vàng vàng tìm áo quần mặc vào, giày cũng mang vô. Không biết giáo sư Khuất có chờ tới sốt ruột không, cô nhanh nhẹn chạy ra mở cửa.

Khuất Diễn Trọng đứng bên ngoài, ngay cả tư thế cũng chưa từng thay đổi. Tống Sanh thấy vậy liền cười nói: "Giáo sư Khuất, nhà tôi bừa bộn quá, có chuyện gì chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện đi."

Vừa rồi thời điểm Tống Sanh mở cửa, Khuất Diễn Trọng có nhìn vào bên trong, quả thật, căn phòng hoảng loạn như vậy anh chưa từng nhìn thấy. Thậm chí, anh còn thấy cái nội y hình đầu tây cô vứt đầu giường, chuyện này khiến một người chưa từng quan tâm phụ nữ như giáo sư Khuất cũng có chút phản ứng. Mãi tới một phút trước cô lần nữa mở cửa, trong đầu Khuất Diễn Trọng mới bình tĩnh xuất hiện một ý niệm - Món đồ vừa rồi thật đáng yêu.

Tống Sanh không rõ giáo sư Khuất vì sao lại nhìn nhìn tóc mình, lúc xuống lầu, nhìn qua gương, cô mới phát hiện tóc mình vẫn còn hỗn loạn, trong lòng thậm chí mắng một tiếng, cô dứt khoát tháo cái vòng tay thô cầm màu đen xuống dùng làm cột tóc. Tâm trạng của cô lúc này vô cùng tệ, thật sự rất hồi hộp nghĩ, nếu biết giáo sư Khuất tới, cô đã quét dọn phòng ốc thật sạch sẽ.

"Tôi không biết số cô, hôm qua cô chỉ để lại địa chỉ, cho nên tôi mạo muội tới tìm, hi vọng không quấy rầy cô."

Tổng Sanh liên tục xua tay, cười cười: "Không quấy rầy không quấy rầy, là tôi chậm trễ thời gian của anh mới đúng." Lúc này cô mới nhớ bản thân căn bản chưa từng trao đổi số điện thoại với giáo sư Khuất, dựa theo giao thoa của hai người mà nói thật sự là có chút thần kỳ.

Trao đổi số điện thoại xong, nhìn tên người liên hệ là giáo sư Khuất, cô lén lút sửa lại, đổi thành - Thỏ con nguy hiểm. Sau đó, một mình cô ôm di động cười tủm tỉm. Tổng Sanh đặt nick name này cho anh là vì lần trước ở cô nhi viện Ánh mặt trời, mấy đứa nhỏ nói giáo sư Khuất rất thích ăn cà rốt, trong đầu liền nhin không được mà liền tưởng tới bộ dáng gặm cà rốt của anh, tới qua cô còn nằm mơ thấy cà rốt.

Lại nhớ tới mục đích giáo sư Khuất tới đây là vì dẫn mình đi xem phòng, người có hiệu suất hành động cao như Tổng Sanh cảm thấy vô cùng vui vẻ, thậm chí còn vui hơn khi biết phòng của em trai Diệp Vân Phi kia nằm đối diện phòng của anh, cả tầng mười này chỉ có Tổng Sanh và Khuất Diễm Trọng.

Tổng Sanh tươi cười hào phóng xem phòng, vô cùng vừa ý, nhưng trong thâm tâm thực chất muốn ngẩng đầu hét to. Trai đơn gái chiếc, lâu ngày sinh tình, con thỏ muốn ăn cỏ gần hang... A, ông trời cũng giúp mình!

"Ừm, căn phòng này không tệ, tôi quyết định mua, chúng ta nhanh chóng đi làm thủ tục đi." Tổng Sanh bình tĩnh nói, vất vả lắm mới không chế bản thân không xúc động cười to.

Những chuyện tiếp theo vô cùng thuận lợi, người đứng tên căn hộ là Tổng Sanh, phòng ốc trước đây đã quét tước sẵn, ánh sáng cũng không tệ, dù sao cũng là khu xa hoa, có điều dụng cụ bên trong vẫn còn thiếu. Tổng Ly Nguyên tìm người giúp cô lần nữa dọn dẹp, hơn nữa còn mua không ít đồ gia dụng đưa tới. Thời điểm Tổng Sanh chính thức dọn tới là một tuần sau.

Ở nhà mới chưa được hai ngày, Tổng Sanh nhận được điện thoại của Nam Lâu, kêu cô đi thử đồ phù dâu. Lúc này Tổng Sanh mới nhớ ra, đúng rồi, nhaoáng cái đã tới tháng mười, bạn tốt phải gả đi thôi! Cô không dám nói bản thân bất cẩn quên chuyện này, lập tức lao đầu tới nơi Nam Lâu nói.

Lúc gặp mặt, cô nhân tiện nói cho bạn mình biết cô đã có người đàn ông mình thích, hiện tại chỉ còn chuẩn bị chuyển vào hộ khẩu nhà người ta nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Là anh ấy!

"Hiện tại mình dọn tới chung cư Cảnh Tú, mỗi ngày đều được gặp giáo sư Khuất. Hôm qua mình có nhìn thấy anh ấy, thì ra buổi sáng giáo sư Khuất dậy sớm như vậy, mình mới bò xuống giường thì anh ấy đã chuẩn bị ra ngoài, thậm chí anh ấy còn tự làm bữa sáng, thật lợi hại. Còn nữa, chung cư Cảnh Tú kia thật sự rất tốt, không khí không tệ, chỉ là xung quanh không có quán cơm nào ngon, buổi tối lúc về nhà, mình tình cờ thấy giáo sư Khuất đi đổ rác, đồ ăn trong phòng anh ấy quả thật quá dụ người, chờ ngày nào đó..."

"Câm miệng." Nam Lâu thật sự nhin không được liền vút bao tay xuống bàn. Cô nhú mồm nhìn về mặt vô tội của Tổng Sanh, dùng phong thái của một nữ hoàng mà nói chuyện: "Hôm nay là ngày mình kết hôn, cậu có biết không đấy?"

"Biết."

"Vậy thì đừng nhắc tới cái người "giáo sư Khuất" gì đó nữa! Mấy ngày nay, phù dâu như cậu chỉ biết làm nhảm mấy thứ này, cậu nói chưa chán nhưng tai mình đóng kén hết rồi, cậu không nhận ra hả?"

Nam Lâu ngồi gác chân theo phong cách của nữ vương, không màng bản thân đang mặc đồ cưới mà bộc lộ bá khí trên người.

Không đợi Tổng Sanh mở miệng, cô tiếp tục dùng ngữ khí ghét bỏ nói: "Coi như mình cầu xin cậu, đừng kể chuyện vô tình gặp người ta lúc đi đổ rác, cũng đừng đem chuyện cậu dùng hình người ta làm màn hình điện thoại, còn in ra dán đầu giường nữa, làm như người ta là miếng thịt béo bỏ không bằng. Là bạn tốt của cậu, thấy cậu không có tiền đồ như vậy mình cảm thấy thật mất mặt."

Tổng Sanh sững ra, có điều cô đã sớm quen với cái tính lạnh lùng của Nam Lâu, bằng không với một nữ thần có mỹ mạo có học thức như cô ấy, nếu không vì tính cách khác người thì cô ấy đã không chỉ có một người bạn là cô. Nói tới tính cách, bất cứ phương diện nào của Tổng Sanh cũng tốt tới mức khiến người ta thán phục, ít nhất là với Nam Lâu, mười mấy năm quen biết, số lần cô ấy thấy cô tức giận chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lúc này, cho dù Nam Lâu có nói lời không khách khí Tổng Sanh cũng không tức giận, thậm chí còn cười ha ha: "Đúng rồi, hai ngày trước mình có lên mạng đặt gối ôm, còn đặc biệt nhờ người ta in hình giáo sư Khuất lên đó."

Nhìn Tổng Sanh không tìm không phổi hoàn toàn không để ý tới sự lo lắng của mình, Nam Lâu thật muốn cạy đầu cô ấy ra, xem bên trong có phải ngoại trừ giáo sư Khuất thì không còn gì nữa không, trước đây cô ấy không phải thông minh lắm sao? Quả nhiên người biết yêu thương biến thành kẻ ngốc!

Cô lại nhìn không được mà nói: "Tổng Sanh, cậu đứng đắn cho mình chút đi, nói thật, dựa theo miêu tả của cậu, cái người có thói quen ưa sạch sẽ như vậy căn bản không phải đối tượng tốt để kết hôn, cho dù là người yêu cũng không tốt đẹp gì."

Tổng Sanh thấy bạn mình bức bối, liền cười cười kéo tay cô ấy, nghiêm túc nói: "Nếu mình có thể khống chế tình cảm của bản thân, mình đã đi yêu một người vừa giàu vừa nhiệt tình, thích cười lại thích nói chuyện, nghề nghiệp cũng là cảnh sát, cái người có thể dẫn mình đi khắp nơi, chọc mình vui vẻ, hơn nữa tuổi tác cũng tương đương. Nhưng Nam Lâu à, mình không có cách nào khống chế, mình thích giáo sư Khuất, anh ấy so với người chồng trong mộng của mình hoàn toàn khác nhau, nói thẳng ra là đối lập hoàn toàn, nhưng mình thích anh ấy, cho nên chỉ có anh ấy mà không phải ai khác."

"Đừng nói cậu thấy lo cho mình, ngay cả chính mình thỉnh thoảng cũng lo lắng, nhưng mỗi lần thấy anh ấy, trái tim liền rung động như được ăn món ngon của lạ, thời điểm ở trước mặt anh, mọi sự lo lắng đều tan đi. Cảm giác này thật tốt, còn gây nghiện. Đúng rồi, cậu có nghe qua một câu "Cùng người yêu làm những điều hạnh phúc, đừng hỏi là kiếp hay là duyên" chưa? Mình cảm thấy rất có đạo lý, còn cậu?"

Biểu tình của Nam Lâu đã buông lỏng một chút, nhưng sắc mặt vẫn không được tốt, cô hừ một tiếng rồi quay đầu: "Tùy cậu, dù sao cũng không phải bạn trai của mình. Cậu cứ chờ đi, sau này sống chung với người đàn ông như thế xem cậu có mệt chết không, tới lúc đó đừng tới tìm mình khóc lóc."

Miệng dao là đậu phụ, ngoài miệng tuy nói lời kiêu ngạo như thế nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy. Tổng Sanh thầm nói một câu, tươi cười đảm vai cho cô bạn: "Đừng nói mình nữa, nói cậu đi, qua đêm nay cậu sẽ không còn một thân xừ nữa, hiện tại có phải rất căng thẳng không?"

"Mấy tháng trước không phải mình đã nói rồi sao, nếu không phải thấy Du Tự Thần không tồi, mình sao có thể dễ dàng đồng ý kết hôn với anh ta?" Nam Lâu bình tĩnh trả lời.

"Cái gì? Ý cậu là cậu không yêu người ta? Hơn nữa hai từ không tồi này thật khiến người ta cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì?"

Tổng Sanh bị sự thật làm cho chấn động, nhà cô gia giáo rất nghiêm, từ nhỏ chưa từng nhắc tới một chữ luyến ái, buổi tối phải về nhà trước 10h, càng đừng nói tới chuyện làm gì đó cùng người yêu trước hôn nhân. Nhưng Nam Lâu lại không giống, cô ấy là người tiêu sái tự tin, chưa từng để ý việc này. Cô chú trọng việc bản thân thoải mái và vui vẻ, nếu không phải tìm được người mình thích, cô tuyệt đối sẽ không kết hôn.

Nói tóm lại, mỗi người đều có ý kiến bất đồng, mà cô không thể ngang ngược can thiệp với chuyện của người khác.

"Mất xa đi." Nam Lâu làm bộ thần nhiên, ho khan rồi bổ sung một câu, "Cậu đừng nói chuyện này với Du Tự Thần, anh ấy sẽ khóc đấy, tới lúc đó mình phải đi an ủi, phiền chết đi được."

Tổng Sanh bắt đầu đồng tình với chú rết Du Tự Thần, nhưng anh ta từ nhỏ tới lớn sao có thể mù mắt như vậy? Yêu thầm Nam Lâu nhiều năm như thế, mặc kệ Nam Lâu có lạnh lùng, có độc miệng thế nào anh cũng có thể bao dung.

Ân oán tình thù giữa Nam Lâu và Du Tự Thần đã bắt đầu từ nhỏ. Từ cuốn album tiểu học của Nam Lâu, Tổng Sanh mới lục nhớ ra một người vốn nằm trong ký ức vốn đã lãng quên. Thì ra lúc học tiểu học, Du Tự Thần từng chuyển tới trường bạn họ, học được một năm thì chuyển đi chỗ khác, là một bé béo ú hay chảy nước mũi.

Khi đó Du Tự Thần không dùng cái tên hiện tại, mà gọi là Du Tiểu Giai, hơn nữa Du Tự Thần của lúc này hoàn toàn khác xa bộ dáng béo như quả cầu khi xưa, cho nên Tổng Sanh phải dùng mấy ngày để chấp nhận sự thật.

Ngay cả trời cũng biết tên ngốc mập béo kia vì thích Nam Lâu mà luôn theo sau bám đuôi, bị cô ấy ghét bỏ không ít lần. Mỗi lần Nam Lâu buồn bức, cô ấy sẽ bắt anh ta làm đủ chuyện, hơn nữa khi đó Du Tự Thần vừa béo vừa ngốc, mắng không được thì nghẹn ngào ngậm nước mắt nhìn Nam Lâu, trên căn bản là bao cát cho cô ấy trút giận. Tổng Sanh không rõ vì sao bọn họ lại đi tới hôn nhân, tên mập béo kia sao lại đối với Nam Lâu nhẫn nhịn sâu sắc như vậy, còn lột xác rồi trở về tìm cô ấy tiếp tục tiền duyên.

Nhớ lại cảnh Du Tự Thần chỉ biết run run đứng bên cạnh Nam Lâu, hai mắt Tổng Sanh liền tỏa sáng: "Xem cậu vừa lòng với Du Tự Thần như vậy, nói mình nghe lần đầu tiên cảm thấy thế nào?"

Nam Lâu hung hăng trợn mắt, trả lời: "Lần đầu tiên, mình đau và anh ta bắn sớm, còn có thể thế nào?"

"Phụt." Tổng Sanh nhìn không được mà che miệng cười, cười vui tới mức thắt lưng màu trắng bản thân đang đeo cũng bị rút ra.

"Vốn dĩ là thế, lần đầu tiên nào cũng vậy, cậu cứ hưởng thụ ngồi cười đi, cô cảnh sát ngây thơ không biết yêu là gì à." Thời điểm thẹn quá hóa giận Nam Lâu càng thêm cao quý lạnh lùng.

Tổng Sanh bị một câu chọc tức làm cho liên tục ho khan, có điều quả thật không thể phản bác. Cô đột nhiên cầu khẩn trong lòng: Emma, hiện tại con cũng thích anh hùng, nếu có thể ở cùng anh ấy, con hoàn toàn nguyện ý.

Giáo sư Khuất vừa nhìn liền biết là người cấm dục, dựa theo bộ dáng ưa sạch sẽ kia phỏng chừng anh vẫn là xừ nam, nghĩ như vậy, cô vì sao lại đột nhiên cảm thấy nếu mình cùng giáo sư Khuất đến với nhau thì có chút thảm thiết chứ?

Đang nghĩ ngợi, Tổng Sanh cảm thấy gương mặt bị néo một cái, sau đó là giọng nói lạnh lùng của Nam Lâu vang lên bên tai: "Đang nói chuyện đằng hoàng, mặt cậu lại tràn đầy sắc xuân! Đồ háo sắc, không biết đầu óc đang thiếu chất gì."

"A hi hi..."

Nam Lâu trợn lớn hai mắt, bộ dáng nhộn nhạo của Tống Sanh quả thật khiến cô nổi hết da gà, vừa tới cửa sổ định ngắm cảnh sắc bên ngoài, kết quả nhìn thấy một chiếc xe sang trọng dừng trong hoa viên nhà họ Du, một người đàn ông mặc vest màu lam cao lớn bước xuống. Mấy ngày nay Tống Sanh không ngừng khoe khoang ảnh chụp giáo sư Khuất, cho nên Nam Lâu lập tức phát hiện người đàn ông tới tham dự hôn lễ này chính là người Tống Sanh thầm thích.

Vừa định kêu Tống Sanh tới xem, cô lại thấy giáo sư Khuất mở cửa xe phía sau, dẫn theo một người phụ nữ mặc áo sùan xám màu xanh trắng bước xuống. Đó là người tràn ngập hương vị của phụ nữ, toàn thân toát ra khí chất cổ điển, trong thành thực có dịu dàng, Nam Lâu không thể không thừa nhận người bạn tốt này đã gặp phải tình địch rất mạnh.

Thời điểm phát hiện Nam Lâu đứng bên cửa sổ nhìn chằm chằm xuống dưới, Tống Sanh liền tò mò đi tới, vừa nhìn lập tức phát hiện người đi cạnh cô gái xinh đẹp kia, đó chính là Khuất Diễm Trọng. Nhìn cô gái ưu nhã nắm tay anh, gương mặt đầy ý cười cùng anh nói gì đó, trái tim cô đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Thấy Nam Lâu đang nhìn mình, Tống Sanh xấu hổ cười hai tiếng, giọng nói có chút khó xử: "À, mình không biết anh ấy có bạn gái, mình cho rằng... Nếu biết như vậy, mình đã không..."

"Nè, bầy ta bộ dáng muốn khóc cho ai xem đây, thật không có tiền đồ! Chờ mình!" Nói xong, Nam Lâu liền mang giày cao gót đập cửa, nói với bảo mẫu bên ngoài, "Phiên đi xuống dưới gọi Du Tụ Thần lên đây."

Chưa đầy một phút, cánh cửa mở ra, một người đàn ông diện mạo tuấn tú mặc bộ vest màu trắng mang theo ý cười dịu dàng đi tới. Vào trong, anh liền xem nhẹ Tống Sanh, phải nói là trong mắt của anh ta ngoại trừ Nam Lâu, những người cùng đồ vật khác đều không tồn tại.

"Lâu Lâu, em gọi anh sao? Có phải sốt ruột rồi không? Sắp bắt đầu rồi, em có đói không anh dẫn em đi ăn trước, có phải cảm thấy nhàm chán không anh..."

"Đừng nói nhảm nữa, Du Tiểu Giai, người khách vừa rồi có phải tên Khuất Diễm Trọng không? Anh có biết người ta có bạn gái chưa hay không?"

Nghe Nam Lâu hỏi như vậy, sắc mặt ôn nhu của Du Tụ Thần lập tức thay đổi, anh ta khẩn trương giữ chặt tay Nam Lâu, nói: "Lâu Lâu, chúng ta sắp kết hôn rồi, tuy anh họ anh điều kiện rất tốt nhưng anh ấy không thích con gái, trước giờ anh chưa từng thấy anh ấy có ý với phụ nữ, nếu so sánh vẫn là anh tốt hơn một chút, anh hứa sẽ đối tốt với em."

Nhìn vẻ mặt mất hết kiên nhẫn của Nam Lâu, giọng anh nhỏ dần. Nhìn người đàn ông đang khẩn trương như bị bắt nạt, Nam Lâu đành giải thích một câu: "Bạn em coi trọng anh ta, anh chỉ cần trả lời câu hỏi anh ta có bạn gái hay chưa, cần gì vô nghĩa nhiều như vậy."

Du Tụ Thần thở phào nhẹ nhõm, lúc này anh như mới phát hiện Tống Sanh bên cạnh, vội vàng lắc đầu: "Đó không phải bạn gái của anh họ anh."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thì ra không phải tình địch!

"Khuất Diễm Trọng là anh họ của anh, là con trai của cậu anh." Sau khi biết Nam Lâu không có hứng thú với Khuất Diễm Trọng, Du Tụ Thần liền lấy lại bình tĩnh, dịu dàng giải thích.

Tướng mạo của Du Tụ Thần cũng rất tốt nhưng không phải mày kiếm mắt sáng như Khuất Diễm Trọng, gương mặt mang chút cổ điển, là kiểu đẹp tinh xảo. Theo cách nói của Nam Lâu, người con trai này nếu mặc đồ con gái khẳng định còn đẹp hơn cô ấy, nhưng Tống Sanh lại không cảm thấy Du Tụ Thần là người đàn ông vô hại.

Đừng nhìn cách thể hiện như thỏ con đáng thương trước mặt Nam Lâu của anh ta, Tống Sanh dường như thấy được gì đó từ cặp mắt kia. Tống Sanh rất thông minh, chỉ là đôi khi giả ngốc mà thôi, cô gặp Du Tụ Thần vài lần liền nhìn ra người này không phải thứ tốt đẹp gì, trong ngoài không đồng nhất, nếu không có bản lĩnh thì tuổi trẻ sao có thể phát triển công ty tốt như vậy?

Nghe Du Tụ Thần giải thích, Tống Sanh không khỏi điều chỉnh suy nghĩ của mình. Vừa rồi cô là quá kinh ngạc, dù sao trước đây cũng chưa từng thấy Khuất Diễm Trọng tiếp xúc gần gũi với phụ nữ, càng đừng nói tới chuyện có người kéo tay anh, Khuất Diễm Trọng căn bản là loại người ngay cả quần áo cũng không muốn lại gần.

Người phụ nữ được Khuất Diễm Trọng đối đãi đặc biệt như vậy, hơn nữa khí chất và diện mạo đều xuất sắc, Tống Sanh đương nhiên cảm thấy hoảng loạn. Gặp người mình thích, cho dù có thông minh cũng biết thành kẻ ngốc, cô tin điểm này, nếu không ông ba cáo già của cô sao có thể phủ phục dưới chân của mẹ?

Kéo IQ của chính mình về, Tống Sanh bắt đầu tự hỏi mỹ nhân này rốt cuộc có lai lịch gì, chị gái hay em gái của giáo sư Khuất? Không lẽ là chị họ, em họ?

Nam Lâu cũng cùng suy nghĩ, liền nghi hoặc hỏi: "Không phải bạn gái, chẳng lẽ là em gái anh ta?"

Du Tụ Thần chỉ cười không nói, còn định thừa nước đục thả câu thì bị khuỷu tay Nam Lâu đánh vào bụng. Anh nhăn nhó mấy cái, cũng không tức giận, vừa xoa vừa nói thẳng: "Mỹ nhân kia là mẹ anh, chính là mẹ của anh họ, mẹ ruột."

Tống Sanh và Nam Lâu đều bị hai chữ "mẹ ruột" làm cho ngây ra, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu bọn họ chính là đây không phải sự thật. Nhìn dáng vẻ mỹ nhân kia không quá ba mươi tuổi, bà ấy sao có thể sinh ra đứa con trai lớn như giáo sư Khuất được?

Du Tụ Thần không chút kinh ngạc, cơ hồ người lần đầu thấy đều có phản ứng như vậy, anh tiếp tục giải thích: "Mẹ anh năm nay 47 tuổi, bằng tuổi mẹ anh, cũng không biết bà ấy chăm sóc cơ thể thế nào, một chút dấu hiệu lão hóa cũng không có, chỉ cần đi cùng anh họ, ai ai cũng cảm thấy bà ấy là em gái anh ấy."

Tống Sanh bày ra vẻ mặt hâm mộ, Nam Lâu cũng vậy, hai người nhìn nhau, chủ đề bạn gái hư hư thực thực của Khuất Diễn Trọng lập tức chuyển sang chuyện người phụ nữ này làm cách nào để lưu giữ thanh xuân. Người phụ nữ trẻ ngược như vậy đúng là khiến tất cả cô gái trên thế giới hâm mộ.

"Du Tiểu Giai, người mẹ này của anh nhất định là rất hạnh phúc, bằng không làm sao có thể trẻ trung như vậy?" Nam Lâu muốn giúp bạn tốt tìm hiểu gia đình của Khuất Diễn Trọng, cho nên trực tiếp hỏi.

Du Tụ Thần thấy cô đặt câu hỏi, đương nhiên có gì nói hết không chút giấu diếm, dù sao cũng là người một nhà, mặc kệ hiện tại quan hệ giữa họ vẫn chưa tính là chính thức. Anh làm như vô tình nhìn Tống Sanh, thầm nghĩ cô gái này không rõ người anh họ không thích nữ sắc của mình, bọn họ nói không chừng sẽ tạo ra lửa tình gì đó, càng nghĩ càng cảm thấy hứng thú. Hôn nữa Nam Lâu cũng tò mò, thời điểm anh nói ra bí mật không hề cảm thấy khó xử.

"Cậu anh hơn mười hai năm trước mất tích, anh họ do một tay mẹ nuôi lớn. Vì chuyện này, khi đó anh họ chỉ ở nhà không ra ngoài, tính tình quái gở vì thế mà thành. Hơn mười tuổi anh họ ra nước ngoài du học, năm hai mươi sáu về nước, trước đây anh với anh ấy không thân, hiện tại cũng không liên lạc, dù sao với tính cách và cái thói ưa sạch sẽ đó thật là không có cách để thân cận."

Trong ngữ khí của Du Tụ Thần rõ ràng để lộ thái độ khinh thường với người cậu và sự đồng tình với mẹ mình. Người bị hại luôn khiến mọi người đồng tình, ngay cả hiện tại khi Nam Lâu và Tống Sanh nghe được câu chuyện, hai người cũng bất giác thiên về mẹ con Khuất Diễn Trọng nương tựa lẫn nhau.

"Tra nam." Nam Lâu tròn hai mắt, Du Tụ Thần lập tức đưa tay che bán thân tuyệt đối không coi người cậu kia như thành phần phản động. Mặc kệ trước đây bọn họ có diễn tiết mục tình chàng ý thiếp thế nào, Tống Sanh chỉ cảm thấy có điểm quái dị, chỉ là điểm quái dị này không biết xuất phát từ đâu. Có điều sau khi biết bán thân không có tình địch, cô lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Mặc kệ thêm dải sắc đẹp của Khuất Diễn Trọng hay vì cảm nhận được sự cô độc trên người anh, hoặc là vì loại xúc động anh mang tới, Tống Sanh đều bắt đầu xoa tay hâm hê, cho dù việc này chỉ là một trận sợ bóng gió, nhưng đó cũng là hồi chuông cảnh báo với cô.

Nói tóm lại, phải xuống tay càng sớm càng tốt! Không bằng lần sau lấy cơ nhà tắm bị hỏng rồi qua nhà giáo sư Khuất, đúng vậy, áo ngủ phải thay đổi, hẳn là chuyển sang loại ren đai đeo, tuyệt đối không thể mặc áo ngủ cậu bé bọt biển hay Ultraman Tiga kia nữa.

Ngay lúc đang suy xét vấn đề đổi áo ngủ, Khuất Diễn Trọng và Phương Tạ Nguyệt đã bước vào đại sảnh của nhà họ Du. Một người phụ nữ ngồi bên trong vừa thấy bọn họ liền đứng dậy chào đón, duỗi tay kéo Phương Tạ Nguyệt lại gần, cười nói: "Chị dâu, lâu rồi không gặp, khi nào chị rảnh cứ tới đây chơi, đừng ở nhà một mình. À, xem chị dâu của em này, đúng là càng ngày càng trẻ ra, đâu giống bọn em sắp trở thành mấy bà già, thật là khiến người ta hâm mộ tới chết." Người phụ nữ có khuôn mặt giống Du Tụ Thần nhiệt tình một câu, đó là mẹ của Du Tụ Thần, cô hai của Khuất Diễn Trọng - Khuất Như Vận.

Thời điểm nhìn bà, Khuất Diễn Trọng chỉ gọi một tiếng "Cô Hai", sau đó im lặng, gương mặt bình tĩnh như mang theo chiếc mặt nạ không bao giờ thay đổi. Khách khứa tới đều tươi cười, chỉ có Khuất Diễn Trọng bày ra gương mặt của người chết, nhưng Khuất Như Vận không giận, bà đã quá quen thuộc đứa cháu trai này, trong lòng chỉ nghĩ anh tuổi nhỏ mất cha mà chịu đả kích, bản thân biến thành như vậy, chính mình yêu thương anh còn không hết, sao có thể ghét bỏ?

Bà đưa tay chỉ vào đám người trẻ tuổi đứng cách đó không xa, hòa ái nói: "Diễn Trọng à, con cũng đừng bận bịu công việc, nhân dịp em họ kết hôn mà thả lỏng một chút, tới chơi cùng bọn trẻ tuổi bên kia đi, cô Hai biết con không thích nói chuyện nên không chọc con nữa."

Chờ anh gạt đầu xoay người rời đi, Khuất Như Vận mới kéo tay Phương Tạ Nguyệt ngồi xuống sofa. Phương Tạ Nguyệt khí chất ôn hòa mang vòng tay xanh biếc trên tay, trên đầu cài cây trâm bằng trầm hương, nét đẹp như từ trong thơ bước ra, giống hệt cô gái Giang Nam. Trong lòng Khuất Như Vận thờ dài, bà thật không rõ rốt cuộc con mắt nào của anh trai mình có vấn đề, người vợ đẹp như vậy và đứa con trai ngoan ngoãn có tiền đồ lại không cần, một mực cùng tiểu tam bỏ trốn nhiều năm.

"Như Vận, chúc mừng em, Tụ Thần kết hôn rồi, nói không chừng sang năm em sẽ lên chức bà nội." Phương Tạ Nguyệt dụ dằng trò chuyện, nụ cười trên mặt vô cùng chân thành, "Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt bọn nhỏ đã tới tuổi kết hôn."

Khuất Như Vận cười oán trách con trai nhà mình mấy câu, rồi nói: "Chị dâu, Diễn Trọng hai mươi chín rồi, cũng nên kết hôn đi, chị có giúp nó tìm đối tượng chưa?"

Phương Tạ Nguyệt lắc đầu: "Diễn Trọng đối với chuyện kết hôn có chút... Bài xích, cũng tại người làm cha mẹ như bọn chị không làm gương tốt cho nó, chị không muốn ép buộc, chỉ hi vọng mỗi ngày nó đều vui vẻ là đủ lắm rồi."

"Chị cũng nên suy nghĩ cho nó, đứa trẻ lớn như vậy ngay cả bạn gái cũng không có, ngày tháng bình thường không phải sẽ cô đơn sao? Chúng ta thân là mẹ còn không phải hi vọng con trẻ có thể tìm được tri kỷ của mình ư?" Tuy nói vậy, nhưng Khuất Như Vận không muốn tiếp tục chủ đề này, chỉ cần nhắc tới người anh không đành lòng kia, bà lại cảm thấy hổ thẹn với chị dâu thiện lương và đứa cháu trai nhà mình.

"Chị dâu, nói thật lòng, chị cứ coi như anh trai vô lương tâm kia của em chết rồi đi, thanh xuân của chị đã lãng phí tới hiện tại rồi, đừng quật cường như thế. Dù sao Diễn Trọng cũng lớn, chị cũng nên tìm người vừa ý cùng mình đi hết chặng đường còn lại, đừng chờ anh ấy nữa." Mấy năm nay Khuất Như Vận không ngừng khuyên nhủ, nhưng mỗi lần Phương Tạ Nguyệt đều chỉ có một phản ứng.

Bà lắc đầu: "Không đợi anh ấy, đời này chị cũng không còn ai khác để chờ."

Khuất Như Vận không phát hiện ý cười trên mặt Phương Tạ Nguyệt đột nhiên trở nên cổ quái, bà chỉ thầm nghĩ chị dâu mình dịu dàng thâm tình như vậy, anh trai chết tiệt kia sao lại không biết trân trọng. Bất đắc dĩ thở dài, Khuất Như Vận liền cùng bà nói sang chuyện khác.

Hoa viên nhà họ Du rộng lớn sớm đã được trang trí, thảm đỏ, đủ loại hoa, khăn trải bàn màu trắng, phục vụ mặc áo bành tô mỉm cười tiếp đãi, còn cả những vị khách ăn mặc sang trọng cũng đã vào chỗ. Từ thương gia tới chính trị đều có người tới dự tiệc cưới, thoạt nhìn bọn họ đều trò chuyện rất vui vẻ. Gia đình Nam Lâu kém hơn nhà Du Tụ Thần một bậc nhưng cũng xem như môn đăng hộ đối, hai người vừa xuất hiện, không ít người đều khen bọn họ trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Tổng Sanh tạm thời gác bỏ tâm tư của mình, một lòng làm tốt công việc phù dâu. Nhìn người bạn thân nhiều năm cuối cùng phải gả đi, cô nhìn không được mà hộc mắt đỏ ửng. Lúc còn nhỏ, bọn họ từng nói sau này sẽ làm phù dâu cho đối phương, hiện tại cô coi như đã thực hiện được lời hứa. Câu nói khi đó tựa như mới còn hôm qua, đột nhiên Nam Lâu phải gả ra ngoài, về sau thời gian bọn họ tụ họp chơi đùa có lẽ sẽ ngày càng ít.

Bên tai vang lên khúc quân hành của hôn lễ, mắt nhìn Du Tụ Thần đeo nhẫn cưới cho Nam Lâu, không chỉ người lớn hai nhà vừa khóc vừa cười mang bộ dáng kích động, chính Tổng Sanh cũng mang tâm tình vô cùng phức tạp. Nhìn gương mặt sáng lạn của Du Tụ Thần kia tươi cười khi cưới được Nam Lâu, Tổng Sanh đột nhiên cảm thấy hâm mộ, đương nhiên cô muốn lời Du Tụ Thần xuống đánh một trận.

Bình ổn lại tâm trạng, rất nhanh đám người lại ầm ĩ trở lại. Nam Lâu đứng quay lưng muốn ném hoa, nhóm thiếu nữ trẻ tuổi liền tiến tới chuẩn bị đón lấy, Tổng Sanh ở ngay hàng đầu.

Nam Lâu đương nhiên muốn ném cho Tổng Sanh, kết quả cô làm không tốt, ném trúng một người bạn bên cạnh chú rể. Người đó là bạn tốt của Du Tụ Thần, bề ngoài lịch sự văn nhã, trông cũng không tồi, hình như tên Hạ Hồng Vân.

Mọi người cười vang chúc mừng Hạ Hồng Vân khiến gương mặt tuần tú của anh đỏ ửng. Tổng Sanh thừa dịp không ai chú ý thì lười với Nam Lâu, nhưng cô thật sự không có ý muốn trách cô ấy.

Lúc này, Tổng Sanh theo bản năng muốn đi tìm Khuất Diễn Trọng, kết quả vừa xoay người liền phát hiện Hạ Hồng Vân kia đứng trước mặt, đưa bó hoa tới trước mặt, nói: "Tặng em."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Không phải cậu không đánh nhau với mấy em gái hay sao?

Thời điểm Hạ Hồng Vân đưa bó hoa hồng trắng kia tới, đúng lúc Tổng Sanh trông thấy anh đứng đó không xa, một khuôn Diễn Trọng đơn độc đứng trong đám người. Tất cả đều náo nhiệt đứng chung một chỗ, chỉ có anh duy trì khoảng cách ít nhất một mét. Xung quanh không chỉ có người cố tình cách xa anh, ngay cả chính anh cũng từ chối người khác lại gần.

Tuy biểu cảm của Khuất Diễn Trọng vẫn lãnh đạm, ánh mắt không quan tâm mọi thứ xung quanh như trước, nhưng Tổng Sanh đột nhiên cảm thấy rét run, đáy lòng không lý giải được bản thân vì sao lại có chút chột dạ.

Còn chưa đuổi được người đi thì đã xuất hiện chứng ngại vật! Tổng Sanh thật muốn vỗ vai người anh em thẹn thùng này, sau đó trầm giọng nói với anh ta: Người anh em, năm nay anh theo đuổi người khác không dễ dàng đúng không? Xin giờ cao đánh khẽ, đừng ở trước mặt tôi tìm không thoải mái.

Vốn dĩ hôm nay cũng là lần đầu cô gặp người anh em này, cô cảm thấy bản thân không tuyệt diệu xuất thần tới mức khiến người ta nhất kiến chung tình. Hai người chưa từng nói chuyện, chào hỏi cũng không, thế nhưng anh ta lại trắng trợn trực tiếp tặng hoa cho cô, nếu từ chối khẳng định sẽ rất xấu hổ, chẳng lẽ người anh em này không biết suy xét hay sao?

Ba giây, trong đầu Tổng Sanh hiện lên bao nhiêu ý niệm, sau đó cô nhanh chóng có phản ứng, hất xì một cái, cả người lui về phía sau, che miệng, mím

cười xin lỗi: "Ngại quá, tôi bị dị ứng với mùi hoa hồng."

Nam Lâu đang lẳng lặng xem tình hình phát triển thế nào, thấy vẻ mặt Tống Sanh chân thành chính trực, suýt chút đã cười ra tiếng. Cũng mắt công Tống Sanh nói chuyện mặt không đổi sắc, cô sao có thể không biết bạn mình có dị ứng với hoa hồng hay không? Cô gái này chẳng qua là sợ giáo sư Khuất tức giận, coi như cũng có tiền đồ.

Nhìn cô gái rộng rãi lễ phép nói bản thân bị dị ứng, Hạ Hồng Vân cho dù thất vọng cũng cười lắc đầu: "Là tôi không tốt, không chú ý điểm này."

Anh ta thu lại bó hoa trong tay nhưng ánh mắt nhìn Tống Sanh vẫn sáng rực. Hôm nay Tống Sanh mặc đồ phù dâu, với áo cưới của Nam Lâu là cùng một bộ, đều xuất phát từ tay nhà thiết kế nổi tiếng SEV. Ngắn gọn mà nói, cô gái trẻ tuổi này thân hình là lướt, cho dù là bầu ngực đầy đặn hay đôi chân thon dài, hoặc là xương quai xanh gợi cảm, tất cả đều khiến người ta muốn duỗi tay vuốt ve.

Đặc biệt là làn da trắng nõn cùng lúm đồng tiền xuất hiện mỗi khi cười rộ, đôi mắt sáng người khiến cô gái này như ánh nắng mùa xuân, tràn ngập hương vị khiến người ta nhìn không được mà muốn tiếp cận. Không chỉ Hạ Hồng Vân, mấy thanh niên khác thỉnh thoảng cũng trộm ngắm cô, nhưng cuối cùng lại bị người hay xấu hổ là anh đoạt trước.

Có điều đoạt trước thì thế nào, không phải cũng bị từ chối hay sao? Những người không có cơ hội bắt chuyện với Tống Sanh thầm cười nhạo trong lòng. Đang định cười thành tiếng chọc ghẹo Hạ Hồng Vân, một cô gái mặc váy màu đỏ đi tới vỗ vai anh ta.

"Tiểu Vân à, nếu người ta đã dị ứng với hoa hồng, chi bằng bó hoa này tặng chị đi." Nói xong không chờ Hạ Hồng Vân đồng ý, cô ta trực tiếp giật bó hoa trong tay anh. Mỹ nhân nhiệt tình nhìn khoảng hai mươi lăm tuổi này là chị họ của Hạ Hồng Vân, đóa hoa nổi tiếng của thành phố S - Lương La.

Mọi người đều cho rằng Lương La muốn giúp em họ Hạ Hồng Vân khỏi một phen xấu hổ, ngay cả Tống Sanh cũng nghĩ như vậy, nhưng không ngờ vị mỹ nhân này lại cầm bó hoa rời khỏi đám người, đi tới trước mặt Khuất Diễn Trọng, nói: "Khuất tiên sinh đúng không? Chúng ta đây là lần đầu tiên gặp mặt, mượn hoa hiến Phật, không biết tôi có vinh hạnh mời anh cùng dùng bữa tối hay không?"

Người còn chưa tan cuộc thấy sự tình tiếp theo phát sinh liền đồng loạt dồn ánh mắt lên người Khuất Diễn Trọng và Lương La. Nhìn cách Lương La nói chuyện và nụ cười lộ vẻ ái muội, người trưởng thành đều vô cùng rõ ràng, huống chi mỹ nữ này trước đây qua lại với không ít khách, chỉ cần là người cô ta để mắt thì đối phương chắc chắn không trốn thoát được. Đa số đàn ông đều không từ chối một vụ vật (1) như vậy, dù sao cũng chỉ chơi không cần phụ trách, bọn họ đương nhiên sẽ không thấy ngại.

(1) Vụ vật: Người con gái đẹp, lạ

Khác với tâm trạng xem náo nhiệt của mọi người, nhìn bộ dáng liếc mắt đưa tình của vị tiểu thư kia với giáo sư Khuất, Tống Sanh nhìn không được mà ngứa ngáy tay chân. Hai chị em họ này làm cái gì thế? Mới gặp nhau lần đầu đã có thể tặng hoa rồi sao?

Hừ, dám tranh đàn ông với cô? Tống Sanh thầm đánh giá Lương La, vòng một so với cô không hơn không kém. Ha ha, cô không thèm chơi mấy trò tâm cơ. Nếu không vui, cô sẽ trực tiếp kéo đối phương vào hẻm nhỏ rồi đánh một trận, để xem cô ta có thể làm gì.

Mẹ nó! Chỉ tưởng Lương La muốn tìm cơ hội lại gần người đàn ông của mình, không ngờ tiếp theo, Tống Sanh lại thấy cô gái nhiệt tình to gan Lương La kia trực tiếp dựa vào cánh tay của Khuất Diễn Trọng, đưa đẩy nói: "Một chút mặt mũi Khuất tiên sinh cũng không cho người ta sao?"

Người đàn ông của cô bị người ta nhúng chàm (2)! Phụ nữ như vậy có gì phải thương lượng chứ? Tống Sanh lòng như lửa đốt tức giận đi về phía trước, nhưng vừa đi được một bước, cô gái La Lương dựa vào người giáo sư Khuất kia như con quay xoay mấy cái, ngã nhào xuống thảm cỏ.

(2) Nhúng chàm: làm điều sai trái, cho dù có ăn năn hối lỗi cũng không thể gột rửa vết nhơ

Không chỉ có Lương La bị đẩy ngã xuống đất lộ biểu tình không thể tin được, những người vây xem cũng kinh ngạc, chớp mắt tất cả đều trở nên an tĩnh.

Cho dù không thích hành vi đưa đẩy của Lương La nhưng cũng không tới mức trực tiếp và mặt đẩy người ta xuống đất chứ?

Lương La chật vật ngồi dậy, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ. Khuôn mặt xinh đẹp này cô ta dùng được ở nhà lẫn cả công ty, đàn ông được coi trọng ban đầu còn e thẹn rồi cũng sẽ ồm ồm cùng cô vài lần tình duyên, dường như chưa lần nào bị từ chối, cô ta cũng vì vậy mà cho rằng bản thân có giá. Tóm lại, Lương La chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ có một ngày ở trước công chúng bị bác mặt mũi không chút khách khí như vậy, tức giận tới cả người run rẩy.

Sự tình tưởng chừng đã kết thúc, ai ngờ vị giáo sư Khuất không biết thương hoa tiếc ngọc kia lạnh lùng mở nút tay áo, trực tiếp cởi áo vest bên ngoài bị Lương La dựa vào ra rồi ném xuống đất, không thèm nhìn cô ta một cái mà xoay người rời đi.

Nhìn một màn như vậy, Lương La cảm thấy má mình bỏng rát, quả thật còn đau hơn mười mấy bàn tay tát qua. Cô ta nhìn chăm chăm theo sống lưng của Khuất Diễn Trọng, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Khi trước là cô nhìn trộm gương mặt và dáng người của Khuất Diễn Trọng cùng khí chất toát ra, nhưng hiện tại cô hận không thể trực tiếp giết tên đàn ông làm mình mất mặt này.

Tốt xấu gì vẫn còn nhớ rõ bản thân đang tham dự tiệc cưới, rất nhanh Lương La tới mặt bò dậy.

Khuất Như Vận trước nay không thích Lương La hay diễn kịch này, thấy cô ta trong đám cưới con trai mình gây chuyện càng không cao hứng, nụ cười ôn hòa hiền hậu phai đi vài phần, không chút khách khí mở miệng: "Cô Lương cũng quá không cẩn thận rồi, đang yên đang lành sao lại té ngã chứ? Tôi

thấy cô Lương vẫn là tới bệnh viện xem có vết thương gì không đi, nhà họ Du chúng tôi tiếp đãi không chu toàn, không giữ được cô Lương."

Lương La nghe xong, sắc mặt càng không tốt, cố gắng nặn ra nụ cười rồi đi ra ngoài. Nhà cô không tệ lắm, nhưng so với Du gia có chút thua kém, lúc này nghe nói Khuất Diễm Trọng là cháu trai của bà mới muốn làm thân với anh, kết quả trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cô cũng không dám quang minh chính đại ở đây gây sự.

Vừa quay mặt, Lương La liền cau có, cô ta vốn không phải người rộng lượng gì, hiện tại thậm chí suy nghĩ biện pháp giáo huấn Khuất Diễm Trọng. Cô ta không biết Khuất Diễm Trọng là thần thánh phương nào bởi vì anh chưa từng xuất hiện xung quanh cô ta, vì thế liền cho rằng địa vị đối phương không lớn, cảm thấy cần thận hành động một chút cũng đủ khiến anh vật vờ.

Nghĩ tới cảnh tượng của tương lai, tâm tình của Lương La cũng tốt hơn một chút. Chỉ là vừa lái xe ra khỏi nhà họ Du, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng người gọi mình. Đỗ xe ven đường, cô ta nghi hoặc quay đầu, thấy người đuổi theo chính là cô gái được em họ coi trọng, bạn thân của cô dâu.

Kỳ thật Lương La không có giao tình gì với em họ, hơn nữa cô ta không thích nhìn cô gái trông sạch sẽ này, chỉ nắm tay lái nhìn Tống Sanh đứng ngoài cửa sổ: "Làm gì hả?"

Tống Sanh tươi cười chính trực, mở miệng cũng không nhắc chuyện khi này, cả người chỉ lười nhác dựa vào thân xe, cả lơ phát phờ nói: "Cô Lương, cô có biết đi đêm nhiều sẽ gặp ma không?"

Lương La liền ngộ ra, cô gái này khẳng định cũng coi trọng người đàn ông kia, cô ta vốn không sợ cô gái trông có vẻ hiền lành này, nhưng không ngờ vừa mở miệng đã nói lời châm chọc, sau đó còn đánh một quyền vào ngực trái.

Lương La hét lên, mấy miếng silicon nhét trong ngực đều văng ra. Mẹ nó, ở đâu ra con điên này vậy!

Tống Sanh rút nắm tay về, mỉm cười từ từ nhìn cô ta: "Tôi rất ít khi đánh phụ nữ, cô là cô gái thứ năm bị tôi đánh, trước nay tôi chỉ đánh một bên ngực, không hơn không kém. Cô Lương, có phải tức giận rồi không? Ha ha, tôi chờ cô tới báo thù, tôi tên Tống Sanh, đừng quên nhé!"

Tự giác đem cừu hận kéo lên người mình, nghĩ tới hiện tại Lương La hẳn muốn trả thù cô hơn Khuất Diễm Trọng, Tống Sanh cười thư thái.

Lương La người đầy mồ hôi che ngực nhìn Tống Sanh đứng chỗ ngược sáng, cũng không biết vì đâu mà cảm thấy nụ cười kia lạnh lẽo vô cùng.

"Cậu đi đâu vậy?"

"Đi toilet." Tống Sanh cười ha hả nhìn gương mặt nghi ngờ của Nam Lâu. Nam Lâu lập tức hiểu ý, cô khẳng định là vừa đi làm chuyện xấu.

Chờ Du Tự Thân bị kêu đi, trong phòng chỉ còn lại hai người, Nam Lâu liền hỏi: "Cậu đuổi theo đánh người ta? A, không phải cậu nói không đánh mấy em gái hay sao? Còn cái gì là cảnh sát nhân dân..."

"Cảnh sát thì sao? Cảnh sát không phải thần, thỉnh thoảng làm chút chuyện xấu là điều bình thường, ông anh mình khi nhỏ lập chí làm cảnh sát không phải còn dẫn tội mình đi trộm dâu tây hay sao? Về phần không đánh phụ nữ, cậu còn không biết xấu hổ mà nói? Mấy cô gái trước giờ bị mình đánh đều không phải vì cậu à?" Tống Sanh làm bộ bất đắc dĩ nhìn Nam Lâu.

Mấy cô gái chọc tới cô cô đều cười hi hi cho qua, dù sao ngoại trừ mấy câu mắng mỏ, bọn họ cũng không làm ra được chuyện gì. Khi trước mấy lần ép cô ra tay đều vì Nam Lâu, Nam Lâu cao quý lạnh lùng, đặc biệt hay khiến người khác ghi hận, vì bảo vệ thanh mai này, thỉnh thoảng Tống Sanh không thể không phá vỡ nguyên tắc của mình một chút.

Không biết có phải cũng nhớ lại quá khứ hay không, Nam Lâu cảm thán: "Trước đây cậu vì mình mà đánh nhau với con gái, hiện tại lại vì Khuất Diễm Trọng, ngẫm lại thật đúng là không cân bằng."

Nghe Nam Lâu nói, Tống Sanh liền nghĩ tới hành động vừa rồi của giáo sư Khuất, lập tức bật cười, anh một chữ cũng không nói đã có thể và mặt người ta như vậy, kỹ năng này thật quá độc ác, có điều cô thích. Cô không tới cảnh nếu chính mình theo đuổi người ta cũng bị đối xử như vậy thì phải làm sao, ngược lại lòng đầy cao hứng nói: "Mình không cần vì giáo sư Khuất đánh nhau với em gái kia, thật ra sức chiến đấu của anh cũng rất kinh người, chỉ có mấy em gái bị anh ấy làm cho tức giận bỏ đi. Lần này mình thấy Lương La kia không có ý tốt, phỏng chừng tương lai sẽ không để giáo sư Khuất yên nên mới tìm cách đi đòi cừu hận. Tìm mình tính sổ dù sao vẫn tốt hơn đi tìm giáo sư Khuất, mình cũng có chỗ dựa, nếu đánh nhau thì càng không cần phải sợ cô ta."

"Sao thế, còn chưa phải bạn gái người ta mà đã bảo vệ như vậy, không tiếc thay anh ta chặn kẻ thù à? Có điều Đại Sanh, mình nói thật, hôm nay nhìn kết cục của Lương La, mình thật sự lo lắng cho cậu, cậu khẳng định bản thân không giống Lương La, vừa đụng tới Khuất Diễm Trọng đã bị đối phương đẩy ngã xuống đất chứ?" Nam Lâu thấy Lương La tức giận xác thật cảm thấy thoải mái, dù sao cô gái đó trước đây luôn tìm cách dụ dỗ Du Tự Thân. Nhưng nhìn kết cục của cô ta, Nam Lâu lại nhìn không được mà lo cho bạn tốt của mình.

Khuất Diễm Trọng không giống người sẽ đối đãi đặc biệt với người khác. Dù sao trong mắt của Nam Lâu, người đàn ông như vậy xứng đáng độc thân cả đời, nói không chừng EQ đã ngã về giá trị âm.

Tống Sanh ghen hòng, cô đứng là không nắm chắc, chẳng qua liệt nữ sợ thiên lang, đổi lại hẳn cũng sẽ như vậy, cô cảm thấy chỉ cần bản thân không đa không mặt mũi thì nhất định có thể... Có thể thành công đứng không?

"Cậu rốt cuộc có cách hay không? Mau nói ra để mình tham mưu cho!"

"Có, mình định làm bộ phòng tắm trong nhà hư rồi qua nhà anh mượn phòng tắm, sau đó mặc áo ngủ sexy kêu gọi. Nam Lâu, cậu cảm thấy thế nào?"

Nam Lâu bị chính nước miếng của mình làm bị sặc, cô nhếch miệng kinh ngạc nhìn gương mặt nghiêm túc của Tống Sanh, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Cậu... Cậu nói thật?"

"Thật." Tống Sanh không có kinh nghiệm theo đuổi người khác, biện pháp này đương nhiên là học được trên phim truyền hình.

"Được, áo ngủ mình chuẩn bị giúp cậu, cậu chỉ cần làm theo là được."

"Làm cái gì?"

"Đi coi phim, tích lũy kinh nghiệm."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ăn một miếng thịt!

"Diễn Trọng, cô Lương cho dù hành sự có chút tùy tiện thì con cũng không thể trực tiếp vứt mặt mũi người ta đi như vậy được." Phương Tạ Nguyệt bắt đầu nhìn gương mặt không chút cảm xúc của Khuất Diễn Trọng, dịu dàng quở trách, "Lẽ nghĩa phải chu toàn, lần sau không được hành sự tùy ý thế nữa."

Khuất Diễn Trọng thay một bộ vest đen đứng trước mặt Phương Tạ Nguyệt, bộ dáng vẫn trầm tĩnh như nước, cũng không biết có nghe vào tai hay không.

Du Tụ Thần tới bên này kính rượu, đúng lúc nghe Phương Tạ Nguyệt nói chuyện thì cười tủm tỉm: "Mợ, tính cách của anh họ mợ còn không hiểu sao? Anh ấy lạnh lùng ương ngạnh, một chút khí chất ôn hòa của mợ cũng không học được, với điều kiện của anh ấy sao tới giờ vẫn chưa có bạn gái chứ? Có điều con cảm thấy anh họ làm vậy cũng không quá đáng, tính tình cô Lương mọi người đều biết, nếu hôm nay anh họ cho cô ta chút mặt mũi, nói không chừng sau này không thoát thân được. Đúng vậy, với tâm nhìn cô Lương hạn hẹp chắc chắn sẽ ghi hận, tương lai có lẽ sẽ tới chuốc tới phiền toái, anh họ cần thận một chút."

Nghe Du Tụ Thần nhắc nhở, nét mặt Phương Tạ Nguyệt vẫn không hòa hoãn, tiếp tục câu chuyện với Khuất Diễn Trọng: "Mặc kệ cô Lương là người thế nào, thân là đàn ông phải biết rộng lượng, sao có thể so đo với cô gái người ta? Năm đó ba con chưa bao giờ như vậy, ông ấy đối với ai cũng ôn hòa hữu lễ."

Nghe Phương Tạ Nguyệt nhắc tới người chồng mất tích nhiều năm, không khí nơi này đột nhiên trở nên căng thẳng, ngay cả ý cười trên mặt Du Tụ Thần cũng trở nên ngưng ngung.

Chỉ có Khuất Diễn Trọng không chút gọn sóng mà đáp: "Mẹ mong con trở thành người giống ba?"

Không biết lời này động tới tâm sự nào của Phương Tạ Nguyệt, bà ấy nhú mày, suýt chút không thể khống chế biểu cảm của mình. Có điều tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, bà cúi đầu, lộ vẻ bi thương: "Mẹ chỉ muốn con sửa lại cái tính này, ngay cả chuyện người ta tới gần con cũng từ chối, con như vậy mẹ làm sao yên tâm?"

Phương Tạ Nguyệt không tiếp tục nhắc tới chồng mình, Khuất Diễn Trọng cũng không nói nữa, nhưng không khí giữa hai người vô cùng quái dị, Du Tụ Thần đứng cạnh nhìn không được nói thầm, vừa thấy mẹ mình liên nháy mắt kêu bà ấy tới đây.

Khuất Như Vận nghe được câu chuyện, lại bắt gặp ánh mắt của con trai, liền mang theo ý cười đi tới kéo tay Phương Tạ Nguyệt: "Chị dâu sao vậy? Có phải Diễn Trọng lại làm chị tức giận không? Đứa nhỏ này tuy không thích nói chuyện nhưng nó vô cùng hiểu thuận, chị dâu đừng giận nó nữa."

"Diễn Trọng, lời mẹ con nói đều là vì con, nếu con chọc giận chị ấy thì mau xin lỗi đi, hôm nay là ngày vui của Tụ Thần nhà cô, hai người đừng ở đây giận nhau nữa." Khuất Như Vận khuyên giải.

"Mẹ, con biết lỗi rồi." Khuất Diễn Trọng lãnh đạm nói, bên trong ẩn ẩn sự máy móc khó phát hiện. Những lời này với anh mà nói quả thật quá quen thuộc, lúc còn nhỏ, anh thường xuyên phải nói câu này, nếu không sẽ bị tra tấn.

Thấy anh nhận lỗi, ánh mắt Phương Tạ Nguyệt sáng lên, bà ngẩng đầu lộ biểu cảm vui mừng, hòa ái vỗ tay Khuất Diễn Trọng: "Mẹ sao có thể trách con? Chẳng qua là mong con tốt hơn mà thôi."

Thấy mẹ con bọn họ không còn bất hòa, Khuất Như Vận vui vẻ hỏi hai người muốn ăn cái gì, "Hôm nay có mời vài đầu bếp nhà hàng tới, Tụ Thần nói

để bọn họ phụ trách làm đồ ăn, như vậy đám người trẻ tuổi bọn chúng có thể cùng nhau náo nhiệt. Đây là người trong nhà, vậy em không tiếp đón hai người nữa, cứ tự nhiên."

Màn đêm buông xuống, nhà họ Du thấp đèn sáng trưng, mùi của đồ ăn bay lượn lơ, âm nhạc thư thái khiến khách khứa dự tiệc thả lỏng không ít. Nam Lâu và Du Tự Thần đi chào hỏi họ hàng hai bên, Tống Sanh rốt cuộc cũng có thể tự do một mình, thấy không ai chú ý, cô liền nhanh chân cầm mâm đồ ăn chui vào một góc xử lý.

Tống Sanh là người dễ sống, đồ ăn cho dù tầm thường hay cao lương mỹ vị đều bỏ vào bụng, chỉ cần bản thân non nê là đủ. Lúc này, ăn xong những thứ vừa lấy, cô lưu luyến buông cái mâm xuống. Không hổ là đầu bếp của nhà hàng lớn lắm, đã lâu rồi cô không được ăn ngon như vậy.

Nói thẳng ra cô không hề nghèo, tới những nhà hàng sang trọng ăn hoàn toàn không phải gánh nặng, nhưng cô lại không thích tiêu tiền, khoản tiền tiêu sài nhiều nhất từ trước đến nay chính là mua phòng. Ngày thường đa phần tiền lương của cô đều dành để mua thức ăn cho chó mèo đi lạc và quà tặng cho mấy đứa trẻ gặp khó khăn, hoặc là quyên góp cho các viện dưỡng lão, người bệnh không có tiền chữa trị.

Mỗi lần Nam Lâu phát hiện Tống Sanh dùng tiền vì những chuyện này liền cười nhạo cô làm người tốt mà không có đầu óc, nói cô sẽ phá sản, cười cô căn bản là bị người ta lừa. Tống Sanh không ngốc, cô rất rõ ràng, có lẽ quả thật có người gạt cô, nhưng lỡ đâu trong đó có người thật sự khó khăn thì sao? Có lẽ trong một trăm người cô giúp đỡ có một người thật sự cần điều này, như vậy những chuyện cô làm cũng coi như xứng đáng.

Có bao nhiêu năng lực thì cống hiến bấy nhiêu, nếu mọi người đều sợ làm chuyện tốt, xã hội này sẽ trở nên rất đáng sợ.

Tống Sanh hay làm chuyện tốt, kính trọng người già thương yêu em nhỏ, cho nên cô luôn cảm thấy mình là người tốt, là công dân tốt như chú Lô Phong (1), chính trực lương thiện sống có nguyên tắc, mãi tới khi cô phát hiện tình cảm của mình đối với Khuất Diễn Trọng, bản thân ngày càng sai lệch.

(1) Lô Phong (18/12/1940-15/08/1962) là chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau khi chết, ông đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc.

Cô bắt đầu suy xét tới chuyện chuốc say giáo sư Khuất, sau đó bám lấy anh, hoặc là hạ thuốc rồi giậu đổ bìm leo (2), nhưng hành vi tiểu nhân này cô không làm được.

(2) Giậu đổ bìm leo: lợi dụng người ta gặp điều không hay hoặc khó khăn, hoạn nạn để lấn lướt, áp đảo

Tống Sanh thầm trách chính mình, cảm thấy bản thân không nhận được cảm dỗ, tính tình tha hóa theo xã hội. Nhưng mỗi lần thấy giáo sư Khuất, cô lại ngứa ngáy trong lòng, theo thời gian ngày càng nặng, cô cảm thấy da mình cũng muốn nứt ra.

Có đôi lúc Tống Sanh thật muốn bất chấp tất cả trực tiếp tới ôm giáo sư Khuất, sau đó chờ xem bộ dáng ghét bỏ của anh, ít nhất cô cũng rõ thái độ của người trong lòng mình, miễn cho trái tim nóng như lửa đốt ngo ngoe rục rịch như bây giờ.

Ác ma và thiên sứ trong lòng cùng vui sướng kêu "Mau nhào tới giáo sư Khuất, xem anh ấy có phản ứng thế nào?" khiến tâm trạng Tống Sanh vô cùng ngứa ngáy. Không bằng hiện tại cô cứ thử xem? Nếu giáo sư Khuất không có phản ứng, kế hoạch mượn phòng tắm nói không chừng sẽ có vài phần thành công.

Đang nghĩ ngợi, Tống Sanh ngồi xổm trong góc thấy một cái bóng đen dừng trên đầu, vừa ngẩng mặt liền thấy giáo sư Khuất lẳng lặng đứng đó.

Còn đang nghĩ không thể miêu tả sự tình cho anh, hiện tại đối phương lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, Tống Sanh không khỏi chột dạ. Cô đứng dậy, nhìn nhìn một lúc rồi bật cười ha ha: "Thật trùng hợp, không ngờ chúng ta lại cùng tham dự hôn lễ, giáo sư Khuất là anh họ của Du Tự Thần đúng không?"

"Ừ."

"Khi đó tôi thấy cái cô tên Lương La kia..." Thời điểm nói lời này, Tống Sanh cảm thấy vô cùng hối hận, bản thân sao lại nhắc tới đề tài này chứ?

Vừa định tìm lý do thay đổi chủ đề, cô lại nghe Khuất Diễn Trọng nói: "Cô Lương có lòng xấu, tôi nhìn ra được."

Tống Sanh cố gắng tiêu hóa câu này của anh, kinh ngạc phát hiện giáo sư Khuất dường như đang giải thích lý do vì sao đẩy ngã Lương La với cô. Vì sao phải giải thích với cô việc này chứ? Chẳng lẽ vì không muốn cô cảm thấy anh quá phận sao? Tống Sanh thật sự không xác định được suy nghĩ của mình là đúng hay sai, mà người vừa nói lại duy trì trầm mặc, không hề có ý tiếp tục.

Cuối cùng vẫn là Tống Sanh ho khan một tiếng, thay đổi đề tài: "Giáo sư Khuất ăn chưa?" Cô nhớ giáo sư Khuất từng nói chỉ ăn đồ mình nấu, hôm nay cả ngày ở tiệc cưới, anh ấy hẳn chưa ăn cái gì.

"Giữa trưa có mượn bếp làm chút đồ ăn."

Tống Sanh nghe một câu mà cứng họng, không biết đáp lời thế nào, anh rốt cuộc tập thói quen chỉ ăn đồ mình nấu bằng cách nào vậy? Tuy người du học về nước đều biết nấu ăn, nhưng giáo sư Khuất này cũng quá khoa trương rồi.

"Diễn Trọng, đang nói chuyện với ai vậy?" Giọng nói của Phương Tạ Nguyệt truyền tới, Tống Sanh kinh ngạc phát hiện thời điểm giáo sư Khuất nghe thanh âm này có chút căng thẳng, phản ứng tựa hồ là... Sợ hãi?

"Sinh viên nghe giảng ở trường của con." Khuất Diễn Trọng lãnh đạm trả lời, nhưng nó lại khiến Tống Sanh cảm thấy phản ứng của anh trong nháy mắt

đó căn bản là choáng váng.

Hơn nữa, với cách trả lời đơn giản này của anh, trong lòng Tổng Sanh có vài phần không lý giải được, cô như nhận thấy giáo sư Khuất đang biểu đạt rằng bọn họ không hề quen thân. Muốn nói thân thiết bọn họ quả thật không tới mức đó, nhưng hiện tại bọn họ là hàng xóm, có thể coi là bạn bè bình thường, nhưng hiện tại anh ấy lại cố ý nói như kiểu bọn họ chỉ mới gặp nhau một lần, vì sao chứ?

Trong lòng cảm thấy kỳ quái nhưng trên mặt không hề biểu lộ, Tổng Sanh tươi cười rộng rãi nhìn Phương Tạ Nguyệt: "Chào dì, cháu là Tổng Sanh, lúc trước ở trường có dự tiết của giáo sư Khuất, không ngờ lại gặp thầy ở đây nên tới chào hỏi. Dì trẻ thật, khi này cháu còn tưởng là chị của giáo sư."

Tuy không biết vì sao Khuất Diễm Trọng lại nói như vậy nhưng Tổng Sanh theo bản năng nói chuyện theo cách của anh. Phương Tạ Nguyệt và cô hàn huyên mấy câu, trông rất ôn hòa, có điều thỉnh thoảng ánh mắt của bà lộ rõ cảm xúc đối địch.

Thấy Phương Tạ Nguyệt dường như có chuyện muốn nói với Khuất Diễm Trọng, Tổng Sanh rời đi mấy bước tới chỗ lấy đồ uống. Có điều cô không đi xa, mỗi thời mỗi khắc đều chú ý tới bên này. Phương Tạ Nguyệt đưa mâm bít tết cho Khuất Diễm Trọng, nói: "Thấy con buổi chiều không ăn được gì, cho dù không thích cũng ăn chút đi, nếu không đối với dạ dày lại không tốt. Mẹ có làm phần bít tết đưa cho con."

Thấy Khuất Diễm Trọng không có ý đuổi tay nhận lấy, trên mặt Phương Tạ Nguyệt hiện lên tia bất đắc dĩ: "Con đó, càng lớn càng cách xa mẹ, khi nhỏ con không phải thích ăn đồ mẹ nấu nhất sao?"

Người ngoài nhìn vào, đây là hình ảnh từ mẫu đang làm nũng với con trai.

"Khi này mẹ không nên nói con như vậy, mẹ xin lỗi con được không? Ăn bít tết mẹ làm đi, đừng làm mẹ giận, hửm?"

"Được rồi, lớn như vậy còn cáu kỉnh sao? Nếu con không ăn, vậy mẹ dứt con vậy." Phương Tạ Nguyệt vui đùa nói.

Khuất Diễm Trọng vẫn luôn không có phản ứng bỗng nhiên đuổi tay nhận mâm bà ấy đưa tới, ăn từng miếng bít tết. Thời điểm anh chịu thỏa hiệp, Phương Tạ Nguyệt khẽ cười. Tổng Sanh ở bên này nhìn lên không khỏi nhíu mày, cô cảm thấy có điểm kỳ quái nhưng lại không nói rõ kỳ quái chỗ nào.

Sau khi chăm chú nhìn Phương Tạ Nguyệt rời đi, quay đầu, Tổng Sanh phát hiện sắc mặt Khuất Diễm Trọng tái nhợt, trước nay cô chưa từng sắc mặt anh khó coi như vậy. Vừa định mở miệng hỏi thăm, cô đã thấy anh xoay người rời đi.

Tổng Sanh liền vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Thấy Khuất Diễm Trọng vào toilet, Tổng Sanh chỉ đành dừng lại bên ngoài, có lẽ vì lúc vào quá gấp, cửa không kịp đóng, để chừa một khe hở nhỏ. Tổng Sanh đứng ngoài cửa cau mày, đang lo anh có phải không khỏe hay không thì liền nghe bên trong truyền tới tiếng nôn mửa.

Phun hết những thứ vừa ăn ra, Khuất Diễm Trọng mở vòi nước, dùng nước tắm ướt cả khuôn mặt. Tâm lý chán ghét cùng ghê tởm khiến anh không không chế được thân thể, cứ phản ứng theo bản năng mà nôn sạch, ngay cả khi không còn gì để phun, anh vẫn không có cách ngừng lại.

Anh có chứng tâm lý vô cùng nghiêm trọng, thậm chí thời điểm mới du học còn không ăn được gì, bản thân chỉ biết nằm trên giường bệnh dựa vào truyền dịch mà duy trì mạng sống, cả người gầy ốm như xương cốt. Khó khăn lắm mới có chút khôi sức, ở nước ngoài anh gặp không ít bác sĩ tâm lý, trên cơ bản chứng bệnh đã sắp khỏi hẳn nhưng sau khi về nước người đó luôn ở nơi công cộng bắt anh ăn đồ bà làm, cho nên sự chán ghét này cứ lặp đi lặp lại.

Mặc dù biết đồ ăn bà làm hiện tại đều là những thứ bình thường, cũng không phải đá vụn thủy tinh như trước, nhưng anh không có cách nào thoát khỏi cảm giác này, giống hệt phản xạ Pavlov (1). Trong miệng và yết hầu phảng phất như trở về nhiều năm trước, khó chịu như bị dao đâm. Hiện tại nghĩ lại, ăn nhiều đồ như vậy, bản thân phải trải qua phẫu thuật rửa ruột để lấy ra, thế nhưng anh lại không chết, thật kỳ lạ.

(1) *Phản xạ Pavlov: dùng để chỉ phản xạ có điều kiện, cái tên có nguồn gốc từ thí nghiệm của Pavlov về sự tiết dịch vị của chó*

Mỗi lần như vậy, anh đều cảm thấy linh hồn của mình thoát khỏi thể xác, chỉ biết đứng cạnh nhìn thân thể không ngừng nôn mửa, bộ dáng chật vật đáng thương.

Mỗi lần bà ấy nổi điên muốn tra tấn anh, bụng đồ tới uy hiếp anh phải ăn hết, anh đều làm bộ không quan tâm mà ăn, sau đó lại nôn ra sạch sẽ. Chuyện ngoài ý muốn nữa chính là anh liên tục gặp ác mộng, ký ức lúc còn bé vẫn luôn rõ ràng, không ngừng vọt ra tàn phá thần kinh của anh.

Cuối cùng cũng ngừng nôn khan, từ trong choáng váng lấy lại tinh thần, Khuất Diễm Trọng chống tay lên bệ đá cẩm thạch, nhìn sắc mặt tái nhợt trong gương, ánh mắt vô hồn, tóc còn đọng nước, qua một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn. Anh không thường soi gương, bởi vì anh sợ hai mắt của mình nhìn thấy địa ngục. Người ngoài nói anh tuần tú, nhưng gương mặt giống ba này chỉ mang tới cho anh vô số tai nạn.

Anh không thích gương mặt của mình, không thích tất cả những gì mình đang có.

Đường như muốn làm ra bộ dáng khổ sở, nhưng cơ mặt của Khuất Diễm Trọng chỉ run rẩy một chút rồi lại cứng đờ, hoặc có lẽ có thêm chút lạnh lẽo và hỗn loạn, thanh âm u linh vẫn chưa tiêu tan không ngừng vang lên trong đầu.

"Không thích dùng món này, vậy đổi sang canh được không?" Nhìn hai tay đứa trẻ bị trôi trên ghế, bà dịu dàng mỉm cười xé băng dính trên miệng của anh, sau đó bóp cằm ép anh uống muỗng canh mình đưa tới.

Nhớ tới đoạn ký ức ngắn ngủi này anh lại hắt làn nước lạnh lẽo lên mặt như muốn để bản thân thoát khỏi con lốc xoáy.

Cho dù là hiện tại, bà ấy vẫn mỉm dịu dàng như thế, nhưng hành vi và thái độ lại hoàn toàn trái ngược, bà ấy nhét những thứ ghê tởm kia vào miệng của anh.

Lúc đó, anh chỉ là đứa trẻ, bà dùng bạo lực ép anh. Hiện tại không thể dùng bạo lực, bà bắt đầu dùng những thứ khác để trói buộc anh.

Muốn giết bà, nhưng anh không có cách nào buông bỏ những đứa trẻ đó, những đứa trẻ khó khăn lắm mới thoát khỏi khó khăn. Nếu anh động tới người phụ nữ kia, anh trai bà ấy, cậu của anh khẳng định sẽ khiến anh hối hận.

Thời điểm bị cậu tra tấn tới gần chết, anh được đưa ra nước ngoài, ở bệnh viện tốt nhất để điều trị sức khỏe, nhưng việc này không có nghĩa người cậu đó yêu thương anh, ông ta chỉ là không muốn em gái mình mất đi món đồ chơi để chống đỡ trong cuộc sống mà thôi.

Người nhà họ Phương đều là kẻ điên, mẹ anh như thế, cậu anh cũng vậy. Trong người anh chảy một nửa dòng máu của nhà họ Phương, cho nên anh cũng là một nửa kẻ điên, bản thân luôn đứng trong địa ngục, không có cách nào trốn thoát.

Ánh đèn dẹt trên gương mặt của anh, gương mặt tuần lẳng nháy mắt biến thành cương thi, tìm không ra hơi thở của sự sống.

Cúi đầu, lui về sau một bước, thân hình lao đảo, Khuất Diễm Trọng vội duỗi tay đỡ lấy bồn đá nhưng bàn tay vì trượt nước mà tuột đi.

Tổng Sanh đứng ngoài cửa toilet quang minh chính đại nhìn lên tình hình bên trong, cho dù cô rất muốn vào trong xem giáo sư Khuất rốt cuộc thể nào nhưng da mặt lại không đủ dày. Đang lúc ruột gan cồn cào, nghe bên trong có tiếng động lớn, cô khiếp vía hải hùng, không chút suy nghĩ mà đẩy cửa ra.

Khuất Diễm Trọng ngã dưới đất đưa mắt nhìn về hướng này, cùng Tổng Sanh bốn mắt chạm nhau.

Bị cặp mắt sâu như vực thăm nhìn cho sững sờ, Tổng Sanh vốn muốn tiến lên đỡ anh, nhưng đi được hai bước lại dẫm phải vùng nước dưới chân, cứ thế mà trượt ngã. Lần này, Tổng Sanh bị té còn thảm hơn Khuất Diễm Trọng, ngay cả trán cũng đập xuống đất.

Tổng Sanh đột nhiên xông tới đánh tan nơi yên tĩnh này, kéo Khuất Diễm Trọng từ hồi ức âm u trở về, anh liền bừng tỉnh, từ dưới đất đứng dậy.

Ngồi dưới đất nhìn Khuất Diễm Trọng đứng lên, Tổng Sanh che cái trán của mình, nghe răng trợn mắt khóc không ra nước mắt, đúng là mất mặt. Một tay chống xuống đất, cô chuẩn bị bò lên, ai ngờ Khuất Diễm Trọng lại tới gần cô, duỗi tay đỡ cô đứng dậy.

Tuy chỉ đỡ cánh tay của cô, hơn nữa toàn bộ quá trình không quá mười giây, nhưng Tổng Sanh bị dọa sợ tới ngất người.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Giáo sư Khuất mặc kệ nam nữ chỉ cần tới gần sẽ bị đẩy ngã lại chủ động duỗi tay đỡ cô? Trời ạ, cô được giáo sư Khuất chủ động chạm vào, cảm giác vui sướng này mạnh mẽ hơn lúc ba mẹ đồng ý cho cô tới thành phố S!

Nhưng còn chưa cảm động xong, cô đã thấy giáo sư Khuất rửa tay, lấy mấy tờ khăn giấy đi tới lau nước dính trên mép váy, còn rất tự nhiên lau khô tay cho cô.

Tổng Sanh dùng vẻ mặt "Tôi là ai, đây là đâu, vừa xảy ra chuyện gì" chăm chú nhìn gương mặt anh gần trong gang tấc, nơi đó có vài sợi tóc dính nước ướt nhẹp.

Nhưng đầu tóc còn hỗn loạn như vậy, anh lại bình tĩnh lau khô nước trên váy của cô?

Thói ở sạch của anh đi đâu rồi? Anh không phải tuyệt đối không tiếp xúc với người khác sao? Tổng Sanh cảm thấy trái tim mình âm ỉ tới sắp phát bệnh tim. Điều này đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho cái gì? Có phải như cô đang nghĩ hay không? Có phải cô lại tự mình đa tình rồi không?

"Được rồi." Khuất Diễm Trọng lui ra phía sau ném khăn giấy vào thùng rác, rửa tay lần nữa, sau đó ra ngoài, "Đi thôi."

Khuất Diễm Trọng trực tiếp dẫn cô tránh đám người trong đại sảnh, đi vào một căn phòng trên lầu ba. Trong ngăn tủ có đủ loại thuốc, anh lấy một ít ra tay, chậm rãi xoa cho cô.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Tổng Sanh ngồi trên ghế lẳng lặng nhìn từng động tác của anh. Tay anh rất đẹp, đẹp như những công tử thời xưa rồng bay phượng múa viết chữ, rõ ràng mà hữu lực. Anh thật sự dùng lực rất mạnh, thời điểm ấn tay xoa vết thương trên trán, Tổng Sanh phải nhịn để không kêu ra tiếng. Khuất Diễm Trọng tựa như cũng nhận ra mà dùng tay, sau đó lại cẩn thận tiếp tục.

Tổng Sanh chỉ lo đau nhưng vẫn không quên nhân lúc anh thoa thuốc mà ăn đậu hủ (2), thật là khiến người phải thờ dài trong lòng. Lúc cô hoàn hồn, người ta đã rời đi lau tay. Trong lòng thầm mừng cơ hội tốt như vậy mà bị bỏ qua, Tổng Sanh thấy anh muốn ra ngoài liền vội vàng kêu, sau đó cố gắng bày ra bộ mặt chính trực: "Cảm ơn, giáo sư Khuất, anh không sao chứ?"

(2) *Ăn đậu hủ: trêu chọc, đùa giỡn với người đẹp*

"Không sao." Khuất Diễm Trọng đã khôi phục bình tĩnh, nhìn không ra một chút khác thường.

Tổng Sanh không phát hiện gương mặt mình lúc này đã hồng như trời chiều, trong lòng còn tự trấn định, nhưng Khuất Diễm Trọng lại thấy vô cùng rõ ràng. Từ lúc anh bôi thuốc gương mặt cô đã đỏ, lỗ tai bị tóc che một nửa cũng ứng hồng, vốn dĩ thuốc này phải thoa thêm một chút, nhưng làn da bên dưới khiến anh bất giác thu tay.

"Giáo sư Khuất, việc kia..." Tổng Sanh xúc động gọi anh, nhưng sau đó lại không biết phải nói cái gì. Nhìn Khuất Diễm Trọng một tay nắm then cửa xoay người nhìn mình, cô ghen tới mức hai mắt cũng đỏ lên. Tổng Sanh nào từng trải qua cảm giác như vậy, đây là tình đầu của cô, chuyện tới trước mặt kỷ thật rất hoảng hốt, cổ họng dường như có thứ gì đó chặn lại. Cho dù lúc này có mười tên côn đồ chặn đánh cô, cô cũng không cảm thấy căng thẳng như thế.

Có lẽ nhìn ra sự quần bách của cô, Khuất Diễm Trọng lên tiếng trước, nhưng câu nói của anh lại hoàn toàn không giống suy nghĩ của Tổng Sanh.

"Có thể cho tôi nhìn lúm đồng tiền trên má cô được không?"

Hả? Lúm đồng tiền trên má? Tổng Sanh chớp mắt, rất nhanh liền hiểu ý, bất giác lộ ra nụ cười ngây ngô.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Khuất Diễm Trọng nhìn cô cười như vậy, vốn là cô gái thông minh, ngay cả thời điểm giá ngọc cũng mang vẻ linh động và khôn khéo, hiện tại thật sự ngây ngốc cười, cảm giác mang tới cho người đối diện vẫn vô cùng đặc biệt.

Tổng Sanh vốn muốn tươi cười đoan trang, chìm sa cá lặn, tốt nhất là có thể xuất trần tuyệt diệu, trong nháy mắt hạ gục người đàn ông này. Nhưng nghe câu sau của Khuất Diễm Trọng, cô suy đoán có lẽ anh thích lúm đồng tiền trên má của cô, liền nhẹn không được mà vui vẻ, nụ cười trên mặt muốn thu lại cũng không được. Nếu có thể hình dung, tâm trạng của cô lúc này như cơ thể vừa có thêm đôi cánh, không ngừng bay lên.

Cô cứ ngây ngốc cười hề hề như vậy, Khuất Diễm Trọng cũng đứng nhìn chăm chăm một lúc lâu. Không biết có phải ảo giác hay không, Tổng Sanh cảm thấy sau khi nhìn cô cười, tâm trạng của giáo sư Khuất dường như đã thả lỏng đôi chút.

"Cảm ơn." Anh nhẹ giọng, sau đó ra ngoài đóng cửa.

Trong phòng không còn tiếng động, Tổng Sanh từ trên ghế trượt xuống sàn nhà, duỗi tay che kín gương mặt, hai mắt tỏa sáng nhìn cánh cửa, lẩm bầm trong miệng: "Làm sao bây giờ? Mình phải làm sao bây giờ?"

Hiện tại cô rất muốn gọi điện về nhà, nói với ba mẹ ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại, còn cả anh trai, nói cho bọn họ biết cô đã yêu một người, rất muốn gả cho anh ấy. Mặc kệ anh ấy có thích cô hay không, mặc kệ tính tình của anh ấy có tốt hay không, mặc kệ cái thói ưa sạch sẽ đáng chết kia, cô muốn có được anh, lập tức đề người đàn ông này xuống giường, cầm lấy tay anh ấy, có được đôi môi của anh ấy!

"Xong rồi, thật sự không xong rồi, Tổng Sanh, mày chết chắc rồi." Tổng Sanh mang gương mặt đỏ bừng ngồi dưới đất, một tay che mắt, một tay nắm lấy đầu tóc của mình.

Cảm xúc này tới quá đột ngột, có Lương La ở trước, hành động đối đãi đặc biệt với cô của anh như ngọn lửa vừa được châm xăng, thiêu đốt khiến cô vừa hoảng loạn vừa như bị dây vô. Tổng Sanh luôn cảm thấy tình cảm là chuyện của cả hai, còn cảm thấy những người kia thật ngốc, nhưng hiện tại chính cô cũng cảm nhận được cảm giác bản thân rơi vào vực sâu, thời điểm ở cùng người mình thích, cô không phải cũng cam tâm tình nguyện biến thành kẻ ngốc hay sao? Thời khắc này, cô thậm chí còn nghĩ mặc kệ Khuất Diễm Trọng có thích cô hay không, cô cũng muốn gả cho anh, cho dù ép buộc cũng được.

Cái ý niệm này hoàn toàn trái ngược với tín niệm cùng kiên định hai mươi mấy năm qua, nhưng giờ phút này, cô căn bản không còn tỉnh táo để tự hỏi, cô chỉ muốn dùng sức ôm người đàn ông này, nếu anh thích, cô có thể luôn mỉm cười cho anh xem, cười cả đời cũng có thể.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

"Bình tĩnh chưa?" Nam Lâu ôm lấy Tổng Sanh.

Tổng Sanh hít một hơi thật sâu, gật đầu.

"Được rồi, về nhà trước đi, chờ mình chọn áo ngủ cho cậu xong thì cứ dựa theo kế hoạch mà hành động." Quân sư quạt mo Nam Lâu khí thế vung tay.

Tổng Sanh mỉm cười vỗ tay.

Nam Lâu tức giận hất rớt tay cô, lạnh lùng mắng: "Còn cười ngây ngô? Cậu không sợ bản thân giống Lương La kia, vừa tới gần liền bị đẩy ngã hả? Nhanh nghĩ biện pháp tăng tỷ lệ thành công đi!"

"Không có biện pháp." Tổng Sanh dựa theo tình hình thực tế mà trả lời, "Nhưng cho dù có thế mình cũng muốn thử. Tuy mình khinh thường Lương La, nhưng kỳ thật mình và cô ta lại không bất đồng, rõ ràng đều là tâm địa bất lương. Mình ghét cái cách cô ta to gan nhào tới như thế, nếu không phải bị kích thích này, nói không chừng mình đã không gấp gáp."

Nam Lâu cười nhạo: "Lương La nhìn trúng thân phận của Khuất Diễm Trọng có thể mang lại lợi ích cho cô ta, còn cậu là vì hảo sắc mà coi trọng đối phương, hơn nữa Lương La không biết tật xấu của anh ta nên mới không chút áp lực mà tiếp cận, còn cậu đã biết nên mới cần chuẩn bị, nói thẳng ra cậu đúng là giống đưng sĩ."

"Hiện tại còn là đưng sĩ, tới lúc đó nói không chừng sẽ biến thành tráng sĩ."

"Lấy sức lực đánh nhau khi nhỏ ra đi, nếu Khuất Diễm Trọng không chịu, cậu cứ trực tiếp leo lên, sau đó lỡ có xuất hiện tin tức cảnh sát gây loạn bị hàng xóm bắt, mình nhất định sẽ châm nến cho cậu, cho dù có bị lôi vào cục mình cũng sẽ tới thăm." Nam Lâu vốn muốn cười nhạo Tổng Sanh, ai ngờ cô ấy nghe xong, sĩ khí trong lòng ngược lại còn tăng cao.

"Nam Lâu, chờ tin tốt của mình!"

"Hừ, tới lúc đó thất bại đừng tới kéo mình đi uống rượu."

Hai người nhìn nhau cười cười, sau đó nghe tiếng đập cửa thịch thịch. Chủ rể của hôm nay Du Tự Thần đáng thương đứng ở bên ngoài, xuyên qua khe cửa ai oán nói: "Hôm nay là đêm tân hôn của anh, em không thể dành cho anh chút thời gian sao?"

Chờ đợi luôn là những ngày tháng rất dài, Tổng Sanh gần như mất hồn mất vía, toàn bộ người trong cục cảnh sát đều nhận ra. Ngày thường cô cười hi hi không ngừng nói lời ngọt ngào với anh em chú bác, hết nhảy nhót bên này lại giúp đỡ bên kia, một cô gái nhiệt tình như vậy đột nhiên trở nên trầm mặc. Thình thoảng cô ngồi ở vị trí của mình phát ra tiếng cười ngây ngô nhưng trên màn hình máy tính lại là báo cáo buồn tẻ không nhìn ra có chỗ nào buồn cười. Nhìn dáng vẻ này của Tổng Sanh, chúng tiền bối chỉ cười không nói, thầm nghĩ cô bé này hẳn đang yêu ai.

Hai lần thấy Tổng Sanh đối diện với văn kiện máu me đầm đìa còn bật cười, Phương Tinh nhịn không được mà tranh thủ thời gian nghỉ ngơi chạy tới hóng chuyện. Đứng nhìn bộ dáng nữ pháp y lạnh lùng bên ngoài kia, kỳ thật cô rất thích ăn vặt và hóng hớt, dưới gương mặt cao lãnh chính là bản chất vô sĩ, bởi vì cùng thuê trọ với Tổng Ly Nguyên, không ít lần cô hỏi anh chuyện của Tổng Sanh.

Lần này Phương Tinh quyết không buông tha, nhân lúc nghỉ ngơi tự mang hạt dưa chạy tới dò hỏi: "Tổng Sanh, em nói thật đi, có phải em coi trọng giáo sư Khuất không?"

Nghe tới giáo sư Khuất, Tổng Sanh hoàn hồn, làm bộ che giấu.

"Thôi đi, phản ứng này của em người có mắt đều nhìn thấy, chị nói vậy em còn chưa chết tâm? Nhìn chiến tích chồng chất của giáo sư Khuất em không bị dọa chạy, cái này tuyệt đối là chân ái. Có điều Tổng Sanh à, em vẫn là sớm hết hi vọng đi, chị đoán em còn chưa được chạm vào tay giáo sư đã bị thầy ấy đá kích tới chết đấy."

Tổng Sanh cười đắc ý, khoe khoang: "Kỳ thật em đã chạm tay anh ấy."

Phương Tinh bình tĩnh gật đầu: "À, chị nhớ rồi, lần đầu hai người gặp mặt em không phải đã nắm tay sao, cũng may không bị người ta dùng dao phẫu thuật xử lý."

"Em nói không phải lần đầu tiên! Đòi này cho tới bây giờ chuyện em hỏi hận nhất chính là khi đó không thừa cơ hội gặp mặt đầu tiên mà nắm tay anh ấy lâu thêm một chút." Tổng Sanh nghiêm túc ăn bả vai Phương Tinh, nói, "Có điều khi đó là khi đó, chuyện em nói là lần này, giáo sư Khuất chủ động chạm vào em."

"Nằm mơ còn chưa tỉnh à? Giáo sư được trường đại học y bọn chị mời về, được tôn là nhân vật truyền kỳ tiến sĩ Khuất sao có thể dễ dàng chủ động như vậy?" Phương Tinh không chút khách khí, vừa cắn hạt dưa vừa mồm miệng tiến hành công kích.

Thấy Phương Tinh không tin, Tổng Sanh ôm chị dâu tương lai của mình, luyến ái tâm sự: "Chị Phương Tinh không tin sao? Em còn chuẩn bị mấy ngày nữa qua nhà anh mượn phòng tắm, sau đó mặc áo ngủ thật đẹp dụ dỗ anh ấy."

Đây cũng là lần đầu tiên cô phát hiện bản thân thì ra phóng túng như vậy, quả nhiên chỉ cần gặp người thích hợp trái tim liền mềm đi, nhưng da mặt ngược lại biến thành tường đồng vách sắt.

Phương Tinh nghe vậy liền cười ha ha, bộ dáng lạnh lùng cao ngạo hoàn toàn biến mất, ngay cả hạt dưa trong tay cũng chấn động rơi xuống đất hơn phân nữa.

"Ai dai, cô bé như em không làm đấy chứ, biện pháp cũ kỹ này em cũng không biết xấu hổ mà dùng sao? Chị nói thật, biện pháp này thật sự quá ngốc,

rất rất ngốc, người ta vừa nhìn liền có thể nhìn ra ý đồ của em, chị bảo đảm ngay cả cửa em cũng không bước vào được. Hơn nữa giáo sư Khuất vừa nhìn liền biết là thuộc loại cấm dục, người như vậy muốn câu dẫn thầy căn bản là kêu người mù xem hoa."

Nhớ tới thân thủ của Tống Sanh, Phương Tinh bổ sung một câu: "Có điều nếu em muốn dùng sức nói không chừng có thể được như ý nguyện, đừng nói chị Phương Tinh không nhắc nhở em, giáo sư Khuất luôn mang dao phẫu thuật trong người, túi tiền bên phải em chú ý một chút, đừng tới lúc đó cường bức người ta không thành ngược lại bị người ta dọa sợ, ha ha ha..."

Nhìn phản ứng này liền biết Phương Tinh không tin, Tống Sanh cảm thấy vô cùng buồn bực. Trời à, cô chưa từng trải qua cảm giác yêu đương, thật muốn biết cảm giác theo đuổi đàn ông, nhưng hiện tại sao lại giống như nữ truy nam căn bản là gạt người thế!

Huống hồ nếu cô từ từ tấn công, với tính cách của giáo sư Khuất phỏng chừng mười năm sau cô vẫn không thể ghé ngang vào nhà người ta, vậy chỉ bằng trực tiếp một chút, đây tuyệt đối không phải vì cô thêm nhỏ dãi giáo sư Khuất!

Tinh yêu tới quá nhanh, tựa như con sóc! Tống Sanh buồn rầu đập đầu xuống bàn làm việc.

Có lẽ do cô thể hiện cảm xúc quá mạnh, Phương Tinh thu lại ý cười, nói: "Không phải chị đã kích em, nhưng việc này khó khăn thật sự quá lớn, giáo sư Khuất không phải người đàn ông tầm thường, đừng nói em mặc áo ngủ gọi cảm đi câu dẫn, cho dù em có coi hết đồ thầy ấy cũng không quan tâm. Nếu trên thế gian này có người coi hồng nhan là bộ xương khô, người đó khẳng định là thầy, chị đoán trong mắt thầy ấy mấy cô gái xinh đẹp cũng như bộ xương cộng thêm mấy miếng thịt."

Tống Sanh do dự sờ gương mặt của mình, lần trước anh nói muốn xem lúm đồng tiền trên má của cô, không lẽ giáo sư Khuất thích lúm đồng tiền của cô? Khoan đã, nói cách khác, anh ấy chỉ thích lúm đồng tiền này?

Phương Tinh vẫn thao thao bất tuyệt: "Hơn nữa có vài nam nhân sẽ không hiểu phong tình, EQ cực thấp, ví dụ như giáo sư Khuất, ví dụ như đội trưởng."

Tống Sanh thấy chủ đề thay đổi liền lấy lại tinh thần, hốt một mớ hạt dưa, hứng thú hỏi: "Anh trai em? Anh trai em làm sao?"

Phương Tinh tựa như nghiền răng nghiền lợi mà nói: "Nhắc tới đội trưởng, chị thật nghi ngờ thân anh ấy hoạt động không tốt hay không, lần trước chị đi tắm quên mang áo, phải quần khăn bông ra ngoài, vô tình đảo qua trước mặt anh ấy, kết quả một chút phản ứng cũng không có. Còn nữa, có lần chị đau bụng kinh, quần lót còn chưa kịp giặt, kết quả ngủ một giấc dậy liền thấy anh ấy giúp chị giặt rửa xong xuôi, một chút xấu hổ cũng không có."

Bọn họ cùng thuê một chỗ, giúp cô giặt quần lót cô nên phải cảm ơn, nhưng nghĩ tới chuyện người đàn ông không phải bạn trai tùy tiện cầm quần lót của mình, nếu không phải biết đội trưởng chính trực như cục gạch, cô thật cho rằng anh là tên biến thái!

Tống Sanh càng nghe càng thấy hứng thú, vội vàng bổ sung một câu: "Em một chút cũng không cảm thấy kỳ quái, anh ấy đôi khi thật đúng là thiếu mất tìm nhìn trời giập người oán."

Hai người lại bắt đầu tám chuyện, bàn về cuộc đời trạch nam Tống Ly Nguyên với gương mặt chính trực không hiểu có mắt nhìn kia.

Có chủ đề này, Tống Sanh tạm thời gạt đi tâm trạng khẩn trương khi chuẩn bị làm chuyện xấu. Mãi tới buổi tối hai ngày sau, Nam Lâu mới gửi áo ngủ mình chọn đưa tới cho cô.

Tống Sanh nhận cái hộp được đóng gói cẩn thận dưới lầu bảo vệ, dọc đường lên phòng cảm thấy chính mình như ăn trộm sợ gặp chủ nhà, cái hộp tựa như củ khoai lang bông tay.

Vắt và lăm mới tới cửa phòng, cô lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa thì thấy Khuất Diễn Trọng hình như vừa tan tầm trở về, thấy cô liền gật đầu một cái. Rõ ràng còn chưa bắt đầu làm chuyện xấu, Tống Sanh đã chốt dạ tới lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi, cô lúng túng nhìn anh mỉm cười, không còn giống quá khứ lái nhai mấy câu, nhanh chóng mở cửa vọt vào trong.

Khuất Diễn Trọng đứng trước nhà mình nhìn phản ứng kỳ lạ của Tống Sanh, cũng không biết suy nghĩ cái gì, yên tĩnh một lát rồi mới mở cửa vào nhà.

Tống Sanh đương nhiên không biết giáo sư Khuất bên kia suy nghĩ cái gì, cô vừa vào cửa liền nuốt nước bọt, sau đó tìm kéo mở bao gói hộp ra.

Trước mắt là mấy bộ đồ, bên trên còn có một tờ giấy viết "Nhớ kỹ cho bốn nữ vương, làm chuyện này nhất định không được mang bộ mặt xấu hổ". Vừa nhìn liền biết đây là ngữ khí của Nam Lâu, hơn nữa cũng chỉ có cô ấy dùng cách hung hăng như vậy biểu đạt sự quan tâm.

Tống Sanh bất giác bật cười, sau đó lại nhìn áo ngủ bên trong, nụ cười trên mặt liền cứng đờ.

Áo ngủ này... Là loại trong suốt, mặc vào có thể nhìn thấy cả đồ lót bên trong. Một sợi dây tinh tế cột trên cổ, vùng ngực có đường viền màu trắng thướt tha, phần vai không có một mảnh che đậy, chỗ eo đứt khoát thiết kế rỗng, váy ngắn chỉ vừa che khuất được đùi.

Trùng trùng nhìn áo ngủ thật lâu, Tống Sanh vỗ đùi, việc tới đây cũng không còn đường lui, thành bại chỉ trong hành động này. Từ nhỏ cô đã dám lên đến ngực giậm nói chuyện phẩm với mấy tên giết người hung ác, tuyệt đối không phải kẻ nhát gan.

Vì thế sau cơm chiều, Tống Sanh liền mang nhiệt huyết anh dũng hi sinh, dùng túi bọc kín áo ngủ đi tới án chuông cửa nhà Khuất Diễn Trọng.

"Giáo sư Khuất, nước nóng phòng tắm nhà tôi hồng rồi, có thể mượn dùng nhà tắm bên anh chút không?" Phải tập luyện rất nhiều lần để không nói lắp, không nghe ra cảm giác chốt dạ, Tống Sanh thâm tẩm thường bản thân.

Khuất Diễm Trọng dường như vừa mới tắm xong, tóc hơi ướt, không thẳng vào nếp như ngày thường, nhưng nhìn qua lại có loại cảm giác mê người khác. Anh mặc bộ đồ màu xanh xám lẳng lặng đứng ở cửa nhìn Tống Sanh đang cố trấn định.

Anh trầm mặc rất lâu, lâu tới mức Tống Sanh cảm thấy ngay sau đó anh mở miệng từ chối.

Ngay thời điểm Tống Sanh nhìn không được muốn xoay người chạy về ổ chó của mình, anh lại lui một bước nhường đường, nói: "Vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Lên xe vào nhà.

Diện tích căn hộ của Khuất Diễm Trọng khá lớn, khá giống bên phía Tống Sanh, nhưng không biết vì sao cùng trong không gian rộng lớn, Tống Sanh lại cảm thấy căn phòng của mình thật bình thường, mà bên này lại vô cùng... Trống trải.

Có lẽ vì bên kia quá hỗn loạn, cô không thích dọn dẹp, đồ vật cứ vứt lộn xộn, ngược lại càng có hơi thở của cuộc sống. Mà nơi này của Khuất Diễm Trọng dọn dẹp quá mức sạch sẽ, tất cả đồ vật đều đặt có nơi có chỗ, sạch tới mức có thể phản quang. Đưa mắt nhìn xung quanh, Tống Sanh cảm thấy cả đời mình chưa từng gặp qua nơi nào sạch sẽ như vậy, nhưng nó lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Gạch đen cùng vách tường màu trắng, bức màn màu xám, ghế sofa màu lục, vô số sách đặt trên giá sách màu nâu, tuy bố trí nơi này có vẻ rất cách điệu, nhưng bởi vì toàn bộ đều dùng màu trầm nên một chút sự tươi đẹp cũng không có, thật khiến người ta cảm thấy áp lực.

Tống Sanh nhìn quanh một vòng, lại đảo mắt nhìn Khuất Diễm Trọng. Anh giúp cô lấy đôi dép lê màu đen trong tủ, từ sắc mặt hoàn toàn không nhìn ra anh đang suy nghĩ cái gì.

"Phòng tắm ở đây." Dẫn Tống Sanh tới cửa nhà tắm, anh gật đầu rồi đi qua thư phòng. Mà hình máy tính sáng lên, cô nghĩ đó hẳn là nơi anh làm việc.

Tống Sanh trấn định đi vào nhà tắm rồi đóng cửa lại. Cửa vừa đóng, cô liền ôm đầu mình quỳ xuống đất, trời à, tim cô đập thật sự rất nhanh! Trong không gian này toàn bộ đều tràn ngập hương vị của giáo sư Khuất, phong cách áp lực quanh quẩn này cũng giống hệt anh, cảm giác bị anh vây quanh khiến cô hít thở không thông. Lúc này cô không phải thẹn thùng, mà là kích động. Nghĩ tới chuyện tiếp theo sẽ làm, cô hít một hơi thật sâu, bỏ dẩy tới trước bồn rửa tay.

Nhìn khăn lông của giáo sư Khuất, Tống Sanh như có tật gậy mình nhìn phía sau cánh cửa, sau đó cầm cái khăn kia ngửi ngửi, a, một chút hương vị dư thừa cũng không có.

Đương nhiên không có hương vị ở đây chính là hương vị của giáo sư Khuất! Lấy khăn lông che gương mặt tươi cười sáng lạn của mình, Tống Sanh một chút cũng không phát hiện bản thân lúc này giống một kẻ cuồng si.

Dung dịch rửa tay của giáo sư Khuất, bàn chải đánh răng của giáo sư Khuất, xà phòng của giáo sư Khuất, dầu gội đầu của giáo sư Khuất, dao cạo râu của giáo sư Khuất... Tất cả đều bị Tống Sanh cầm lấy nghịch nghịch. Nếu không phải lý trí nhắc nhở Tống Sanh phải tắm nhanh lên, nếu không sẽ bị Khuất Diễm Trọng chú ý, cô đã lấy bàn chải của Khuất Diễm Trọng đánh lên răng của mình, dùng khăn lông của anh lau mặt gì gì đó.

Cho dù không được phá phách nhưng cô thật muốn trộm đem giá treo khăn mang về. Khó khăn thu tay mình lại, Tống Sanh cời quần áo vào trong tắm. Dòng nước ấm áp chảy qua làn da trắng nõn, làm gương mặt đáng yêu nhàn nhạt ửng hồng, hàng lông mi nhẹ nhàng run rẩy.

Cọ rửa được một lát, cô bỗng nhiên ngồi sụp xuống, bùm mặt bắt đầu nhấc nhò: "Bình tĩnh, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút..."

Ngay thời điểm Tống Sanh đang cố gắng xây dựng tâm lý của mình, tâm tình của Khuất Diễm Trọng ở ngoài cũng có chút phức tạp. Sau khi Tống Sanh vào phòng tắm, anh trở lại bàn làm việc của mình, vốn định tiếp tục những việc mình đang làm lúc này thì trong đầu lóe lên gì đó, anh click mở phần mềm giám thị trên máy tính.

Trong phòng mỗi nơi đều có camera theo dõi, lúc nào cũng ghi chép mỗi cảnh tượng của từng góc phòng. Hành vi không bình thường như vậy là vì anh mắc chứng bệnh tâm lý. Anh thường cảm thấy ở góc nào đó có giấu người, lý trí luôn nhắc anh chuyện này hoàn toàn không có khả năng, nhưng tâm lý lại luôn nằm bên trên, những lúc xuất hiện ảo giác, anh nhất định phải mở máy theo dõi, bảo đảm nơi này không có người ngoài, nếu không thần kinh của bản thân sẽ căng chặt.

Thói quen bệnh hoạn này anh vẫn luôn khắc chế, tự như anh khắc chế thói ở sạch của chính anh.

Anh mở phần mềm, vốn là muốn tạm tắt camera theo dõi phòng tắm, dù sao cảnh tượng bên trong quá nhạy cảm, anh không muốn mạo phạm người kia lúc này.

Nhưng thời điểm vừa mở phần mềm, anh vừa vặn thấy một màn Tống Sanh cầm khăn lông của mình đắp trên mặt, tựa hồ còn vui sướng mà xoay vòng vòng.

Khuất Diễm Trọng: "..."

Sau đó anh thấy Tống Sanh lại bắt đầu đùa nghịch dao cạo râu, cô còn làm bộ làm tịch quát mắng chính mình trước gương, rồi lại bật cười.

Khuất Diễm Trọng chậm rãi thu tay về, dựa vào ghế làm việc, hai chân bắt chéo bình tĩnh nhìn xem tiếp video.

Mãi tới khi chơi đủ rồi, Tống Sanh mới vừa đi tới vòi sen vừa cởi quần áo. Khuất Diễm Trọng có thói quen thong thả ung dung cởi đồ rồi đặt gọn gàng qua một bên, nhưng Tống Sanh lại hoàn toàn khác, hiệu suất cởi quần áo của cô quá cao khiến Khuất Diễm Trọng cảm thấy trước mắt nhoáng lên công phu, người trong màn hình đã cởi hết áo thúc, động tác lúc này là thoát nội y.

Khuất Diễm Trọng dừng một chút, duỗi tay chậm nửa nhịp tắt video, nhưng nội y Cẩu Bê Bọt Biển màu vàng của Tống Sanh lại đập vào mắt, hơn nữa hình ảnh đó lại ngoáy ý muốn khắc sâu vào ký ức.

An tĩnh ngồi đó mấy phút, anh rời khỏi máy theo dõi, bắt đầu làm việc. Mà giờ phút này Tống Sanh cũng duỗi tay tắt vòi sen, sau khi lau khô thân thể, thời điểm mở túi mình mang theo, cô mới phát hiện có lẽ vì bản thân quá khẩn trương nên căn bản không mang nội y tới. Có điều nếu đã chuẩn bị dự hoặc người, không mặc nội y thì có sao?

Mây có thể, dừng sĩ! Tống Sanh lại nhìn áo ngủ của mình, nhìn không được mà cảm thấy thẹn thùng, cái áo này tựa hồ trong suốt! Thời điểm tay cầm run rẩy, một thảm kịch đột nhiên ập tới. Cái áo kia cứ thế mà rơi xuống đất, trong nháy mắt ướt đầm.

Hiệu suất thấm nước thật tốt, ha ha ha.

Tống Sanh lạnh mặt duỗi tay nhặt áo ngủ ướt đầm, còn không kịp phát biểu cảm tưởng của mình, cô đã vì tâm tình quá bi phần và kích động mà tay khê dùng sức, không cẩn thận xé rách áo ngủ.

Trời! À!

Sao lại xui như vậy, chẳng lẽ cô có thù với nước sao? Lúc này cô thật muốn gọi cho Nam Lâu, hỏi cô ấy chính mình nên làm sao bây giờ.

Đập đầu một cái vào tường, Tống Sanh bắt đầu đồ dẫn tự hỏi có nên bắt chấp tất cả trực tiếp chạy ra ngoài hay không.

Ngay thời điểm tự hỏi chính mình, Tống Sanh lại phát hiện dưới đất chỗ mình ngồi xồm nhò vài giọt máu, cả người lập tức đơ ra.

Bà đi tùy hứng tới thăm, trước không tới, ngay thời khắc quyết định vận mệnh của cô lại không chút do dự mà công kích.

Che ngực lại, Tống Sanh cảm thấy cả người đều không khỏe, nội tâm cơ hồ sắp hỏng rồi.

Xuất sư vì tiếp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâu (1), cô nên làm gì bây giờ?

(1) Xuất sư vì tiếp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâu: Xuất chinh chưa báo tin thắng trận thì người đã chết, việc này mãi khiến anh hùng rơi lệ xót xa

"Giáo sư Khuất, giáo sư Khuất."

Khuất Diễm Trọng vừa hoàn thành công việc liền nghe tiếng của Tống Sanh từ phòng tắm truyền tới. Anh sững sốt, đứng dậy đi qua, đứng yên cách cửa phòng tắm ba bước, không chút biểu cảm dư thừa, hỏi: "Chuyện gì?"

Cửa mở ra một ít, cái đầu và nửa vai lộ ra, Tống Sanh thật bội phục giáo sư Khuất đứng bất động bình tĩnh như dãy núi, sau đó hạ quyết tâm nói ra những gì đã luyện tập.

"Có thể phiền giáo sư Khuất qua bên kia lấy giúp tôi áo ngủ, nội y, còn cả băng vệ sinh không?" Yêu cầu này khiến cô cảm thấy thẹn thùng, thật muốn đập đầu chết đi.

"Có thể." Khuất Diễm Trọng không chút do dự đồng ý.

Cầm chìa khóa của Tống Sanh đi qua phòng đối diện, Khuất Diễm Trọng nhìn căn phòng hoàn toàn đối lập với bên mình. Trên sofa chứa đầy sách và đồ ăn vặt, trên bàn có bình hoa nhài, bên dưới là thảm và gối ôm, không gian tràn ngập sự tươi mát.

Khuất Diễm Trọng thích sạch sẽ, nói đúng hơn là anh có mắc chứng cưỡng bách, nhưng đứng trước nơi này, cho dù đa số đồ vật đều vứt lộn xộn anh vẫn cảm thấy không tồi, có lẽ vì chủ nhân của nó với anh có chút đặc biệt. Ác cảm khi tiếp xúc với người khác của anh không có cách nào xuất hiện trên người cô.

Dựa theo miêu tả, Khuất Diễm Trọng vào phòng của Tống Sanh, thời điểm tìm áo ngủ, anh phát hiện trong chăn có một cái gối ôm.

Trên gối ôm có hình của anh, còn cả nửa thân trần cơ bắp. Nhìn chăm chăm gối ôm một lúc lâu, Khuất Diễm Trọng mới trả gối ôm về chỗ cũ.

Trong ngăn tủ có bộ nội y hồng nhạt hình trái dâu tây - Trước kia anh từng nhìn thấy. Còn cả áo ngủ Ultraman Tiaga, sở dĩ anh chọn cái này mà không chọn đồ có hình Doraemon là bởi vì so với màu xanh, anh dường như có ấn tượng với màu hồng và màu vàng hơn.

Đối với một người không thích xem phim, cuộc sống không thú vị như hòa thượng thanh tu ở thời cổ đại, ngoại trừ đọc sách rèn luyện quét tước vệ sinh ra, ngay cả hứng thú thích một người cũng không có thì biết Ultraman TIGA là một chuyện vô cùng hiếm thấy.

Lấy xong đồ Tống Sanh yêu cầu, Khuất Diễm Trọng không trực tiếp rời đi, anh qua nhà tắm kiểm tra nước nóng, kết quả mọi thứ vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Cho nên vì cái gì cô lại nói nước nóng bị hỏng mà qua bên anh mượn nhà tắm?

Mang vấn đề này trở về, sau khi đưa đồ cho Tống Sanh, anh liền vào thư phòng ngồi trước máy tính, tìm kiếm dữ liệu "Lấy có máy nước nóng bị hỏng đi mượn nhà tắm".

Kết quả đầu tiên xuất hiện với tiêu đề là "Chị hàng xóm nói máy nước nóng trong nhà bị hỏng rồi qua bên tôi mượn nhà tắm, sau đó tôi mất thân xử nam".

Khuất Diễm Trọng nghĩ nghĩ, cuối cùng click vào tiêu đề kỳ lạ này, tiếp theo anh liền tiếp nhận một lễ rửa tội kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Người lớn trong nhà tới.

"Tống Sanh, em sao vậy? Mới sáng sớm đã uể oải, tối qua ngủ không ngon hả?" Phương Tĩnh ngậm ống hút uống sữa bò nhìn Tống Sanh nằm dài trên bàn làm việc, hai tay buông lỏng như đang hấp hối, cười hỏi.

Người trên bàn kia lắc đầu hai cái: "Không phải, vừa rồi lúc tới có đánh nhau với mấy tên côn đồ."

"Thân là cảnh sát nhân dân mà em lại đi đánh nhau?" Phương Tĩnh dựa vào khung cửa, nhướn mày.

"À, là cô Lương lần trước tới tìm em, cô ta không dám làm ra chuyện gì nghiêm trọng, cho nên mướn vài tên lưu manh, dù sao cũng không có chuyện gì, bọn họ cũng không đánh thắng em." Tống Sanh hữu khí vô lực mà nói, một chút cũng không dám bộ dáng tràn đầy sức sống như ngày thường.

Phương Tĩnh như suy tư, chớp mắt trêu đùa: "Chị thấy em uể oải như vậy không phải vì có người tới tìm phiền toái, hẳn là giáo sư Khuất đúng không?"

"Chị Phương Tĩnh, đừng nói nữa, thật mất mặt!" Tống Sanh dựa gương mặt vào mặt bàn lạnh lẽo.

Chuyện cô thử đi dụ dỗ giáo sư Khuất đã qua mấy ngày, bởi vì tình huống đột ngột phát sinh, bà đi tới thăm khiến chiến lược của cô hoàn toàn thất bại. Nhưng thất bại cũng không đáng xấu hổ, chuyện kia mới tính là thẹn thùng.

Tỷ như thời điểm nhờ giáo sư Khuất đi lấy băng vệ sinh giúp mình, Tống Sanh cảm thấy thật xấu hổ, sau tới lúc đầu óc bình tĩnh trở lại, cô mới phát hiện phòng mình đang rất lộn xộn, có mấy món đồ hẳn sẽ bị giáo sư Khuất nhìn thấy.

Dựa theo thói quen ở sạch của anh, Tống Sanh phòng chừng bản thân đã nằm trong danh sách đen của người ta.

Đương nhiên, điều khiến cô cảm thấy xấu hổ nhất không phải như vậy. Ngày đó cô lòng đầy xấu hổ vội vàng về nhà, hôm sau thời điểm chuẩn bị giặt quần áo, cô phát hiện quần lót Cậu Bé Bọt Biển của mình... Có lẽ ở góc nào đó trong phòng tắm của giáo sư Khuất. Chỉ cần nghĩ tới lần sau anh đi tắm không biết từ nơi nào phát hiện cái quần lót kia, Tống Sanh liền cảm thấy không còn mặt mũi đối diện với anh, trái tim thiếu nữ như chịu tổn thương.

Trong một tuần nay cô không đi gặp giáo sư Khuất, nhưng không nói với anh, cô liền cảm thấy mất hết sức lực, mất hết tinh thần.

"Tống Sanh à, cứ nói mình thất bại đi, em còn chưa kể chị nghe tình hình cụ thể khi đó đấy, chẳng lẽ cửa còn chưa vào đã bị giáo sư Khuất đuổi đi?" Phương Tĩnh đem khả năng hợp lý nhất nói ra. Ngẫm lại, loại người như giáo sư Khuất sao có thể tùy tiện cho người ngoài vào địa bàn của mình?

"Không phải, bà đi đột nhiên ghé thăm lúc em ở trong phòng tắm của anh ấy, cho nên phải nhờ anh ấy đi lấy băng vệ sinh của mình, hơn nữa còn dễ quên quần lót ở đó, hiện tại em không còn mặt mũi đi gặp người ta nữa."

Phương Tĩnh bị sặc sữa, trừng mắt một lúc lâu cũng không nói chuyện, sau đó bước nhanh tới kéo Tống Sanh ngồi dậy, ấn bả vai cô, nói: "Hiện tại chị có

chút tin tưởng em sẽ chinh phục được giáo sư Khuất."

"Hả? Vì sao? Tuy em cũng có suy nghĩ này, nhưng vì sao đột nhiên..."

"Chỉ bằng em có thể sử dụng phòng tắm của người ư sạch sẽ kia, chị tin em có cơ hội thành công. Dừng sĩ, phải tiếp tục đi về phía trước, thu phục người ta!"

"Hả?"

Không đợi Tổng Sanh phản ứng, Phương Tinh đã bày ra bộ mặt lạnh lùng đi ra ngoài.

"Đội trưởng." Phương Tinh gõ cửa văn phòng của Tổng Lý Nguyên. Thời điểm người đàn ông kia dùng gương mặt nghiêm túc nhìn qua, cô nói, "Gần đây có một người họ Lương tới tìm Tổng Sanh gây phiền toái."

Tổng Lý Nguyên vừa nghe liền đen mặt: "Bộ dáng của Tổng Sanh là vì có người tới gây chuyện?"

"Ai biết được?" Phương Tinh nhún vai, là chiến hữu tốt, cô sẽ không đem chuyện luyến ái của em gái nói cho anh trai, nếu không sự tình nhất định sẽ không thể giải quyết. Nói thật cô rất muốn nhìn thấy cảnh Tổng Sanh công phá được giáo sư Khuất, cảm giác kích động khi thấy vấn đề nan giải nhất thế giới được giải quyết quả thật không tồi.

Động tác của anh trai Tổng Lý Nguyên cực kỳ nhanh, hôm nay thời điểm Tổng Sanh về nhà không còn phát hiện đám lưu manh mà cô Lương muốn tới. Cô chỉ cho rằng những người đó biết sợ, dù sao cô đứng là không chút khách khí sửa chữa đám cận bã của xã hội kia. Cô cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng rất nhanh liền vứt khỏi đầu, dù sao đối với cô đây cũng không phải đại sự.

Đại sự chân chính trước mắt chính là cô không thể tiêu hóa chuyện xấu hổ lần trước, tránh gặp mặt giáo sư Khuất. Chờ cô tiêu hóa được tất cả, cô nhất định sẽ không ngừng cố gắng, nhưng trước đó cô phải làm đủ điều một đoạn thời gian.

Lặng lẽ, trước khi giáo sư Khuất trở về phải nhanh chóng vào nhà, sau đó ngủ trang trong nhà không có ai! Nhưng may mắn mấy ngày nay hoàn toàn biến mất, hôm nay giáo sư Khuất về sớm. Cô còn chưa kịp mở cửa đã nghe tiếng cửa phòng đối diện vang lên, giọng nói của giáo sư Khuất truyền tới.

"Đồ của cô."

Trái tim Tổng Sanh nhảy dựng, lập tức xoay người cười, đôi mắt cong lên như ánh trăng: "Giáo sư Khuất, ha ha ha, thật trùng hợp, sao anh lại ở đây?"

Nhìn giáo sư Khuất mặt không biểu cảm đưa đồ tới trước mặt, Tổng Sanh thật muốn cho bản thân cái tát, cái này gọi là gì chứ? Cô khoa trương cười ngây ngô nhận đồ rồi bỏ túi, nhìn anh về phòng ở đối diện, cô chờ đợi một lát mới mở cửa phòng mình.

Cửa vừa đóng, cô liền mở túi ra, quả nhiên nhìn thấy quần lót hình Cậu Bé Bọt Biển của mình, con bọt biển màu vàng kia còn trừng mắt cười nhìn cô, bộ dáng luôn luôn vui vẻ giống cô khi trước.

Quần lót đã được tẩy sạch, vấn đề ai giặt Tổng Sanh cảm thấy chính mình không cần hỏi. Cô ôm đầu ngã xuống đất, xấu hổ tới mức cảm thấy đời này bản thân không dám mặc quần lót.

Chỉ cần nghĩ tới đôi tay kia của giáo sư Khuất giặt quần lót cho cô, cô liền... À, dưới sàn nhà sao lại có vết máu? À, thì ra là máu mũi của cô, nhất định là mấy hôm nay đánh nhau tới tích một bụng lửa, nhất định là vậy.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, Tổng Sanh bịt cái mũi đang chảy máu của mình, về mặt trở về chính trực ấn nhận máy.

"Alo, cháu gái ngoan, ngày mai bà nội sẽ tới thành phố S thăm cháu."

Sau khi ngắt máy, Tổng Sanh lại ngã khụy xuống đất

Tổng Sanh thay đổi đột xuất, sáng sớm thức dậy rồi quét tước sạch sẽ, sau đó mặc bộ đồ của nhà thiết kế thời trang nổi tiếng mang từ thủ đô về, sau đó xử lý cái đầu lộn xộn, còn mang theo kính đen, giày vớ trang sức đều dùng loại tốt nhất, trong một giây liền biến thành thiếu nữ cao quý ưu nhã.

Tổng Sanh thật không rõ vì sao mỗi giây mỗi phút bà nội và bà ngoại đều yêu cầu cô duy trì bộ dáng này, đẹp thì đẹp, nhưng cô cảm thấy như vậy quá trói buộc, bản thân cô thích mặc áo thun rộng cùng quần jeans, ăn mấy món mà người lớn cảm thấy không có chất dinh dưỡng, làm những hành động lỗ mãng tùy tiện mà bọn họ không tán đồng hơn.

Đây đại khái là nguyên nhân ban đầu cô muốn rời thủ đô tới thành phố S, người ở độ tuổi này thường khát vọng tự do, tuy rằng sự tự do rất có thể đi kèm với cô động và một ít khó khăn.

Từ sân bay đón bà nội Tổng trở về, Tổng Sanh luôn cẩn thận đi cùng, sợ tâm tình bà không tốt sẽ trực tiếp xách cô về thủ đô.

"Ừm, phòng này ở miễn cưỡng chấp nhận được." Bà nội Tổng nhà nhận lịch sự ngồi trên ghế sofa trong nhà Tổng Sanh, đi cùng có bảo mẫu và thím Dương. Bà nội Tổng quen ăn đồ của thím Dương làm, bà cũng không yên tâm ăn mấy món được xưng là đồ nổi danh quốc tế ở nhà hàng gì gì đó, cho nên lần này dù chỉ tới hai ngày, ngoại trừ chị Suong là bảo mẫu luôn ở cạnh chăm sóc, thím Thẩm cũng đi cùng.

Đều là người làm trong nhà nhiều năm, Tổng Sanh đối với bọn họ đều rất khách khí, lúc pha trà cho bà nội, cô cũng rót thêm hai ly cho chị Sương và thím Thâm.

"Bà nội, cháu muốn dẫn bà tới một nơi."

"Hả? Đi đâu?"

"Đi làm công ích, gần đây lúc nghỉ cháu thường tới đó."

Nơi Tổng Sanh muốn dẫn bà nội nhà mình tới chính là cô nhi viện Ánh mặt trời. Thời điểm bà nội Tổng được đưa tới nơi, một chút cũng không tỏ ra kinh ngạc.

"Cháu thích trẻ con như vậy, nếu có một ngày tự mở mấy cô nhi viện, ông bà và ba mẹ cháu đều không cảm thấy kỳ quái." Nghĩ tới lúc trước Tổng Sanh thường đi tìm mấy đứa nhỏ hàng xóm chơi đùa cả ngày, bà nội Tổng nhìn không được mà lắc đầu.

Cả buổi chiều, bà nội Tổng và hai viện trưởng ngồi dưới tàng cây nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng sẽ quay đầu nhìn cháu gái nhìn, bộ dáng đoan trang khi này hiện tại đã trở nên lộn xộn, dù sao chơi đùa với đám nhỏ cũng không nên lo tới hình tượng.

"Sanh Sanh hình như rất vui vẻ." Nhìn Tổng Sanh một tay cầm cuốc một tay cầm thùng nước, bị mấy đứa trẻ lôi đi xem loại rau mỗi người trồng, bà nội Tổng đột nhiên cảm thấy một tiếng. Nhìn cháu gái mình yêu thương vui vẻ như vậy, chính bà cũng cảm thấy vui vẻ, lần này vốn tới để mang cô về, nhưng hiện tại xem ra chính bà đã có chút dao động.

Tiểu hồ ly này, dám có ý đưa bà tới đây!

"Cô ấy thường xuyên tới chơi, bọn trẻ đều rất vui." Viện trưởng mập đưa mắt nhìn bọn nhỏ cãi cọ ồn ào, ý cười trên mặt chưa từng biến mất.

"Sanh Sanh từ nhỏ đã thích trẻ con, mấy đứa trẻ trong nhà chúng ta, ngay cả hàng xóm đều bị nó thương yêu theo cách kỳ quái, nhà chúng ta không biết đã bao nhiêu lần bị khiêu nại." Tuy ngoài mặt nói vậy nhưng bà nội Sanh vẫn mỉm cười, "Sanh Sanh đúng là biết cách khiến người ta yêu thích."

Hôm nay lúc bọn họ trở về, Tổng Sanh nghe bà nội nói một câu: "Mấy đứa nhỏ này đều ngoan, so với mấy đứa gần nhà chúng ta bị cháu sủng lên tận trời thì ngoan hơn nhiều."

Tổng Sanh khẽ cười, sờ vết thương trên tay bị lúc bắt cần khi chơi đùa: "Cháu thà để bọn trẻ nghịch ngợm gây sự, bởi vì thời điểm đó bọn chúng biết có người đang đề ý bảo vệ mình, chỉ có những đứa trẻ không có ai dựa vào, bị hoàn cảnh ép mình trở nên trưởng thành, điều đó mới khiến người ta thấy đau lòng."

"Sau này nếu cháu có con, đứa bé khẳng định là Hồn Thế Ma Vương, nhất định sẽ tra tấn cháu và ba của đứa bé, lúc đó hẳn rất náo nhiệt." Bà nội Tổng thuận miệng cảm thấy một câu, sau đó vuốt tay sờ đầu tóc hỗn loạn của cô, "Sanh Sanh à, cháu thích nơi này sao?"

"Cháu muốn ở lại, bà nội." Giống lúc nhỏ, Tổng Sanh ôm lấy cánh tay của bà nội Tổng, "Cho cháu ở lại đi."

"Bà nội là không yên tâm về cháu, bà lo cháu sẽ gặp người xấu, một thiếu nữ như cháu đâu thể giống anh mình da dày thịt béo. Xã hội này rất loạn, nếu cháu gặp chuyện, bà nội thật..."

Tổng Sanh rói rảm một hồi, cảm thấy, bỗng nhiên thò đầu lại gần, nhỏ giọng bên tai bà nội Tổng.

Sau đó, buổi tối, thời điểm Tổng Sanh cùng bà nội đi dạo trong vườn hoa, vô tình gặp Khuất Diễn Trọng. Nhìn theo bóng lưng anh rời đi, Tổng Sanh sờ sờ gương mặt đỏ ửng của mình: "Bọn nhỏ đều rất thích anh, nhưng cũng đều rất sợ, cháu cũng thế." Vô cùng thích, nhưng lại có chút sợ hãi.

Nhìn đứa cháu từ nhỏ được mình yêu thương xấu hổ ngượng ngùng, bà nội Tổng đột nhiên cảm thấy buồn cười, cảm giác giống như thời điểm chính mình khi đó ở cùng ông bạn già.

Khoảng thời gian đó, bà và ông nội Tổng để có thể ở bên nhau phải trải qua vô số trắc trở, không ngờ thoáng cái đã trôi qua mấy chục năm, cháu gái của mình cũng đã có người trong lòng. Nghĩ như vậy, bà bỗng nhiên mỉm cười, cầm tay Tổng Sanh: "Nhìn là biết chàng trai đó có thể kiềm chế được cháu và trẻ con."

Thằng thán sẽ được khoan hồng, được người lớn cho phép, Tổng Sanh quả thực cao hứng tới say, nếu được hiện tại cô sẽ chạy đi uống rượu. So với anh trai Tổng Ly Nguyên, tửu lượng của cô thật sự không tệ.

Sau khi tiễn bà nội Tổng đi, Tổng Sanh bay nhảy một đường về nhà. Có lẽ vì quá vui sướng, cô té ngã ngay trước cửa nhà mình, đúng lúc Khuất Diễn Trọng ở bên đối diện mở cửa.

Thấy Khuất Diễn Trọng vẫn duy trì tư thế bước một chân ra nhìn mình, Tổng Sanh sững sờ một lúc, hành động đầu tiên chính là vội đưa tay che váy của mình.

Còn về Khuất Diễn Trọng, anh đã không có cách nào nói rõ là cố ý hay vô tình mà đưa mắt nhìn quần lót cô gái trước mặt này đang mặc.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Rõ ràng là thiếu nữ chính trực nhiệt huyết lại lưu lạc tới mức biến thành nữ lưu manh.

Che vấy lại, Tống Sanh tựa như bị lửa đốt vào mông mà nhảy dựng lên. Thần kinh cô lập tức bật chế độ cao nhất, đột nhiên nhảy lên còn mang giày cao gót cũng có thể ổn định thân mình.

"Chào buổi chiều, giáo sư Khuất." Tống Sanh vốn định theo bản năng xoay người bỏ chạy, nhưng nghĩ thời gian mình trốn tránh đã dài lắm rồi, sự thẹn thùng vì thất bại lần trước không bằng mong muốn công phá người đàn ông trước mặt. Cho nên cô gạt bỏ suy nghĩ kia, liền cười ha ha mở miệng chào hỏi, bộ dáng hoàn toàn quên mất tình huống của mấy ngày trước.

Cô cho rằng giáo sư Khuất cũng sẽ giống khi xưa chào hỏi cô, vì thế đứng chờ một tiếng của anh, bản thân sau đó sẽ xả thêm mấy câu, coi như nạp điện. Mấy ngày không cùng anh nói chuyện, điện trong người cô thật sự không đủ!

Ai ngờ, không theo suy nghĩ của Tống Sanh mà đáp một câu "Chào", giáo sư Khuất vừa mở miệng liền hỏi: "Cô không muốn nhìn thấy tôi?"

"Hả?" Tống Sanh sững sốt, vội vàng giải thích, "Không có!"

Giải thích xong cô mới cảm thấy có gì không hợp lý. Lời này của giáo sư Khuất quá kỳ quá, anh ấy là người để ý tới chuyện người khác không để ý tới mình sao? Chắc chắn không! Nếu vậy anh ấy hỏi thế để làm gì?

"Gần đây sao lại trốn tránh tôi?"

Nghe giáo sư Khuất vô cùng bình tĩnh tiếp lời, cảm giác kỳ quái trong lòng Tống Sanh ngày càng nghiêm trọng. Tại sao cô lại cảm thấy lời này của anh giống như phụ nữ đang oán trách người yêu của mình vậy nhỉ?

Thấy anh còn đang đứng chờ câu trả lời, Tống Sanh cảm thấy thật đau đầu, dù sao cô cũng không thể nói vì chuyện kia mà xấu hổ, cho nên mới trốn không gặp anh đúng không?

Đúng, như vậy quá xấu hổ, cô cho dù có lúc điên cuồng nhưng bản thân vẫn mang trong mình trái tim của thiếu nữ!

"Không có trốn anh, là vì gần đây tôi khá bận." Kỳ lạ, vì sao vừa nói như vậy cô liền cảm thấy càng thêm chột dạ? Đặc biệt là khi giáo sư Khuất đang đi về phía này, khoảng cách giữa hai người chỉ còn ba bước chân, Tống Sanh cảm thấy trái tim mình cứ đập thình thịch thình thịch như tiếng trống ngoài chiến trường.

Khuất Diễm Trọng nhìn Tống Sanh, Tống Sanh liền hoảng loạn mà cúi đầu, sau đó, thật sự không chịu được cảm thấy bị nhìn chằm chằm, cô mới dừng cảm ngáng đầu đón nhận.

Chờ cô nhìn thẳng vào mắt của mình, Khuất Diễm Trọng mới hỏi: "Cô là thích tôi, hay là muốn cùng tôi làm tình?"

"..." Anh ấy vừa nói cái gì? Tống Sanh hoài nghi lỗ tai của mình vừa nghe nhầm, nếu không tại sao cô lại thấy giáo sư Khuất vẻ mặt không chút biểu cảm lại đi hỏi chuyện như vậy?

Thời điểm còn sững sờ, thân thể Tống Sanh đã đi trước cái đầu làm ra phản ứng, từ cổ tới mặt đều ửng hồng, biểu hiện hiện tại không nói rõ tới tột cùng là bộ dáng gì. Cô vất vả lắm mới tìm được chút manh mối trong đồng suy nghĩ vớ vẩn, đem một câu thẳng thắn của người đàn ông sửa sang một lần.

Anh là hỏi cô muốn cùng anh yêu đương, hay là muốn cùng anh làm tình.

Nghĩ nghĩ, Tống Sanh cảm thấy bản thân phải thận trọng trả lời, nhất định phải cho anh câu trả lời vừa ý.

So với lúc thi đại học, lúc này Tống Sanh yêu cầu đầu óc của mình phải hoạt động với công suất tối đa, tranh thủ khiến văn nghệ văn minh làm con người cảm thấy thú vị.

Sau đó cô kích động trả lời: "Cả hai, tôi đều muốn."

A a a... Rõ ràng là muốn nói "Bị giáo sư Khuất nhân cách mị lực chinh phục, muốn làm chuyện giúp cả hai cùng tiến bộ", bây giờ sao lại một giây kích động đã đem suy nghĩ đen tối nói toạc ra? Tồn thọ mất! Người đang yêu chỉ số IQ đúng là bằng không!

"Có thể." Khuất Diễm Trọng gật đầu.

Phải nghĩ cách giải thích câu trả lời của mình, a khoan đã... Tống Sanh hoàn hồn, hình như vừa rồi giáo sư Khuất đã bình bình đạm đạm đồng ý. Anh nói

có thể chính là nói cả hai chuyện kia anh đều đồng ý sao?

Cứ như vậy mà đồng ý?

Đội đã, không phải nói giáo sư Khuất rất khó tấn công hay sao? Không phải nói cô có theo đuổi thể nào cũng không theo đuổi được? Còn nói gì là giáo sư Khuất không bao giờ động tâm với người khác ư?

Cô còn chưa chính thức theo đuổi, ngay cả hoa cũng chưa tặng, còn chưa đi dạo cùng anh, cũng chưa cùng anh lên mái nhà ngắm sao, chưa xóa được bóng ma tâm lý của anh để rồi sau đó từ từ tấn công, hiện tại cứ như vậy đã bị đối phương trực tiếp dò hỏi, sau đó lại đơn giản đồng ý? Kết quả này còn không chân thật bằng giải thưởng lớn.

Đứng một chỗ nhìn Khuất Diễm Trọng từ đầu tới cuối không có chút biểu cảm nào khác thường, Tống Sanh nhìn không được mà gãi đầu, sau đó lại đưa tay quơ quơ.

"Giáo sư Khuất, anh là giáo sư Khuất đúng không?"

"Ừ, tôi là Khuất Diễm Trọng."

"Anh vừa rồi là đồng ý cùng tôi ở bên nhau sao?"

"Ừ."

"Chính là... Chính là xác định mối quan hệ có thể nắm tay hoặc là moah moah bạch bạch?"

"Nếu cô cần cứ nói."

Không cần soi gương, Tống Sanh cũng có thể cảm nhận được mặt mình lúc này rất nóng, phỏng chừng chiến quả trứng gà cũng không thành vấn đề. Cô muốn bày ra vẻ ngượng ngùng một chút, nhưng thật đúng là gặp quý, cô nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, bộ dáng hiện tại có thể dùng hai chữ "háo sắc" để hình dung.

Rõ ràng là thiếu nữ chính trực nhiệt huyết sao lại lưu lạc tới mức biến thành nữ lưu manh vậy chứ?

Tống Sanh kích động tới mức muốn xuống lầu chạy vòng vòng, nhưng trước đó trong lòng cô vẫn còn một vấn đề, nếu không hỏi bản thân sẽ vô cùng khó chịu.

"Giáo sư Khuất, anh không phải không cho người khác lại gần sao?" Như vậy sao có thể cùng cô moah moah bạch bạch?

Lúc này Khuất Diễm Trọng khựng lại một chút, tựa hồ đang sắp xếp lại ngôn ngữ của mình, sau đó dưới ánh mắt sáng rực của Tống Sanh mà nói: "Đây vốn là dựa theo tính ở sạch mà lựa chọn, tôi có chứng bệnh tâm lý này, bình thường không có cách nào chịu đựng sự tiếp xúc với người khác, nhưng thỉnh thoảng vẫn có ngoại lệ."

Tuy nói như vậy nhưng cái ngoại lệ này chỉ ở trước mắt mà thôi, từ trước tới nay, Tống Sanh là người duy nhất. Muốn hỏi vì sao, bản thân Khuất Diễm Trọng cũng đáp không được, anh chỉ biết chính mình bài xích và chán ghét khi tiếp xúc với mọi người, nhưng cảm giác đó lại không xuất hiện khi ở cùng Tống Sanh. Anh đã sớm phát hiện điểm này, nếu không anh đã không cho cô tới gần, phải biết anh hoàn toàn khác cô, anh không phải loại người nhiệt tình gặp ai cũng giúp đỡ.

"Tôi là ngoại lệ?"

Khuất Diễm Trọng gật đầu.

Bất kỳ ai cũng không khác cự được chuyện người mình thích xác nhận như vậy, Tống Sanh cười to tới mức màng nhĩ cũng sắp thủng. Cô nhìn Khuất Diễm Trọng bình tĩnh không chút ngượng ngùng đứng trước mặt, vận khí nửa ngày, bản thân mới vì hình tượng mà thu liễm một chút. Nhưng dưới ánh mắt của anh, cô lại lần nữa không cầm giữ được.

Cắn răng một cái, hoàn toàn dẹp bỏ sự thẹn thùng của thiếu nữ, Tống Sanh bạo dạn chủ động duỗi tay kéo Khuất Diễm Trọng lại gần mình.

Thời điểm bàn tay xinh đẹp của cô chạm tới, Khuất Diễm Trọng cũng không có phản ứng. Không giống khi trước bị người khác chạm vào liền trực tiếp đẩy ra, cũng không nhũn mỳ để lộ sự chán ghét, người đàn ông chỉ an tĩnh nhìn Tống Sanh, nhìn cô đang chơi đùa bàn tay của mình.

Đối mặt với Khuất Diễm Trọng như vậy, Tống Sanh lại sinh ra một loại cảm giác khác thường, cô cảm thấy vị giáo sư lớn hơn mình rất nhiều tuổi đang đứng đây giống hệt một đứa trẻ ngoan ngoãn yên lặng.

Có lẽ trong mắt mọi người, giáo sư Khuất nghiêm túc không thú vị cũng không thích nói chuyện, hơn nữa còn mắc chứng ưa sạch sẽ, bình thường không dễ tiếp xúc, nhưng với Tống Sanh, sau vài lần gặp mặt, cô đã bắt gặp coi anh là một đứa trẻ.

Cô tiếp xúc với rất nhiều trẻ nhỏ, đa phần đều thuộc loại coi mình là trung tâm, nhưng sau khi tới thành phố S, đi thăm cô nhi viện Ánh mặt trời, cô mới phát hiện thì ra vẫn còn nhiều đứa trẻ nghi ngờ hiểu chuyện an tĩnh lễ phép.

Mà giáo sư Khuất luôn khiến cô liên tưởng tới mấy đứa trẻ ở nơi đó, chỉ là anh cho cô cảm giác càng an tĩnh thâm trầm, còn thêm cô độc.

Tổng Sanh dám khẳng định nếu người khác biết cô có suy nghĩ như vậy khẳng định sẽ cảm thấy đầu óc cô có vấn đề. Nhưng chỉ có một mình cô rõ, trên người Khuất Diễm Trọng có thứ gì đó khiếm khuyết về tuổi thơ. Cho nên cô yêu người đàn ông này, cảm xúc ban đầu có thể nói là vì tình mẹ lan tỏa.

Cô sớm đã muốn ôm cái người luôn duy trì khoảng cách với xung quanh này, hiện tại cuối cùng cũng có thể thực hiện! Tổng Sanh nuốt nước miếng, thận trọng hỏi: "Em có thể ôm anh sao?"

"Có thể." Từ ngày đầu tiên quen biết, Khuất Diễm Trọng chưa từng từ chối bất cứ yêu cầu nào của Tổng Sanh.

Tổng Sanh nghe vậy liền cúi tay ôm lấy Khuất Diễm Trọng. Cô nhỏ hơn anh, đương nhiên không có cách ôm anh toàn bộ vào lòng. Hai tay anh đặt bên người cũng bị Tổng Sanh ôm lấy, sống lưng thẳng tắp, bộ dáng hai người lúc này giống như koala ôm đại thụ.

Cúi đầu nhìn Tổng Sanh đang cọ mặt vào lòng mình, tóc tai hỗn loạn, Khuất Diễm Trọng nhìn tới không chớp mắt. Nếu lúc này Tổng Sanh ngẩng đầu, cô nhất định sẽ bắt gặp ánh mắt thỏa mãn tràn đầy cảm xúc của anh. Thời điểm cùng cô chơi đùa, bọn nhỏ ở cô nhi viện cũng có biểu tình tương tự.

Từ nhỏ tới giờ, Khuất Diễm Trọng chưa từng có cảm giác sở hữu một món đồ, ban đầu vì không được phép, sau lại biến thành không có cảm giác với những thứ xung quanh.

Nhưng Tổng Sanh thì khác, mặt trái cảm xúc của anh lại sinh ra trên người của cô, tựa như cô có thể giúp anh xua tan ác mộng. Anh muốn nhìn thấy cô, nếu được nói một lời gì đó, anh sẽ nói anh muốn người này.

"Muốn."

Tổng Sanh cảm thấy người đàn ông khẽ chuyển động, sau đó cả người bị anh ôm lấy, trên đỉnh đầu phảng phất vẫn còn vang lên một chữ như sét đánh vừa rồi. Muốn cái gì? Ý anh là muốn cùng cô lăn qua lộn lại từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài sao?

Không được! Càng nghĩ, cô càng cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Cô mơ ước có được anh không phải một ngày hai ngày, lời mời như vậy cô thật sự cảm giữ không được!

"Có thể là có thể, nhưng anh thật sự nghĩ kỹ rồi sao?" Tổng Sanh miễn cưỡng bình tĩnh dò hỏi, hai người lúc này nghiêm nhiên như một tra nam một lừa gạt thân thể của thiếu nữ thuần khiết. Tự cho là bản thân rất chính trực, nhưng dường như cô đã quên mới vừa rồi bản thân còn bày ra bộ mặt dụ dỗ người ta.

Tuy lời Khuất Diễm Trọng nói hoàn toàn không phải ý tứ của Tổng Sanh, nhưng nhìn vẻ mặt "đồng ý đi đồng ý đi" của cô, anh không biết nên giải thích thế nào.

"Ừ, nếu như vậy, buổi tối em tới tìm anh." Tổng Sanh vỗ vỗ cánh tay Khuất Diễm Trọng, sau đó quay đầu vội vàng chạy vào thang máy. Cô không xem Khuất Diễm Trọng có biểu hiện gì, chờ thang máy đóng cửa, cô liền nắm tay nhảy cẫng lên, la hét vui sướng.

Sau khi xuống lầu, mặc kệ chính mình đang mang giày cao gót, Tổng Sanh trực tiếp chạy bộ. Chạy hết một vòng khu chung cư, bản thân không những chưa bình ổn cảm xúc, tâm tình ngược lại ngày càng kích động, vì thế cô đổi phương hướng chạy ra bên ngoài. Người ngoài đường thấy một cô gái tươi cười như hoa chạy nhanh như gió, ai ai cũng nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc.

Trong lúc Tổng Sanh đang chạy vòng vòng bên ngoài ổn định tâm tình, thuận tiện giúp một bác gái bắt tên cướp, lại giúp một học sinh trung học giải quyết bốn tên côn đồ trong hẻm nhỏ, Khuất Diễm Trọng lại ở nhà... Quét tước vệ sinh.

Ngoại trừ có sở thích vận động đọc sách phẫu thuật ra, việc quét tước vệ sinh đối với Khuất Diễm Trọng mà nói cũng có hiệu quả vì điều như việc Tổng Sanh chạy bộ.

Sau khi lau đi lau lại sàn nhà, Khuất Diễm Trọng đứng trước căn phòng đang phát sáng, ngậy ra một lúc.

Sau đó anh lẳng lặng tới trước máy tính, tìm hiểu những việc cần lưu ý cho lần đầu tiên.

- Không thể sốt ruột, bằng không sẽ để lại bóng ma trong lòng nhà gái cả đời

- Phải nói lời âu yếm, còn phải hôn ở một số nơi

- Đánh răng, tắm rửa, thay quần lót

...

Nhìn sơ một lần, Khuất Diễm Trọng lấy cuốn sổ ghi chép trên kệ sách xuống, mang kính, nghiêm túc viết lại những điểm quan trọng. Chữ viết sạch sẽ xinh đẹp, hơn nữa cả người anh đều tràn ngập hơi thở nghiêm cẩn của học thuật.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Thiếu niên đeo kính gầy yếu ôm cặp sách ngồi trong góc tường, nhìn chị gái đột nhiên xông tới chắn trước mặt mình cùng bốn tên côn đồ tóc vàng bất lương giăng co, trong lòng nhin không được mà lo lắng.

Tuy rằng cậu rất may mắn khi lúc bị tổng tiền có người đứng ra giúp đỡ, nhưng chị gái này cũng thật không bình thường, từ đầu tới cuối vẫn tươi cười vui vẻ, độ cong của khóe miệng chưa từng hạ xuống.

"Ban ngày ban mặt mấy người muốn làm gì hả? Khi dễ một đứa nhỏ, đúng là cặn bã của xã hội, để chị gái dạy dỗ mấy đứa cách làm người!"

Cách phát biểu chính nghĩa cùng ngữ khí này hoàn toàn lỗi thời, nhưng Tống Sanh lại cười đặc biệt vui vẻ, thiếu niên đeo kính chỉ lẳng lặng nhìn chị gái này, trong lòng thầm nghĩ cảnh tượng hiện tại có gì đáng để cao hứng?

Cậu rối rắm muốn mở miệng kêu chị gái yếu đuối này chạy đi, nhưng lo bản thân sẽ bị đánh, trong lòng vừa sợ hãi lại vừa tự trách, cuối cùng chỉ có biết run rẩy cả người.

Chỉ qua vài giây, thiếu niên đeo kính bị sự tình xảy ra trước mặt dọa cho há mắt hốc mồm. Chị gái đầu óc có vấn đề này nhìn qua có vẻ yếu đuối, hơn nữa còn mặc váy và giày cao gót lại có thể đứng mãnh chiến thắng bốn tên thanh niên bất lương kia.

Nghe tiếng kêu rên cũng đánh đắm bên tai, thậm chí là tiếng xương khớp bị bẻ gãy, thiếu niên ôm cặp sách của mình tới phát run, chẳng qua lần này là kích động. Chiều vào mắt cậu, thân ảnh mảnh khảnh kia giông hét đại hiệp chính nghĩa trong tiểu thuyết võ hiệp, người có thể lấy một địch trăm, anh tuấn tấp sáng.

Tống Sanh tháo giày cao gót, từ từ chinh đồn bốn tên thiếu niên lêu lổng kia. Sau khi để bọn họ tắm gội dưới hào quang chính nghĩa của mình, cô gọi điện cho cảnh sát, chuẩn bị đưa bọn họ tới cục ngồi chơi, để bọn họ tiến hành một cuộc cải tạo tư tưởng.

Cả quá trình, nụ cười trên mặt Tống Sanh chưa từng biến mất, cô cười ngây ngô, vũ khí là hai chiếc giày cao gót rơi xuống đất lúc nào cũng không biết.

"Cảm ơn chị."

Một thanh âm từ bên cạnh vang lên, Tống Sanh lúc này mới hoàn hồn, dùng đôi mắt lóe sáng tươi cười đủ làm mù người khác nhìn thiếu niên đeo kính, nói: "Không cần cảm ơn, chẳng qua là vì nhân dân phục vụ mà thôi."

Nhìn vẻ nghi hoặc của thiếu niên, Tống Sanh đương nhiên rõ hiện tại cậu đang nghĩ cái gì, dù sao bác gái khi nãy được cô tìm lại túi xách từ tên cướp thấy cô cười không ngừng cũng bày ra biểu tình không hiểu như vậy.

Tống Sanh nhần nhin, nhưng nhin không được, cô muốn chia sẻ chuyện vui kinh thiên động địa này, cho nên thần thần bí bí nói: "Có phải hiếu kỳ vì sao chị lại vui vậy không?" Dứt lời, cô còn cười hắc hắc hai tiếng.

"A, không cần kể, em phải về nhà rồi, cảm ơn chị." Thiếu niên nghe tiếng cười của cô liền hoảng sợ, nhỏ giọng nói một câu rồi cúi đầu ôm cặp sách ra ngoài.

"Chờ đã, chàng trai, nghe chị gái nói hết đã, chị nói em biết vừa rồi chị được người trong lòng tỏ tình đó..." Hiện tại Tống Sanh rất muốn nói cho mọi người biết bản thân từ con chó độc thân thăng cấp thành chó con đã có chủ.

Bất được thiếu niên nghe mình kể chuyện một hồi, lúc này Tống Sanh phát hiện mặt trời đã xuống núi, vì thế cô mới chịu buông tha cho cậu học sinh đáng thương kia.

Đương nhiên trước kia chia tay, Tống Sanh không quên lôi kéo cậu bé mà nghiêm túc nói: "Vị thành niên đừng yêu đương, cố gắng học tập để hướng về phía trước."

Tóm lại vì cùng Khuất Diễm Trọng xác định quan hệ nam nữ thuần khiết với Khuất Diễm Trọng, đại công cáo thành, Tống Sanh vẫn luôn duy trì tinh thần có thể lên núi đánh hổ ở đây suốt hai ba tiếng, tâm tình như hoa nở rộ tùy lúc có thể bay lên trời.

Có điều, ngay lúc tâm trạng hưng phấn qua đi, cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Không có kinh nghiệm chính là điểm không tốt, Tống Sanh hít một hơi thật sâu, nắm chặt hai tay, tìm một góc trong vườn hoa của khu chung cư mà gọi điện cho Nam Lâu.

"Nam Lâu Nam Lâu, hiện tại mình nên làm gì đây? Lòng mình thật sự rất hoảng, rất khẩn trương."

"Ngoại trừ những lời này cậu còn chuyện nào khác không? Cô có biết mấy lời này lặp đi lặp lại bao nhiêu lần rồi không hả?" Ngữ khí của Nam Lâu cực kỳ không tốt, mặc cho ai cố sức an ủi khai thông tư tưởng, đối phương chỉ biết nói bản thân sợ hãi, cảm thấy tâm thần hoảng loạn. Tiểu gia hỏa Tống Sanh này đa phần nhìn qua trông rất kiên cường, nhưng một khi mềm yếu thì siêu cấp vô dụng.

Nam Lâu hít vào một hơi, nhúu mày nói: "Mình gửi cho cậu mấy tấm ảnh về động tác có thể dùng, cậu cứ theo đó mà làm là được." Dứt lời, cô trực tiếp cúp máy.

Tổng Sanh cất điện thoại, mặc cho giày cao gót bị chính mình phá hủy, cô lén lút về phòng, thấy không kinh động tới Khuất Diễm Trọng ở đối diện mới thở phào nhẹ nhõm. Che mặt lén lút xem tài nguyên quý giá bạn tốt gửi, dùng hết sức học tập, Tổng Sanh tắt màn hình, trong đầu tràn ngập hi vọng sẽ nhẹ nhàng vượt qua đêm đầu tiên.

Cùng lúc đó, Khuất Diễm Trọng tiến hành quét tước vệ sinh lần thứ mười ba, có điều trong lúc làm việc, trong tay anh luôn cầm cuốn sổ tay ghi ba điều quan trọng, có lẽ vì sợ buổi tối sẽ quen mặt, anh không ngừng nhìn chăm chăm mà xem.

Nếu như nói khi Tổng Sanh khản trương sẽ biến bản thân thành khẩu súng thần công thì Khuất Diễm Trọng khi căng thẳng thì âm trầm tới đáng sợ.

Một động một tĩnh, ngược lại vô cùng thú vị.

Tổng Sanh lo lắng tới mức cơm tối cũng không ăn, sau khi đất nước ngênh đón bóng đêm, đáy lòng thầm xướng khúc quốc ca, cô lên tinh thần hăng hái qua phòng đối diện ấn cửa chuông. Ra mở cửa, Khuất Diễm Trọng mặc bộ đồ ở nhà đơn giản, trên mặt còn đeo mắt kính.

Mặt người dạ thú... Không đúng, chẳng lẽ phải nói áo mũ chỉnh tề? Tóm lại, Tổng Sanh cố nén cảm xúc trong lòng, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm Khuất Diễm Trọng.

Giáo sư Khuất như vậy đúng là chọc đúng lòng háo sắc của Tổng Sanh! Xương quai xanh tình xảo... Trời ạ, nếu như con người văn nhả cảm dục này lập tức bị coi bỏ quần áo... Khụ khụ, Tổng Sanh dời mắt đi, xoay người đầm ngực ép bản thân bình tĩnh.

Giáo sư Khuất đứng bất động, lực hấp dẫn với cô đã tới ngưỡng cao nhất. Nếu cô không cầm giữ được, cuộc sống sau này có lẽ sẽ trở nên không hòa hợp.

Nhớ lại bút ký của mình, Khuất Diễm Trọng xoay người, vào phòng nước xả nước cho Tổng Sanh tắm. Theo tư liệu anh tra, lúc này hẳn nên vì nhà gái mà chuẩn bị nước tắm và áo ngủ, sau đó cho nhà gái thời gian thả lỏng mà chuẩn bị tâm lý.

"Nước tắm của cô xong rồi." Thời điểm Khuất Diễm Trọng lên tiếng, Tổng Sanh không còn mặt mũi để nói anh biết cô vừa kỳ cọ hai lần bên nhà, cũng không có dũng khí trực tiếp nói "Không cần tắm, chúng ta lên giường ngay là được", cho nên chỉ đành gật đầu làm theo.

Đứng bên ngoài nhìn cánh cửa đóng lại, Khuất Diễm Trọng qua phòng ngủ, nhìn chăm chăm khăn trải giường màu lam sẫm, do dự một hồi.

Tư liệu nói phải đổi khăn trải giường thành màu sắc sỡ, như vậy sẽ khiến đối phương cảm thấy thả lỏng, ngoài ra nên rải chút hoa lên giường, nhưng vậy sẽ khiến tâm tình sung sướng, uống chút rượu cũng rất thích hợp để điều tiết không khí. Nhưng những thứ này, nhà anh đều không có.

Mở tủ đồ ra, nhìn khăn trải giường màu xanh biển bên trong, lại quay đầu nhìn toàn bộ phòng ngủ, sắc điệu âm trầm đầy áp lực giống hệt bên ngoài. Mấy thứ này nên sớm chuẩn bị mới tốt, nhưng anh lại vì tâm thần không yên mà quên mất chuyện này.

Còn cả bao cao su, trước đây anh căn bản không có ý định sử dụng, trong nhà đương nhiên sẽ không có. Lúc này hẳn nên ra ngoài một chuyến!

Khuất Diễm Trọng đi tới trước cửa phòng tắm, gõ gõ: "Tôi ra ngoài mua chút đồ, cô có cần gì không?"

Đang dùng khăn lông của Khuất Diễm Trọng lau mặt, Tổng Sanh ho khan một tiếng: "Hả? Không cần không cần."

Nghe bên ngoài không còn thanh âm, cô mới lè lưỡi, tiếp tục thưởng thức tư vị trên khăn lông của anh, một bên nhỏ giọng hát quốc ca.

Khuất Diễm Trọng thuận tay mang theo rác ra ngoài, sau đó đi mua khăn trải giường, lại thêm rượu nho, thời điểm dừng trước cửa hàng hoa, nhớ trên tiệc cưới của Du Tự Thần Tổng Sanh nói bị dị ứng với hoa hồng, anh khựng một lát, sau đó duỗi tay mua một bó hoa màu lam nhạt.

Cuối cùng là đi mua đồ quan trọng. Trong tay cầm bó hoa lớn cùng vài món vặt vặt, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt của người đi đường, Khuất Diễm Trọng vào một siêu thị, trực tiếp đối diện với nụ cười chào đón của nhân viên mà hỏi: "Áo mưa để ở đâu?" Thanh âm anh không lớn, không có nửa điểm ngượng ngùng.

Tổng Sanh lưu luyến buông khăn lông của Khuất Diễm Trọng, đột nhiên nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, cô có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy cái tên "Thỏ con nguy hiểm" trên màn hình - cũng là cách xưng hô thân mật với giáo sư Khuất.

"Alo."

"Táo, nho, chuối, bạc hà, còn cả dây tây, thích loại nào?"

Tổng Sanh không rõ nguyên do nhưng vẫn trả lời: "Thích dâu tây nhất, có điều táo và nho ăn cũng không tệ."

"Ừ." Khuất Diễm Trọng tắt máy, cầm áo mưa màu hồng nhạt vị dâu tây. Trên tư liệu có viết phải dò hỏi khẩu vị của nhà gái hẳn là ý này.

Chuẩn bị tính tiền, đi ngang qua khu trái cây, nghĩ nghĩ, anh dừng chân đi vào mua thêm táo và nho. Đi thêm vài bước, anh lại quay đầu, bởi vì bản thân đột nhiên tới chuyện đêm hợp đầu tiên sẽ chảy máu, nếu chảy máu, vậy đương nhiên phải bổ máu. Tuy trong tư liệu không nhắc tới điểm này nhưng

Khuất Diễm Trọng vẫn mua chút long nhãn (1), sau đó qua khu đồ ăn vặt mua thêm nho khô và táo đỏ.

(1) Long nhãn: là phần cùi nhãn tươi được phơi hoặc sấy khô ở nhiệt độ cao mà thành, có tác dụng bổ máu, thúc đẩy sức khỏe tim mạch, chữa mất ngủ, hồi hộp, suy nhược thần kinh, làm tăng cường sức đề kháng cho cơ thể...

Vật và lẩm nhẩm chờ anh mua đồ về nhà, Tống Sanh đã mặc sẵn áo ngủ ngồi trên sofa xem TV. Nghe tiếng mở cửa, cô liền mang dép lê chạy lạch cạch lạch cạch tới: "Wow, sao lại mua nhiều đồ như vậy?"

Khuất Diễm Trọng lấy ra một túi nho khô và táo đỏ đưa cho cô, nói: "Ăn trước cái này, chờ một chút."

Tống Sanh nhảy nhót trở lại ghế sofa, một bên trộm nhìn xem Khuất Diễm Trọng đang làm gì, một bên mở túi bỏ một lần hai mươi mấy quả nho vào miệng. Thói quen ăn uống của cô là thế, hiện tại có lẽ ném chút vị chua sẽ giúp cô giảm bớt cảm giác khát trương phần nào.

Khuất Diễm Trọng vén tay áo, vào bếp rửa nho, sau đó cắt táo thành từng miếng bỏ vào đĩa mang ra cho Tống Sanh. Nhìn đĩa trái cây trước mặt, Tống Sanh mới phát hiện thì ra củ điện thoại vừa rồi là giáo sư Khuất muốn mua trái cây cho cô! Thật là chu đáo!

Thấy anh vào đổi khăn trải giường lại còn rải hoa lên, Tống Sanh chóng cầm ăn nho, tựa lưng vào sofa nhìn Khuất Diễm Trọng dọn dẹp chuẩn bị. Giáo sư Khuất hình rất bận thì phải! Nếu đi so sánh, cô tựa như quá mức nhàn rồi. Vừa lúc cúi người điều chỉnh khăn trải giường, Khuất Diễm Trọng bên kia để lộ vòng eo thon chắc.

Tống Sanh nuốt nước miếng, chợt dạ lấy khăn giấy lau mấy giọt nước trên sofa, cũng không biết là nước từ trái nho hay dấu vết nước miếng bản thân để lại.

Vừa ăn táo đỏ nho khô và trái cây vừa nhìn giáo sư Khuất đi qua đi lại trong phòng, Tống Sanh cảm thấy trái tim mình hỗn loạn, thật muốn đuổi tay ấn anh ngã xuống giường trực tiếp lắm.

Thấy anh nhìn quanh một vòng để lộ biểu tình đã đầy đủ, sau đó lại vào phòng tắm chuẩn bị công tác cuối cùng, tinh thần Tống Sanh lập tức phấn chấn, vội ném trái cây trong tay xuống mà nhảy dựng lên, một tay chống sofa dùng tốc độ 100km/h bỏ nhào vào giường.

Xóc chăn điều chỉnh tư thế, một loạt động tác Tống Sanh chỉ tốn chưa tới năm giây.

Khuất Diễm Trọng tắm xong mặc áo ngủ ra ngoài liền thấy một cô gái thẹn thùng đỏ mặt nằm trên giường, hai mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm mình biểu đạt ý kêu anh mau tới. Cô quả thật đỏ mặt, nhưng theo Khuất Diễm Trọng quan sát đó không phải là quan sát mà là kích động.

"Cũng trễ rồi, đi ngủ sớm một chút." Tống Sanh chính trực nói.

"Không uống rượu sao?" Khuất Diễm Trọng vẫn còn nhớ trước các bước ghi trong tư liệu, hiện tại hẳn nên uống chút rượu hoặc nghe nhạc.

Tống Sanh lắc đầu, hành động này của cô khiến bờ vai trắng nõn và nửa ngực lộ ra. Khuất Diễm Trọng nhìn cô, ngoại trừ uống rượu, bước tiếp theo hẳn là hôn môi.

Khuất Diễm Trọng thông minh hơn người bình thường, điều này có nghĩa anh học mọi thứ đều vô cùng nhanh, tuy trước kia chưa từng có kinh nghiệm, nhưng đối với anh tìm hiểu tư liệu một buổi chuyện hôn môi không phải vấn đề. Hiện tại đối với anh mà nói, vấn đề lớn nhất chính là trái tim của mình lại đột nhiên biến thành quả lắc đồng hồ, dòn dập đập liên hồi.

Đầu gối sụp xuống, Khuất Diễm Trọng chống tay, hai mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn cô, sau đó chậm rãi cúi người.

Tiếng hít thở thanh triệt lập tức trở nên rõ ràng, bị hơi thở của đối phương xâm lấn, Tống Sanh đột nhiên có thứ cảm giác kỳ lạ, nhịp tim không ngừng tăng nhanh, bản thân sắp không xong rồi.

Tống Sanh nhìn hai hàng lông mi run run của Khuất Diễm Trọng, miệng lưỡi trở nên khô khốc, cô cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, nhưng trên thực tế chỉ vài giây, anh đã cúi người ôm lấy cô, sau đó ngậm lấy cánh môi của thiếu nữ.

Có hương vị của trái nho, bởi vì cô vừa ăn chúng, tư vị ngọt lành từ đầu lưỡi truyền thẳng lên não, giờ khắc này Khuất Diễm Trọng mới phát hiện thì ra nho lại ngọt như vậy. Anh không bài xích đồ ngọt, nhưng điều đó không có nghĩa là thích, có điều hiện tại anh dường như sinh ra cảm giác hứng thú với vị ngọt này, chính mình không ngừng dùng đầu lưỡi nhắm nháp thêm hương vị này từ người kia.

Mềm mại, linh hoạt, thật muốn dùng lực cắn một cái, nhưng anh lại sợ cô sẽ đau, nhưng loại xúc cảm này không ngừng quyến rũ anh, cho nên anh ngậm lấy môi dưới, khẽ nghiêng răng.

Hồ hạp Tống Sanh trở nên dòn dập, cảm thấy chính mình là kẻ thua cuộc. Rõ ràng lúc bắt đầu hai người bọn họ đều mới lạ, nhưng giáo sư Khuất quả không hổ là học bá, học cái gì cũng nhanh. Hiện tại cô bị hôn tới cả người mềm nhũn, một chút sức lực cũng không còn, nói chi đến những gì mình định làm sắp tới.

Còn chưa thỏa mãn, Tống Sanh đã thấy Khuất Diễm Trọng buông mình ra ngồi dậy, dùng một tư thế bình thường nhưng đặc biệt để cởi áo ngủ. Cô không thể không tự hỏi, rõ ràng chỉ là hành động vô cùng bình thường, một chút ý cầu dẫn cũng không có, nhưng vì sao cô lại mê mẩn tới hồ đồ như vậy?

Nhưng áo ngủ của Khuất Diễm Trọng vừa cởi được một nửa, hành động liền ngừng lại.

Tổng Sanh mơ hồ nhìn anh, không rõ vì sao anh lại đột nhiên dừng lại, còn mặc áo ngủ trở về, cẩn thận đỡ cô ngồi dậy. Mãi tới khi phát hiện một giọt máu nhỏ trên chăn, cô tựa hồ hiểu hiểu gì đó, đưa tay sờ mũi, quả nhiên một tay dính đầy máu.

A, buổi tối đầu tiên cùng người mình thích lên giường, máu đỏ nhiễm trên giường anh... Lại là máu mũi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nếu đây là phòng của mình, lúc này Tổng Sanh chắc chắn sẽ dùng sức đấm đá trên giường để phát tiết, nhất định không phải về mặt đau lòng nhìn vào bóng đêm hư không không dám phát ra tiếng động.

Trộm quay đầu nhìn giáo sư Khuất bên cạnh, trong màn đêm không thấy rõ hình dáng của anh, chỉ có thể mơ hồ thấy một thân ảnh cách cô không xa, hơi thở thanh khiết. Vốn dĩ được chung chăn gối với người mình thích là điều hạnh phúc, nhưng vốn có thể tiến thêm một bước, cô lại dừng chân vì máu mũi phun trào, thật là thảm.

Khẳng định là gần đây cô ăn quá nhiều đồ nóng, cho nên mới chảy máu mũi, tuyệt đối không vì kích động trước sắc đẹp mà thành như vậy. Nhưng mặc kệ nguyên nhân gì, hiện tại thật quá mất mặt, cho nên thời điểm giáo sư Khuất nghiêm túc giúp mình cầm máu, còn nói cô cứ nghỉ ngơi, gương mặt cô hoàn toàn cứng đờ, không có biện pháp phản bác. Cuối cùng, cô chỉ biết lặng lẽ lệ rơi đầy giường nằm bên cạnh giáo sư Khuất.

Trời biết, cô hoàn toàn không muốn làm Liễu Hạ Huệ (1) ngồi trong lòng vẫn không làm loạn đâu!

(1) Liễu Hạ Huệ (720-621 TCN): tên thật là Triển Cẩm, làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Điển tích: Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Có lần ông ngồi xe ngựa cùng phụ nữ nhưng cả đường dài mắt chỉ nhìn thẳng, không hề liếc ngang liếc nào.

Cô cảm giữ không được!

Tổng Sanh đau đớn hờ hợt trong lòng, nhưng Khuất Diễm Trọng lại không nghe thấy, cô cũng không có gan chớ mở miệng trực tiếp nói thẳng, vì thế chỉ đành ở yên một chỗ che giấu sắc tâm cùng mấy lời tự suy diễn của mình.

Hiện tại, Tổng Sanh tim gan còn cào cào tới ngủ không được, cảm thấy người bên cạnh đã ngủ, trong lòng nói lập tức không nói nên lời ai oán, tay bắt gãi đưa lên gãi gãi cái đầu, giống như con mèo dùng móng vuốt cào xé phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Tiếng động nhỏ bé này trong màn đêm an tĩnh không thể quấy rầy người ngủ say, nhưng Khuất Diễm Trọng chưa ngủ. Anh an tĩnh nằm tại vị trí của mình, nhắm mắt dưỡng thần hoặc nói đúng hơn là đang bình phục nhu cầu sinh lý nào đó, nghe bên cạnh phát ra tiếng động liền mở hai mắt, hỏi: "Không ngủ được?"

Động tác lập tức ngừng lại, Tổng Sanh ngáp ngừng "Ừ" một tiếng.

Không biết tại sao, Khuất Diễm Trọng lại nghe ra cảm giác ủy khuất trong đó. Cô ấy không cao hứng, tại sao chứ? Trong màn đêm, hàng lông mi của anh run rẩy, sau đó thân thể đi trước đầu óc mà từ trên giường ngồi dậy.

Cảm nhận được hành động của anh, Tổng Sanh hít một hơi thật sâu, khẩn trương nhìn anh đang cầm di động xem gì đó mà không phải hướng qua bên cô, thứ ghen trong lập tức tan đi.

Có chút thất vọng, không đúng, là rất thất vọng.

Khuất Diễm Trọng nhìn kết quả tìm kiếm cho câu trả lời tại sao lại không ngủ yên trên màn hình di động, cuối cùng cũng tìm thấy một câu thích hợp nhất. Người đàn ông hỏi nửa đêm bạn gái không ngủ được thì làm sao, sau một chuỗi dài "Làm một phát", "Chơi một trận", Khuất Diễm Trọng nhìn thấy câu trả lời "Đếm cừ cho cô ấy nghe".

Anh buông điện thoại, lần nữa nằm xuống, một câu dư thừa cũng không, chỉ nhìn lên trần nhà, nhàn nhạt mở miệng: "Một con cừ, hai con cừ..."

Tổng Sanh bắt đầu không hiểu đây là chuyện gì, suy nghĩ đầu tiên chính là anh đang đếm cừ để dỗ cô ngủ, gương mặt bỗng nhiên đỏ bừng. Anh ấy rõ ràng chưa làm gì mà, sao mặt cô lại đột nhiên ửng đỏ?

Cách đếm cừ của anh cũng thật kỳ lạ, khoảng cách giữa các con số chuẩn xác như người máy, hơn nữa một chút đuôi sức trong giọng nói cũng không nghe thấy. Thanh âm tốt như vậy không có lấy một chút tác dụng thôi miên với Tổng Sanh, ngược lại càng khiến cô cảm giữ không được.

Giáo sư Khuất này, mà quý yêu tinh cũng bị cách đếm cừu của anh làm cho chảy nước miếng..

Tổng Sanh mở miệng cắn góc chăn, run run rẩy rẩy vuốt tay sờ soạng, sau đó ấn lên ngực Khuất Diễn Trọng một phen. Cô hẳn là cử động để biểu đạt ý nguyện của mình, nhưng sau khi bắt lấy cô liền cảm thấy lúng túng, nơi đó rắn chắc, còn dính chút mồ hôi.

Thanh âm đếm cừu của Khuất Diễn Trọng đột nhiên im bật.

"Muốn?" Anh nghiêng đầu bình thản dò hỏi.

Đôi mắt trong đêm đen của Tổng Sanh phát sáng, cô lập tức đáp: "Lâm trận đừng bước bỏ dờ giữa chừng không phải phong cách của em, phải làm cái gì thì làm cái đó." Những lời này bình thường cô sẽ nói vô cùng khí thế, nhưng lúc này thanh âm của cô lại không ngừng run rẩy.

Cô đang sợ. Khuất Diễn Trọng bỗng nhiên cảm thấy như vậy. Cánh tay lớn mặt đặt trên ngực anh kỳ thật vẫn luôn run run, xúc cảm mềm mại xuyên qua áo ngủ truyền tới, vất vả lắm mới có thể để tìm đập thỉnh thoảng như trống ngoài chiến trường.

Tổng Sanh không nhớ rõ mọi chuyện bắt đầu như thế nào, cô chỉ biết sau câu nói vừa rồi cô trấn định bản thân, ép chính mình không được run rẩy, nhưng cô lại có không có cách rút tay trở về. Tim đập mỗi lúc một nhanh, giống như có thể bay ra ngoài bất cứ lúc nào.

Bàn tay lạnh lẽo của Khuất Diễn Trọng bỗng nhiên đè lên tay cô, sau đó sột soạt mấy tiếng, áo ngủ từ từ được cởi ra. Sau đó, anh cúi người lại gần cô.

Khi này vì chảy máu mũi cô đã mặc áo ngủ vào, hiện tại, những ngón tay thon dài mang theo lạnh lẽo tự mình tháo từng nút thắt, nhu thuận cởi bỏ quần áo trên thân thể cô. Thỉnh thoảng đụng tới da thịt, nơi đó sẽ lập tức nổi da gà. Trên tay anh như mang theo dòng điện, mỗi lần tiếp xúc thân mật luôn khiến cô phải run lên.

Nổi da gà sau khi qua đi, cảm giác nóng rất ập tới, Tổng Sanh cảm thấy chính mình dường như biến thành màu đỏ, cũng may lúc này căn phòng tối đen không thể nhìn thấy.

Nhưng bởi vì không nhìn rõ đối phương, mỗi tiếp xúc tứ chi đều trở nên miễn cưỡng. Loại cảm giác này thật lạ, nhưng lại khiến người ta say mê. Tổng Sanh cảm nhận từng động tác của anh, cảm thấy bàn tay anh như con rắn linh hoạt bám vào thân thể của cô, tìm kiếm những chỗ miễn cưỡng trên người.

Khuất Diễn Trọng nghiêm túc tìm kiếm, anh không muốn làm cô cảm thấy sợ hãi, chỉ là bản thân không có kinh nghiệm, anh chỉ đành dựa theo tư liệu mình tổng kết mà làm theo. Anh muốn giúp cô thả lỏng, đừng run rẩy như vậy, nhưng lúc này anh lại không biết phải an ủi ra sao, chỉ duy trì trầm mặc vui đầu làm chuyện của mình.

Thân là bác sĩ, anh đã nhìn qua không ít cơ thể con người, nam nữ già trẻ đều có, thân thể lỏng lẻo trong mắt của anh chẳng qua chỉ là chút cơ bắp, một tổ chức mỡ và xương khớp tạo thành mà thôi, không có ý nghĩa gì cả, nhưng giờ phút này, anh lại dùng tay đo đạc thân thể người phụ nữ nằm bên dưới, cũng làm chính bản thân mình sống lại.

Lần này không dùng dao phẫu thuật xẹt qua những thân thể đó, không phải bệnh nhân của anh, cũng không phải những tư liệu lạnh như băng về kiến thức trong đầu, thân thể này mềm ấm mang theo hương thơm khiến anh muốn có được, anh tựa hồ có thể cảm nhận được mạch máu đang lưu động dưới lớp da, rất nhanh, giống một con suối, cuối cùng đi vào cái nơi đang đập thỉnh thoảng kia.

Khuất Diễn Trọng mạch lạc vuốt ve tới ngực Tổng Sanh, theo hướng dẫn của tư liệu, da thịt hai người dần kề sát. Người con gái mềm mại bên dưới thật khiến người ta lưu luyến. Nghe tiếng hô hấp khó khăn của cô, Khuất Diễn Trọng dựa vào người cô, đem gương mặt dán vào nơi mềm mại an tĩnh, trong chốc lát phát ra tiếng tim đập thùng thùng.

Tổng Sanh không nhận ra chính mình đang khóc, đây không phải khó chịu, cũng không nói rõ là vì cái gì, thời điểm mơ mơ màng màng cô phát hiện khoe mắt đã tràn nước. Thân thể rất nóng, cô như bị lửa nướng chín, ngọn lửa không một lần thiếu rụi cô, chỉ dần dần liếm láp da thịt. Mồ hôi và nước mắt, nguyên nhân xuất hiện cơ hồ đều giống nhau.

Cô biến thành con thuyền nhỏ bị nước biển bao quanh, diện tích rộng lớn của mặt biển khiến cô không có cách nào bình tĩnh nhìn xem dưới đáy rốt cuộc có cái gì, nhưng chính cô có thể nhận ra mưa gió sắp tới. Gió lên, thuyền nhỏ bị gió xô tới rung động, tấm ván gỗ làm thân thuyền phát ra tiếng kêu kẹt. Sóng gió vẫn không nhanh không chậm, chậm rãi đánh tới thuyền nhỏ, bọt sóng thỉnh thoảng đưa cô tới đầu gió, rồi lại khiến cô rơi xuống.

Đau đớn hoàn toàn bị sự thân mật vui lấp, còn lại chỉ có thanh âm bọt sóng vỗ nhẹ vào thân thuyền. Biển rộng không bao giờ bình tĩnh, sóng lần lượt thay phiên, run rẩy hôn lên thuyền nhỏ, rửa sạch thân thuyền, rồi lại mãnh liệt tới mức khiến thuyền bị đánh nghiêng, cuối cùng lại hóa thành ôn nhu phát qua.

Thời điểm hoàn hồn Tổng Sanh phát hiện bản thân khóc ngày càng lớn hơn, chỉ là trong thanh âm ngoại trừ tiếng khóc còn có chút ý vị khác. Cô nói không nên lời, chỉ cảm nhận người đàn ông bên trên sóng gió đưa đẩy liên tục, một tay không ngừng lau nước mắt cho cô. Anh cũng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rĩ, thanh âm khàn khàn đặc biệt mê người.

Anh cũng sẽ phát ra thanh âm này, động tác cũng trở nên dồn dập lỗ mãng, anh ôm cô thật chặt, tư thế thân mật khăng khít khiến người mê say.

Cô chìm vào giấc mộng, trong mộng là một thân thể đang không ngừng quấn quýt với mình, người đàn ông đó dùng thân thể để nói cho cô biết, anh cần cô.

Bọn họ đều quên hết thời gian, khái niệm đồng hồ lúc này dần trở nên mơ hồ, ngay tại thời điểm sóng to gió lớn mà ngừng lại, chỉ một cái động nhẹ nhàng,

hoặc chỉ là một ánh mắt cũng đủ khiến một trận gió lốc khác cuộn cuộn ập tới.

Bọn họ trải qua vô vàn khó khăn, cuối cùng cũng dung hòa vào thân thể của đối phương, trọn vẹn trở thành một khối, hô hấp và thanh âm mang theo tươi đẹp lâu dài, so với bất cứ bài hát nào cũng êm tai hơn.

Trên thế giới vì sao có nhiều người dùng thân thể này lẫn lộn trong hồng trần như vậy? Nhất định là vì có được thân thể mới có thể đem người kia dung hòa vào lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Thời điểm Khuất Diễn Trọng bị chuông đồng hồ báo thức, ngoài cửa trời đã sáng trưng.

Ánh sáng mờ lung xuyên qua bức màn chiếu vào khiến toàn bộ căn phòng nhiễm một tầng nhu hòa. Thời gian không tính là trễ, chỉ mới 7:30, nhưng so với thói quen tỉnh giấc lúc 6:30 của anh thì lúc này bị coi là muộn.

Bị chuông đồng hồ báo thức đánh thức với anh mà nói là chuyện hiếm thấy, mà một giấc ngủ không mộng mị như vậy cũng là sự kiện khó gặp.

Anh hay gặp ác mộng, nửa đêm thường tỉnh lại một hai lần, sau đó không thể quay về giấc, cứ như vậy an an tĩnh tĩnh nằm trên giường chờ tới trời sáng. Anh có thói quen dậy lúc 5 hoặc 6 giờ, cho dù cả đêm trằn trọc khó ngủ.

Tình hình hiện tại coi như là tốt, còn tốt hơn một đêm không ngủ, cả buổi tối an vị ngồi ở mép giường, chỉ có thể mượn thuốc ngủ để đi vào giấc.

Thanh niên thời đại này chưa tới 12h sẽ không đi ngủ, nhưng cuộc sống của Khuất Diễn Trọng hai mươi chín tuổi lại không chút thú vị, buổi tối 9h không hơn không kém anh sẽ lên giường. Anh ngủ cứ như một khối thi thể, rất nhiều thời điểm không tiếng không động không nhúc nhích, dù là trước hay lúc trong lúc ngủ, tay chân vẫn quy quy củ củ.

Sáng nay với anh mà nói không phải buổi sáng bình thường giống quá khứ, bởi vì khó có được một giấc sâu như vậy, anh cảm thấy trước ngực có thứ gì đó nặng trĩu đè lên. Chậm rãi nhắc chân, anh liền thấy cặp chân trắng nõn, một đá vào ngực, một cọ trên ngực anh.

Hai chân không lớn không nhỏ, đầu móng hồng nhạt hợp với cổ chân thon gầy, tối hôm qua còn... Nghĩ tới đây, Khuất Diễn Trọng xóc hết chân lên, bắt lấy hai chân mình đang thấy, nhưng lúc này, chủ nhân của chúng vẫn đang ngủ say.

Tư thế ngủ của Tống Sanh rất xấu, ít nhất là Khuất Diễn Trọng chưa từng lẫn lộn như vậy. Trong giấc ngủ, cô mơ mơ màng màng cái gì cũng không biết, chỉ ghé vào vai anh nức nở, đáng thương hề hề. Anh ôm lấy cô, kiểm tra xem cô có bị thương hay không rồi nhét cô lại vào chăn. Cô cái gì cũng không biết, vừa tới giường liền ngủ càng sâu.

Hiện tại hai chân Tống Sanh ở trên người anh, hai tay hai chân bày ra chữ đại.

Chăn bị cô kéo ra phân nửa, lộ ra bả vai và nửa bầu ngực tròn tròn, lúc này cô hấp của cô đều đều, bên trên còn lưu giữ lại dấu vết hôm qua, rất nhiều.

Nhìn vào, tựa hồ cô cần bôi thuốc.

Trong lúc suy nghĩ, Khuất Diễn Trọng vốn luôn không có cảm xúc phát hiện thân thể mình biến hóa. Có lẽ vì nếm được hương vị này, cái cảm giác thường lui tới chỉ cần tĩnh tâm thì giải quyết được nhưng hiện tại lại không chịu biến mất, anh nhìn chăm chăm Tống Sanh đang bất tỉnh nhân sự, trái tim như có ngọn lửa thiêu đốt.

Không quản nhiều nữa, Khuất Diễn Trọng nhẹ nhàng ôm Tống Sanh về vị trí, để cô nằm dang hoàng lên gối. Bị ôm xoay vị trí, Tống Sanh vẫn không tỉnh, mơ mơ màng màng mở miệng chép chép, đầu hướng về phía anh, qua một lúc cả người lại biến thành tư thế con tôm nằm trên cháo, đầu tựa lên eo người đàn ông, toàn thân chui vào chăn.

Khuất Diễn Trọng xuống giường, kéo chăn che nửa thân thể cho cô gái, lại đứng ở mép giường nhìn hồi lâu, sau đó xoay người chạy bộ. Nhưng chờ anh chạy bộ, làm bữa sáng xong, tới 8h sáng, Tống Sanh vẫn chưa tỉnh dậy, do dự gọi mấy tiếng, cô lại rụt người vào trong chăn.

Khuất Diễn Trọng không gọi cô, đi tới ngồi cạnh cửa sổ đọc sách, chỉ là thay mấy quyển cũng đọc không vào. Trong quá khứ, vào cuối tuần, nếu không ở nhà đọc sách thì anh tới cô nhi viện, hoặc là lái xe tùy tiện tới nơi nào đó. Nhưng có Tống Sanh, anh không muốn ra ngoài, nhưng hiện tại anh cũng không đọc sách, thỉnh thoảng đứng dậy qua xem cô đã tỉnh chưa, dựng lỗ tai nghe động tĩnh bên đó, cuốn sách trong tay không khác gì tờ giấy trắng.

Tống Sanh mà đã ngủ thì trời có sập cô cũng không biết, hơn nữa tối qua lẫn lộn muộn như vậy, xác thật cô ngủ tới hơn 11h mất mới mơ màng chớp chớp, còn không biết mình đang ở đâu, chỉ cái quay đầu vô tình cả người liền cứng lại.

Eo đau, cơ đùi bắp thịt đau, cánh tay cũng đau. Tới qua dùng sức quá nhiều, lại quá khẩn trương, hiện tại mệt mỏi như chạy marathon mấy ngàn mét và ném mấy chục quả tạ. Nhưng đau là đau, trong lòng vẫn rạo rức như rót mồi cần mẫn vào.

Bên cô vừa có động tĩnh Khuất Diễm Trọng liền nghe thấy, anh dứt khoát buông cuốn sách xuống, đi tới.

"Tĩnh rồi?"

Nghe được thanh âm của anh, cả người Tống Sanh theo bản năng mà mềm nhũn, bên tai lại truyền tới tiếng thở khàn đặc của anh tới qua, gương mặt lập tức ửng đỏ. Cái đó... Ký ức tới quá vẫn còn mới mẻ làm người ta không ngưng ngưng không được. Tiếng khóc còn cái ôm kia là của ai chứ? Cái người nổi sắc tâm muốn chủ động câu dẫn đàn ông kết quả hiện tại đau nhức khắp người là ai chứ?... Là cô.

Tống Sanh không đáp, chỉ dám để lộ đôi mắt nhìn anh, ánh mắt kia thanh khiết như hồ nước, tựa hồ cả đời này cô chỉ có thể một mặt này để đối diện với Khuất Diễm Trọng. Từ khi còn đi nhà trẻ, cô đã bị người ta nói giống con trai, tay không đoạt dao với bọn xấu, còn được Nam Lâu tặng danh hiệu nữ anh hùng, hiện tại toàn bộ sức lực đó đều bị cái nhìn nhẹ nhàng của Khuất Diễm Trọng tiêu trừ.

Thấy cô nhìn mình, Khuất Diễm Trọng cũng không biết thế nào, trái tim như mềm xuống, chỉ là gương mặt vẫn không có biểu cảm, nhìn qua có chút lạnh nhạt.

Anh lên tiếng dò hỏi: "Phía dưới đau sao?" Nếu còn đau thì cứ nói, anh có thể đi mua thuốc thoa.

Tống Sanh nghe vậy liền ngưng ngưng, kéo chân dứt khoát biến mình thành cái bánh bao cuộn, lăn qua lộn lại trên giường.

Nhìn cô bỗng trở nên kích động, Khuất Diễm Trọng càng không thể lý giải cô vì sao lại như thế. Anh lẳng lặng nhìn cô trải phai lộn một vòng, lần này dường như không chú ý, chân không theo người trở về, một cô gái trần truồng như cô trực tiếp lăn tới mép giường, sau đó bị Khuất Diễm Trọng đỡ lấy.

"Nếu đau thì nói, có thể thoa thuốc." Đúng lúc Khuất Diễm Trọng đỡ được cô, vẫn cứ bình bình đạm đạm nói.

"Em... Là đang xấu hổ..."

"Ừ, nếu đau thì nói, có thể thoa thuốc."

"Lúc này không phải anh nên làm chuyện khác sao?"

Tống Sanh vừa dứt lời, Khuất Diễm Trọng liền suy tư, sau khi kéo chăn che cho cô gái rồi đứng dậy rời giường, nói: "Xin lỗi, chờ tôi một lát." Nói xong liền rời đi.

Tống Sanh mơ hồ nhìn anh ngồi xuống bàn máy tính, trong đầu thầm đoán lúc này anh hẳn tìm tòi gì đó. Trời ơi, lúc này không phải nên làm gì đó rõ ràng sao? Chẳng lẽ không phải nhìn thân hình tròn bóng của mình, hứng thú lập tức nổi lên muốn đại chiến ba trăm hiệp?

Sau đó cô sẽ dùng hai mắt nhắm lệ mông lung nói đau, anh liền dừng lại, cố gắng kiềm nén, rồi cô sẽ dùng tay giúp anh, sau đó ánh mắt hai người lại giằng co, lửa tình cuối cùng cũng bùng phát.

Tống Sanh ôm chặt tự mình sắp xếp tình tiết, Khuất Diễm Trọng đã trở về, anh đại khái đã tìm được đáp án, đó chính là hiện tại nên có một nụ hôn đầu ngày.

Vì thế, anh quỳ một gối trên giường, nhẹ nhàng hôn lên trán Tống Sanh: "Buổi sáng tốt lành."

Tống Sanh lập tức quên hết suy tính trong lòng, gương mặt liền lộ vẻ ngưng ngưng như đóa hoa, cười ngây ngô đáp lại: "Buổi sáng tốt lành."

Cứ mơ màng như vậy, cô bay xuống mặc quần áo rửa, cuối cùng chạy tới trước bàn ăn. Ngửi được mùi cháo, Tống Sanh mới phát hiện đêm qua vì kích động nên chưa kịp ăn cơm chiều, hơn nữa còn vận động lâu như thế, cái bụng lập tức kêu gào.

Trên bàn cơm, Khuất Diễm Trọng ngồi đối diện Tống Sanh. Món ăn hôm nay có cháo táo đỏ đậu đỏ, gạo nấu đến nát nhừ, không khô không không nhão, vừa và miệng vị thơm ngọt của táo đỏ và đậu đỏ lan tràn.

Trong nháy mắt Tống Sanh vô cùng cảm động, bởi vì cô không giỏi nấu ăn, cho nên trong mơ cô luôn hi vọng tìm được một người đàn ông đảm đang, cuối cùng giấc mơ cũng thành hiện thực.

Không hổ là giáo sư Khuất cái gì cũng biết, không biết thì khiêm tốn đi tra, ngay cả nấu ăn cũng tuyệt vời như vậy. Vì vậy cô không hề giữ ý tứ mà uống hết ba chén, Khuất Diễm Trọng không ngừng nhìn bụng cô, cuối cùng thật sự nhịn không được mà mở miệng: "Đột nhiên ăn nhiều không tốt cho dạ dày."

"A, vậy em không ăn nữa." Tống Sanh nghe lời buông chén, bên miệng có một vòng hồng, nụ cười sáng lạn để lộ nướu đồng tiền thật sâu. Cô gái mặc áo thun đơn giản nhìn rất giống nữ sinh mới ra trường không bao lâu, cả người đều toát ra hơi thở của thanh xuân, so với Khuất Diễm Trọng lạnh nhạt ừ đột nhiên được mọi người đón nhận hơn.

Không muốn cô cảm thấy xấu hổ mà cô ý giảm tốc độ ăn cơm, Khuất Diễm Trọng cũng buông chén xuống, đưa cho cô tờ khăn giấy. Tống Sanh nhận lấy, lau miệng xong liền định đứng dậy giúp đỡ dọn dẹp thì bị Khuất Diễm Trọng ngăn cản.

"Tôi làm, em nghỉ ngơi đi."

Giáo sư Khuất uy vũ hùng tráng nói một không hai khí thế bức người ~ Tổng Sanh liền cười đi tới sofa, xuyên qua tấm kính pha lê nhìn bóng dáng Khuất Diễn Trọng trong bếp.

Người đàn ông nghe nói khó tiếp cận này chỉ riêng với cô mới đặc biệt như thế, cô cơ hồ quên mất anh có thói ở sạch, bởi vì thời gian ở cùng nhau, anh một chút cũng không có ý ghét bỏ hay bài xích. Trong mắt của cô, thói ở sạch của anh căn bản không nghiêm trọng như vậy, cùng lắm chỉ là ở nhà thường xuyên quét tước vệ sinh.

Chỉ có cô khác biệt, chỉ có cô anh mới có thể chịu đựng, chỉ cần nghĩ như vậy, Tổng Sanh liền cảm thấy chính mình là người hạnh phúc nhất thế giới, trong lòng mừng rỡ tới hận không thể để mọi người biết điểm này.

Cô không muốn về nhà, muốn ăn vặt ở đây, cho dù cách trang trí bên này lạnh băng không chút ấm áp, nhưng ở đây có người đàn ông kia, cô một chút cũng không muốn rời bỏ. Thăm nghĩ xem nên chọn ngày nào dọn đồ qua đây, Tổng Sanh đột nhiên phát hiện bản thân ngày càng coi mình không phải người ngoài.

Rất bình thường, giáo sư Khuất đã dung túng cô thành ra như vậy. Cô là người được tất nhiên tiến một thước, phát hiện đối phương lui bước liền lập tức đuổi theo, giáo sư Khuất tuy nhìn có chút lãnh đạm nhưng kỳ thật rất dễ nói chuyện, cái tật "bắt nạt kẻ yếu" của cô không phải phát tác.

Càng quan trọng hơn là nếu ở chung, hàng đêm hai người không phải sẽ cùng trải qua mộng đẹp sao? Ha ha... Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua mấy câu "Từ đây vua không còn lên triều sớm, Trướng phù dung ẩm trái qua đêm xuân" (1).

(1) Từ đây vui không còn lên triều sớm, trướng phù dung ẩm trái qua đêm xuân: Trích trong bài Trường ca hận của Bạch Cư Dị

"Giáo sư Khuất, em có thể gọi anh là Diễn Trọng không?"

"Có thể."

"Vậy còn tên thân mật?"

"Có thể."

"Tên thân mật cũng có thể sao? Thỏ con nguy hiểm, thỏ con, mạnh mẽ gì đó nghe thân thiết hơn nhiều."

Lúc này, Khuất Diễn Trọng cuối cùng cũng quay đầu nhìn cô, mà cô đang chống cằm dựa trên sofa dùng ánh mắt sáng quắc nhìn anh. Khuất Diễn Trọng quay đầu tiếp tục công việc, thanh âm trầm ổn: "Có thể."

"Vậy em kêu nhé! Mạnh Mạnh!"

Qua một lúc lâu Khuất Diễn Trọng mới "Ừ" một tiếng. Vừa nghe anh đồng ý, Tổng Sanh lập tức cười ha ha ngã ra sau, ngồi bất chéo chân, đầu cứ đảo qua đảo lại. Sau đó cô ngồi thẳng dậy, gọi to: "Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh."

Bên kia Khuất Diễn Trọng vẫn trầm ổn đáp lời, nghe không ra khác thường nào hết. Nhưng với Tổng Sanh, khi nghe một tiếng "Ừ" của anh, cả người lập tức cảm thấy không thích hợp, chính là cái no âm tư dâm dục cũng..

Cô đứng dậy đi vào bếp, ngo ngoe rục rịch hồi lâu, cuối cùng cũng nhịn không được mà tiến lên ôm chặt eo của Khuất Diễn Trọng, cách áo sơ mi sờ soạng cái bụng của anh: "Ừm, Mạnh Mạnh, chúng ta giao lưu chút tình cảm đi..."

Dọn dẹp xong cái chén cuối cùng, Khuất Diễn Trọng mới cuối đầu nhìn cánh tay đang làm loạn của cô gái: "Giao lưu thế nào?"

"Giống tôi qua là được." Chuyện gì lần đầu cũng sẽ cảm thấy thẹn thùng, nhưng nhiều rồi sẽ thành thói quen. Tổng Sanh dứt khoát nhảy lên ôm lấy cổ anh, hai chân cũng bắt qua người anh, "Làm không làm không?"

Khuất Diễn Trọng xoa xoa bàn tay, hai mắt tối sầm, sâu không thấy đáy.

Tổng Sanh đứng phía sau đương nhiên không thấy vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh dùng ngữ khí không nặn không nhạt như trước trả lời: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Người này là ai?

"Tổng Sanh, em phát hỏa."

Tổng Sanh vừa vào văn phòng liền nghe một câu này của Phương Tĩnh, miếng bánh bao trong miệng thiếu chút đã nghẹn lại. Trong đầu lập tức nghĩ tới giáo sư Khuất, không lẽ hôm qua mới ngủ với giáo sư Khuất, hôm nay liền bị phát hiện sao?

Phương Tĩnh không biết cô suy nghĩ cái gì, chỉ chỉ màn hình máy tính trước mắt, trêu đùa: "Mỗi ngày rời giường đều thấy chuyện tốt em lại, lần này còn bị quay lại."

A, thì ra không phải chuyện với giáo sư Khuất. Tổng Sanh há miệng nhét miếng bánh vào trong, sau đó đi tới cạnh Phương Tĩnh xem. Đó là một video được đăng trên mạng hôm qua, lướt xem và bình luận đều rất cao. Lại coi nội dung, Tổng Sanh vừa thấy liền nghĩ tới chuyện xảy ra lúc cô ra ngoài mua đồ hôm qua.

Trong video là một người phụ nữ trung niên đang đi trên đường, phía sau có kẻ đột nhiên xông tới giật túi bà ấy, bên cạnh còn có người lái motor tiếp ứng. Đây là vụ cướp rất bình thường, người đi đường những lúc thiếu cảnh giác, đặc biệt là nữ, thường sẽ trở thành mục tiêu của những kẻ này.

Người phụ nữ trung niên phản ứng rất nhanh, sống chết giữ cái túi không buông, nhưng bị tên đàn ông kia đánh mấy cái liền bỏ cuộc. Mắt thấy tên cướp ngang nhiên lên xe mà đi, lúc này một thân ảnh mạnh mẽ vọt tới, trong tay cầm gậy gỗ đánh lên xe, sau đó xe máy quay cuồng mấy cái, hai tên bên trên bị quăng ngã thật xa, không thể nhúc nhích.

Người lao tới chính là Tổng Sanh, khi đó bắt gặp chuyện này, đồ trên tay cô đều vứt hết, vừa lúc bên cạnh trên lan can có côn sát bị hư, cô liền rút ra xông tới, nhắm chuẩn thời cơ mà ra tay. Hai tên cướp kia đúng là xui xẻo, khi ấy phải đưa vào bệnh viện liền.

Những người quen biết cô như Nam Lâu và Phương Tĩnh đều biết, cô thích quán mấy việc này, cách hai ngày lại có một chuyện, từ cướp bóc lừa bán trẻ con tới mấy tên ăn trộm ở nơi công cộng, cô không có cách nào làm như không thấy. Tổng Sanh là người thần kỳ, Phương Tĩnh từng nói như vậy. Phương Tĩnh cao quý lạnh lùng ít bạn, có thể nhanh chóng thân với Tổng Sanh, ngoại trừ tính cách rộng rãi của cô, nguyên nhân chính chính là thuộc tính thần kỳ này.

Người không có năng lực sẽ lựa chọn chỉ lo cho thân mình!

"Em cứ phát hỏa như vậy, nói không chừng sẽ có người muốn tới đưa cò thưởng, có muốn phát biểu cảm nghĩ gì không?" Phương Tĩnh trêu.

"Đầu tiên em xin cảm ơn cảm ơn người nhà của mình, là bọn họ..."

Thấy Tổng Sanh thật đúng là nghiêm trang phát biểu cảm nghĩ, Phương Tĩnh liền bật cười, bắt lấy vai cô: "Nói em béo em thật cho mình bị sưng à? Chị nói này, video cứ đề như thế thật sự không sao chứ?"

"Không sao, người quay đứng khá xa, hình ảnh cũng không rõ, không phải người quen hẳn sẽ không phát hiện. Nếu thật sự lộ mặt, không cần em lên tiếng, em họ nhà em sẽ tự động ra tay, không phải nó ở cục an toàn quần mấy cái này sao?" Tổng Sanh bày vẻ mặt không quan tâm mà xua tay, việc này đối với cô không có gì quan trọng, so với chuyện làm thế nào để dọn đồ vào nhà giáo sư Khuất, sau đó chính thức cùng anh sống chung không đáng là gì.

"Sao lại đột nhiên cười xuân tâm nhộn nhạo như vậy?" Vừa rồi Phương Tĩnh còn cảm thán Tổng Sanh thật quyền thế giống trong tiểu thuyết, nhưng nhìn nha đầu này nhìn chằm chằm vào hư không không biết đang suy nghĩ cái gì, bộ dáng cười chảy nước miếng khiến cô nhìn không được mà hơi.

Tổng Sanh ho khan hai tiếng, có tật giật mình nhìn ra cửa, sau đó thần thần bí bí kề sát tai Phương Tĩnh, nói: "Chị Phương Tĩnh, hôm qua em ngủ với giáo sư Khuất, thật sự là cái chuyện ngủ chung đấy" Chuyện này tuy muốn tự gạt chỉ có chính mình biết, nhưng cô lại nhìn không được muốn chia sẻ với mọi người, thật đáng buồn.

Nói tới đây, Tổng Sanh lại bổ sung một câu: "Ngủ không chỉ một lần."

"Ngủ nằm mơ hả?" Phương Tĩnh nhún vai, cầm con chuột tắt trang web, bày ra biểu tình không tin Tổng Sanh, "Em mà muốn ngủ với giáo sư Khuất thì ít nhất phải mấy năm sau, người có thể khiến giáo sư Khuất cao lãnh dễ dàng cùng đi ngủ chính là thiên đại kỳ văn đấy, lúc chị còn học ở trường y, các nữ sinh đều cảm thấy giáo sư Khuất thuộc hệ cấm dục, tuyệt đối là xử nam vạn năm, nhìn thói ở sạch nghiêm trọng như vậy của, chuyện có thể làm thầy ấy cương cứng thật đáng nghi ngờ."

"Ừ, rất cứng, đặc biệt cứng đấy."

Phương Tĩnh quay đầu nhìn cô, từ trên xuống dưới quan sát một lần: "Em có mộng xuân hả? Nhộn nhạo như vậy."

Thấy Phương Tĩnh vẫn không tin, Tổng Sanh lộ vẻ không vui, lập tức kéo vạt áo, để lộ hai dấu hôn bên trong: "Đây, thật sự đã ngủ chung, hôm qua cả ngày em đều ở nhà anh ấy, anh ấy còn nấu cơm cho em ăn."

Phương Tĩnh cả buổi không nói chuyện, qua một lúc lâu đột nhiên nhảy lên, cái ly trên bàn cũng bị cô đánh nghiêng, dùng vẻ mặt "không thể lý giải xã hội này" nhìn cô gái trước mặt, nắm chặt hai tay, kích động tới hết lên.

"Trời ạ, trời ạ, thật sao, giáo sư Khuất chịu ngủ với em? Là giáo sư Khuất kia đúng không? Là giáo sư Khuất khó gần nhất trên đời đó hả? Tổng Sanh, vận em đúng là đậm cút chó, kẻ sĩ ba ngày không gặp em đã đẹp xong một ngọn núi lớn, em không phải hạ thuốc thầy ấy đấy chứ?"

Tổng Sanh nhìn về hoảng loạn tới sắp ngất đi của Phương Tĩnh, ý cười trên mặt càng thêm chói mắt: "Em là dùng mị lực của mình để thu phục Mạnh Mạnh nhà em..."

Phương Tĩnh lập tức ngừng lại bộ dáng của mình, sắc mặt quái dị nhìn cô: "Em gọi giáo sư là Mạnh Mạnh, giáo sư Khuất nhà em có biết không?"

"Biết chứ, anh ấy đồng ý rồi." Tổng Sanh hất tóc. Nói tới Khuất Diễm Trọng, cả người cô giống như phát quang.

Phương Tĩnh quả thật bị ánh sáng trên người cô làm mù mắt, hai tay che ngực mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cái thế giới vô tình này không bao giờ tốt lên được."

"Ha ha ha..."

"Mau kể chị nghe, lúc nào thì cùng giáo sư Khuất làm chuyện đó, có phải thầy ấy vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng rồi nói "Muốn thì tự mình động" đúng không?"

"Chị Phương Tĩnh, chị có phải xem quá nhiều ngôn tình rồi không?"

"Em thì biết cái gì, chị đây là tò mò thôi, nói thật, chị không thể tưởng tượng bộ dáng của giáo sư Khuất khi ở trên giường, thầy ấy hẳn là không cởi quần áo, ăn mặc vẫn chỉnh tề đúng không? Thầy ấy có lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, rốt cuộc có nói cái câu rất bản hay không... Tổng Sanh, mau nói đi!"

Tổng Sanh ngượng ngùng tới sắc mặt ửng hồng, cúi đầu kể chuyện. Hai người ghé vào nhau sột sột soạt soạt, thỉnh thoảng còn cười ra tiếng. Đúng lúc này, Tổng Ly Nguyên đang ở ngoài cửa, thấy em gái và bạn cùng thuê phòng đang thảo luận gì đó, vẻ mặt nghiêm túc liền lộ chút biểu tình tò mò.

"Tổng Sanh, Phương Tĩnh, hai người làm gì vậy hả, đi làm thì lo nghiêm túc làm việc đi."

Tổng Sanh quay đầu lại, mỉm cười: "Vâng đội trưởng, em đi làm việc ngay."

Tổng Ly Nguyên cảm thấy bị em gái vùi lấp che mờ, đến tận cùng là chuyện thế nào, anh cảm thấy em gái mình như sáng lên, cả người tràn ngập ánh sáng hạnh phúc hòa bình của thế giới. Em gái xảy ra chuyện gì mà anh không biết sao?

Tổng Ly Nguyên nhìn theo Tổng Sanh chạy ra ngoài, lại nhìn Phương Tĩnh: "Em ấy làm sao vậy?"

Nhìn gương mặt nghiêm túc của người đàn ông, Phương Tĩnh đột nhiên nảy ra ý xấu, cô cười cười, chậm chạp đáp: "Đương nhiên là đang yêu." Dứt lời cô liền ngậm miệng, mặc kệ Tổng Ly Nguyên có nhìn chăm chăm thế nào cũng không nói.

Bên này Tổng Ly Nguyên thập phần rối rắm vì không biết em gái nhà mình bị tên đàn ông nào lừa gạt, một nhân vật khác vừa đang rảnh rồi ngồi xem video, chính là video Tổng Sanh bắt bình anh dừng xông lên.

Khuất Diễm Trọng được bệnh viện ra giá cao mời về, là miếng chiêu bài không dễ dàng ra tay. Ca phẫu thuật để anh tự mình làm không nhiều lắm, hơn nữa vì quan hệ với phía cậu, viện trưởng bệnh viện coi anh như Bồ Tát sống, cho nên phần lớn thời gian anh đều nhàn rỗi. Những lúc như vậy anh nhàn nhã ngồi trong văn phòng, xem mấy cái video ngắn ngủn coi đi coi lại mấy lần, hoàn toàn không có ý dừng lại.

Khuất Diễm Trọng không thích lên mạng xem tin tức, chỉ cần không phải tra tài liệu, làm những chuyện liên quan tới công việc, anh tuyệt đối sẽ không chạm vào máy tính. So với những người trẻ tuổi thời này thích lên mạng, anh thích đọc sách vận động hơn, ngay cả phim cũng không xem. Một Khuất Diễm Trọng không biết sự lưu hành của internet là gì có thể xem là một tồn tại kỳ lạ.

Bởi vì tính cách cổ quái, mấy video này hiển nhiên không có khả năng xuất hiện trên trang mạng anh vào. Sáng nay, lúc đi ngang qua hành lang, thấy mấy y tá hộ lý thì thầm chỉ vào Ipad thảo luận gì đó, anh vốn dĩ chỉ tùy ý liếc qua, kết quả phát hiện bóng người mờ mờ trong đó có chút tương tự Tổng Sanh.

Thời điểm anh dừng bước đi qua dò hỏi, mọi người đều có chút hoảng loạn. Bác sĩ y tá bệnh viện không ai không biết vị này, có hâm mộ có ghen ghét, có kính nể có tò mò, đương nhiên cũng có rất nhiều người thích thầm anh. Bởi ngoại hình quá xuất sắc, năng lực lại quá xuất chúng, cơ hồ các nữ y tá mỗi lần gặp anh đều sinh ra chút ảo tưởng, nhưng đó cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, bọn họ không có một người dám tới gần anh.

Thấy anh chủ động tới dò hỏi, mấy y tá hai mặt nhìn nhau tới ngây cả người, cuối cùng vẫn lịch sự thử đưa Ipad tới gần một chút để anh xem video.

Khuất Diễm Trọng vừa nhìn liền xác nhận, kia quả thật là Tổng Sanh. Anh nhìn rõ tên video, mặt không biểu cảm nói tiếng cảm ơn rồi rời đi. Tuy chỉ có thế, mấy y tá đã kích động không nhìn được, chờ anh vừa đi liền có người nói: "Chủ nhiệm Khuất nhìn tuy lạnh lùng nhưng cũng không khó gần như vậy, anh ấy biết nói tiếng cảm ơn kia."

"Thôi đi, chờ cô nhìn thấy biểu cảm khi anh ấy nói "Tránh xa tôi một chút", cô liền biết chủ nhiệm Khuất vô tình lãnh khốc tới cỡ nào."

"Đừng thảo luận vấn đề này nữa, lo làm việc đi. Có điều, sao chủ nhiệm Khuất lại muốn xem video này nhỉ? Ngày thường anh ấy không phải không quan tâm mấy thứ này sao?"

Vừa về văn phòng, Khuất Diễm Trọng liền lục tìm video kia, nhìn hình ảnh mờ mờ của người trong đó, ánh mắt của anh bất giác trở nên mềm mại.

Tan tầm, Khuất Diễm Trọng đang đi trên hành lang, di động bỗng nhiên đổ chuông. Người gọi là Tổng Sanh, nhìn cái tên này, anh không tự chủ mà dừng

bước.

Sau khi nhận điện thoại, bên kia liền truyền tới giọng nói mang đầy ý cười: "Em là Tống Sanh, Manh Manh, tối nay em có thể ăn cơm với anh được không?"

Khỏe miệng giật giật, anh bình tĩnh nói hai chữ "Có thể". Đi trên hành lang pha lê, Khuất Diễm Trọng nhìn rõ chính mình trong gương, người đàn ông cầm điện thoại kia đang có biểu tình gì.

Thì ra anh còn có vẻ mặt này, những lúc ở trước mặt cô, anh đều như vậy sao? Cho nên cô mới gọi anh là Manh Manh?

Bên này Tống Sanh vừa nói chuyện điện thoại hẹn ăn cơm vừa tới ga công cộng. Nơi ở hiện tại không gần như trước, nhưng cũng không tính là xa, ngồi hai trạm rồi đi thêm vài phút là tới. Có Khuất Diễm Trọng ở đối diện, đừng nói là chút khoảng cách này, cho dù cách xa vạn dặm cô cũng cam tâm tình nguyện.

Nói thật, cô không phải không có tiền mua xe, chẳng qua khả năng của mình là thiên phú dị bẩm, mỗi lần cầm tay lái sẽ gây ra chuyện kinh tâm động phách, cho nên người trong nhà không ai dám để cô lái xe. Hiện tại Tống Sanh là một cảnh sát bình thường, đương nhiên không có tài xế đưa rước như trước kia, cô chỉ có thể ngoan ngoãn mỗi ngày ngồi xe công cộng hoặc đi bộ.

Xe còn chưa tới, đi động lại có chuông thông báo. Thấy có tin nhắn tới, Tống Sanh click mở, một dãy số lạ hiện ra.

Tôi đang nhìn em, em có chú ý tới tôi không? Tôi sẽ cởi hết quần áo của em, sau đó cột em lên giường, một đao bỏ xuống lưu lại vết thương trên người của em.

Nhìn nội dung, ngay cả hành động nhử mồi Tống Sanh cũng không có, trực tiếp xóa đi, vẻ mặt lộ vẻ không thèm để ý. Tin tức kiểu làm phiền này cô nhận quá nhiều rồi.

Tống Sanh nhìn thời gian, cảm thấy có lẽ là do Lương La ngày đó bị cô đánh một cái ở hôn lễ của Nam Lâu làm. Lúc trước, cô ta còn thuê mấy tên lưu manh tới gây chuyện, mà Tống Sanh không hề để bụng. Sau, đám lưu manh biến mất, nhưng tin nhắn gửi tới vẫn không ngừng. Cô cảm thấy Lương La kia không có cách nào đối phó mình nên mới nghĩ tới dùng loại tin nhắn này đe dọa cô.

Chỉ tiếc, một chút phần nộ cô cũng không có. Cô thích lo chuyện bao đồng, có thể đánh nhau, nhưng điều đó không đại biểu cô là kẻ lỗ mãng không có đầu óc. Mặc kệ tin tức này có phải Lương La làm không, cô vẫn an tâm ngồi chờ, một ngày nào đó người đứng sau tấm màn nhện không được mà lộ cái đuôi ra, khi ấy thu thập cũng không muộn.

Hiện tại cô chỉ đang suy nghĩ không biết lát nữa Manh Manh sẽ làm món gì. Hôm nay thật kỳ lạ, giao thông công cộng một chiếc cũng không thấy, ngay cả taxi cũng không. Đang lúc do dự không biết có nên dứt khoát chạy về nhà hay không, một chiếc xe dừng ngay trước mặt.

"Cô Tống." Cửa xe hạ xuống để lộ gương mặt trắng nõn vẫn nhả của người đàn ông, nhìn có vẻ thẹn thùng, hướng cô cười nói, "Không biết cô Tống còn nhớ tôi không, chúng ta từng gặp nhau trong hôn lễ của nhà họ Du, tôi là phù rể Hạ Hồng Vân."

Ban đầu Tống Sanh thật không nhớ anh ta là ai, nhưng nghe lời giới thiệu, cô bắt đầu có chút phản ứng, vị này là người khi đó cầm hoa muốn tặng cho cô, hình như đối với cô có chút ý tứ.

"Là thế này, chị họ Lương La của tôi làm không ít chuyện không tốt với cô Tống, cha mẹ chị ấy đã giáo huấn chị ấy, còn bắt chị ấy ở nhà đóng cửa ăn năn. Chị họ tôi cũng biết lỗi rồi, lần này chị ấy nhờ tôi tới xin lỗi cô Tống, hi vọng cô có thể tha thứ cho cô ấy, nếu được, hi vọng cô có thể cùng tôi dùng một bữa cơm, coi như tạ lỗi."

Thanh âm của Hạ Hồng Vân mỗi lúc một nhỏ, tựa hồ cực kỳ thẹn thùng, gương mặt trắng nõn đã ửng đỏ, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Tống Sanh, tay nắm vô lăng xoắn đi quẹo lại.

Đây không phải tới xin lỗi, giống thông báo hơn.

Ngay thời điểm Tống Sanh bị người đàn ông tên Hạ Hồng Vân lấp bắp mời đi ăn mà cảm thấy đầu đầu, Khuất Diễm Trọng vừa đến cửa nhà. Ánh mắt đầu tiên của anh dừng trên người đàn ông trẻ tuổi tóc nâu đeo ba lô, kính đen, làn da trắng như kiêu cả năm không ra ngoài đường, đầu tựa vào cửa phòng Tống Sanh chờ tới gần người.

"Cậu quen Tống Sanh?" Khuất Diễm Trọng nhìn nhìn anh ta, mở miệng hỏi.

Người kia quay đầu nhìn anh, ngây ngốc gật đầu: "Tôi tới tìm Sanh Sanh, tôi là bạn trai cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Kéo chân sau của cô.

Đồ Khuất Diễn Trọng đang cầm trong tay là nguyên liệu nấu các món Tống Sanh thích ăn, bởi vì cô nói buổi tối muốn qua cùng dùng bữa, cho nên anh mua nhiều đồ hơn so với ngày thường. Anh lẳng lặng nhìn cậu thanh niên trẻ tuổi trước mặt, đối với người 29 tuổi như anh thì đây xác thật là một cậu nhóc, trông có lẽ bằng tuổi Tống Sanh, thậm chí là nhỏ hơn.

Anh bình tĩnh dò hỏi: "Cậu là bạn trai Tống Sanh?"

"Đúng vậy, là thanh mai trúc mã."

Hai người đàn ông đứng đối diện nhau, một bình tĩnh như nước lặng, một mờ mịt vô tội.

Khuất Diễn Trọng đột nhiên xoay người về phòng của mình, không nói một câu với chàng trai trẻ tuổi tóc nâu kia. Chờ thân ảnh anh biến mất, cậu con trai đứng trước cửa nhà Tống Sanh giật giật khóe môi, ẩn sâu cặp mắt kính đen là đôi mắt bình tĩnh.

Cậu ôm ba lô dựa vào cửa nhìn về phía thang máy, về mặt trở lại sự mờ mịt vô thần, thấp giọng lầm bầm: "Sanh Sanh, sao còn chưa trở về, Tiểu Thụ đói bụng rồi."

Khuất Diễn Trọng thay giày cởi áo khoác, đặt túi ở phòng khách, đem nguyên liệu nấu ăn vào bếp. Anh vẫn không để lộ bất cứ biểu tình nào, dựa theo thói quen mà xắn tay áo rửa rau, lấy thớt gỗ, rút dao ra. Mặt dao lạnh lùng phản quang chiếu vào đôi mắt của anh, đôi mắt của anh rất tối, luôn khiến người ta cảm thấy nặng nề, giống như rơi vào đầm lầy không thể thoát ra.

"Đốc đốc đốc" tiếng xắt rau vang lên trong căn phòng an tĩnh, chỉ là trong chốc lát, tất cả bỗng dừng ngừng lại. Khuất Diễn Trọng cầm dao đứng ngây ra tự hỏi cái gì đó, đột nhiên nhẹ nhàng buông dao. Anh rửa tay, đi vào phòng sách, mở một ngăn kéo trông có vẻ bình thường.

Sau ngăn kéo là một cái hộp có khóa mật mã, thuận thực ấn số, chiếc hộp mở ra, từng hàng dao phẫu thuật lóe sáng, kích cỡ các loại đều có đủ, cơ hồ đều do anh đặt làm riêng. Anh cầm một con dao, đi về hướng cửa.

Thông qua mắt mèo, anh nhìn cậu con trai còn ngồi ở bên kia, nghiêng đầu không chớp mắt nhìn chằm chằm thang máy. Trên mặt Khuất Diễn Trọng không có lấy một tia dư thừa, tay phải cầm chặt dao phẫu thuật, tay trái cầm then cửa chậm rãi chuyển động. Lúc này, ánh mắt của anh vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh tới mức khiến người ta cảm nhận được sự nguy hiểm đang tới gần.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại trong túi vang lên, cả người dừng lại, anh rút tay trái về lấy di động ra.

Bên này hôm nay rất khó bắt xe, may mà tình cờ gặp người quen, cô ấy đang đưa em về, chờ em, còn vấn đề trở về tắm rửa trước hay ăn anh trước, đương nhiên là ăn anh!

Là tin nhắn của Tống Sanh.

Khuất Diễn Trọng lấy lại bình tĩnh, con dao trong tay cứ thế mà rơi xuống đất. Anh lão dao một hồi, khom lưng nhặt dao, nhanh chóng đi về phòng ngủ.

Kéo màn lại, Khuất Diễn Trọng nằm trên giường, gờ tay trái lên, tay trái cầm dao phẫu thuật chậm rãi mà kiên định đâm xuống tay trái, cắt một đường vết thương thật dài. Máu đỏ tươi trong nháy mắt bắn ra tung tóe, theo khuỷu tay nhỏ giọt lên áo sơ mi, từ mờ mịt trở nên chói mắt.

Nơi đó đã từng có rất nhiều vết thương, bởi vì dùng thuốc đặc hiệu nên cơ hồ không nhìn thấy sẹo, có lần vết thương sâu nhất khiến anh thiếu chút phế bỏ tay trái, phải khâu lại rất nhiều mũi.

Tất cả đều do anh tạo nên, tại thời điểm bản thân xuất hiện ý niệm giết người, anh sẽ tự đâm mình một dao, cái đau đớn quen thuộc có thể khiến não anh trở nên hỗn loạn, từ cực đoan đáng sợ mà dần dần tĩnh lại.

Từ khi còn rất nhỏ, Khuất Diễn Trọng đã biết chính mình không bình thường, sự bất thường này có lẽ bắt nguồn từ hành vi của mẹ anh, hoặc cũng có thể là do trong người có huyết mạch của nhà họ Phurong. Người nhà họ Phurong đều không bình thường, mẹ và cậu đều như thế, anh cũng vậy.

Ba ruột bị mẹ ruột tự tay giết chết, sự trật quỷ đạo của ba dường như khiến mẹ trở nên điên cuồng. Mẹ nhốt ba trong nhà, đâm từng dao lên người của ông. Mà khi đó Khuất Diễn Trọng tuổi còn nhỏ đã bị cột vào một chỗ bất động nhìn, sau lại chịu ngược đãi mấy năm không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, trong thâm tâm không chỉ có sợ, cảnh tượng của năm tháng đó mỗi lúc một khắc sâu trong tim.

Máu nhỏ giọt xuống sàn, lan tràn tới chân của anh. Anh muốn hét to lên, nhưng thanh âm đều bị nghẹn ở ngực. Nỗi sợ cực hạn qua đi, mỗi lần nhìn thấy mẹ anh liền muốn dùng dao cắt lên thân thể của bà, tựa như những gì bà làm với ba.

Có lẽ không chỉ có mẹ, tất cả, những người khiến anh cảm thấy không thích, anh đều muốn dùng dao mổ xẻ bọn họ.

Vì sao sau này lại trở thành bác sĩ, có lẽ là bởi vì, chỉ có cảm giác dao phẫu thuật xẹt qua da thịt, anh mới có chút... Thỏa mãn.

Một nửa là hưng phấn, một nửa là sợ hãi; một nửa là ngo ngoe rục rịch, một nửa là liều mạng áp lực. Cả người anh như bị xé làm hai, một nửa vết

thương chồng chất, một nửa gia tăng thống khổ.

"Minh tới rồi, Nam Lâu cậu mau chạy về ôm chồng mình đi, nếu biết cậu vì mình mà về trễ, Du Tiểu Giai kia nhất định sẽ khóc ủy khuất cho mà xem." Tổng Sanh xuống xe, cười phát tay với Nam Lâu đang ngồi bên ghế điều khiển.

Nam Lâu hừ một tiếng: "Cái tên Du Tiểu Giai chỉ có thể do một mình mình gọi."

Tổng Sanh bẹp miệng: "Được được được, nữ vương đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi, lần sau không dám gọi nữa. Đúng rồi, hôm nay may mà cậu vô tình đi qua cứu mình, bằng không cái tên Hạ Hồng Vân kia mình không biết giải quyết thế nào."

Nhớ tới người đàn ông kiên trì mời cô dùng cơm có từ chối thế nào cũng không được, Tổng Sanh lại cảm thấy đau đầu. Bọn họ chẳng qua mới gặp nhau một lần, có cần phải chấp nhất vậy không? Cô đã có Manh Manh, hoa đại đương nhiên không được hái!

"Diễm phúc không cạn, người theo đuổi đông đảo nha, có hứng thú bắt cá hai tay không?" Nam Lâu trêu chọc.

Tổng Sanh vội nói: "A a a, cậu đừng nói mấy lời như vậy, nếu để Manh Manh nghe được anh ấy sẽ tức giận!"

"Cái loại đàn ông cứng như đá kia biết tức giận sao?" Nam Lâu tỏ ý kiến, lại nhìn di động đang đổ chuông, ba chữ Du Tiểu Giai lập lờ trên màn hình, "Nam sùng giục mình về nhà rồi, lần sau có thời gian thì cùng ra ngoài dạo phố, đừng suốt ngày dính lấy tên đàn ông của mình như vậy, thật không có tiền đồ!"

Làm như cô không phải mỗi ngày đều ân ân ái ái vậy, Tổng Sanh chửi thầm, lại nhin không được mà cười nói: "Được, tạm biệt."

Tổng Sanh tuy treo ý cười trên mặt nhưng trong lòng vô cùng nóng vội. Lúc này anh hẳn đã nấu cơm xong, đúng vậy, sau bữa cơm chính là khoảng thời gian hạnh phúc.

Có lẽ vì chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt, cô dường như quên luôn căn phòng của mình, trực tiếp đi tới trước cửa nhà Khuất Diễm Trọng.

Đang định gõ cửa, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng gọi: "Sanh Sanh, chị về rồi."

Tổng Sanh ngẩn ra, quay đầu, tay vẫn duy trì tư thế muốn gõ cửa, trông có chút buồn cười. Cô nhìn đối phương, kinh ngạc hỏi: "Tiểu Thụ! Sao em lại tới đây? Không phải mấy tháng nay em ở cực an toàn làm việc sao?"

Cô buông tay, đi tới trước cửa nhà mình, xoa eo nhìn chàng trai trẻ tuổi đang ngửa đầu nhìn mình, duỗi tay nắm lấy gương mặt của cậu, dùng sức kéo.

"Nói, sao lại đột nhiên tới đây?"

Chàng trai ngơ ngác để cô kéo, ngữ khí vẫn chậm chạp rì rì, ai nghe cũng cảm nhận được sự thân mật bên trong: "Là bác cả kêu em tới, em được nghỉ phép một tuần."

"Ba chị kêu em tới? Ông ấy muốn làm gì?" Tổng Sanh cảm thấy có gì đó không đúng, ba mình luôn không làm chuyện không có ý nghĩa, hiện tại kêu thẳng em họ này tới đây để làm gì?

Không sai, chàng trai nhìn có vẻ lịch sự văn nhã sạch sẽ trắng nõn mang kính đen, một đầu tóc nâu, bộ dáng vừa ngoan vừa ngốc này tên Tổng Ly Thụ, là con trai của chủ cô.

Nhắc tới Tổng Ly Thụ, mẹ cậu mắt sớm, còn ba không biết vì sao lại không thích cậu, không quan tâm thiếu chút hại cậu chết. Cuối cùng vẫn là ba của Tổng Sanh không chịu được hành vi của em trai mình nên đem cháu trai về nuôi, cứ như vậy tới hiện tại. Mấy tháng trước, Tổng Ly Thụ ra ngoài tìm công việc, vì thế mới dọn ra khỏi nhà Tổng Sanh.

Tổng Ly Thụ nhỏ hơn Tổng Sanh hai tuổi, năm nay tròn hai mươi. Thời điểm tới nhà Tổng Sanh cậu chỉ mới năm tuổi, cũng không biết tại sao, Tổng Ly Thụ không thích đi theo anh trai của Tổng Sanh là Tổng Ly Nguyên, suốt ngày chỉ bám đuôi chị họ này. Tính cách yêu thích trẻ nhỏ của Tổng Sanh từ đây được khai quật.

Từ nhỏ cô đã rất nghe lời, chịu thương chịu khó mà cùng đứa em họ không cha không mẹ đáng thương này chơi đùa, chăm sóc cậu, vừa là chị lại vừa là mẹ. Nhưng không biết từ khi nào, cô phát hiện có điều gì đó không đúng, em họ mình rất thông minh, chỉ số IQ vô cùng cao, đối với phương diện máy tính có thể nói là quái tài, hơn mười tuổi đã được làm việc chuyên môn cho cơ quan của quốc gia.

Chỉ là trẻ con quá thông minh có nhiều lúc sẽ khiến người khác lo lắng, ngoại trừ cô, cậu không có bao nhiêu bạn bè, ngay cả người nhà họ Tổng bình thường chỉ có thể nói chuyện vài câu với cậu. Cuộc sống bình thường khiếm khuyết, lại không có bạn bè, cả ngày cậu chỉ dán lấy cô. Nhiều lúc Tổng Sanh thật lo cho thằng em họ này, tương lai khi cô lấy chồng cậu phải làm sao đây?

Thay vì nói là em trai, không bằng nói Tổng Sanh coi cậu như con của mình. Lúc trước sở dĩ cô lựa chọn rời khỏi thủ đô theo anh trai tới thành phố này, ngoại trừ muốn tìm kiếm cuộc sống tự do bên ngoài, còn một nguyên nhân khác chính là cố ý tách xa em họ một khoảng thời gian, để cậu tự chủ độc lập.

Cô muốn cậu rèn luyện, rèn luyện cuộc sống của một người bình thường, kết quả ba cô lại kêu cậu tới đây. Dưới ánh lửa đất đèn, Tổng Sanh cẩn thận suy nghĩ. Ba cô đang muốn kiểm soát đứa con gái này, chẳng lẽ vì nghe tin bên này có người theo đuổi cô, ông ấy liền thả thẳng em họ này tới làm phiền đây chứ? Với tính cách của ba, việc này rất có khả năng, không, cô khẳng định là như vậy.

Lại nói tới hai mươi hai năm huy hoàng không có bạn trai của cô, công lớn nhất là do em họ Tổng Ly Thụ này. Bởi vì suốt ngày cậu cứ bám lấy, luôn mồm nói phải cưới cô, nếu thấy nam sinh có ý với cô, cậu sẽ đứng ra tự xưng là bạn trai, ngăn cản biết bao nhiêu người. Nếu không ép được đối phương lùi bước, cậu cũng sẽ dùng các loại mưu kế khiến hấn phải từ bỏ, chàng trai trông có vẻ hiền lành này sẽ hành động rất tàn nhẫn trong những trường hợp đó.

Tổng Sanh thật sự là bất đắc dĩ, nhưng trước đây cô cũng không có hứng thú với các nam sinh kia, cho dù Tổng Ly Thụ có làm gì, cô cũng không lên tiếng. Nhưng hiện tại thì không được! Giáo sư Khuất là chân ái của cô, tuyệt đối không thể dọa anh bỏ chạy, bằng không cô biết đi đâu mà khóc đây?

"Sanh Sanh, em đói bụng." Tổng Ly Thụ vẫn ngồi ở đó, duy trì tư thế ôm chân Tổng Sanh, ủy khuất nói.

Tổng Sanh vốn đang nghĩ tới tình thế nghiêm túc, hiện tại lại nhịn không được mà thở dài. Kế hoạch qua nhà giáo sư Khuất dùng cơm xem ra là không được, lúc này chỉ có thể dẫn Tổng Ly Thụ ra ngoài ăn.

Đầu tiên, cô cảm thấy Manh Manh nhà mình sẽ không cho người khác vào phòng, tốt xấu gì cô vẫn chưa quên thói ở sạch của anh. Thứ hai, vạn nhất hai người vừa gặp mặt, Tổng Ly Thụ lại nói cậu là bạn trai của cô thì thật xấu hổ. Từ nhỏ Tổng Ly Thụ đã như vậy, chuyện đã nhận định dù người khác có nói thế nào cũng không thay đổi.

Hai bên cô đều phải giải thích, hai bên đều thật phiền toái. Rõ ràng cô là người vô tội, vì sao lúc này lại có cảm giác chột dạ của việc bắt cả hai tay chứ? Ngẫm lại thật chua xót.

Nếu hai người thật sự gặp mặt, Tổng Sanh cảm thấy sẽ xảy ra chuyện, vì thế duy trì khoảng cách cho thỏa đáng, tốt nhất là lập tức đóng gói Tổng Ly Thụ lên máy bay ném trở về.

"Được, chúng ta ra ngoài ăn cơm, có điều trước khi đi chị phải nói em nghe một chuyện, Tiểu Thụ, soái ca ở đối diện là bạn trai của chị Sanh, em gặp anh ấy không được hồ háo, cũng không được tự xưng là bạn trai của chị, có biết không?" Tổng Sanh ấn bả vai Tổng Ly Thụ, lại kéo kính đen của cậu ra, đối diện với đôi mắt thanh triệt mà nghiêm túc nói. Nếu không nói rõ ràng, tiểu tử này sẽ không chịu nghe vào tai.

Tổng Ly Thụ dưới ánh mắt của cô bắt đầu thả hồn bay đi, sau đó lại cúi đầu nhìn sàn nhà, ủy khuất nhẹ giọng: "Nhưng... Vừa rồi em đã nói với anh ta em là bạn trai của Sanh Sanh."

Như sét đánh ngang tai, trong đầu Tổng Sanh lập tức xuất hiện hai chữ: Cạn bã.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Làm thế nào để dỗ dành một người?

"Trời ạ, chị Sanh bị em hại chết rồi." Tổng Sanh rên rỉ ôm đầu ngồi xồm xuống. Manh Manh nhà cô chắc chắn sẽ tức giận, khó trách khi trước cô nhấn tin cho anh, ít nhất anh đều trả lời "Ừ" một tiếng, thế mà lúc này một cái tin nhắn trả lời cũng không có, khi này cô còn tưởng anh không đọc, hiện tại xem ra, tuyệt đối là vì cảm thấy cô lừa anh mà tức giận.

Tổng Ly Thụ nhìn bộ dáng này của cô, trong mắt hiện lên mắt mát.

Không chờ cậu phản ứng, Tổng Sanh đã dứt khoát đứng dậy. Cô mở túi lấy tiền nhét vào tay Tổng Ly Thụ, nói: "Tiểu Thụ, em xuống dưới, đối diện chung cư, đi bộ khoảng 20m sẽ gặp một nhà hàng mới mở sáng nay, rau xào trong đó không tệ, một mình em ăn cơm đi."

Cô lại lấy chìa khóa phòng đưa cho cậu: "Còn đây là chìa khóa phòng chị, ăn xong thì về ngủ, có chuyện gì chờ chị ngày mai trở về rồi nói, có biết không?"

Tổng Ly Thụ rũ đầu nhìn đồ trong tay, chớp mắt, nhẹ giọng hỏi: "Sanh Sanh buổi tối không về nhà sao?"

"Ừ, cho nên một mình em ngoan ngoãn ăn cơm rồi về nhà, có biết chưa?" Tổng Sanh vừa nói vừa đẩy thẳng em họ cao hơn mình một cái đầu về phía thang máy.

"Tiểu Thụ, em phải ngoan ngoãn đó, bằng không chị Sanh sẽ tức giận." Thời điểm nói lời này, cô vẫn mỉm cười, vẫy tay với Tổng Ly Thụ.

Cửa thang máy vừa đóng, nụ cười trên mặt Tổng Sanh lập tức biến mất, một khi cô trở nên nghiêm túc, toàn thân sẽ toát ra loại cảm giác khiến người ta cảm thấy áp lực.

Giờ khắc này, biểu tình của Tổng Sanh vô cùng tối tăm và ngưng trọng. Có điều, về mặt này chỉ xuất hiện trong chớp mắt, rất nhanh cô lại không phục bộ

dáng bình thường, xoay người đi tới cửa nhà đóng chặt của Khuất Diễn Trọng, gãi đầu thờ dài một hơi. Vấn đề em họ bên này tạm thời không nói, bên phía giáo sư Khuất thật khiến cô cảm thấy không biết giải quyết thế nào.

Đây là lần đầu tiên cô yêu, cũng là lần đầu tiên phải dỗ bạn trai.

Có lẽ quá đề ý, khó tránh sẽ lo mất cái này sợ mất cái kia.

Tổng Sanh đứng trước cửa nhấn chuông, bên trong không có phản ứng. Đợi thêm một lúc, cô lại nhấn chuông cửa, gọi: "Manh Manh, mở cửa đi, mở cửa cho bạn gái mình đi, em nhớ anh lắm..."

Vẫn không có phản ứng.

Ngay thời điểm Tổng Sanh nghĩ có nên dứt khoát gõ cửa nói chính mình đang buồn nôn hay không, cửa mở.

Nhìn Khuất Diễn Trọng vẫn như thường ngày đứng trước mặt mình, Tổng Sanh đột nhiên nói không ra lời. Cách màn hình di động, những lúc nhắn tin, cô có thể không biết xấu hổ, cách cánh cửa cô có thể mặt dày, nhưng thời điểm thật sự đối mặt, kỳ thật cô trông giống hệt một em gái bình thường. Cô xoắn ngón tay không biết phải nói cái gì, chỉ lẳng lặng nhìn sắc mặt của anh, rất bình thường.

Khuất Diễn Trọng mở cửa, lấy đôi dép lê trong tủ giày đưa cho Tổng Sanh, sau đó xoay người vào trong. Tổng Sanh lập tức đi theo, một bên đổi dép một bên thờ phào nhẹ nhõm, có thể để cô vào nhà, điều đó chứng minh anh không phải rất tức giận.

Kể tiếp giải thích rõ ràng thì sẽ không sao.

Tổng Sanh mang dép lê đi theo sau Khuất Diễn Trọng, ho khan một tiếng, nói: "Manh Manh, kỳ thật người anh vừa gặp ngoài cửa..."

"Ăn cơm." Khuất Diễn Trọng nhàn nhạt cắt ngang lời cô.

"À." Tổng Sanh nhìn vẻ mặt quá mức bình tĩnh của anh, thật không thể xác định anh rốt cuộc có tức giận hay không, dù sao phía trước cũng chỉ là suy đoán của cô mà thôi. Đem lời định nói nuốt trở về, cô sờ bụng của mình, xác thật đã rất đói. Vì thế, cô ngoan ngoãn ngồi vào chỗ, nhận chén cơm Khuất Diễn Trọng đưa qua, bắt đầu ăn.

Khả năng nấu nướng của Khuất Diễn Trọng không phải quá đặc biệt, đương nhiên cũng không phải quá tệ, chính là cảm giác vừa đủ, nêm nếm vừa miệng, chỉ là bữa cơm do người trong lòng tự mình làm, hương vị khi ăn đương nhiên sẽ khác, cho nên bình thường Tổng Sanh vốn chỉ ăn một chén cơm, ở chỗ này liền muốn thêm một chén.

Nếu luôn ở cùng Khuất Diễn Trọng như vậy, cô khẳng định sẽ mập ra.

Tổng Sanh nghĩ nghĩ, bằng tốc độ nhanh nhất mà ăn xong chén cơm, sau đó liền quán lấy anh, ít nhất là để giải thích rõ ràng hiểu lầm vừa rồi. Vì thế Khuất Diễn Trọng thu dọn chén đĩa trong bếp, cô cũng bám theo như cái đuôi.

Khuất Diễn Trọng rửa chén, cô liền kề sát bên anh: "Manh Manh, cái người vừa tự xưng là bạn trai em kỳ thật là em họ Tổng Ly Thụ, là em họ ruột đó, cho nên lời cậu ấy nói chỉ là đùa giỡn, anh có phải tức giận rồi không?"

Động tác trong tay khẽ khựng lại, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, Khuất Diễn Trọng vẫn giữ im lặng, không nói gì. Hôm nay anh mặc cái áo tay dài màu sẫm, động tác cũng chậm hơn bình thường.

Trong lòng đầy nôn nóng, Tổng Sanh không chú ý tới điểm này, vẫn tiếp tục nói: "Tiểu Thụ và em cùng nhau lớn lên, bị nhà em chiều hư, hơn nữa cá tính của nó có chút vấn đề, vì vậy... Tóm lại, bạn trai của em chỉ có mình anh, người đàn ông từ nhỏ tới lớn em thích chỉ có mình anh."

"Không tức giận." Nghe câu cuối cùng của cô, Khuất Diễn Trọng mới trả lời.

Tổng Sanh nghe anh nói như vậy, bả vai mới thả lỏng, không ngừng cảm ơn trời đất, thì ra Manh Manh vẫn rất dễ nói chuyện.

Có điều, dường như Tổng Sanh yên tâm quá sớm, bởi vì ngay sau đó Khuất Diễn Trọng lại dùng ngữ khí bình thường nói một câu: "Nhưng cậu ta thích em, anh nhìn ra được."

Anh dứt lời, biểu tình trên mặt Tổng Sanh cứng đờ. Nhìn Khuất Diễn Trọng trong chốc lát, cô lộ ra nụ cười khổ, biểu tình cũng trở nên buồn rầu. Cô dựa vào bồn rửa mặt bên cạnh, duỗi tay kéo góc áo của anh.

"Em biết, đây là không đúng, cho nên em đã cố gắng tránh cậu ấy." Ba năm trước, thời điểm Tổng Ly Thụ mười bảy tuổi Tổng Sanh đã biết chuyện này.

Vốn bởi vì quan hệ huyết thống của bọn họ, Tổng Ly Thụ lại cùng cô trưởng thành, hơn nữa IQ của cậu quá cao, những mặt khác có chút đần độn hơn người thường, đối với chuyện cậu suốt ngày quán lấy mình Tổng Sanh không để bụng, chỉ cảm thấy lo lắng cho tính cách hướng nội quái gở của cậu, không biết tương lai cậu phải sống sao.

Mãi tới hôm đó buổi trưa Tổng Sanh đang nằm ngủ, Tổng Ly Thụ đi tới hôn tay cô, hơn nữa còn lẩm bầm bên tai nói yêu cô. Tổng Sanh sớm đã tỉnh nhưng không mở mắt cứ như vậy mà vô tình phát hiện bí mật này, lời cậu nói thể hiện tình cảm quá mãnh liệt, cô muốn tự lừa gạt bản thân cũng không được. Dần dần cô chấp nhận sự thật này, bắt đầu không tiếng không động cách xa cậu.

Cũng không biết cậu có cảm nhận được không, Tổng Sanh hạ quyết tâm muốn cậu chặt đứt ý niệm này, cậu ấy còn nhỏ, nếu không kịp thay đổi suy nghĩ không đúng này, cả đời coi như sẽ bị hủy hoại.

"Tiểu Thụ tuổi còn trẻ, chờ cậu ấy lớn hơn một chút sẽ hiểu ra vấn đề." Giải thích một câu như vậy, chính Tổng Sanh cũng cảm thấy không thuyết phục.

Khuất Diễm Trọng lẳng lặng đứng nghe, động tác trong tay không ngừng, rất nhanh đã rửa xong chén bát. Từ này tới giờ anh chỉ mở miệng một lần, sau đó thì không có phản ứng, hiện tại nghe Tổng Sanh nói cũng không để lộ thái độ gì, trông giống như là không để ý.

Tổng Sanh trở nên rối rắm, nhìn bộ dáng này của anh, cô hít một hơi thật sâu rồi tiến tới ôm eo anh, đem mặt dán lên lưng người đàn ông, nhẹ nhàng nói: "Chuyện của Tiểu Thụ em có thể dẫn đường cho cậu ấy, hiện tại em cũng đã rất nỗ lực. Khi đó biết tâm tư của cậu ấy, em chỉ luống cuống một chút thôi, nhưng vừa rồi cậu ấy nói đã gặp anh, em thật sự rất sợ, em biết anh rất lợi hại, cái gì cũng nhìn ra, cho nên thật sự sợ anh sẽ tức giận. Nếu anh giận em, không để ý tới em, em phải làm sao bây giờ, trước kia bị người ta bắt cóc em cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy..."

Thanh âm của cô mỗi lúc một nhỏ, cánh tay dùng lực ôm chặt eo của Khuất Diễm Trọng.

Lúc này, Khuất Diễm Trọng rút cuộc cũng ngừng tay, anh ấn lên lồng ngực của mình, rồi nói: "Không tức giận."

Tuy giống câu trả lời phía trước, nhưng lần này, Tổng Sanh nghe xong liền thật sự thả lỏng. Chỉ là cô vẫn không buông tay, cả người vùi vào lưng của Khuất Diễm Trọng, cách lớp áo mà cọ sát, mơ hồ có thể nghe cô nói: "Thích anh nhất."

Cảm nhận được sức lực của cô, Khuất Diễm Trọng cúi đầu, tay phải cầm lấy cánh tay đang vòng ra trước của cô gái. Được anh trấn an, Tổng Sanh lập tức bỏ qua cảm giác hoảng sợ vừa rồi, cánh tay nhẹ nhàng đi vào bên trong, không an phận mà sờ sờ cơ bắp ở bụng của anh.

Nhưng đúng lúc này, Khuất Diễm Trọng lại kéo tay cô ra: "Hôm nay không được."

Dựa theo tình hình hôm qua, Khuất Diễm Trọng chưa từng từ chối cô, sau động tác sờ bụng này chính là bỏ nhào lên giường, triển khai bạch bạch bạch.

Nhưng hiện tại bị ngưng hẳn, Tổng Sanh thật không thể nghĩ ra lý do nào khiến anh làm như vậy, chỉ cảm thấy anh kỳ thật vẫn đang tức giận.

Tự hỏi chính mình, nếu cô biết Mạnh Mạnh nhà mình có một em gái yêu thầm anh, hơn nữa còn cùng anh trưởng thành, tình cảm rất tốt, cô cũng sẽ ghen. Nghĩ tới điểm này, Tổng Sanh liền ừ ừ cụp đuôi, so với vừa rồi còn hoảng loạn hơn.

Có lẽ nhận ra cảm xúc của cô gái, Khuất Diễm Trọng xoay người đối mặt với cô, lần thứ ba khẳng định: "Không tức giận."

"Em biết anh không tức giận, anh chỉ là ghen tị mà thôi." Tổng Sanh mệt mỏi nói.

Khuất Diễm Trọng không nói gì, giật giật cánh tay trái ôm eo Tổng Sanh, tay phải ôm cô lên, dùng tư thế thân mật ôm cô vào lòng, sau đó cúi người đáp lên cánh môi của cô.

So với mới lạ của hôm trước, hiện tại động tác của anh đã thuần thục rất nhiều. Nụ hôn giữa người với người kỳ thật là chuyện rất kỳ quái, rõ ràng chỉ là môi lưỡi chạm nhau, nghiêm túc mà nghĩ thì không khác biệt mấy với nắm tay đặt chân, nhưng cùng làm chuyện này với người mình thích, trong nháy mắt đó thật giống như bị điện giật, não thiếu oxy cái gì cũng không nhớ, điều để ý duy nhất chính là hương thơm sự mềm mại trên môi.

Trước khi gặp Khuất Diễm Trọng, Tổng Sanh cảm thấy khi hôn môi, nếu đầu lưỡi của đối phương đi vào miệng mình sẽ rất khó chịu, kết quả sau khi gặp anh, cô mới phát hiện thì ra chuyện này lại kỳ diệu như thế.

Hoàn toàn bỏ qua cảm giác ghét bỏ khi trước, tại thời điểm này, cả người cô trở nên bồn chồn, quả thật khi được anh nuốt vào, cô vừa vui vẻ lại vừa thỏa mãn. Khi thích một người, khi được đưa vào anh gần một chút, chúng ta sẽ hi vọng cùng anh tiếp xúc tứ chi, hi vọng càng dính vào anh, cho dù có thân mật thế nào cũng không đủ.

Lúc bọn họ ở chung, đa phần đều là Tổng Sanh nhiệt tình nhào tới Khuất Diễm Trọng, Khuất Diễm Trọng luôn trầm tĩnh im lặng, số lần chủ động tương đối ít.

Nhưng lần này anh chủ động, Tổng Sanh cảm nhận được anh đang muốn trấn an cô. Tuy không biết anh vì sao lại không muốn làm chuyện kia, nhưng được hôn một trận, Tổng Sanh nhìn không được mà vui vẻ. Cho dù lúc này phải về nhà của mình đi ngủ, cô cũng không cảm thấy khó chịu.

Sau khi tiễn Tổng Sanh, Khuất Diễm Trọng kéo tay áo của mình, chỗ băng bó đã nhiễm một màu đỏ tươi. Anh không để ý, chỉ vuốt tay sờ môi của mình, sau đó tới bên cửa sổ gọi điện thoại.

Đầu bên kia truyền tới giọng nam lớn tuổi nói bằng tiếng anh, sau bao lắng đọng của năm tháng thanh âm càng trầm thấp êm tai, thật khiến người ta cảm thấy thả lỏng.

"Khuất? Cậu đúng là ít gọi điện cho tôi. Sao vậy bạn tốt, cậu gặp khó khăn gì sao?"

Trên mặt Khuất Diễm Trọng không để lộ bất kỳ cảm xúc, ngữ khí hoàn toàn không có ý thân thiện: "Daniel, tôi lại phát bệnh."

"Mấy tháng rồi cậu không phát bệnh, lần này là vì cái gì?" Người bên kia lập tức có phản ứng, "Đúng vậy, cậu không cần phải nói, tôi có thể đoán

được."

"Lần này không phải nguyên nhân kia."

Chớp mắt đối phương giữ im lặng, tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại ôn hòa nói: "Vậy được rồi, nếu cậu còn phát bệnh thì lập tức tới nước M để tôi xem, làm bác sĩ tâm lý, tôi phải dùng hết khả năng giúp đỡ cậu. Nói thật, tuy tôi không có cách trợ giúp cậu, thôi miên đối với cậu cũng không có tác dụng, nhưng là bạn bè, tôi thật lòng hi vọng cậu có thể sớm ngày đi ra."

Tổng Sanh về nhà của mình, phát hiện bên trong không bật đèn. Cô không khỏi cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ Tiểu Thụ ăn cơm xong không trở về sao? Ánh mắt đảo qua sô pha, cô bỗng nhiên thấy một thân hình màu đen, mờ mờ, quả nhiên người ngồi ở đó là Tổng Ly Thụ. Cậu vẫn mặc đồ khi này, ôm cái ba lô, dựa vào sô pha mà ngủ.

Tổng Sanh đứng ở cửa, gương mặt lộ rõ vẻ bất lực. Cô thở dài, vào phòng cầm chăn đắp cho cậu. Nhìn cậu ôm ba lô, Tổng Sanh muốn giúp cậu lấy ra, để cậu ngủ ngon hơn một chút, ai ngờ động tác nhẹ nhàng lại khiến chàng trai thức giấc.

"Sanh Sanh?" Thấy tổng Sanh đứng trước mặt mình, ánh mắt đằng sau cặp kính tràn đầy vui sướng, lập tức nhào tới ôm eo của cô, "Chỉ về rồi!"

"Ừ, nếu Tiểu Thụ mệt thì nghỉ ngơi đi, phòng cho khách ở bên kia, vào tắm rửa cái đi. Em có mang quần áo theo không?" Vừa cười nói, Tổng Sanh vừa nhẹ nhàng kéo cậu ra.

Tổng Ly Thụ cũng buông tay, nhớ tới gì đó, cậu cẩn thận cầm ba lô lại, bên trong ngoại trừ cuốn sổ mỏng thì đó là đồ cậu tự cái tiền, đi đâu cũng mang theo. Còn cả một cái túi được gói kỹ càng, nhìn rất nặng.

Đặt cái túi lên bàn, chậm rãi mở ra, bên trong đều là đồ ăn vặt. Tất cả đều là đồ mua cạnh mấy trường đại học ở thủ đô, Tổng Sanh rất thích, khi trước thường hay cùng Tổng Ly Thụ đi ăn. Cũng không phải đồ gì quý giá, nhưng Tổng Ly Thụ tới đây đều mang theo hết, cậu đối với chính mình chưa từng cẩn thận, chỉ riêng với cô trước nay đều như thế.

Những thứ khác cậu không mang gì cả, cái này Tổng Sanh rất rõ ràng, Tổng Ly Thụ là quái nhân thiên tài, mặc kệ là ăn hay ở cậu đều không để ý, có lẽ ngoại trừ cô thì chuyện cậu quan tâm chính là máy tính.

"Đồ Sanh Sanh thích ăn em đều mang tới, Sanh Sanh ăn đi." Tổng Ly Thụ ôm cái chăn Tổng Sanh vừa mang tới, vui vẻ nhìn cô.

Đối diện với cặp mắt thanh triệt của cậu, Tổng Sanh cảm thấy lòng mình nghẹn muốn chết, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, duỗi tay gõ đầu cậu một cái: "Chỉ chờ tới khuya rồi ăn, em xem quảng thâm ở mắt nghiêm trọng như vậy, cũng không biết mấy ngày rồi chưa ngủ, mai đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi."

Sau khi dỗ được cậu đi ngủ, cô im lặng ngồi trên sô pha nhìn đồng hồ ăn vặt. Rõ ràng đều là thứ cô thích, nhưng ăn lại không nhận ra bất kỳ hương vị gì.

Lúc này, di động đổ chuông, cô mở ra xem, hai chữ vô cùng đơn giản: Ngủ ngon. Người gửi chính là Mạnh Mạnh.

Tổng Sanh lập tức cao hứng. Đúng vậy, cứ từ từ, đều là trẻ con mà, cô chậm rãi dỗ dành thì sẽ tốt thôi.

Buổi chiều ngày thứ hai, gần giờ tan tầm, dưới lầu bệnh viện thành phố S, một cô gái mặc xinh đẹp váy dài, cười rộ để lộ lúm đồng tiền trên má ôm bó hoa màu tím đứng cạnh bồn hoa, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về cửa sổ trên lầu nào đó.

Nơi đó là văn phòng của chủ nhiệm các khoa, mà cô gái trẻ tuổi ôm hoa đứng ở đây, mười người thì có chín người đều tới vì chủ nhiệm Khuất. Các y tá sớm nhìn đã thấy quen, giờ phút này nhìn cô gái kia, ánh mắt tràn ngập sự thương hạ.

Nếu người này tới chờ chủ nhiệm Khuất, phỏng chừng sẽ thất vọng trở về như những cô gái trước, dù sao chủ nhiệm Khuất trước nay chưa từng để ý ai.

Có nữ y tá cũng có ý với Khuất Diễn Trọng nhưng lại không chiếm được đối phương trong lòng vui sướng khi người gặp họa. Cho dù xinh đẹp thế nào, chủ nhiệm Khuất cũng không có hứng thú.

Tổng Sanh không biết các y tá kia bàn tán cái gì, cô ôm hoa toàn tâm toàn ý chờ Mạnh Mạnh nhà mình tan làm. Sáng nay đi làm, đem chuyện Tổng Ly Thụ hôm qua tới kể cho Phương Tình, sau khi thương lượng, cô đưa ra kết luận là đi dỗ Khuất Diễn Trọng, vì thế dứt khoát xin nghỉ buổi chiều mưa hoa tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

"Người đó đứng chờ hơn nửa tiếng rồi."

"Sao thế, lại tới chờ chủ nhiệm Khuất hả? Là sinh viên trường y hay là người nhà bệnh nhân?"

"Không biết, mà quân cô ấy là ai làm gì, có chờ cũng vô dụng thôi, ai chủ nhiệm Khuất cũng thấy chướng mắt. Còn mang hoa nữa chứ, khẳng định là chưa kịp tặng đã bị chủ nhiệm Khuất ném đi."

"A, hiện tại cô gái trẻ tuổi đều xem mặt hết."

Nhóm bác sĩ y tá đi qua hành lang thỉnh thoảng đưa ánh mắt nhìn cô gái đứng cạnh bồn hoa, không thiếu lời thì thầm to nhỏ như vậy, có điều Tổng Sanh hoàn toàn nghe thấy, mà cho dù có nghe, cô hẳn cũng sẽ không để bụng.

Không gọi điện báo Khuất Diễm Trọng biết mình tới đây, cô muốn cho anh một sự bất ngờ, vì thế chỉ có thể lẳng lặng đứng chờ.

Bởi vì đối phương là bạn trai, cho nên thời gian chờ đợi rất dễ vượt qua, cô cảm thấy chỉ cái nháy mắt đã tới giờ tan tầm, thân ảnh cao lớn từ trong đi ra, cùng với người khác luôn duy trì khoảng cách nhất định. Không ai có thể đi cạnh anh, cho nên thoạt nhìn anh giống như bị cô lập.

Tổng Sanh vừa thấy liền nhìn không được mà gọi: "Diễm Trọng." Cái tên Manh Manh và thô con quá mức tình thú, trước mặt công chúng đương nhiên không thể gọi, tuy rằng cô rất muốn nhìn xem đối mặt với cái tên không đúng phong cách đó mọi người sẽ thể hiện thái độ gì, nhưng tốt nhất vẫn là giúp anh duy trì hình tượng.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Khuất Diễm Trọng dừng bước, quay đầu nhìn người cạnh bồn hoa cách đó không xa. Hôm nay cô mặc váy dài, ôm hoa, tóc xòa, tươi cười xinh đẹp, thoạt nhìn đặc biệt động lòng người. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô mặc váy, bình thường cô không hay chú trọng bề ngoài, hôm nay trang điểm như vậy, vừa nhìn liền cảm thấy có vài phần long trọng.

Khuất Diễm Trọng dừng hai giây, sau đó đi về phía cô, mà người xung quanh vây xem thấy tình huống này đều kinh ngạc không thôi. Bình thường không phải như vậy, chủ nhiệm Khuất ngày thường không quan tâm ai, lúc này sao lại chủ động qua đó chứ?

Nghĩ lại cô gái kia gọi tên của chủ nhiệm Khuất, có người suy đoán cô là người thân của anh, dù sao cô gái đó nhìn qua khoảng hai mươi tuổi, mà chủ nhiệm Khuất đã gần ba mươi, tuổi tác có chút cách biệt.

Ngay lúc mọi người tự an ủi như vậy, cô gái kia đã nâng bước nhào vào lòng Khuất Diễm Trọng, vừa ngẩng đầu liền dứt khoát hôn anh một cái. Tức khắc, người bên này lén lút quan sát đều nhìn không được mà hít một hơi thật sâu, cảm thấy chính mình vừa gặp quỷ ban ngày.

Khuất Diễm Trọng chẳng những không ngăn cản cô gái kia, thậm chí còn chủ động cúi đầu nói chuyện, biểu tình vẫn lãnh đạm như lúc trước nhưng vẫn khiến mọi người nhận ra sự dịu dàng chưa từng thấy.

Nhìn một màn trước mắt, không ít y tá chưa xót tới đồ hốc mắt, gương mặt lộ vẻ rối rắm. Tuy rằng chủ nhiệm Khuất cao lãnh chưa từng cho các cô cơ hội, nhưng tốt xấu gì đối với người khác anh cũng như thế, nhưng điều khiến người cảm thấy an ủi hôm nay thật sự bị phá hủy, thì ra chủ nhiệm Khuất cao lãnh đã có chủ!

Thì ra không phải nam thần không thích phụ nữ, anh là không thích loại phụ nữ như vậy, thì ra thói sạch sẽ của nam thần không tới mức không thể tiếp cận với người khác, mà là người anh cam tâm tình nguyện vứt bỏ tâm lý kia không phải chính mình.

Đúng là đau đớn!

Đương nhiên người có tâm tình này đều là những cô gái trẻ thâm thương trộm nhớ Khuất Diễm Trọng, đa số nhìn cảnh tượng này đều kinh ngạc không tin hơn không vui khó chịu. Dù sao bọn họ cũng quen với cảnh tượng từ chối người khác của anh, đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy, quả thật một chút phòng bị cũng không có.

Mặc kệ người vây xem khiếp sợ cỡ nào, hai người trung tâm kia trong mắt chỉ có đối phương, không ai nhận ra sự phiền phức ở bên cạnh.

Khuất Diễm Trọng nghĩ gì Tổng Sanh không biết, nhưng đắm chìm trong những ánh mắt ghen ghét kia cô cực kỳ vui vẻ. Để tất cả biết người đàn ông này đã có chủ, chuyện như vậy cô sớm đã muốn làm.

"Manh Manh, hoa tặng anh, hôm nay chúng ta hẹn hò được không?" Tổng Sanh kéo tay Khuất Diễm Trọng nhẹ giọng nói, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Khuất Diễm Trọng cầm bó hoa, một tay bị Tổng Sanh lôi kéo, nghe vậy liền hỏi: "Đi đâu?"

"Chúng ta lái xe lên núi hóng gió." Tổng Sanh không chút do dự mà đáp.

Về chuyện hẹn hò, nhà người khác đều là xem phim hoặc đi ăn, nhưng nghĩ tới thói ưa sạch của bạn trai mình, trước đây mỗi lần gặp mặt anh đều không muốn ngồi bên ngoài, hơn nữa cũng không thích ăn cơm ở chỗ lạ, tuy Tổng Sanh cảm thấy nếu mình mở miệng yêu cầu, nói không chừng anh sẽ đồng ý, nhưng cô không muốn làm anh khó xử không vui, dù sao việc hẹn hò chỉ cần hai người ở cùng với nhau, đi đâu cũng hạnh phúc cả.

Hướng hồ, cô cũng không phải đơn giản muốn lái xe hóng gió như vậy, nếu muốn làm anh hoàn toàn quên đi không vui của ngày hôm qua, cô đương nhiên càng phải nỗ lực.

Quả nhiên Khuất Diễm Trọng đồng ý, dẫn theo Tổng Sanh mặt đầy tươi cười rời đi trước ánh mắt của bao nhiêu người.

Đây là lần đầu tiên sau khi xác định quan hệ Tổng Sanh ngồi xe của Khuất Diễm Trọng, nhớ lại lần đầu tiên ngồi đây, cô dắt theo Tề Quan Hà khi đó chưa thân nhờ anh hỗ trợ. Hiện tại Tề Quan Hà đã thích nghi với cuộc sống ở cô nhi viện Ánh mặt trời, những lúc đi thăm nó phát hiện nó đã mở lòng hơn, mà cô cũng đã trở thành bạn gái của người đàn ông này, ngẫm lại, thế sự thật đúng là kỳ diệu.

"Lần này em có thể ngồi ghế phụ lái."

Khuất Diễm Trọng vừa nói vừa thay cô mở cửa xe, chờ cô ngồi vào rồi, anh đặt bó hoa vào lòng cô, lại bất ngờ cúi đầu hôn cô một cái.

"Gặp em, anh rất vui."

Tổng Sanh ngậy ra, qua một lúc lâu mới có phản ứng, bỗng dưng nói lời này, thật là phạm quy!

Chiếc xe xuyên qua phố xá sầm uất tới một ngọn núi ở ngoại ô, đường núi uốn lượn, thỉnh thoảng có mấy chiếc khác vượt mặt. Càng lên cao, phía sau càng không thấy người, cây cối rậm rạp dần thay cho phòng ốc, cuối cùng quốc lộ hoàn toàn biến mất, biến thành đường đá khó đi.

Tổng Sanh an tĩnh ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã bắt đầu xuống núi, hôm nay thời tiết rất tốt, hơn nửa chân trời đều đã bị rắng màu hồng, bọn họ dần dần rời khỏi thành thị ồn ào, sau nhìn lại, đèn đường cũng theo thứ tự mà sáng lên. Cô không hỏi Khuất Diễm Trọng muốn đi đâu, nhìn cách anh lái xe, cô đoán anh tựa hồ rất quen thuộc con đường này, thăm nghĩ có lẽ anh sẽ dẫn mình tới nơi nào đó, trong lòng liền bắt đầu có chút chờ mong.

Trong xe không ai nói chuyện, nhưng vẫn có đưa tình qua lại, thời điểm không nói lời nào, chỉ cần cảm nhận được hơi thở của đối phương, họ cũng sẽ cảm thấy an tâm. Tổng Sanh nhìn phong cảnh bên ngoài xẹt qua, lại nhìn Khuất Diễm Trọng đang chuyên tâm lái xe, liếm môi.

Cuối cùng, thời điểm mặt trời chỉ còn một nửa, Khuất Diễm Trọng ngừng xe ở một chỗ an tĩnh. Từ đây có thể nhìn các ngôi nhà dưới chân núi như ngọn đèn dầu, xung quanh là thảm cỏ, phong cảnh rất đẹp. Ở thế ngoại đảo nguyên này, cảm giác thật xuất trần thị thế.

"Thỉnh thoảng anh sẽ tới đây." Những lúc không thể bình tĩnh, một mình anh sẽ lái xe tới đây, nhìn đám người tầm thường nhỏ như con kiến bên dưới, còn không ngừng kéo dài tới đường chân trời phương xa. Đây là nơi chỉ thuộc về anh, anh không thể để người khác tiến vào địa bàn của mình, nhưng Tổng Sanh không giống, chỉ có cô không khiến anh cảm thấy bài xích.

Khuất Diễm Trọng nhìn ngọn đèn dầu liên miên dưới chân núi, khuôn mặt bị ánh hoàng hôn chiếu tà mỵ lên một màu đẹp. Anh duỗi tay cởi bỏ đai an toàn, một tay đặt lên chốt cửa xe muốn đi xuống, nhưng bị Tổng Sanh kéo lại.

Tổng Sanh dùng ánh mắt sáng quắc nhìn anh, tựa hồ có chút khản trương, ần ần bên trong lại có chờ mong. Cô đặt bó hoa qua một bên, cởi bỏ đai an toàn, bỗng nhiên kê sát vào tai anh, nhẹ giọng hỏi: "Manh Manh, chúng ta ở đây... Làm được không?"

Hồ hấp dẫn trở nên hỗn loạn, Khuất Diễm Trọng không nói gì, ánh mắt thanh lãnh đen nhánh nhìn chằm chằm cô không bỏ, nhưng Tổng Sanh lại cảm thấy ở trong đó như nhìn thấy cảm xúc của mình. Cô bình ổn suy nghĩ, dứt khoát nhích người lại gần, ngồi lên trên anh.

Đôi tay ấn lên bờ vai rộng lớn, cô cúi đầu khẽ cắn lỗ tai anh, giọng nói mê người: "Hôm nay em mặc váy, không cần cởi, cứ trực tiếp như vậy, được không?" Giật gật thân mình, cô liền có cảm giác bị ôm lấy.

Trong mắt của Khuất Diễm Trọng, Tổng Sanh ngồi trên người mình như công theo ánh mặt trời, ấm áp như ngọn lửa. Nhẹ như lông chim, mềm mại như mây, tựa hồ anh có thể chết đuối trong hơi thở của cô.

Tổng Sanh ôm cổ Khuất Diễm Trọng, hôn lên trán lên mắt lên chóp mũi của anh, sau đó một đường tới môi, cùng môi lưỡi của anh giao triền, cho dù thế nào cũng không phân tách. Cô có thể cảm thấy chính mình bị ôm chặt hơn, cả người tựa hồ hòa cùng đối phương.

Động tác dùng sức như vậy, nụ hôn lại càng triền miên, thật khiến người cho dù muốn ngừng cũng không ngừng được.

Khuất Diễm Trọng không cởi quần áo, chỉ có quần bị Tổng Sanh cởi ra. Tổng Sanh cũng vậy, chỉ có váy dài bị kéo đến bên hông. Trong không gian nhỏ hẹp, hai người dán chặt vào nhau, thân mật không một khe hở, không khí phảng phất sôi trào, một thanh âm rất nhỏ cũng bị phóng đại vô hạn.

Qua một hồi lâu, mây tan mưa dừng, Tổng Sanh lười biếng ngồi trên người Khuất Diễm Trọng không muốn nhúc nhích, thỉnh thoảng đưa đầu dán vào cổ anh ngửi ngửi. Khuất Diễm Trọng vẫn ôm cô vào lòng, mặt dựa trên tóc cô, nhắm nửa con mắt, lộ ra vẻ lười biếng khó thấy.

Ánh nắng chiều hoàn toàn biến mất, không biết từ khi nào đỉnh đầu đã là sao đầy trời. Chờ hai người thu dọn ổn thỏa, Tổng Sanh vẫn ngồi trên người anh không muốn rời, Khuất Diễm Trọng cũng bao dung cô. Chỉ là hành động vừa rồi quá mức, vết thương trên tay trái của Khuất Diễm Trọng chảy máu, rất nhanh bị Tổng Sanh nhạy bén phát hiện.

Cô lười biếng nhứu mày, cẩn thận kéo tay áo sơ mi của Khuất Diễm Trọng ra. Nhìn vết thương kia, Tổng Sanh hỏi: "Hôm qua anh từ chối em là vì cánh tay này?"

"Ừ." Khuất Diễm Trọng ừ một tiếng, lại nói, "Chỉ là vết thương nhỏ, rất nhanh sẽ khỏi."

Tổng Sanh vẫn không hỏi anh rốt cuộc vì sao lại bị thương, cô chỉ thở dài, ánh mắt lộ vẻ đau lòng mà chính cô cũng không phát hiện. Cô cẩn thận cởi bỏ băng vải, lau vết máu, sau đó nhìn Khuất Diễm Trọng một cái, cô bỗng nhiên thò lại gần liếm vết thương kia.

Cảm nhận được người dưới thân chấn động, Tổng Sanh nghiêm túc nhìn anh: "Rất đau sao?"

Khuất Diễm Trọng lắc đầu, bỗng đứng dùng lực lần nữa ôm cô vào lòng. Tổng Sanh giãy giụa: "Vết thương cần băng bó lại."

"Đợi một lát." Khuất Diễm Trọng vẫn ôm cô, nửa điểm cũng không có ý buông tay.

Sợ tiếp tục giãy giụa sẽ làm miệng vết thương càng nứt nghiêm trọng, Tổng Sanh đành phải ngoan ngoãn. Cô suy đoán rất nhiều nhưng vẫn không nghĩ ra ai có thể đâm anh một vết thương dài như vậy, trong lòng nói không nên lời khó chịu, so với chính cô bị thương còn khó chịu hơn.

"Sau này đừng bị thương nữa, Mạnh Mạnh, em khó chịu." Tổng Sanh ôm eo dựa vào ngực Khuất Diễm Trọng, cảm nhận được nhịp tim của anh, cô bỗng muốn thấu hiểu anh hoàn toàn, biết mọi thứ liên quan tới anh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Suy đoán.

"Được rồi, bây giờ để em!"

Nhìn Tổng Sanh khí thế bừng bừng bắt đầu vén tay áo, bộ dáng nóng lòng muốn thử, Khuất Diễm Trọng đang cầm dao có chút chần chừ: "Thái rau, em làm được không?" Anh vẫn còn nhớ trước đây cô nói khả năng nấu ăn của mình dốt đặc, mỗi lần ở nhà muốn giúp đỡ đều bị mọi người từ chối.

"Phụ nữ sao có thể không làm được? Tay anh còn đang bị thương, loại chuyện nhỏ nhặt như thái rau này cứ giao cho em!" Tổng Sanh dứt khoát giật con dao phay trong tay của anh, đẩy anh qua một bên, chính mình đứng trước thớt gỗ khoa tay múa chân với cà rốt ở bên trên. Tuy nói được lời thể son sắt, nhưng trên thực tế Tổng Sanh xác thật không giỏi việc nhà, bởi vì điều kiện gia đình khá tốt, cô xác thật là đại tiểu thư mười ngón tay chưa nhiễm thứ gì. Mấy tháng trước, cô thậm chí còn không dọn phòng, hiện tại trải qua rèn luyện, có một số việc đã làm được, nhưng về chuyện bếp núc một chút tiến bộ vẫn không có.

Cho nên giờ phút này tuy ngoài mặt lộ vẻ kiên định, nhưng trong lòng cô lại âm thầm chột dạ, hi vọng không bị Khuất Diễm Trọng phát hiện mà thôi.

Một tay cô ấn xuống củ cải đáng thương kia, một tay cầm dao khoa tay múa chân.

Cuối cùng, cô rút cuộc cũng dùng lực thật mạnh cắt xuống. Tốc độ không quá chậm, nhưng thành quả có được không thể nhìn vào mắt. Lát cắt mẫu của Khuất Diễm Trọng, từng miếng cà rốt vừa mỏng lại vừa đều, nhưng nhìn qua phần của Tổng Sanh, lớn nhỏ không đồng nhất, đã vậy hình thù còn rất kỳ quái.

Tổng Sanh còn tự an ủi mọi thứ đều tốt, sau khi cắt cà rốt, cô lại cắt đậu que, rau xanh cũng chịu chung tai họa. Nhìn đồng nguyên liệu bị xử lý lung tung, Khuất Diễm Trọng nghĩ mình lát nữa phải xử lý lại, có điều nhìn Tổng Sanh vui vẻ như thế, anh cũng không hề cảm thấy phiền phức. Thình thoảng ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của cô, sau khi xử lý xong một loại thì nở nụ cười, đáy lòng Khuất Diễm Trọng bình yên lạ thường.

Thời điểm nhìn người này, anh sẽ nghĩ tới hai chữ "Cả đời". Mà trước đây, anh chưa bao giờ nghĩ tới cả đời sẽ như thế nào, nhưng hiện tại bỗng nhiên có chút chờ mong.

Tới thái thật, Tổng Sanh cảm thấy động tác đã thuần thục, có thể gia tăng tốc độ, vì thế cứ vậy chặt xuống.

Máu tươi lập tức trào ra, Tổng Sanh còn chưa cảm thấy có gì, cả người Khuất Diễm Trọng đã run lên, lập tức duỗi tay kéo cô ra, ngay cả Tổng Sanh cũng bị dọa sợ.

Nhìn biểu cảm trên gương mặt kia, Tổng Sanh cảm thấy có chút kỳ quái, Mạnh Mạnh có phải phản ứng quá mức rồi không? Tại sao chứ?

"Không sao không sao, một chút cũng không đau, may mà cắt không sâu, dán băng kéo cả nhân lên thì sẽ ổn." Tổng Sanh không để bụng mà vẩy tay.

Có đôi khi Tổng Sanh đặc biệt không giống con gái, thời điểm vui vẻ cười hi hi ha ha, cô là một cô gái đáng yêu, nhưng có lúc bạo phát sức lực khiến ai cũng sợ hãi, có lúc lại quá mức bình tĩnh.

Cuối cùng vết thương nhỏ xíu trên tay Tổng Sanh vẫn bị Khuất Diễm Trọng kéo đi băng bó. Xử lý cẩn thận như vậy, cô dám nói vết thương trên tay không được anh quan tâm bằng.

Điều này chứng minh anh để ý cô. Nghĩ như vậy, chắc hẳn Tổng Sanh sẽ rất vui, nhưng dường như cô phát hiện Mạnh Mạnh nhà mình tựa hồ không quan tâm tới bản thân.

Cánh tay mình bị thương, anh giống như hoàn toàn không để ý. Có người sẽ nhìn một vết thương như vậy mà không quan tâm sao?

Ngoại trừ đôi lúc quá mức nhạy cảm mà xuất hiện nghi hoặc, ở chỗ này của Khuất Diễm Trọng, Tống Sanh luôn cảm thấy vui vẻ, cho dù không làm gì cũng rất vui vẻ.

Thời điểm Khuất Diễm Trọng xử lý lại nguyên liệu, cô liền ăn vạ ở cạnh rửa sau, sau lại phá phách thêm lần nữa. Khuất Diễm Trọng xào rau, cô đứng cạnh giúp đỡ đưa đĩa, thỉnh thoảng không quên trộm đồ ăn trên bàn ăn. Bởi vì cô chỉ làm trò ngại chứ không giúp được gì, lần này bề ngoài của các món ăn thật đúng là phải dùng từ thảm để hình dung. Xem ra không ai có thể cứu vớt tay thú của Tống Sanh.

Hai người vừa an tĩnh vừa ngọt ngào ăn cơm. Xong xuôi, Tống Sanh xưng phong nhận việc rửa chén, còn chưa kịp dứt lời đã bị Khuất Diễm Trọng dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm rồi bỏ đi. Kỳ thật Khuất Diễm Trọng rất ít khi có thái độ ôn hòa, biểu cảm nhiều nhất của anh chính là không có biểu cảm, mỗi lần không muốn cô làm cái gì anh sẽ để lộ ánh mắt không đồng ý. Đối với người khác, chuyện này rất dọa người, nhưng với Tống Sanh, đây đại biểu cho "Không vui, không thật ăn", mỗi lần bị nhìn, cô liền không có tiền đồ mà lùi bước.

Khuất Diễm Trọng mang tạp dề bận rộn trong bếp như hiền thê lương mẫu, hoàn toàn không phù hợp với bộ dáng lạnh lùng của anh, còn Tống Sanh lại đi loay quanh trong nhà. Khuất Diễm Trọng không dặn cô không thể đụng vào thứ gì, cho nên cô cũng không câu nệ, vừa thấy cái gì hứng thú liền lại gần nhìn xem, dù sao người ta cũng đã ngậm đồng ý.

Ban đầu Tống Sanh còn tràn ngập chờ mong khai quật được bảo bối ở nơi này, nghĩ không chừng có thể tìm được ít đồ thú vị, thỏa mãn mong muốn tìm hiểu quá khứ của anh. Kết quả lục lọi lâu như thế, căn bản không thu được gì.

Trong phòng, nhiều nhất chính là sách, chiếm hẳn hai mặt tường, mà mấy cuốn sách đó đều là sách chuyên ngành, cô tùy ý rút mấy quyển ra xem, nội dung khó hiểu bên trong khiến cô nhớ lại tình hình ngủ gục trên bàn trong lớp, lật qua hai trang liền nhìn không được mà ngáp ngắn thở dài. Sách có đủ thể loại, phần lớn là sách y, một ít là sách học, còn có loại viết về tâm lý, tất cả rõ ràng đều có dấu từng nhiều lần lật đọc. Tống Sanh cảm thấy Manh Manh nhà mình đúng là người đàn ông vừa nghiêm túc lại nỗ lực, khó trách khép nép như thế.

Lại tiếp tục lục lọi, vẫn không thu được đồ vật thú vị nào, Tống Sanh cuối cùng cũng hết hi vọng. Cô ôm gối dựa vào cửa phòng bếp, hỏi: "Manh Manh, anh không có đồ khi nhỏ sao? Chẳng hạn album hay gì đó?"

Khuất Diễm Trọng cứng đờ, lắc đầu: "Không có."

Tống Sanh không hề bất ngờ với câu trả lời này, sau khi nghe một câu chính miệng anh nói, cô ngược lại có thể suy đoán được ít nhiều. Lúc trước ở tiệc cưới của Nam Lâu, cô phát hiện bầu không khí giữa Manh Manh và mẹ anh có gì đó không đúng, còn cả phản ứng kỳ lạ khi đó của anh, cô vẫn luôn cất giấu trong lòng. Tuy người phụ nữ kia trông có vẻ dịu dàng ôn hòa, nhưng cô lại cảm thấy bên trong không giống như vậy. Hơn nữa sau khi mấy lần tới cô nhi viện Ánh mặt trời, cô đã biết nơi đó không phải là chỗ của bạn bè, mà là của chính anh Khuất Diễm Trọng. Ở nơi đó, bọn họ đều có một đặc điểm tương đồng, đó là không mở miệng hoặc đề cập tới tuổi thơ. Tống Sanh đoán rất có khả năng Khuất Diễm Trọng cũng gặp chuyện tương tự, tuy rằng cô có chút không thể tưởng tượng ra điểm này.

Tốt cùng là thế nào, cô muốn từng bước chậm rãi khai quật. Cô không phải cố ý tìm hiểu quá khứ của Khuất Diễm Trọng, nhưng ở chung với anh, cô càng cảm thấy trên lưng anh đang đeo theo gánh nặng, anh sống không vui vẻ, cho dù ở bên cô, anh sẽ nhẹ nhàng vui vẻ hơn bình thường, chỉ là có một lần cô phát hiện chính mình vừa rời đi, Khuất Diễm Trọng lại biến thành con người cô đơn không ai có thể lại gần.

Là điều gì khiến anh trở nên kỳ quái như vậy?

Còn nữa, có một lần cô phát hiện nửa đêm gặp ác mộng, anh lặng lẽ bò dậy an tĩnh ngồi ở mép giường thật lâu, anh tại sao lại như vậy?

Tất cả chuyện này Tống Sanh đều muốn biết, cô biết rồi, sau đó sẽ tìm cách giúp anh, cô muốn người đàn ông này cả đời vui vẻ, cho nên trước mắt, cô cần phải biết quá khứ anh đã gặp chuyện gì.

"Sao lại không giữ? Em thật muốn biết Manh Manh khi nhỏ trông như thế nào, khẳng định là rất đáng yêu." Tống Sanh làm như vô tình mà nói, quả nhiên phát hiện ánh mắt Khuất Diễm Trọng lướt qua tia trào phúng kỳ dị. Đúng là bởi vì anh hoàn toàn không đề phòng cô, cho nên mới bị cô đoán được không ít chuyện.

Khuất Diễm Trọng xác thật vì lời nói của Tống Sanh mà nhớ lại quá khứ của mình. Tuổi thơ của anh thật sự quá hỗn loạn, nếu có thể anh thật sự muốn quên đi những chuyện ghê tởm đó, nhưng ngay cả thời niên thiếu với anh cũng không có tác dụng, mỗi một sự kiện anh đều nhớ rõ ràng rành mạch. Chính mình khi đó tuyệt đối không đáng yêu như Tống Sanh nói, mà tái nhợt u ám như ma quỷ, như Địa Phục Linh (1) không có tự do.

(1) Địa phục linh là người hoặc vật thể khác sau khi chết linh hồn có khu vực hoạt động bị hạn chế, bị trói buộc ở một chỗ, loại vong linh này có rất nhiều oán niệm không thể hóa giải, cho nên trở thành ác linh. Bọn họ sẽ không thương tổn người khác, chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của mình, cách giúp bọn họ lên trời chỉ có một, đó là hoàn thành tâm nguyện của bọn họ. Nếu không có cừu oán với bạn thì không nên diệt trừ, vậy sẽ khiến họ nổi giận, không tốt.

Đúng vậy, địa ngục đã khóa chặt linh hồn của anh, cho dù hiện tại đã rời khỏi nơi đó, giấc mộng đêm khuya vẫn không cách nào thoát được.

Tống Sanh vốn chỉ muốn dò xét một chút, chỉ là nhìn thấy biểu cảm của Khuất Diễm Trọng trong lúc vô tình để lộ, cô đột nhiên cảm thấy hối hận. Có lẽ cô có thể từ những mặt khác đi tìm câu trả lời, không cần phải thương tổn người này như vậy. Cho nên, cô lập tức ném gối ôm trong lòng, tiến lên ôm eo anh, chui đầu vào nách anh, cười nói: "Manh Manh, chỗ em có rất nhiều ảnh chụp em khi nhỏ, vô cùng đáng yêu, anh có muốn xem không?"

Nhìn cô cười, bà vai Khuất Diễm Trọng chậm rãi buông lỏng, rời khỏi ký ức lúc nhỏ, anh theo bản năng khôi phục lại bình thường.

"Được."

"Ngày mai sẽ cho anh xem, hôm nay trở về em phải sửa sang một chút, chỉ cho xem ảnh đẹp, những thứ khó coi không cho anh xem." Tổng Sanh bỗng nghĩ tới một chuyện, dán đầu vào lòng anh, hưng phấn nói, "Manh Manh, anh có muốn lưu mấy tấm hình của em trong di động không? Nếu lúc đi làm mà nhớ em thì lấy ra xem"

Về phần của cô, máy tính, di động, tóm lại những nơi có thể cô đều thay bằng ảnh của Khuất Diễm Trọng, hành vi này không thể không thừa nhận là quá háo sắc, chính Nam Lâu và Phương Tinh mấy lần đã tỏ vẻ khinh bỉ với cô. Không chỉ vậy cô còn đem chuông báo động thành đoạn ghi âm của Khuất Diễm Trọng, hiệu suất buổi sáng dậy sớm tốt lên không ít.

Khuất Diễm Trọng lẳng lặng nhìn Tổng Sanh lấy di động của mình từ trong túi ra, tự sướng liên tục. Đứng trên sofa chụp, vừa chạy quanh nhà vừa chụp, nhảy lên giường chụp, nằm dưới sàn chụp, các góc phòng đều bị cô chụp không bỏ sót. Cũng không biết lấy đâu ra nhiều sức lực như thế, cô nhảy tới nhảy lui không ngừng nghỉ, nhưng Khuất Diễm Trọng vẫn lẳng lặng theo sau cô, ánh mắt chưa từng dời đi.

Chờ Tổng Sanh trả điện thoại, bên trong đã có hơn trăm tấm ảnh.

"Xem đi, chụp nhiều như vậy, mỗi góc mỗi phòng đều có, có phải cảm thấy khắp nơi đều có dấu vết của em không? Cho dù em không ở nơi này, anh nhìn chúng sẽ nhớ ngay tới em. À, hơi hưng phấn nên chụp quá nhiều, Manh Manh, lát nữa tự anh chọn, giữ lại mười tấm là được." Tổng Sanh vận động tới gương mặt đỏ bừng, nói.

Đương nhiên, cuối cùng những tấm ảnh đó không một bức nào Khuất Diễm Trọng xóa bỏ, còn đặc biệt gửi vào máy tính, bỏ vào thư mục cái mặt khâu đang hoang. Mà chuyện lên lút này, Tổng Sanh không hề hay biết. Trong mắt của Tổng Sanh, giữa hai người bọn họ rõ ràng chỉ có mình cô là kẻ nhiệt tình.

Náo loạn bên Khuất Diễm Trọng một trận, Tổng Sanh không ở lại qua đêm, mà về phòng mình ở phía đối diện.

Vừa mở cửa, cô liền thấy em họ Tống Ly Thụ ôm máy tính đánh chữ ngồi trên sofa, không bật đèn, ánh sáng từ màn hình chiếu vào mặt cậu, trắng bệch một mảnh.

Tổng Sanh bật đèn, đi tới nắm tóc của cậu: "Tiểu Thụ, cơm hộp chị gọi em đã ăn chưa? Hay là không ngoan ngoan ăn cơm, chờ chị ngày mai vớt em ra ngoài tự sinh tự diệt?"

"Sanh Sanh." Nhìn thấy Tổng Sanh, Tống Ly Thụ lập tức nở nụ cười, buông máy tính liền ôm tay cô, "Ăn rồi, ba bữa đều ăn."

Tổng Sanh xoa xoa đầu cậu, vừa định rút tay thì vô tình thấy tấm ảnh trên màn hình máy tính, tươi cười trên miệng lập tức cứng lại

"Tiểu Thụ, em đang làm gì thế hả?"

"Tống Ly Nguyên biết em tới đây nên nhờ em giúp đỡ, kêu em điều tra tư liệu một người, nói là kẻ mới ra tù gần đây đột nhiên chết, thi thể bị băm nát xuất hiện ngoài sông." Tống Ly Thụ ngoan ngoãn trả lời. Cậu là quái tài máy tính với chỉ số IQ cao, vì nguyên nhân gia đình mà vào cục an toàn công tác, mấy tin tức này cậu muốn tìm ra đều rất dễ dàng.

Tổng Sanh sớm đã không so đo chuyện gọi thẳng tên anh trai của cậu, thời điểm nghe nói thi thể trên người trên ảnh bị phát hiện ngoài sông, cô liền rút tay ngồi xuống sofa, cầm máy tính cẩn thận xem tư liệu cậu tìm được.

Thanh niên trên hình là Lưu Giang Ba, 20 tuổi, vì dính vào ma túy mà bị phán ba năm tù giam, khoảng thời gian trước vừa được phóng thích. Trong nhà còn ba nhưng ông không nhận hắn, cho dù hắn mất tích cũng không quan tâm, nguyên nhân là vì nghĩ hắn đi làm chuyện xấu. Sau có người phát hiện nửa cái đầu nổi lên mặt sông liền báo cảnh sát, cảnh sát lúc này mới bắt đầu điều tra, cuối cùng ở cuối dòng nước phát hiện một nửa thi thể, còn nửa thi thể còn lại không biết đã chạy đi đâu.

Tổng Sanh mặt không cảm xúc nhìn từng hàng chữ, hồi tưởng lại cảnh mấy ngày trước mọi người trong cục bận rộn, nhưng vì khi đó trong mắt trong tim đều là Khuất Diễm Trọng, hơn nữa anh trai luôn không muốn cô tiếp xúc với mấy chuyện này, không ít lần kêu người lừa gạt cô, cho nên Tổng Sanh hoàn toàn không phát hiện.

Đưa mắt nhìn tư liệu Tống Ly Thụ đang sửa sang, Tổng Sanh bỗng nhiên chỉ vào một chỗ trên màn hình: "Tiểu Thụ, giúp chị Sanh một chuyện, xóa cái này, đừng báo lên trên."

Cô chỉ vào ký lục: Ba năm trước, trước khi ngồi tù Lưu Giang Ba còn gây ra một chuyện, hắn và hai thanh niên khác bị tình nghi có liên quan tới vụ dâm dồ nữ vị thành niên, nhưng vì không đủ chứng cứ, cuối cùng được phóng thích. Hai người kia, một tên Nghiêm Dịch, một tên Chung Dương.

Tổng Sanh rất rõ, nếu đưa tin này tới cục, có lẽ sẽ có người có ấn tượng. Mấy tháng trước, thi thể bị người ở núi hoang phát hiện, tên Nghiêm Dịch. Bởi vì thi thể đã bị chôn vùi ba năm, bọn họ mới đặc biệt đi mời Khuất Diễm Trọng tới hỗ trợ nghiệm thi. Vì chuyện này, cô mới có thể quen biết Khuất Diễm Trọng.

Tống Ly Thụ không hỏi một tiếng, trực tiếp gật đầu: "Được." Dừng một chút, cậu lại hỏi, "Có muốn em xâm nhập hệ thống quản lý cơ sở dữ liệu xóa luôn không?"

Tuy không biết vì sao cô muốn làm vậy, nhưng trước nay Tống Ly Thụ đối với Tống Sanh luôn phục tùng mệnh lệnh, so với bất cứ ai càng muốn nghe lời cô, nếu cô đã không muốn để người ta biết tới, cậu cảm thấy càng nên cẩn thận.

Tống Sanh cười cười, lại xoa đầu cậu: "Không cần, như vậy càng để lại nhiều dấu vết, thế là được." Lỡ như việc này bị phát hiện, ít nhất Tiểu Thụ không bị dính vào quá nhiều, cùng lắm là tin tức sơ hở mà thôi.

Cô đứng dậy định về phòng, bỗng nghĩ tới gì đó, xoay người nói: "Tiểu Thụ, em định ở đây mấy ngày nữa? Dù sao cũng không ở nhà suốt như thế. Hay vậy đi, ngày mai em tới cô nhi viện Ánh mặt trời ở huyện Tân Tri gần đây, giúp chị Sanh đi thăm mấy bạn nhỏ. Ở đó có một thiếu niên tên Diệp Văn Phi, nó khá có hứng thú với máy tính, là hacker có chút danh tiếng, một đại thần như em nếu có hứng thú có thể đi nhận học sinh."

"Sanh Sanh kêu em dạy thì em sẽ dạy." Tống Ly Thụ ôm máy tính nhìn cô, lời nói vẫn luôn chân thành.

"Em có muốn dạy hay không là do em quyết định, chị chỉ hi vọng em có thể học thêm cách giao tiếp với người khác."

"Em không thể giống trước đây chỉ nói chuyện với một mình Sanh Sanh sao?"

"Không thể."

"..."

"Chị nói không thể, Tiểu Thụ em nghe hiểu không?"

"Hiểu." Tống Ly Thụ cúi đầu lùi về góc sofa.

Nay mê chơi game quá nên bỏ bê truyện, sorry cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Tôi chưa từng ngờ rằng hành động của mình lại nhanh như thế!

"Anh Luru, làm gì đấy?"

"Sửa đồng tài liệu rồi nhập kho, cứ thế vậy thì không dùng được."

"Vậy để em, dù sao em cũng không có gì làm, anh Luru không phải còn bản báo cáo chưa viết sao?"

"Vậy cảm ơn Tiểu Sanh."

"Không có gì." Tống Sanh vui vẻ nhận đồng văn kiện lớn, trở về vị trí bắt đầu nghiêm túc sửa sang.

Nói là cảnh sát, nhưng thực chất cô xem như một "nhân viên ngoài biên chế" không hơn không bớt. Nhờ quan hệ của ông nội mà được nhét vào đây, cấp trên đương nhiên không yêu cầu cô làm cái gì, nói đúng hơn là người lớn nhà cô không hi vọng cô vất vả, lại không gạt bỏ được suy nghĩ muốn tới cục cảnh sát của cô, cho nên mới qua loa có lệ để cô tới nơi này, đồng thời bắt anh trai Tống Ly Nguyên không cho cô tham gia những chuyện vừa mệt vừa nguy hiểm.

Vì thế, trên cơ bản Tống Sanh chỉ là chân sai vặt. Không đúng, cô so với chân sai vặt còn nhàn nhã hơn, nếu không phải bản thân hay chủ động giúp đỡ người khác, vậy trên cơ bản mỗi ngày cô đều ngồi ngầy ngốc một chỗ, cũng không có ai đi quản cô. Có điều, người trong cục đều biết Tống Sanh là cô gái nhiệt tình, công việc của ai quá nhiều không lo hết đều được cô hỗ trợ, có lẽ vì chủ động làm việc, cho nên quan hệ giữa cô với các đồng nghiệp đều rất tốt.

Loại chuyện chủ động giúp sửa sang văn kiện này cô đã làm vô số lần, người khác cho dù có thấy cũng không trách mắng. Lần này, tư liệu là ít ảnh chụp, đều là những thứ gọi là án từ "bị treo".

Không phải tất cả án mạng đều có thể tra được hung thủ, ví dụ như vụ này đã xảy ra từ lâu nhưng hiện vẫn chưa có tin tức, cảnh sát lại không thể bỏ mặc, cho nên chỉ đành tạm thời cất đi, có lẽ sau này tìm được manh mối, tới lúc đó có thể lấy ra. Có điều mấy vụ án này sau khi bị cất đi đều bị xem là "án treo".

Hiệu suất phá án không phải lúc nào cũng cao, cho nên có những vụ án không giải quyết được cũng rất bình thường. Tống Sanh nhìn một phần trong tập tư liệu trên tay, cái này là án kiện về thi thể bị người ta phát hiện mấy tháng trước, người chết tên Nghiêm Dịch, cùng mới người bị phanh thây tìm được ở cống thoát nước đã từng quen biết. Chỉ là hiện tại, sẽ không còn ai phát hiện.

Tổng Sanh bỗng nhiên cười cười, đem phần văn kiện này nhét xuống dưới cùng, sau đó một mình ôm tới nhà kho, chắt đóng lên kệ lớn kệ bé ở tận cùng bên trong. Hoàn thành công việc, cô phúi tay đi tìm Phương Tĩnh, quả nhiên đối phương đang ở phòng nghiệm thi.

Tổng Sanh không quá rầy cô ấy, chỉ ở bên cạnh lẳng lặng nhìn. Chờ cô làm xong chuyện trên tay, Tổng Sanh liền cười ha hả đi qua, tò mò hỏi: "Chị Phương Tĩnh, thi thể này sao vậy?"

Phương Tĩnh người vừa lật qua lật lại đồng thịt nát nhiễm đầy máu trên thi thể qua ghế ngồi, từ trong ngăn kéo lấy ra miếng khô bò xé sợi bỏ vào miệng, biểu cảm như bình thường mà nói: "Hoặc là gặp tên biến thái hung tàn, hoặc là gặp kẻ có thâm cừu đại hận với mình. Haizz, ngoại trừ đầu bị bấm nát, xương cốt bị nghiền thành bột, những phần khác còn chưa tìm được. Đầu bị cắt làm đôi, não nằm rải rác trong mương thối, trông như bị dao phay chặt, chị đoán hung thủ khẳng định là một tên giết heo."

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Phương Tĩnh, Tổng Sanh cười hỏi tiếp: "Có manh mối gì về hung thủ không?"

"Đội trưởng đang dẫn người tìm kiếm manh mối khắp nơi, xem tên Lưu Giang Ba này sau khi ra tù tiếp xúc với ai, trước khi vào tù có kẻ thù hay không. Đội trưởng còn nhờ em họ của em tìm tư liệu, trước mắt vẫn chưa có tin tức chính xác, chỉ biết thằng nhóc này là thành phần cặn bã của xã hội, lý lịch làm đủ chuyện xấu."

Nói xong, Phương Tĩnh buông tay, nhìn bộ dáng cười ha hả của Tổng Sanh mà cảm thấy kỳ lạ: "Trước đây mỗi lần có án mạng em đều rất tích cực đòi đội trưởng dẫn em theo, nói là cho em thêm linh cảm viết tiểu thuyết, biết thêm kiến thức, sao lần này không theo?"

Tổng Sanh nhướn mày, lấy di động trong túi ra, hôn một cái lên ảnh nền hình Khuất Diễm Trọng: "Hiện tại em không còn là chó độc thân, sao có thể giống trước kia? Hiện tại em chỉ chờ giờ tan làm rồi đi tìm Mạnh Mạnh cùng ngủ."

"Đồ cuồng ân ái, chết đi!"

Tổng Sanh bị đuổi ra ngoài, trước khi rời đi, cô thoáng nhìn qua thi thể của Lưu Giang Ba hoàn toàn đã bị thay đổi. Men theo hành lang về văn phòng, cô nghi hoặc mà nhẹ giọng lầm bầm: "Nghiêm Dịch, Lưu Giang Ba, người còn lại ở đâu?"

Tổng Ly Nguyên một ngày vất vả điều tra bên ngoài trở về cục cảnh sát, đúng lúc thấy có người mang bó hoa lớn vào, chỉ đích danh muốn tặng Tổng Sanh. Vừa rồi còn nghĩ tới vụ án, ông anh trai lập tức cảm thấy có tình địch xuất hiện, tâm tình không thể nào vui sướng mà trầm giọng: "Đưa hoa đây."

Người đưa hoa rút cổ đưa cho anh, Tổng Ly Nguyên cúi đầu nhìn tên người đàn ông xa lạ viết trên tấm thiệp: Hạ Hồng Vân.

"Đội trưởng, anh về rồi." Một cảnh sát đúng lúc đi qua, nhìn đội trưởng nhà mình cầm bó hoa lớn nhử mầy, thuận miệng nói, "Lại tặng Tiểu Sanh sao? Tiểu tử này thật tinh mắt!"

Tổng Ly Nguyên nhử mầy càng chặt, chuyện thế này chẳng lẽ không phải lần đầu tiên? Mấy ngày nay anh xác thật bận rộn bên ngoài, không phát hiện cũng rất bình thường. Vừa định truy hỏi, Tổng Ly Nguyên nhìn thấy em gái nhà mình, vội vàng kêu cô: "Tổng Sanh, lại đây."

Tổng Sanh vừa thấy liền biết có chuyện gì, không chờ Tổng Ly Nguyên hỏi liền một năm một mười trả lời: "Người này em chỉ mới gặp hai lần, nói là muốn theo đuổi em, có từ chối thì nào cũng không nghe vào tai, dạo gần đây liên tục tặng hoa, từ chối bao lần anh ta vẫn làm theo ý mình, chuyện này thật sự không liên quan tới em."

Tổng Ly Nguyên vừa nghe liền gật đầu: "Việc này em không cần xen vào, anh giải quyết." Dứt lời, anh vứt bó hoa vào thùng rác, chỉ là bỗng nhiên nhớ tới gì đó, anh xoay người hỏi, "Tổng Sanh, em nói thật đi, em có phải có đối tượng rồi không?"

Tổng Ly Nguyên vừa cảm thấy em gái có chỗ không đúng thì liền nhận được điện thoại của ba, nói là xem tình hình của cô, còn muốn đưa em họ tới dò hỏi. Kết quả Tổng Ly Thụ tới, một câu cũng không hỏi thăm được, miệng thẳng nhỏ quá kín, hiển nhiên là do Tổng Sanh đã dặn dò. Tổng Ly Nguyên không muốn tiếp tục chậm rãi dò hỏi như vậy, dứt khoát trực tiếp hỏi.

Tổng Sanh tùy tiện gật đầu, trên mặt xuất hiện ý cười: "Gặp cái gì, khi nào thuận tiện em sẽ đưa anh ấy về nhà ra mắt với ba mẹ."

Nghe vậy, không ngờ Tổng Ly Nguyên bị cô làm cho hoảng sợ, từ nhỏ tới lớn, cho dù là trong giai đoạn dậy thì em gái của anh chưa từng có hứng thú với con trai, hiện tại sao đột nhiên tìm được chân ái tới mức đồng ý gả đi chứ? Tổng Ly Nguyên là anh trai, trong lòng lập tức có chút hụt hẫng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra là con người rắn rỏi, gật đầu.

Suy nghĩ một lát, anh vẫn là nhìn không được mà nói: "Ít nhất em cũng phải nói cho anh biết người kia là ai."

Tổng Sanh ngẩng lại, miệng của ông anh trai như dao băm đậu hủ, nói trước với anh ấy, sau đó nhờ anh ấy hỗ trợ thuyết phục ba mẹ.

"Nhưng hiện tại anh không được nói cho ba biết."

"Được."

"Khuất Diễm Trọng."

Tổng Ly Nguyên sừng sốt trong chốc lát, lại hỏi: "Vừa rồi em nói ai?"

"Khuất Diễm Trọng, giáo sư Khuất, chủ nhiệm Khuất, mấy tháng trước vì một vụ án mạng anh đã từng gặp anh ấy."

Tổng Ly Nguyên không nói gì, anh nghĩ kỹ rồi, mặc kệ người em gái là ai, anh đều phải ngằm đi tìm tiểu tử kia nói chuyện đàng hoàng, nhưng trăm triệu không ngờ đối phương là người đàn ông kia. Loại chuyện Khuất Diễm Trọng và em gái, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng tới, không, phải nói là anh hoàn toàn không thể tưởng tượng được bộ dáng đứng chung với em gái mình của người đàn ông kia.

Với kinh nghiệm nhiều năm làm việc ở cục cảnh sát, Tổng Ly Nguyên sớm đã cảm thấy Khuất Diễm Trọng không đơn giản, sau trong một lần vô tình nghe được vài tin tức cũng đã chứng thực suy đoán. Nhà ngoại Khuất Diễm Trọng xác thật không phải gia đình đơn giản, bối cảnh như vậy căn bản không phù hợp với gia đình bọn họ.

Cho dù mặc kệ chuyện này, nhưng Khuất Diễm Trọng đã hai mươi chín, so với anh còn lớn hơn mấy tuổi, càng đừng nhắc tới em gái.

Cho dù chuyện này cũng không quan tâm, nhưng với thói ưa sạch sẽ nghiêm trọng kia cùng thái độ lãnh đạm tới cực độ, vô luận thế nào, đây cũng đều không phải người tình hoặc đối tượng kết hôn tốt. Tổng Ly Nguyên không thích nhìn loại người phức tạp như Khuất Diễm Trọng, nghĩ như thế nào cũng không nhìn ra Khuất Diễm Trọng xứng đôi với em gái nhà mình ở chỗ nào.

"Tổng Sanh, anh ta không thích hợp."

"Hợp hay không là do em nói." Tổng Sanh nhún vai.

Nhìn bộ dáng dầu muối đều không ăn này của cô, Tổng Ly Nguyên có chút tức giận, anh cảm thấy em gái nhà mình đã bị gương mặt kia của Khuất Diễm Trọng mê hoặc. Ở chung với người đàn ông như vậy, tương lai cô nhất định sẽ hối hận.

Trong khoảng thời gian ngắn, anh oán hận muốn dứt khoát để cô gái nhỏ này ném thứ đau khổ, nhưng nhất thời lại không đành lòng nhìn cô chịu tổn thương, vì vậy phải nhẫn nại mà nói: "Em còn trẻ, qua mấy năm nữa sẽ hiểu kết hôn không tốt như tưởng tượng, hơn nữa em biết gì về anh ta? Em có biết đối phương thật lòng muốn cùng em gắn bó cả đời không? Anh trai không gạt em, nghe anh trai nói một câu, em và anh ta thật sự không hợp."

Tổng Ly Nguyên khó lắm mới mở miệng bỏ tác phong nghĩ gì làm đó, có thể nói là tận tình khuyên bảo cô, nhưng rõ ràng Tổng Sanh không hề có ý lắng nghe. Cô nhún mày, có chút kinh ngạc nhìn phản ứng lớn như vậy của anh trai nhà mình. Nhéo nhéo ngón tay, cô tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Trên đời này có mấy ai gặp được người mình thích cũng thích mình, trước đây em chưa từng nghĩ tới cuộc sống khi ở cùng một người đàn ông, nhưng sau khi quen biết anh ấy, em luôn nghĩ tới tương lai của hai người, em thật sự chờ mong những ngày tháng đó."

"Nhưng ba mẹ sẽ không đồng ý." Tổng Ly Nguyên vô cùng xác định, nếu ba mẹ biết tình hình nhà mẹ của Khuất Diễm Trọng, bọn họ đều sẽ không đồng ý chuyện này. Mắt thấy không khuyên được em gái, anh lại không có cách gì, chỉ lẳng lặng nhún mày nhìn cô.

Tổng Sanh đi tới đá vào chân anh một cái, sau đó cười nói: "Sao anh giống vai ác ngăn cản nam nữ chính đến với nhau trong tiểu thuyết vậy?"

Tổng Ly Nguyên hung hăng trừng mắt, bỏ đi. Tổng Sanh chấp tay sau lưng, quơ quơ cái đầu, bỗng nhiên hô to: "Đội trưởng, em muốn xin nghỉ."

"Em lại định làm chuyện xấu gì đó hả?" Tổng Ly Nguyên quả thật bị cô chọc cho tức chết mà, từ nhỏ tới lớn đều cố chấp như vậy, nhìn có vẻ rộng rãi dễ nói chuyện nhưng kỳ thật là kẻ cứng đầu.

Tổng Sanh hùng dũng trả lời: "Bà dì tới thăm, đau bụng, phải trở về nghỉ ngơi."

"Mau cắt!"

Thè lưỡi một cái, Tổng Sanh vui vẻ trở về thay quần áo. Vừa rồi, cô bỗng nhiên có cái xúc động, mà hiện tại cô muốn thuận theo tâm ý mà điên cuồng. Thay quần áo xong, Tổng Sanh lên vào văn phòng của Tổng Ly Nguyên, trộm lấy sổ hộ khẩu.

Lòng bàn tay Tổng Sanh đều là mồ hôi, một đường bắt xe tới bệnh viện thành phố S nơi Khuất Diễm Trọng làm việc. Sau khi bị đám bác sĩ y tá vây xem, cô trực tiếp tới tầng lầu văn phòng của Khuất Diễm Trọng. Cô như cường đạo trực tiếp xông vào, hai tay chống lên bàn làm việc của anh, hai mắt sáng lấp lánh, bỗng nhiên trời long đất lở nói một câu:

"Manh Manh, chúng ta đi đăng ký kết hôn được không?"

Thời điểm Tổng Sanh tới, Khuất Diễm Trọng đang viết bệnh án. Cửa văn phòng đột nhiên bị mở khiến anh vì bị quấy rầy mà nhún mày, không ngờ người tới là Tổng Sanh, anh vừa thấy liền quên hết không vui vừa rồi, trong lòng bất giác dâng lên vui sướng. Có gì vui vẻ hơn khi người mình đang nhớ thương đột nhiên xuất hiện?

Nghe một câu không đầu không đuôi kia của Tổng Sanh, ban đầu Khuất Diễm Trọng ngẩn ra, sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt không hề để lộ sự kinh ngạc. Anh nghiêm túc nhìn Tổng Sanh một hồi lâu, hỏi: "Hiện tại?"

"Hiện tại!" Tổng Sanh nói chắc như đinh đóng cột, nín thở chờ Khuất Diễm Trọng trả lời.

Thật lâu sau... Có lẽ chỉ một cái chớp mắt, Tổng Sanh có chút không nhớ rõ thời gian trôi qua thế nào. Cô thấy người đàn ông mình yêu mở ngăn kéo lấy thứ gì đó, đứng dậy đi tới, bình tĩnh nói một câu: "Đi thôi."

Tổng Sanh không chỉ kéo Khuất Diễm Trọng khoáng công, ngay cả xe cũng không cho anh lái. Mà cũng khéo, Cục Dân Chính cách bệnh viện không xa, đi khoảng mười phút liền tới. Sau khi xuống xe, Tổng Sanh dứt khoát kéo Khuất Diễm Trọng chạy về phía trước, ban đầu không kịp phản ứng Khuất Diễm Trọng chạy theo phía sau, nhưng định thần lại liền sánh vai chạy song song cùng cô. Đối với loại hành vi không đầu không đuôi không theo khuôn mẫu này của cô, anh giống như rất dễ dàng tiếp nhận toàn bộ.

Tổng Sanh còn đỡ mặc áo thun quần jean chạy bộ không có gì đáng ngại, nhưng Khuất Diễm Trọng lại mặc tây trang, thậm chí áo bác sĩ bên ngoài còn chưa kịp cởi bỏ, cứ như vậy mà tay trong tay cùng cô gái chạy bộ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Bọn họ dùng ánh mắt tò mò nhìn từ cửa bệnh viện tới đoạn đường đến Cục Dân Chính.

Thấy anh chủ động cùng mình chạy bộ, nụ cười trên mặt Tổng Sanh chưa từng biến mất, gió thổi làm tóc cô lộn xộn, cũng làm áo blouse của Khuất Diễm Trọng không ngừng phấp phới. Hai người qua tiệm chụp ảnh bên cạnh Cục Dân Chính trước, sau đó mới nắm tay vào Cục Dân Chính.

Tất cả đều vô cùng thuận lợi, mười phút sau cả hai đã đi ra, trên tay cầm hai quyển sổ màu hồng.

Tổng Sanh ngẩng đầu nhìn trời xanh, lại quay đầu nhìn Khuất Diễm Trọng bên cạnh: "Chúng ta đã kết hôn, chúng ta là vợ chồng rồi!"

"Ừ."

"Ông xã!"

"Ừ."

"Chúng ta kết hôn rồi!"

"Ừ."

"Chúng ta có giấy chứng nhận kết hôn rồi!" Câu sau to hơn câu trước, Tổng Sanh bỏ nhào vào Khuất Diễm Trọng, bỗng nhiên cười ha ha ôm eo anh, ý đồ để anh bế mình. Sức lực của cô rất lớn, phải lao đảo một hồi mới bế được cô lên, có điều thể trạng Khuất Diễm Trọng rất tốt, ôm cô như vậy còn cảm thấy vui mừng.

Tổng Sanh bất chấp tất cả, cô cảm thấy chính mình hiện tại như uống quá nhiều rượu, say mềm không muốn tỉnh lại. Khuất Diễm Trọng đột nhiên bị hành động của cô dọa sợ một chút, khoe miệng rớt cuộc cũng ần ần lộ ra nụ cười. Anh cũng duỗi tay bế Tổng Sanh vui vẻ cười ngây ngô lên, so với cô khi nãy, anh trực tiếp nhắc bóng Tổng Sanh lên.

Ở trước cửa Cục Dân Chính, người qua đường đều đưa mắt nhìn, Khuất Diễm Trọng ôm Tổng Sanh như đứa nhỏ trong tay quay giữa không trung một vòng.

Cô gái trong tay anh chính là cô gái anh yêu.

Tổng Sanh sợ hãi hét lên, lúc được buông xuống thì lại ôm cổ anh nhảy nhót, giống như tên điên mà hôn lung tung đủ chỗ trên mặt của anh.

"Em muốn dọn qua ở cùng anh, mỗi ngày cùng anh ngủ, buổi sáng cùng anh rời giường, mỗi ngày cùng anh ăn cơm, được không Mạnh Mạnh?"

"Được."

"Em còn muốn ôm!"

Khuất Diễm Trọng bế cô lên, trong tiếng hét lớn của cô, ánh mắt chuyên chú bắt giắc để lộ ý cười thuần túy.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Thường xuyên thể hiện tình cảm

"Cái này đặt ở đây được không?" Tổng Sanh cầm chậu táo nhỏ đáng yêu đặt trên bàn sách của Khuất Diễm Trọng, vui vẻ phàn nàn dò hỏi ý anh.

Khuất Diễm Trọng đi cạnh cô đương nhiên gật đầu, lại đưa qua một chậu hoa nhà nhỏ. Sau khi nhận lấy, Tổng Sanh quan sát trái phải trong phòng, cuối cùng đặt trên bàn trà, vẫn như khi nãy hỏi ý của anh.

Hai ngày trước bọn họ điên cuồng trực tiếp đi đăng ký kết hôn, không ai biết chuyện bọn họ đã trở thành vợ chồng hợp pháp, Tổng Sanh nhân sức còn nóng mà đưa ra suy nghĩ muốn dọn tới ở cùng, đương nhiên Khuất Diễm Trọng không thể nào không đồng ý.

bị bó buộc tay chân, Manh Manh nhà cô còn biết dùng chiêu này hả?

"Ha ha ha, Manh Manh tha cho em đi, lần sau em không dám chọc anh nữa." Cô xoắn tới xoắn lui xin tha, bộ dáng đáng thương hề hề.

Khuất Diễm Trọng khó có lúc không đứng đắn như vậy, nhưng anh vừa xuất chiêu, Tống Sanh lập tức xin anh buông tha. Tống Sanh vừa được buông ra liền thuận thế nắm lấy quần của Khuất Diễm Trọng, nhanh chóng kéo xuống, để lộ cái quần lót màu xám và đôi chân rắn chắc sau chiếc quần vận động ở nhà. Sau giống một đứa trẻ trêu đùa thành công, cô lẩn qua một bên chạy ra ngoài trốn, vừa trốn vừa kiêu ngạo cười to, dùng sinh mệnh suy diễn cái gọi là không tìm đường chết thì không phải chết.

Khuất Diễm Trọng im lặng nhìn quần mình, duỗi tay kéo lên, sau đó quay đầu nhìn Tống Sanh đang trốn bên ngoài. Tống Sanh đối diện với ánh mắt nặng nề của anh, vừa nói vừa chạy nhanh hơn. Khuất Diễm Trọng xắn tay áo, bình tĩnh nhìn xem cô đang trốn đâu ở trong phòng đứng bất động.

Tống Sanh coi như linh giáo được đáng về mặt mẽ của Manh Manh nhà mình, nhìn anh đi tới, chỉ dùng chưa tới một phút đã bắt được kẻ to gan là cô. Thời điểm bị ấn trên sofa hết mông, Tống Sanh anh anh cảm thấy chân dài chính là ưu thế lớn.

Kỳ thật Khuất Diễm Trọng chỉ đánh nhẹ vài cái lên mông của cô, đánh xong còn xoa xoa, trên người toát ra đáng về của người đàn ông ôn trọng sẵn sốc. Trong nháy mắt Tống Sanh liền cảm thấy có thể làm chuyện quá đốn, dù sao Manh Manh cũng không thể làm gì.

Bởi vì Tống Sanh hưng phấn quá độ, mãi tới khuya bọn họ mới sắp xếp xong. Nhìn căn nhà của Khuất Diễm Trọng, hiện tại so với lúc trước đã hoàn toàn khác biệt. Bên trong như có dòng nước chảy qua mang theo sức sống. Tùy ý có thể thấy màu xanh của hoa lá, trong nhà một cỗ thanh hương của thiên nhiên.

Ngôi nhà lạnh lẽo có thêm sự trang trí mềm mại, cộng thêm hơi thở của một người khác, tất cả liền trở nên hoàn toàn khác biệt. Ngay cả Khuất Diễm Trọng mỗi ngày đều cố định nấu cơm cũng khác, bởi vì Tống Sanh sẽ làm trở ngại chứ không giúp được gì. Biết sẽ gây thêm phiền phức cho anh, Tống Sanh vẫn không tự giác, làm không biết mệt.

Trải qua đoạn thời gian kinh nghiệm mà tổng kết, chỉ cần Tống Sanh vào bếp, Khuất Diễm Trọng theo bản năng sẽ đem cất mấy thứ nguy hiểm, ví dụ như dao phay dao gọt hoa quả hay mấy loại chén dễ vỡ.

Còn cất mấy thứ gia vị kia nữa, nếu không Tống Sanh sẽ tò mò, thừa dịp Khuất Diễm Trọng không chú ý mà bỏ thêm vào đồ ăn, sau lại quay đầu làm bộ đang ngắm phong cảnh. Đúng vậy, anh còn phải chú ý xem cô có ngứa tay động vào lò nướng hay không, miễn cho cô động tay động chân là hư.

Khuất Diễm Trọng ở tuổi hai mươi chín, có một vợ, còn chưa có con đã nếm thử cảm giác gây sự của trẻ con ở nhà là như thế nào.

Cũng trong lúc này anh mới ngộ ra vì sao bình thường Tống Sanh lại kiên nhẫn với trẻ con như vậy, tất cả đều là vì bản chất của cô không khác gì một đứa trẻ.

Rõ ràng thời điểm mới quen vẫn là cô gái ôn trọng, từ khi nào bắt đầu biến thành như vậy? Khuất Diễm Trọng nấu ăn, thoáng nhìn Tống Sanh khó có lúc ngoan ngoãn ngồi bên kia uống nước trái cây. Tống Sanh hình như cảm nhận được, hướng anh nở một cười sáng lạn, vừa tươi đẹp vừa ngoan ngoãn thế này, trong lòng Khuất Diễm Trọng bỗng dưng mềm nhũn, duỗi tay sờ lúm đồng tiền trên má của cô, sau lại rút về tiếp tục xào rau.

Mỗi người làm cha mẹ đều hiểu được cảnh ngộ này, đứa bé luôn nghịch ngợm một khi ngoan ngoãn, trái tim liền mềm nhũn. Khuất Diễm Trọng sờ ngực, anh cảm nhận được.

Buổi tối tắm rửa xong là thời gian câu dẫn theo lệ thường của Tống Sanh, tắm xong cũng không mặc quần áo, cơ thể quần khăn tắm như ẩn như hiện. Có đôi khi cơm nước tắm rửa xong, Khuất Diễm Trọng sẽ ngồi bên cửa sổ đeo kính đọc sách, thời điểm đắm chìm vào đó anh sẽ không chú ý tới Tống Sanh, cho dù nhìn bộ dáng Tống Sanh lúc này cũng giống như kêu người mù nhìn.

Chỉ là đồng chí Tống Sanh không sợ dòng nước gian nan hiểm trở mà dũng cảm tiến lên, muốn phá bỏ cốt lõi cốt lõi của địch. Cô kéo tấm thảm tới cạnh chỗ Khuất Diễm Trọng ngồi, làm bộ không cẩn thận làm ướt khăn tắm, nhưng lúc ngẩng đầu nhìn, Khuất Diễm Trọng vẫn đang đọc sách, không hề nhìn thấy cảnh xuân động lòng kia.

Quần khăn tắm xong, Tống Sanh tiếp tục. Cô cào chân Khuất Diễm Trọng, cào xong liền chạy ra sau sofa chờ xem tình thế, không ngờ đôi mắt chăm chú đọc sách của anh cũng chưa từng nhìn cô.

Trốn sau sofa một lúc thấy người kia không có động tĩnh, cô lại thử tới gần, vẫn không có động tĩnh. Sau cô liền không vui bụng đĩa trái cây và đồ ăn vặt nằm dưới sàn nhà, vừa ăn vừa chơi điện thoại. Có ý làm ra tiếng vang lớn, Khuất Diễm Trọng dường như vẫn chìm đắm trong thế giới của mình.

Trên thực tế, thời điểm Tống Sanh không chú ý Khuất Diễm Trọng sẽ nhìn cô, thấy cô tóc tai hỗn loạn, cơ thể lộ ra bả vai và cặp đùi trắng, không chút hình tượng nằm cách đó không xa sột soạt ăn, nhìn màn hình di động thỉnh thoảng sẽ cười rộ lên. Nhưng mỗi lần cô nhìn về bên này, anh lại dùng biểu tình nghiêm túc tiếp tục đọc sách.

Biểu tình "Không vui, vì sao Manh Manh lại không chơi với em" của Tống Sanh cũng rất thú vị.

Tống Sanh không biết tâm tư của Manh Manh nhà mình, cô vẫn luôn tìm cách hấp dẫn đối phương nhưng không hề thành công, ngay cả khi cố ý vứt hạt dưa đầy đất, cái người đàn ông ở sạch kia vẫn cúi đầu đọc sách. Tống Sanh hết hi vọng, ném đi động qua một bên.

Chưa tới hai phút, cô liền ngủ.

Thấy cô ngủ rồi, Khuất Diễm Trọng liền đóng cuốn sách căn bản đọc không vô đặt qua một bên, đem ánh mắt trộm nhìn chăm chú biến thành quang minh chính đại nhìn cô.

Khuất Diễm Trọng đứng dậy ôm cô về giường, sau đó thu dọn mớ hỗn độn lung tung do cô bày ra, giống như bảo mẫu chịu thương chịu khó.

Trước khi gặp được Tống Sanh, Khuất Diễm Trọng khẳng định không thể tưởng được, sẽ có một ngày anh sẽ chịu đựng một người như thế, hơn nữa còn rất thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Cách tốt nhất để chữa cơn ác mộng.

Sau khi xác định quan hệ với Tống Sanh, ngoại trừ có một lần tới cô nhi viện Ánh mặt trời thăm bọn nhỏ, những ngày cuối tuần còn lại bọn họ đều ở nhà. Trong tình yêu cuồng nhiệt, giữa nam và nữ giống như ngoại trừ đối phương thì đều không cần thứ khác tồn tại, hận không thể mỗi giây mỗi phút ở cùng người mình yêu, dùng đôi mắt dính chặt vào người đó, không có lúc nào tiêu tan sự ghen tuông trong tình ái.

Dù sao cũng là tình đầu, hơn nữa bản tính của Tống Sanh là nhiệt tình chủ động, ngay cả khi đó là người không có tuổi thơ hoàn chỉnh khiến tính cách trở nên lãnh đạm không tiếp xúc với mọi người như Khuất Diễm Trọng. Chỉ có thể nói tình yêu giống con virus, một khi cảm nhiễm thì không ai thành công ngăn cản.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, sự đậm đặc và xa cách trên người Khuất Diễm Trọng như băng gặp lửa, nhanh chóng hòa tan, bên trong lộ ra ánh nắng tươi đẹp. Cho dù không ở cùng Tống Sanh, có đôi khi nhớ tới cô, biểu cảm của anh đều hòa hoãn không ít, mỗi lần người xung quanh nhìn thấy đều thâm cảm thấy kỳ.

Mấy y tá trước kia thâm thích giáo sư Khuất, hiện tại thường xuyên thấy nam thần cao lãnh lộ ra biểu tình như gió xuân thổi qua, đều sôi nổi ôm ngực tỏ vẻ chua xót, nhưng lại nhìn không được mà tâm tình nhộn nhạo, đôi này có thể thấy Nam Cực hòa toàn, cũng là đáng giá!

Khuất Diễm Trọng đang đi trên hành lang, tiếng chuông điện thoại dễ nghe bỗng vang lên, là tiếng chuông Tống Sanh đặc biệt cài cho anh, chỉ có cô gọi mới phát ra tiếng chuông này. Cho nên vừa nghe thấy, anh cũng lộ ra biểu tình mềm mại.

Dừng bước, đứng cạnh lan can, một tay anh vuốt vào áo blouse, một tay cầm di động đưa tới bên tai.

Đầu bên kia truyền tới giọng nói đáng yêu, không chút ngoài ý muốn chính là Tống Sanh.

"Manh Manh, trưa nay em không thể về nhà ăn cơm rồi, hôm nay trong cục lại nhận thêm hai án tử, mọi người đều bận tới chết, em cũng muốn hỗ trợ, lát nữa có thể về ăn cơm hay không còn chưa biết. Bữa trưa Manh Manh không cần chờ em, anh cứ ăn đi, buổi tối em sẽ về ăn bù. Còn nữa, Manh Manh có nhớ em không? Em biết anh nhất định nhớ em, bởi vì em cũng rất nhớ anh, moah moah... Mau mau mau, em lên vào WC gọi điện cho anh, hiện tại phải lập tức trở về, cho nên Manh Manh anh mau hôn em đi, giúp em giải chút nỗi khổ tương tư này!"

Tống Sanh vừa mở miệng liền nói một đống, thậm chí không hề dừng lại lấy hơi, Khuất Diễm Trọng căn bản không lên tiếng, chỉ có thể im lặng mà nghe cô nói.

Có điều, nghe tới yêu cầu cuối cùng của cô, Khuất Diễm Trọng nghiêm túc suy xét, sau đó bình tĩnh trả lời: "Hiện tại chúng ta cách nhau mười con phố, đi xe khoảng hai mươi phút là tới, em có muốn bây giờ anh qua chỗ em không?"

Tống Sanh ở bên này á khẩu không đáp được, kỳ thật cô chỉ thuận miệng nói như vậy để chọc anh thôi, nhưng cô lại quên mất Manh Manh nhà mình là người nghiêm túc, nói không chừng hiện tại đang suy xét chuyện này. Vì thế cô ho khan hai tiếng ép tiếng cười trở về, nói: "Không cần, anh cứ cách điện thoại làm là được, cứ như vậy đi." Tống Sanh ở bên này làm mẫu.

Lúc này Khuất Diễm Trọng mới rõ, bình tĩnh đưa di động tới bên môi, học theo hành động Tống Sanh vừa làm.

Trên hành lang bệnh viện, mọi người dùng ánh mắt bí ẩn quan sát người đàn ông lạnh lùng gọi điện thoại, nhìn tới tình cảnh này liền kinh hồn bạt vía, vô tình chân đạp vào tường, một đám sắc mặt nhăn nhó. Không ít người tỏ vẻ muốn chọc mũi hai mắt của mình, điện thoại gì chứ, đó còn chủ nhiệm Khuất đại danh鼎鼎 của bọn họ sao? Không thể nào! Chủ nhiệm Khuất của bọn họ không thể nào nhiệt tình như vậy!

Khuất Diễm Trọng đương nhiên không để ý nhóm người nhìn kỳ quan thế giới tới sắp hồng tâm tình, anh chỉ tự nhiên cất điện thoại, ổn trọng mà đàm nhrien đi qua đám bác sĩ y tá còn đang kinh ngạc, một ánh mắt cũng không cho người khác, rất nhanh, bóng dáng cao lớn đó đã hoàn toàn biến mất.

Bên này, Tống Sanh tắt máy, mang tâm tình vui sướng đi rửa tay, Phương Tĩnh ở cạnh cũng rửa tay làm ra vẻ không tin mà nhìn cô chăm chăm: "Em sao

có thể kêu nam thần giáo sư Khuất của chị hôn em qua điện thoại chứ? Em cũng dám bắt anh ấy làm chuyện hủy hoại hình tượng này sao? Hình tượng cao lãnh sập đổ, quả thật không thể tha thứ!"

Năm đó vì thất tình, Phương Tinh bị một câu mắng của giáo sư Khuất mà xuống lầu đi học, sau lại bị kiến thức sâu rộng thuyết phục, dần dần trở thành fan nảo tàn của anh, hình tượng mỹ nhân lạnh lùng thường này của cô cũng có thể nói là dựa theo hình mẫu của Khuất Diễn Trọng.

Tổng Sanh nhìn biểu cảm của fan nảo tàn, cười ha hả: "Manh Manh vốn dĩ không lạnh lùng, anh ấy dịu dàng săn sóc lại còn đáng yêu, hưởng hờ hôn một cái qua điện thoại thì có là gì, em với anh ấy đã ngủ với nhau rất nhiều lần."

Phương Tinh bày ra vẻ mặt "Chị muốn im lặng", mở vòi hất nước lên mặt, cuối cùng bình tĩnh nói một câu: "Tuy lý trí sớm đã biết nam thần sau khi gặp em sẽ sụp đổ hình tượng, nhưng trên tình cảm chị vẫn khó mà chấp nhận, mỗi lần thấy em hủy hoại hình tượng của nam thần, chị lại cảm thấy em giống hệt tội phạm"

"Không sao đâu chị Phương Tinh, chờ chị trở thành chị dâu của em, Manh Manh sẽ giống em gọi chị một tiếng chị dâu, tới lúc đó chị sẽ chân chính hiểu được cảm giác không ngờ tới." Tổng Sanh nghiêm túc vỗ vai cô.

Mà Phương Tinh tưởng tượng tới tình cảnh này, cả người rùng mình.

Điều càng khiến Phương Tinh cảm thấy không ngờ hơn chính là giữa trưa, đám người bọn họ đang định gọi com hộp thì cô thấy Khuất Diễn Trọng xuất hiện ở bên ngoài tầng ba. Nghĩ cũng không cần nghĩ, anh là tới đưa com cho Tổng Sanh, ôi mẹ ơi, loại nam thần này sẽ tới đưa com sao? Đừng nói với cô đây com do chính nam thần làm đấy!

Phương Tinh cứng đờ trong giây lát, sau đó liền theo bản năng quay đầu nhìn Tổng Sanh đang thu dọn đồ đạc, kết quả Tổng Ly Nguyên đứng lúc đi qua, khi thấy Khuất Diễn Trọng sắc mặt liền trầm xuống, trực tiếp ra ngoài, bộ dáng muốn tra rõ.

Phương Tinh rất rõ đội trưởng kiêm bạn thuê cùng phòng Tổng Ly Nguyên của mình, đây là người đàn ông cực kỳ coi trọng người nhà, có đảm đương có trách nhiệm, đặc biệt là với em gái, ý muốn bảo vệ thật sự quá lớn. Lần này, có lẽ anh sẽ đi làm chuyện không tốt với Khuất Diễn Trọng. Tuy Phương Tinh và Tổng Ly Nguyên cùng có điểm chung là yêu thương Tổng Sanh, nhưng giờ khắc này cô vẫn là lo lắng cho nam thần của mình.

So với con người rần ròi xuất thân từ quân ngũ như Tổng Ly Nguyên, tuy rằng Khuất Diễn Trọng cũng có tư vị của đàn ông, nhưng đương nhiên đánh nhau sẽ không bằng, nếu trong túi của anh không có dao phẫu thuật.

Cảnh tượng đáng sợ trong tưởng tượng của Phương Tinh còn chưa xuất hiện, Tổng Ly Nguyên đã qua đó, Khuất Diễn Trọng liền giao hộp com cho anh rồi nói vài câu, dứt lời liền xoay người đi, Tổng Ly Nguyên mang hộp com trở về, hoàn toàn không xảy ra bất kỳ chuyện không thoải mái.

Thực tế là, Tổng Ly Nguyên quả thật hùng hổ đi tới, trước khi tiếp xúc với ánh mắt Khuất Diễn Trọng, anh cũng muốn cùng anh ta nói chuyện. Nhưng khi thực sự đứng trước mặt anh ta, Tổng Ly Nguyên đột nhiên cảm thấy gương mặt của mình cứng lại. Sự nhạy bén dâng lên, loại cảm giác đã từng cứu anh và đồng đội rất nhiều lần.

Đã lâu anh không có lại cảm giác này, cho dù lần trước gặp Khuất Diễn Trọng, ngoại trừ cảm thấy đối phương khá lạnh lùng, anh cũng không phát hiện sự uy hiếp to lớn như vậy. Nhưng lần này, anh vừa đi qua, đối phương như đã biết anh muốn nói cái gì, cặp mắt thanh lãnh kia tràn ngập áp bách nhìn chằm chằm mình. Tổng Ly Nguyên cả thấy lông tơ trên người đều dựng thẳng.

Biểu tình ngưng trọng nhìn Khuất Diễn Trọng rời đi, Tổng Ly Nguyên cầm com hộp trở về, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị. Nếu nói trước đây anh còn có chút do dự thì hiện tại, anh rất xác định, quyết không thể để em gái ở cùng loại người nguy hiểm đó. Khiến anh không thoải mái, ngoại trừ những tên tội phạm hung tàn thì chỉ có loại người tâm lý vặn vẹo hoặc quá phức tạp không ai nhìn thấu, rốt cuộc cũng có lúc gây thương tổn cho người bên cạnh.

Như vậy, Khuất Diễn Trọng này sẽ thuộc loại người nào?

Cho dù ra sao, anh đều sẽ không giao em gái cho loại đàn ông này.

"Manh Manh đưa cho em? Người đâu?" Tổng Sanh như gió chạy tới cửa nhìn nhìn mấy lần lại không thấy người, quay đầu thấy Tổng Ly Nguyên cầm hộp com để lên bàn, nhất thời hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt không tốt của anh trai.

Phương Tinh nhìn Tổng Ly Nguyên, thầm nghĩ lát nữa sẽ thưởng thức đồ ăn trong truyền thuyết giáo sư Khuất tự làm.

"Tổng Sanh, hết ba tháng này, Tết anh sẽ đưa em về thủ đô, sang năm không cần tới nữa, ngoan ngoan ở nhà đi." Tổng Ly Nguyên bỗng nhiên trầm giọng, ngữ khí không cho phản bác.

Đã lâu rồi anh không dùng cách này nói chuyện với Tổng Sanh, nhưng Tổng Sanh vẫn nhặt nhặt nhìn anh, không hề lo lắng, ngược lại còn nói: "Anh trai, anh cũng biết từ nhỏ tới lớn em chưa từng thỏa hiệp với bất kỳ điều gì, hơn nữa anh hẳn sẽ không muốn ép em tới phát bệnh đúng không?"

Nghe tới câu này, Tổng Ly Nguyên ngẩn, biểu cảm phức tạp không nói nên lời, vung tay liền rời đi.

Phương Tinh dò hỏi mắt khỏi hộp com mà nhìn Tổng Sanh: "Trước đây em bị bệnh gì hả?"

Tổng Sanh khẽ cười: "Bệnh trầm cảm."

Phương Tinh tỏ vẻ không tin: "Đứa trẻ nhiệt tình vui vẻ như em mà mắc bệnh trầm cảm sao? Thật hay giả vậy?"

Tổng Sanh chỉ cười không nói, vui đầu ăn cơm.

Chiều hôm nay, thời điểm về tới nhà Khuất Diễm Trọng phát hiện Tổng Sanh chưa về, có lẽ do cô quá bận, nên anh cũng không để ý. Quét tước vệ sinh xong, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Tưởng Tổng Sanh lại quên mang chìa khóa, nhưng tới cửa anh lại cảm thấy có gì không đúng, nếu là Tổng Sanh, cô khẳng định sẽ gõ cửa liên tục, hơn nữa sẽ vừa gọi vừa kêu, nhưng lần này chuông cửa chỉ vang lên một lần.

Khuất Diễm Trọng cẩn thận cảm dao phẫu thuật trong tay, ánh mắt chuyên chú, tim đập không hề loạn nhịp, ngược lại so với bình thường càng thông thả hơn, đây là biểu hiện của sự tập trung bình tĩnh tới cực đoan.

Ngoài cửa không có người, nhưng dưới đất lại có một cái hộp. Sau khi xác định không có nguy hiểm, Khuất Diễm Trọng mới mở cái hộp ra, bên trong là một đồng ảnh chụp. Trên ảnh là cô gái tươi cười sáng lạn, lúm đồng tiền trên má vô cùng chói mắt, giống như hoàn toàn đắm chìm trong ánh nắng.

Là Tổng Sanh, là hình chụp Tổng Sanh, rõ ràng là chụp lên! Có tám cô mặc đồng phục ra vào cục cảnh sát, có tám cô mặc đồ bình thường chạy bộ, lại có tám chụp lúc cô xách đồng hồ trên đường, cầm điện thoại nói gì đó, còn cả cô đang chơi đùa với mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện. Tất cả trên hình đều bị người ta dùng bút đỏ vẽ lên, đáng sợ như con dao một đâm vào cô.

Ánh mắt Khuất Diễm Trọng trầm xuống, động tác trong tay không ngừng lật tới tấm cuối cùng. Đây là ảnh chụp anh và Tổng Sanh tay trong tay ở cửa Cục Dân Chính, nhưng nó bị xé làm hai, nửa thuộc về anh đặt một bên, nửa kia của Tổng Sanh đã bị xé thành mảnh vụn.

Lật ra sau nửa tấm hoàn hảo, Khuất Diễm Trọng thấy được dòng chữ: Con trai đắm chìm trong hạnh phúc, mẹ rất nhớ con.

Một mình anh ngồi trước bàn thật lâu không nói gì, ánh mắt tựa hồ cuộn cuộn như sóng gió, hơi thở âm trầm không tiếng động mà lan tràn, phảng phất muốn bao phủ không khí đáng sợ của căn phòng.

Chuông cửa lại lần nữa vang lên, mơ hồ truyền tới tiếng của Tổng Sanh.

"Em lại quên mang chìa khóa." Vừa thấy Khuất Diễm Trọng mở cửa, Tổng Sanh liền ảo não sờ đầu, sau đó nhào vào ôm anh. Khuất Diễm Trọng đuổi tay sờ đầu cô, cứ ôm cô như vậy vào bếp chuẩn bị cơm chiều.

"Manh Manh, tối nay ăn gì vậy?"

"Manh Manh, đồ trưa nay anh đưa tới thật sự rất ngon, tất cả em đều ăn hết không thừa chút nào, có điều bị chị Phương Tinh ăn một miếng thịt!"

Khuất Diễm Trọng nghe cô nói chuyện, chậm rãi lấy lại bình tĩnh, so với bình thường không có gì khác biệt. Chỉ là nửa đêm hôm nay, anh bị ác mộng làm cho bưng bít. Có điều ác mộng lần này không phải đoạn ký ức thời thơ ấu, anh nhìn thấy người phụ nữ sinh ra mình cầm dao cắt mở thân thể Tổng Sanh.

Máu tươi vây quanh không cho anh nhúc nhích, Tổng Sanh trong mơ giống hệt cha anh của nhiều năm trước.

Có lẽ vì động tác quá lớn, Tổng Sanh cũng bưng bít. Chẳng qua cô vẫn mơ mơ màng màng, sau khi thấy sắc mặt đáng sợ của anh, cô mê mê hoặc hoặc dựa tới, một tay kéo anh vào lòng mình, theo bản năng vỗ lưng như dỗ dành đứa trẻ, trong miệng còn lẩm bẩm: "Manh Manh gặp ác mộng sao? Đừng sợ đừng sợ..."

Đây hẳn là lần đầu tiên Khuất Diễm Trọng bị coi là đứa nhỏ mà an ủi, anh ngẩn người, nhìn bộ dáng nửa tỉnh nửa mộng của Tổng Sanh, rốt cuộc cũng từ đắm lầy ác mộng trở về hiện thực, đuổi tay ôm chặt lấy cô.

Tổng Sanh bị cái ôm dùng sức của anh làm tiêu tan cơn buồn ngủ, rốt cuộc cũng đã hoàn toàn tỉnh lại. Cô không hỏi Khuất Diễm Trọng mơ thấy gì, chỉ mềm nhẹ lau mồ hôi trên trán giúp anh, sau đó hôn lên khuôn mặt căng chặt, trong bóng đêm cười nói: "Nếu tỉnh rồi thì làm một phát nhé!"

Thuốc trị ác mộng tốt nhất chính là làm thêm mấy phát!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Sáng sớm Khuất Diễm Trọng đưa Tổng Sanh tới cục cảnh sát, nhưng sau khi chia tay, anh không như thường ngày tới bệnh viện mà lái xe ra ngoại ô.

Thành phố S cách thủ đô không xa, cũng là đô thị loại I, phần hoa chen chúc dòng người không thôi, ngoại ô cũng biệt thự san sát. Tại một biệt thự ở ngoại ô núi Đan Hạnh, cảnh sắc nơi này rất đẹp, đa số các tòa nhà đều ở dưới chân núi, duy chỉ có căn biệt thự này là ở sâu bên trong.

Chủ nhân giàu có của nơi này bỏ tiền mua hết núi Đan Hạnh chỉ để xây một căn biệt thự. Mọi người rất ít khi gặp được chủ nhân, chỉ biết bên trong có người bị bệnh, hàng năm phải ở đây tĩnh dưỡng, cũng chưa từng thấy người nọ xuống núi.

Đường tới biệt thự, mỗi ngày đều có thể thấy vệ sĩ, bảo mẫu lái xe xuống núi mua đồ về nấu ăn, ngoài ra bình thường không có người tới. Nhưng hôm nay, dưới chân núi có người thấy một chiếc xe lạ mặt băng băng chạy vào núi Đan Hạnh.

Trên núi chỉ có một căn biệt thự nhưng đường xá xây dựng rất tốt, giữa sườn núi còn hai trạm an ninh phòng người lạ vào núi quấy rầy sự thanh tịnh của chủ nhân nơi này.

Khuất Diễm Trọng một đường lái xe, tới giữa sườn núi bị bảo vệ bắt dừng lại. Anh mở cửa sổ, lộ ra gương mặt không có biểu cảm. Vệ sĩ tiến lên nhìn liên tục cung kính cười nói: "Cậu Trọng tới."

Khuất Diễm Trọng không đáp, tiếp tục lái xe đi về phía trước, mãi tới khi nhìn thấy tòa biệt thự ba tầng theo phong cách châu Âu. Hàng rào màu đen bao quanh cái sân lớn, hai cánh cửa sắt tự động mở ra, suối phun giữa hồ dưới ánh nắng trông vô cùng mỹ lệ. Trong sân trồng đủ các loại hoa cỏ, có vài loài đang trong mùa nở hoa, cảnh tượng lúc này bừng bừng sinh khí.

Không có ý định lái xe vào, Khuất Diễm Trọng xuống xe ngay cửa lớn, chờ người đàn ông trung niên mặc áo bành tô tới chào đón: "Cậu Trọng, bà chủ sáng nay nói cậu sẽ tới, hiện tại đang ở vườn hoa chờ cậu, mời vào."

Quản gia đương nhiên biết thói quen của Khuất Diễm Trọng, cho nên hẳn không quá thân cận, cũng không có ý giúp anh lái xe vào gara, chỉ duy trì khoảng cách một mét nói chuyện.

Khuất Diễm Trọng đi về phía trước, chưa tới hai phút đã tới vườn hoa. Trong mái vòm màu bạc, một người phụ nữ trông cực kỳ trẻ tuổi mặc bộ sườn xám đang ngồi cúi đầu phẩm trà. Nếu Tống Sanh ở đây, cô nhất định sẽ nhận ra người phụ nữ này chính là bạn dự tiệc cưới của Nam Lâu với chồng mình, nghe nói là mẹ của Khuất Diễm Trọng.

Thấy có người tới, Phương Tạ Nguyệt ngẩng đầu, khóe miệng treo lên ý cười ngọt ngào: "Diễm Trọng tới rồi sao? Con lâu rồi không về nhà, nơi này trước nay chưa từng thay đổi." Dứt lời, bà nhận ấm trà trong tay hầu gái bên cạnh, rót cho Khuất Diễm Trọng một ly.

"Tới đây ngồi đi, cùng mẹ trò chuyện."

Khuất Diễm Trọng đứng ở ngoài lẳng lặng nhìn bà ta, không có ý định tiến vào, trông mắt cho dù ở dưới nắng trời cũng vô cùng tối tăm. Anh không tỏ bất kỳ thái độ nào, nhưng Phương Tạ Nguyệt có thể cảm nhận rất rõ ràng sự uy hiếp trên người anh, anh đang tức giận.

Thấy vậy, Phương Tạ Nguyệt che miệng cười, bộ dáng vô cùng vui vẻ, trên mặt thậm chí mang chút hoài niệm: "Diễm Trọng giận sao? Bởi vì mẹ dùng cô bé kia tới uy hiếp con? Thật tốt, đã lâu rồi mẹ không thấy con tức giận, từ lúc con mười tuổi hiểu chuyện, cho dù mẹ có đối xử với con thế nào, ngay cả khi thiếu chút nữa đã giết chết con mẹ cũng không thấy con tức giận, cảm giác này đúng là lâu rồi chưa thấy."

Nụ cười của bà ta đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Con thích cô bé kia, so với đám trẻ ở cô nhi viện thì thế nào? So với lời này, con không phải càng hi vọng người ta bình an không xảy ra chuyện hay sao?" Thời điểm nói câu này, bà ta có chút điên cuồng.

Khuất Diễm Trọng bỏ tay vào túi: "Bà không làm được, nếu đã có thể khiến cậu nhốt bà ở nơi này không được ra ngoài, sớm hay muộn gì tôi cũng sẽ giết chết bà."

"Nếu con nói mẹ không làm được, vậy cần gì phải lo lắng sợ hãi, vội vã chạy tới đây uy hiếp mẹ như thế?" Gương mặt Phương Tạ Nguyệt tràn ngập từ ái, nhưng lời nói trong miệng lại vô cùng tàn nhẫn, "Dù sao đó cũng là anh của mẹ, cho dù con có làm gì anh ấy, chỉ cần mẹ cầu xin, con đoán xem anh ấy có đồng ý hay không? Cô bé kia tên Tống Sanh đúng không, con nói xem mẹ có cho người bắt cô ấy tới, làm những chuyện đã từng làm với cha con, cắt từng miếng thịt khúc xương trên người, biến cô bé thành thức ăn mà ăn luôn không? Đừng bày ra vẻ mặt đáng sợ như thế, Diễm Trọng, con cũng biết đấy, một khi mẹ cảm thấy sợ hãi nói không chừng sẽ thật sự làm như vậy."

Khuất Diễm Trọng rút cuộc cũng cử động, anh tiến lên trước, từ trong túi lấy ra khẩu súng chia vào Phương Tạ Nguyệt: "Trước lúc đó, tôi sẽ giết bà."

Hầu gái đứng cạnh thấy vậy liền hét lớn chạy ra ngoài, cùng lúc đó, mười mấy tên vệ sĩ, trong tay mỗi người cầm một khẩu súng nhắm vào Khuất Diễm Trọng, thậm chí còn có bắn tỉa ở xa nhắm ngay đầu anh.

"Cậu Trọng, đừng kích động, dù sao bà chủ cũng là mẹ ruột của cậu." Người đi đầu mở miệng khuyên, những kẻ còn lại không dám hít thở mạnh.

Nơi này mọi người đều biết anh, nhưng sau khi bọn họ tới đây làm việc, cậu chủ này chưa từng xuất hiện, đây cũng là lần đầu tiên tới, ai mà không ngờ anh lại đột nhiên muốn ra tay với mẹ ruột của mình như vậy? Bọn họ đều là người do anh trai Phương Tạ Nguyệt - Phương Tuy Dương thuê về, trách nhiệm chính là bảo vệ Phương Tạ Nguyệt, đồng thời cũng trông chừng bà ta, coi như giam lỏng.

Chỉ là ông chủ của bọn họ Phương Tuy Dương cũng chưa từng nói cho bọn họ biết gặp tình huống này phải làm thế nào! Nội tâm mấy tên vệ sĩ đều đang dằn vò, trái phải đều là chủ, để ai bị thương bọn họ cũng không có lợi, hiện tại chỉ thăm mong cậu Trọng nhìn lạnh như băng này có thể buông súng xuống.

Khuất Diễm Trọng không hề vì bị nhiều người chia súng vào mà cảm thấy sốt ruột, mà Phương Tạ Nguyệt bị con mình chia súng vào người cũng vô cùng bình tĩnh, nhìn qua bà ta có vẻ vui hơn bình thường, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất.

"Con không phải thích dùng dao phẫu thuật sao, sao lần này lại dùng súng? Con tính toán lâu như vậy không phải vì muốn chậm rãi giết mẹ sao, sao bây giờ lại gấp như vậy? A, lúc này có phải mẹ đã chạm tới giới hạn của con rồi không? Mẹ thật sự không vui! Diễm Trọng, con còn gạt mẹ kết hôn với người phụ nữ kia, thật là quá không hiểu chuyện, mẹ thật hi vọng con vẫn là đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời như lúc nhỏ."

"Mẹ mới là người thật sự yêu con, bao dung con người của con. Tới cạnh mẹ, trở về với mẹ đi, con đàn bà kia sớm muộn cũng sẽ giống ba con làm ra loại chuyện dơ bẩn đó, con bé sẽ khiến con chịu tổn thương. Cho nên Diễm Trọng à, để mẹ giết con bé." Ngữ khí của Phương Tạ Nguyệt hòa hoãn mềm nhẹ, nhưng từng câu từng chữ đều chọc tới giới hạn của Khuất Diễm Trọng.

Mỗi lần nghe Phương Tạ Nguyệt dùng cách này để nói chuyện, anh lại phảng phất nhớ về nhiều năm trước, bản thân từng chịu thương tổn từ bà ta, đau đớn sợ hãi, cho dù muốn thoát thân cũng không có cách nào. Trong mắt Khuất Diễm Trọng xuất hiện tơ máu, tay cầm súng nổi gân xanh, ai cũng có thể nhìn ra hiện tại anh rất khác thường, dường như rơi vào ma chướng.

Mắt thấy anh sắp nổ súng, quần gia đột nhiên chạy tới, tay cầm điện thoại, từ bên trong truyền tới giọng nói của một người đàn ông trung niên.

"Diễm Trọng, đừng xúc động."

Âm thanh này vang lên, Khuất Diễm Trọng tựa như bị một chậu nước lạnh tạt vào, ánh mắt hỗn độn lập tức khôi phục sự âm trầm.

Trong điện thoại, giọng nói của Phương Tuy Dương vô cùng ôn hòa, người vừa nghe liền tự sinh hảo cảm: "Diễm Trọng, cháu lại xuất hiện tình huống này rồi, tới nước M để Daniel xem cho cháu đi, bằng không cháu sẽ xảy ra chuyện. Tuy những người cháu giết kia cậu có thể giúp cháu giải quyết, nhưng cháu hẳn cũng không muốn biến chính mình thành kẻ giết người đúng không? Đúng rồi, mợ cháu lại phát bệnh, giống hệt mấy lần trước, cháu tới thăm mợ mình đi, đúng lúc tình trạng của cháu không tốt, qua bên này có thể giải sầu. Ngày mai cậu sẽ cho người đón cháu tới nước M."

Khuất Diễm Trọng buông súng xuống, mở miệng: "Ông có thể đảm bảo Tổng Sanh an toàn không?"

Đầu bên kia truyền tới tiếng cười: "Diễm Trọng rốt cuộc cũng có người yêu, nếu Diễm Trọng đã thích, cậu đương nhiên sẽ thay cháu quan tâm người ta, chờ lần sau có thời gian về nước, Diễm Trọng nhớ dẫn cô bé tới cho cậu gặp mặt. Dù sao cũng là cháu trai, cậu luôn thương cháu, những đứa nhỏ ở cô nhi viện kia cậu không phải cũng cho người để ý sao? Hiện tại cô bé cháu thích đương nhiên cũng sẽ được hưởng đãi ngộ như vậy."

Khuất Diễm Trọng không nói tiếp, anh biết rất rõ cậu mình là loại người nào. Mẹ anh có thể nói là vì chuyện ba phản bội mà biến thành kẻ điên, nhưng cậu anh trong tận xương cốt đã chảy dòng máu lạnh lẽo điên cuồng. Ông ta giàu có, giới nguy trang là người vô hại, là kẻ độc tài có dục vọng không chế mãnh liệt.

Mười bốn tuổi anh bị Phương Tuy Dương cứu ra từ trong tay của mẹ, đưa tới nước M. Khi đó cả người anh đều là vết thương, cơ hồ bị tra tấn tới không còn hơi thở, tâm lý cũng trở nên bất thường, điều dưỡng nhiều năm mới miễn cưỡng được như hiện tại. Nhưng Phương Tuy Dương cứu đứa cháu trai này cũng không phải có ý gì tốt đẹp, chẳng qua ông ta nể tình một nửa huyết thống của nhà họ Phương trong người anh, nếu chết thì không tốt thôi.

Mới vài tuổi anh đã bị tra tấn, người cậu này đều biết rành mạch, ban đầu không vờ tay cứu anh, mà khi anh không chịu nổi sắp chết mới cho người mang anh đi, ngăn cách anh và mẹ.

Sau ở nước M, vì nguyên nhân tâm lý, anh bắt đầu học y. Nếu không phải người phụ nữ Phương Tuy Dương yêu nhất cần anh chữa trị, ông ta đã không coi anh vào mắt, càng đừng nói tới việc chịu đựng anh.

Mặc kệ là cô nhi viện Ánh mặt trời hay Tổng Sanh, một khi bị Phương Tuy Dương biết được, họ đều sẽ trở thành nhược điểm để ông ta từng bước quản thúc anh. Ngay cả Phương Tạ Nguyệt, em gái ông ta, ông ta có thể mang ra uy hiếp anh, ép anh làm một công cụ biết ngoan ngoãn nghe lời. Đối với Phương Tuy Dương, bọn họ đều là con rối trong tay ông ta, bản thân không được có tư tưởng, tất cả chỉ có thể dựa theo ông ta mà làm việc.

Nếu nói người Khuất Diễm Trọng hận nhất là bà mẹ điên cuồng kia thì người anh muốn giết nhất chính là ông cậu đáng sợ này. Người có thủ đoạn nếu không gặp ông ta tuyệt đối sẽ không thể tưởng tượng được tên đàn ông này đáng sợ thế nào. Nếu không giết chết, đời này anh chỉ có thể sống trong bóng ma của Phương Tuy Dương.

Mà anh quyết không cho phép người mình quan tâm chịu bất kỳ thương tổn. Đúng vậy, hiện tại anh chỉ có thể nhẫn nại, vẫn chưa tới thời điểm, anh còn chưa bố trí xong, anh muốn từ từ thực hiện kế hoạch của mình.

Khuất Diễm Trọng lấy lại bình tĩnh, tự nói với chính mình như vậy, nghiêng đầu nhìn vườn hoa bên cạnh, một tay cầm dao phẫu thuật giấu trong áo khoác, vuốt ve bề mặt lạnh như băng kia, hung hăng đâm xuống đầu ngón tay cái. Đau đớn khiến anh càng dễ lấy lại bình tĩnh, đồng thời đầu óc cũng trở nên thanh tịnh.

Người mợ mà Phương Tuy Dương vừa nói chính là người phụ nữ ông ta yêu nhất hiện đang cần được chữa trị, lần này phát bệnh không biết là tin tốt hay tin xấu.

Thấy Khuất Diễm Trọng bị hai ba câu của Phương Tuy Dương đã lấy lại bình tĩnh, Phương Tạ Nguyệt không cam lòng, tiếp tục nói: "Diễm Trọng, con phải biết mẹ..."

Bà ta còn chưa dứt lời, thanh âm mang theo ý cười của Phương Tuy Dương trong điện thoại lại lần nữa truyền tới: "Tạ Nguyệt, em biết anh trai của em không thích nghe lời của trẻ con mà đúng không?"

Phương Tạ Nguyệt ngậm miệng, ẩn ẩn trong sự không cam lòng là sợ hãi, cuối cùng chỉ biết vung tay hất đồ ẩm trà trên bàn. Hiện tại bà ta nào còn chỗ

để có thể nhìn thấy vẻ nhân nhả ôn nhu như vừa rồi.

"Tạ Nguyệt, nghe lời. Diễm Trọng, cháu về trước đi, ngày mai sẽ có người tới đón cháu."

Khuất Diễm Trọng xoay người bỏ đi, một đường lái xe về thành phố. Anh không tới bệnh viện, cũng không về nhà, mà lái xe tới cục cảnh sát, dừng ở góc phố xuyên qua cửa sổ của xe nhìn cửa cục cảnh sát.

Trong chốc lát, một người đi ra. Khuất Diễm Trọng từ xa nhìn cô, cảm xúc cuộn cuộn dần bình phục. Có điều người kia vừa xuống cầu thang, một tên đàn ông xa lạ đã ôm bó hoa đi tới.

Tổng Sanh vốn muốn ra ngoài mua com trưa, nhưng vừa ra cửa liền gặp Hạ Hồng Vân.

Người này là tên đàn ông nhất kiến chung tình với cô trên tiệc cưới của Nam Lâu và Du Tụ Thần, nhìn có vẻ văn nhả lại dễ dỗ mặt, rõ ràng là một tiểu sinh ngây thơ chết não. Cô không biết đã từ chối bao nhiêu lần nhưng anh ta dường như nghe không hiểu, mỗi lần thấy cô đều như kẹo mạch nha bám theo. Kết quả theo đuổi không thành, anh ta lại lấy lý do muốn thay chị họ xin lỗi để mời cô ăn com.

Ngay cả ông trời cũng biết Tổng Sanh sớm đã quên chuyện của chị họ anh ta, hơn nữa chính anh ta hiện tại khiến cô cảm thấy thật chán ghét. Nếu không phải bản thân là cảnh sát nhân dân, không thể đánh nhau với kẻ không oán không thù không phạm tội, cô đã dứt khoát tổng anh ta ra khỏi đây.

"Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi đã có người yêu, hiện tại đang sống cùng anh ấy, tôi không thể nhận thành ý của anh."

"A, tôi... Tôi chỉ là muốn mời cô một bữa com, chúng ta... Chúng ta có thể làm bạn."

Tổng Sanh tỏ vẻ xem thường: "Tôi không muốn ăn com với anh, cũng không muốn làm bạn với anh! Xin lỗi, tôi còn có việc, mong anh đừng ở đây gây cản trở công vụ." Mẹ nó, chẳng lẽ như vậy còn không đủ trực tiếp sao? Tổng Sanh bị anh ta chọc giận thiếu chút đã văng tục.

"Đợi đã, không nói chuyện ăn com nữa, bó hoa này, cô... Có thể nhận không?"

Tổng Sanh đương nhiên coi như không nghe thấy, đi nhanh về phía trước vút anh ta lại phía sau. Hạ Hồng Vân đỏ mặt muốn đuổi theo, đúng lúc này đột nhiên bị một chiếc xe ngăn cản. Hai người đàn ông trong và ngoài xe nhìn nhau, Hạ Hồng Vân nhướng mày, gương mặt xấu hổ lập tức mất đi, ngược lại treo lên nụ cười gian tà.

Khuất Diễm Trọng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm anh ta, Hạ Hồng Vân bị nhìn tới phải lui về sau, mở miệng nói: "OK, tôi không quán lấy cô ấy nữa, dù sao cũng là đồng loại, tôi sẽ không đoạt đồ của anh." Nói xong, anh nheo mắt cười, gương tay vút bó hoa vào thùng rác bên cạnh, phát tay với Khuất Trọng rồi trở về xe ghénh ngang lái đi.

Buổi tối Tổng Sanh về nhà, thấy Manh Manh mặc tạp dề Cậu Bé Bọt Biển mình mua, ngón tay đang băng bó, cô liền giương nanh múa vuốt chạy tới.

"Manh Manh, anh cắt trúng tay?"

"Ừ."

"Đau hay không? Có cần em liếm cho không?"

"Tổng Sanh."

"Gi thế ạ?"

Khuất Diễm Trọng ngáp ngừng giây lát, nói: "Ngày mai anh đi nước M, tuần sau sẽ trở về."

"Hả?" Tổng Sanh bóp cổ anh, cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Người đàn ông họ **Phuong**.

"Manh Manh, một tuần sau anh thật sự sẽ về chứ?"

"Ừ."

"Nếu anh không bận thì nhớ gọi cho em."

"Được."

"VẬY anh đi đi, đừng để trễ máy bay."

Khuất Diễm Trọng không nói gì, vẫn đứng yên tại chỗ.

Hai người đứng nhìn nhau một lát, Tống Sanh buông tay áo anh ra, tỏ vẻ không vui: "Được rồi, anh đi đi."

Nhưng Khuất Diễm Trọng vẫn không đi, anh nhìn Tống Sanh cúi đầu dậm chân, duỗi tay ôm cô vào lòng, sau đó kéo cô qua bên cạnh cùng ngồi xuống ghế.

"Không sợ trễ giờ sao?" Tống Sanh ngẩn ra, sau đó lại mỉm cười, nương theo động tác của anh mà lần nữa kéo ống tay áo.

"Ngồi với em một lúc nữa." Khuất Diễm Trọng đẩy vali qua một bên, cùng Tống Sanh hai người ngồi nhìn dòng người đi qua đi lại.

Đàn ông phụ nữ, người già thanh niên trẻ con, có cảnh tượng vội vàng, có cô đơn mê mải, hàng trăm sắc thái. Mà bọn họ chẳng qua chỉ là hai người bình phàm trong muôn nghìn chúng sinh mà thôi. Tống Sanh an tĩnh nhìn đám người trước mặt, chợt nghiêng đầu tựa vào vai Khuất Diễm Trọng, chủ động ôm cổ anh.

"Manh Manh."

"Ừ."

"Anh phải biết chăm sóc chính mình."

"Được." Thời điểm nói lời này, kỳ thật trong lòng Khuất Diễm Trọng càng lo cho Tống Sanh, bởi vì so với người sống có quy luật như anh, Tống Sanh hay thức đêm không chịu ăn đúng bữa càng khiến khiến ta cảm thấy không an lòng.

"Manh Manh cũng đừng lo lắng, em sẽ ở nhà sẽ ăn cơm hàng ngày." Có lẽ Tống Sanh nhận ra Khuất Diễm Trọng đang lo lắng cái gì, lập tức thề non hẹn biển bảo đảm.

"Mỗi ngày tới giờ em có thể đặt cơm ở tiệm, kêu bọn họ đưa tới." Khuất Diễm Trọng đương nhiên không tin tưởng cô bé này, bởi vì khả năng hoàn thành nó của cô vô cùng thấp.

Tống Sanh buông anh ra, lắc đầu: "Không cần không cần, em thề em sẽ ăn cơm, lần này là thật!"

Hai người nắm tay nhau trò chuyện một lúc, mắt thấy một tiếng đồng hồ lại trôi qua. Khuất Diễm Trọng nhìn sắc trời, cuối cùng vẫn đứng dậy rời đi, Tống Sanh đứng ngay đó vẫy tay với anh.

Không còn thấy bóng người, Khuất Diễm Trọng vẫn lần nữa dừng bước cố tìm kiếm cô gái nhỏ bé kia.

"Cậu Trọng, đợi lâu rồi, mời đi bên này." Một người đàn ông đi tới lễ phép mỉm cười.

Khuất Diễm Trọng lúc này mới dời ánh mắt tới người trước mặt, theo anh ta đi vào lối không người. Người đàn ông này tên Minh Dạ, là trợ lý của Phương Tuy Dương, mỗi lần tới chỗ ông ta, lần nào cũng là Minh Dạ tiếp đón, lần này cũng không ngoại lệ.

Chỗ ở của Phương Tuy Dương khá đặc biệt, tới đó ngoại trừ ngồi du thuyền thì chính là đi máy bay tư nhân. Xuất phát từ nguyên nhân nào đó, Khuất Diễm Trọng hoàn toàn không muốn Tống Sanh biết sự tồn tại của người cậu này, cho nên anh nói với cô mình tới nước M làm phẫu thuật cho một quan viên cấp cao.

Từ lúc lên phi cơ, biểu cảm của Khuất Diễm Trọng dường như đông lạnh. Tuy bình thường anh luôn duy trì bộ dáng không gọn sóng, nhưng từ sau khi ở cùng Tống Sanh, hơi thở quanh người đã trở nên nhu hòa một ít, nhưng hiện tại anh lại khôi phục dáng vẻ không cho người khác tới gần. Mọi thứ trên phi cơ đều rất tốt, nhưng Khuất Diễm Trọng một chút cũng không có ý hưởng thụ, từ đầu tới cuối chỉ ngồi một chỗ, không nói lời nào khiến đám kẻ hầu cũng không dám tiến lên phía trước.

Người tiếp xúc với cậu chủ này đều biết, anh không phải người chủ dễ sống chung, dường như không có hứng thú hay để ý tới bất kỳ chuyện gì, cứ vô hình mà từ chối không cho kẻ khác tới gần.

Mà Tống Sanh sau khi tiễn Khuất Diễm Trọng đi, một giây trước còn tươi cười vẫy tay với anh thì ngay lúc anh biến mất, cô treo lên gương mặt khóc tang, tìm một chỗ ngồi buồn bã. Đang trong tình yêu cuồng nhiệt lại bất phải ở xa đối phương, quả thật rất tàn nhẫn.

Ngay cả khi chuông di động vang lên, cô vẫn bộ dáng ủ rũ gục đầu lấy ra, ngay cả màn hình cô cũng không xem. Vừa nhận nhận cuộc gọi, di động liền vang lên một giọng nữ nhiệt tình: "Hey, honey."

Vừa nghe giọng nói này Tống Sanh liền biết đó là ai, tên tiếng Anh - Bernice, tên tiếng Trung - Khúc Ngọc, là cháu gái của bạn bà ngoại cô, cũng là biên tập phụ trách tiểu thuyết cô viết. Sớm chịu ảnh hưởng từ hai thành phần tri thức trong nhà là bà nội và ông ngoại, mấy năm trước Tống Sanh đã bắt đầu

sáng tác, cũng là tác giả có chút tiếng tăm, chuyên tấn công thể loại kinh dị.

Ngọc Khúc cũng là cô gái gia đình giàu có, cũng thích sáng tác giống như Tống Sanh. Ngoại trừ làm biên tập là sở thích, Ngọc Khúc còn hay đi du lịch khắp nơi. Hai người hơn kém nhau bốn tuổi, thời gian ở chung không nhiều, tuy không thân như Nam Lâu, nhưng với người bạn thân như Tống Sanh mà nói, đây cũng là người bạn đáng được trân trọng.

"Ngọc Khúc, sao lại đột nhiên gọi điện vậy? Có chuyện gì sao?" Tống Sanh tựa lưng ra sau ghế, hỏi.

Đầu bên kia truyền tới giọng nói nghi hoặc của Ngọc Khúc: "Tiểu Tống thân ái, em làm sao vậy, nghe giọng của em dường như không có tinh thần. Sao vậy, có phải ở nhà tới buồn chán rồi không? Hiện tại chị đang ở bang CL của nước M, cảnh sắc ở đây không tồi, em có muốn tới đây giải sầu không? Chị nói rồi, em nên ra ngoài nhìn thế giới một chút, bằng không cứ ở nhà sớm muộn cũng vì buồn mà sinh bệnh.

"Ngọc Khúc, chị ở bang CL của nước M?" Tống Sang sờ cằm.

"Đúng vậy, sao thế?"

"Được, chờ em, ngày mai... À không, hôm nay lập tức tới tìm chị." Sau khi tắt máy, Tống Sanh nở nụ cười, đúng vậy, tuy Mạnh Mạnh đã đi, nhưng anh chưa từng nói cô không thể đi cùng. Huống hồ cô không phải là đi tìm anh, mà đi gặp bạn thuận tiện giải sầu! Tống Sanh cảm thấy mình đã tìm được lý do hợp tình hợp lý, sau khi suy nghĩ cẩn thận liền vui vẻ đi chuẩn bị đồ đạc.

Đương nhiên trước khi đi, cô phải thông báo với anh mình. Còn về cách giải quyết thế này, Tống Sanh lấy kinh nghiệm nhiều năm nay tới khẳng định, lần này nhất định là chuyện vô cùng dễ dàng.

Sự thật đúng như dự đoán, tuy lúc bắt đầu cô nói muốn tới nước M, Tống Ly Nguyên lập tức nhíu mày, nhưng sau khi nghe nói cô tới đó gặp biên tập bạn bè công việc, mặt khác có thể tạm thời tách khỏi Khuất Diễm Trọng để có thời gian bình tĩnh suy nghĩ, Tống Ly Nguyên liền đồng ý, thậm chí còn gấp tới chờ không nổi mà đặt vé máy bay cho cô.

Trong mắt của anh, em gái chủ động muốn tách khỏi người đàn ông kia là chuyện không gì tốt hơn. Em gái khó có lần nghe lời hiểu chuyện như vậy, Tống Ly Nguyên vô cùng vui mừng, vừa cầm bút không chỉ phê chuẩn cho cô nghỉ một tháng, thậm chí còn viết ngân phiếu để cô đi mua sắm.

Từ nhỏ tới lớn, mỗi lần gạt ông anh trai Tống Sanh đều không áy náy. Vì vậy, cô túi lớn túi nhỏ chuẩn bị đi gặp Mạnh Mạnh nhà mình, không đúng, là đi du lịch với bạn, chỗ của Khuất Diễm Trọng chỉ là vô tình trùng hợp.

Nơi ở của Phương Tuy Dương là một hòn đảo thuộc bang CL nước M. Người có thể mua nổi một hòn đảo to như vậy, thậm chí là hào phóng kiến tạo biệt thự và các khu sinh hoạt dành riêng cho mình chỉ có thể là Phương Tuy Dương, một người đàn ông không hề đơn giản. Người nhà họ Phương vốn ở Trung Quốc, nhưng trăm năm trước đã ra nước ngoài định cư, từ đó sống và phát triển hẳn ở nước M.

Trong nước, thế lực của nhà họ Phương không lớn, nhưng ở nước M, đây mới chính là căn cứ của họ. Bất luận là tài sản chưa công khai hay thế lực bên ngoài, tất cả đều sẽ vì con quái vật khổng lồ này mà kinh ngạc cảm thán, hơn nữa người đàn ông Phương Tuy Dương khiến nhà họ Phương càng thêm bành trướng sẽ khiến mọi người kính sợ. Ông ta hắc bạch lưỡng đạo đều có thuộc hạ, vì lợi ích và quyền thế mà làm không ít chuyện thương thiên hại lý, tàn nhẫn độc ác cũng không đủ hình dung ông ta.

Nếu năm đó Phương Tạ Nguyệt không yêu Khuất Tùy Vân, hơn nữa còn khẳng khái muốn cùng ông về nước giúp chồng dạy con, lấy thân phận tiểu thư duy nhất của nhà họ Phương, bà ta có lẽ sẽ sống thư thái hơn hiện tại. Người phụ nữ vừa dịu dàng vừa dũng cảm theo đuổi tình yêu kia, sau khi bị người chồng phản bội liền trở nên điên cuồng. Nhưng Phương Tạ Nguyệt không phải ngoại lệ, có lẽ là bị nguyên rủa, người nhà họ Phương trên phương diện tình cảm đều không được thuận lợi.

Phương Tạ Nguyệt là thế, Phương Tuy Dương cũng như vậy. Người đàn ông khiến bao kẻ kính sợ đồng thời cũng là tên đàn ông thất bại trong tình yêu.

Nhìn hòn đảo bên dưới mỗi lúc một gần, trong mắt Khuất Diễm Trọng hiện lên tia trào phúng.

Phi cơ đáp xuống sân bay trên đảo, nơi đó sớm đã có người chờ. Khuất Diễm Trọng lên xe, một đường đi thẳng tới biệt thự nằm ở phía Đông. Xuống xe, lại ngồi xe điện đi thêm một lát, khoảng hơn mười phút, cuối cùng cũng tới nơi Phương Tuy Dương sống.

Khác hẳn với kiến trúc hoa lệ của cả khu biệt thự, chủ nhân của nơi này Phương Tuy Dương trông có vẻ vô cùng mộc mạc, căn nhà chỉ có hai lầu, phía trước là vườn hoa rực rỡ khiến người nhìn liền cảm nhận được sự ấm áp của ánh mặt trời, mùi hoa trong không khí khiến người ta cũng vui vẻ thoải mái.

Phương Tuy Dương sở dĩ không xây cho mình một cung điện hoa lệ mà sống trong căn nhà bình thường này, tất cả đều vì vợ của ông ta, người phụ nữ ông ta yêu đến chết đi sống lại kia.

Vệ sĩ và tài xế đưa Khuất Diễm Trọng tới đây rồi rời đi, trợ lý Minh Dạ thay hẳn cầm hành lý, ở trước cửa bấm chuông.

Không bao lâu, một người đàn ông trông khá trẻ tuổi cầm bình nước từ khóm hoa tường vi nở rộ đứng lên, ông ta thấy Khuất Diễm Trọng đứng bên ngoài, tươi cười đi tới: "Diễm Trọng tới rồi."

Đây là người đàn ông anh tuấn, nếu chỉ dùng từ tuấn tú hay soái khí để miêu tả ông ta thì có chút không thích hợp, dường như từ ánh mắt đầu tiên, trong đầu mọi người sẽ hiện lên một suy nghĩ - đây đích thực là một mỹ nam. Cho dù sinh sống ở nước M nhưng người đàn ông Hoa kiều này vẫn một thân Hoa Quốc cổ điển.

Rất ít đàn ông để tóc dài, mà ông ta để nó càng tăng thêm sức hấp dẫn. Bề ngoài Phương Tuy Dương ôn hòa nho nhã, đối đãi với mọi người cũng rất chân thành, hơn nữa với gương mặt hoàn mỹ không nhìn ra tên tuổi kia, người thường hẳn sẽ không biết ông ta vô cùng thủ đoạn, chỉ cảm thấy đây là người đàn ông có mị lực, giống một bức tranh thủy mặc từ cổ lưu truyền tới nay.

Nhưng người biết rõ thủ đoạn của ông ta, như Khuất Diễm Trọng, thấy ông ta tươi cười đi tới, thân thiết chào hỏi như vậy, trong lòng không có cách nào thả lỏng một giây, ngược lại còn nâng cao cảnh giác.

Phương Tuy Dương tựa như không phát hiện cảm xúc của Khuất Diễm Trọng, vẫn ôn hòa dẫn anh vào trong, lại kêu Minh Dạ sắp xếp hành lý cho anh trước.

"Mợ cháu đang ngủ trưa trên lầu, bà ấy khó có lúc ngủ ngon như vậy, thôi thì đừng quấy rầy, hai cậu cháu ta nói chuyện trước đã." Phương Tuy Dương hiền hòa như người cậu bình thường, dùng ngữ điệu thân thiết hỏi thăm cuộc sống của anh.

Hai người trò chuyện không bao lâu, trên lầu liền truyền tới tiếng vang lớn. Phương Tuy Dương ngừng lại một chút, sau đó cười nói: "Xem ra A Như đã tỉnh, đi thôi, lên xem cô ấy."

Vừa lên lầu hai liền thấy một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi ngồi trên xe lăn. Trông thấy Phương Tuy Dương, bà ấy giờ tay cầm bình trà bên cạnh ném thẳng vào người ông ta. Ông ta bắt lấy, lại nhìn mảnh vỡ dưới chân bà, bất đắc dĩ mà nói: "Á Như, tách trà quăng thì quăng, nhưng nếu mảnh sứ không cẩn thận làm em bị thương thì làm sao đây?"

Người phụ nữ gọi là A Như kia chỉ lạnh lùng phun ra một chữ: "Cút."

Sắc mặt Phương Tuy Dương chưa từng thay đổi, ông ta vẫn mỉm cười đi tới đẩy xe lăn của bà qua một bên, sau đó ngồi xổm xuống tự mình thu dọn, lại nói: "Diễm Trọng vừa tới, em trước nay luôn thương nó, hai người trò chuyện đi, anh đi chuẩn bị đồ ăn." Nói xong, ông ta liền đặt lên má người phụ nữ một nụ hôn thân mật, gạt đầu với Khuất Diễm Trọng rồi rời đi.

Khuất Diễm Trọng đứng bên cạnh nhìn không khí căng thẳng giữa bọn họ sớm đã thành thói quen, chờ Phương Tuy Dương đi, anh đóng cửa lại, ngồi xuống đối diện người phụ nữ. Người phụ nữ nhắm chặt hai mắt rồi mở ra, lộ sự mệt mỏi.

Người phụ nữ này tên Sở Như, là người phụ nữ Phương Tuy Dương yêu. Vì người phụ nữ này, Phương Tuy Dương đã giao phần lớn đế quốc thương nghiệp của mình cho cấp dưới xử lý, hàng năm ở đây bầu bạn với bà, tìm cho bà vô số đồ tốt, chỉ thiếu hái sao trên trời. Nhưng Sở Như đối Phương Tuy Dương không có cảm động, thậm chí là căm hận.

Giữa Sở Như và Phương Tuy Dương là một đoạn nghiệt duyên, Phương Tuy Dương gặp bà, yêu bà khi bà đã có chồng, hơn nữa tình cảm vợ chồng bọn họ rất tốt, thậm chí còn có một đứa con đáng yêu. Con người Phương Tuy Dương này đã muốn cái gì thì sẽ không tiếc thủ đoạn mà cướp lấy, cho nên người đàn ông Sở Như yêu, một trung úy của Trung Quốc đã chết trong một lần tập kích chống ma túy xuyên quốc gia.

Phương Tuy Dương cứ như vậy mà xuất hiện, ông ta đẹp trai, giàu có, lại thâm tình dịu dàng, Sở Như trong khoảng thời gian ông ta ở cạnh bầu bạn đã vượt qua nỗi đau, sau đó liền yêu ông ta. Nhưng trong lúc này, sau khi biết ông ta hại chết chồng mình, Sở Như biến mọi thứ thành hận ý ngập trời. Thậm chí ông ta còn muốn giết con của bà, Sở Như đành lấy chính mình làm chân Phương Tuy Dương, thành ông dòi được tầm mắt của ông ta, để con trai có thể may mắn sống sót.

Người nói cho bà biết chân tướng, cũng là người thân không biết quý không hay thay bà bảo vệ con trai chính là Khuất Diễm Trọng. Khuất Diễm Trọng muốn giết Phương Tuy Dương, mà Sở Như cũng vậy, hơn nữa có con trai Sở Như gán bó, hai người cứ thế mà có quan hệ liên minh vững chắc.

Đối diện với Khuất Diễm Trọng, Sở Như đã không còn vẻ lạnh nhạt của khi nãy, bà thờ dài một tiếng, mong chờ hỏi anh: "Nó gần đây thế nào?"

Người bà hỏi đương nhiên là đứa con trai, Khuất Diễm Trọng sớm đã thay đổi thân phận cho nó, giấu nó trong cô nhi viện Ánh mặt trời. Phương Tuy Dương vẫn luôn cho rằng năm đó đã giải quyết đứa bé kia, lại không ngờ thằng bé vẫn sống rất tốt dưới mí mắt của mình.

Khuất Diễm Trọng thấy được ánh mắt của Sở Như, gạt nhẹ đầu: "Cậu ấy rất tốt, rất hiểu chuyện, thành tích vẫn luôn đứng đầu, chung sống với đám trẻ trong viện cũng rất tốt..."

Nói tới, Khuất Diễm Trọng lại bất giác nhớ tới những thời điểm Tổng Sanh đi thăm bọn nhỏ ở cô nhi viện. Anh không biết phải ở chung với đám trẻ thế nào, nhưng còn Tổng Sanh, cô ấy luôn vui vẻ cùng bọn nhỏ nháo thành một đoàn.

Biểu tình Khuất Diễm Trọng nhu hòa một ít: "Cậu ấy luôn trầm ổn, gần đây đã cười mở không ít."

Sở Như chỉ lớn hơn Khuất Diễm Trọng vài tuổi, thời điểm Khuất Diễm Trọng còn trẻ đã quen biết anh, anh trước nay luôn bình tĩnh đạm mạc, chưa từng lộ ra vẻ mặt này. Cẩn thận quan sát chàng trai trước mặt, Sở Như cười cười: "Nhìn đáng vẻ này, cậu hẳn đã thích ai đó rồi đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tất cả đều đẹp như tranh.

Một ngày sau khi Tống Sanh đi, Tống Ly Nguyên mới nhận thấy có điều gì đó không đúng, gần đây anh bị mấy vụ án mạng vây quanh khiến đầu óc choáng váng không có tinh thần, vất vả lắm mới có chút thời gian nhàn rỗi, cẩn thận suy nghĩ lại lời em gái nói, anh bỗng nhiên cảm thấy... Em gái mình không thể nào ngoan như vậy.

Đúng thế, anh trai ngốc nghếch rốt cuộc cũng phát hiện vấn đề. Anh quyết định gọi điện về nhà báo cáo, à không đúng, là kêu em họ Tống Ly Thụ phân tích tin tức, hỏi cậu xem có biết tung tích gần đây của giáo sư Khuất không.

Đầu bên kia đường đường từng trận bàn bím, không phụ kỳ vọng, Tống Ly Thụ nhanh chóng thu được kết quả: "Hôm trước Khuất Diễm Trọng tới bang CL nước M."

"Sanh Sanh cũng đang ở bang CL nước M." Cậu lại bổ sung một câu.

Đúng vậy, anh biết, là anh quá không đề phòng. Người anh trai tức giận, rống cổ hét lớn: "Tiểu tử cậu không phải luôn bám theo Tống Sanh sao, sao lần này một chút cũng không có phản ứng hả?"

"Sanh Sanh không muốn tôi quấy rối." Tống Ly Thụ vẫn chậm rãi nói chuyện, nghe qua liền cảm nhận được sự ngốc nghếch và mờ mịt của cậu.

Tống Ly Nguyên nghẹn lời, phần nộ cúp máy. Đời này chắc không có ai biết nghe lời như Tống Ly Thụ! Anh sớm nên nhận ra em gái mình nhìn có vẻ ngoan ngoãn nhưng kỳ thật chẳng bao giờ khiến người khác bớt lo, mà thằng em họ này luôn coi lời cô ấy nói là thánh chỉ. Tuy rằng anh muốn ngăn cản Tống Sanh, nhưng chỉ cần cô ấy đưa ra đề nghị anh đều sẽ không phản bác. Bây giờ thì hay rồi, kêu anh dùng cách nào tách hai người bọn họ ra đây?

Có điều phải nói tiếp, ngay cả đứa em họ cùng mình trưởng thành Tống Sanh cũng gạt qua một bên, xem ra tình cảm cô dành cho người đàn ông kia vô cùng sâu đậm.

Xoa xoa thái dương, Tống Ly Nguyên muốn gọi điện cho Tống Sanh, giáo dục cô một phen. Anh ở trong văn phòng đi qua đi lại mấy lần, cảm thấy tình huống còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng, có lẽ anh nên cùng ông ba cáo già của mình bàn bạc thương lượng.

Là một người anh trai đủ tư cách, từ nhỏ tới lớn Tống Ly Nguyên đã giúp Tống Sanh thu dọn biết bao nhiêu cục diện rối rắm, lần này cũng vậy, anh nghĩ nếu nói cho ba biết tình hình của em gái, phỏng chừng em gái thật sự sẽ chịu kiểm chế. Ngắm lại Tống Sanh khi đó, Tống Ly Nguyên đành gạt bỏ ý niệm này.

Cuối cùng trong cơn tức giận, anh mở ngăn tủ để đồ ăn vặt cho cô nhóc quậy phá kia ra, muốn vứt hết tất cả trong đó. Ai ngờ bên trong trống rỗng, hơn nữa còn đặt một tờ giấy, bên trên viết là "Trên đời này chỉ có anh trai tốt với em".

Tống Ly Nguyên cắn răng xé nát tờ giấy.

Đúng lúc này, Phương Tinh ôm đồng hồ văn kiện đi vào: "Đội trưởng, tài liệu anh cần... A, đây là sao vậy? Lại bị em gái khi dễ à?"

"Hừ." Tống Ly Nguyên đen mặt hừ một tiếng.

"Thôi, hừ cái gì mà hừ, em cảm thấy hai người bọn họ rất tốt, anh tội gì phải đi làm chuyện đánh uyên ương thiếu đạo đức như vậy?" Phương Tinh rất rõ bộ dạng này của anh là như thế nào, không khỏi khuyên nhủ.

Tống Ly Nguyên miễn cưỡng duy trì vẻ mặt cứng rắn của mình: "Em không rõ đâu, tên đàn ông Khuất Diễm Trọng kia, cậu anh ta vô cùng phức tạp, hơn nữa anh cảm thấy anh ta không thích hợp, Tống Sanh ở cùng anh ta sẽ không có chuyện tốt."

"Trời, thầy ấy đâu phải ở cùng với anh, vợ chồng người ta ắm lạnh tự biết. Được rồi, đừng bày ra bộ mặt này nữa, đội trưởng, mau làm việc đi." Phương Tinh bỏ lại một câu khinh thường rồi ra ngoài.

Ở một đất nước xa xôi khác, Tống Sanh đang cùng Ngọc Khúc dạo phố. Ngọc Khúc hoàn toàn khác với Tống Sanh, cô là kiểu người con gái của hiện tại, bình thường thích đi shopping. Tống Sanh bị lôi kéo từ sáng tới giữa trưa, dạo qua vô số con phố, trên tay đã túi lớn túi nhỏ nhưng vẫn bị Ngọc Khúc bắt tiếp tục.

Ngay cả Tống Sanh thể lực tốt cũng đã mệt mỏi tới sắp nằm xuống nhưng Ngọc Khúc vẫn còn tung tăng khắp nơi. Hai người vào một quán cà phê, Ngọc Khúc hứng thú gọi một phần bánh kem, mà Tống Sanh chỉ biết nằm liệt trên bàn.

Ngọc Khúc dùng thử một miếng, cảm thấy không tệ liền dồn tâm tình vào việc ăn. Cô vừa ăn vừa nhìn Tống Sanh ngồi đối diện: "Nè, dọc đường cứ thấy em nhìn xung quanh, đang tìm gì đấy?"

"Không có gì."

"Được rồi. Mà sao lần này lại đồng ý lời mời của chị chạy tới M vậy hả? Em không phải luôn cảm thấy nước ngoài quá loạn, nhìn thế nào cũng không bằng trong nước sao? Trước đây kêu em tới chơi nhưng không lần nào em đồng ý, lần này đột nhiên nhận lời, nói không có nguyên nhân bên trong, chị

đây không tin."

Tổng Sanh ghé vào bàn xuyên qua cửa kính nhìn ra bên ngoài, cố chấp giấu điểm: "Nghe mọi người nói thích ra nước ngoài du lịch, cho nên em cũng muốn tìm hiểu xem bầu trời ở nước ngoài có xanh như trong nước không."

"Nói dối." Ngọc Khúc bĩu môi, cũng không tiếp tục dò hỏi, dù sao chuyện của Tổng Sanh cũng không liên quan tới cô. Cô chạy hết nơi này tới nơi khác, mỗi lần gặp được bạn bè đều cảm thấy rất vui, cuộc đời mà, chỗ nào cũng có lạc thú, cần gì bận tâm quá nhiều.

Ngọc Khúc cúi đầu ăn bánh kem, phát hiện Tổng Sanh như bãi bùn lầy ngồi đối diện đột nhiên đứng lên, dùng tốc độ tia chớp chạy ra khỏi quán cà phê, rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng.

Ngọc Khúc một mình ở lại không rõ tình hình, đối với chỗ ngồi trống tuếch khẽ nhếch miệng cười. Lại chuyện gì nữa đây?

Muốn hỏi Tổng Sanh vì sao đột nhiên chạy ra ngoài, kỳ thật rất đơn giản, cô ấy phát bệnh. Đó là căn bệnh chỉ cần nhìn thấy người làm việc xấu liền nhìn không được mà quan tâm, căn bệnh này có lẽ vì chuyện năm đó mà mỗi lúc một nghiêm trọng, dường như biến cô thành sứ giả chính nghĩa, cả người đều là hơi thở của kẻ ngốc thích mạo hiểm.

Trên đường, một người phụ nữ Hoa kiều hoảng loạn kêu gào, nhưng dù có xin sự giúp đỡ thế nào thì cũng không có ai để ý. Người phụ nữ Hoa kiều kia hoàn toàn tuyệt vọng, xách giày cao gót chạy đông đảo tây, mắt nhìn kẻ cướp mỗi lúc một xa, bà nhìn không được mà khóc lớn.

Đúng lúc này, cảm nhận một cơn gió lướt qua, chăm chú nhìn lại, bà thấy một cô gái trẻ chạy rất nhanh, thời điểm lướt qua cạnh mình còn nói: "Đừng lo lắng, tôi sẽ đuổi theo."

Người phụ nữ sững sờ, chỉ biết đưa mắt nhìn cô gái kia đuổi theo tên cướp đã chạy xa.

Khuất Diễm Trọng ngồi trên xe nhìn cảnh vật bên ngoài, có chút xuất thần. Đột nhiên một bóng người xẹt qua mắt, anh ngẩn ra, theo bản năng trầm giọng kêu tài xế dừng lại, sau đó mở cửa, đuổi theo phương hướng thân ảnh kia vừa biến mất.

Anh hình như nhìn thấy Tổng Sanh.

Theo lý mà nói Tổng Sanh hiện tại không thể xuất hiện ở đây, nhưng cảm giác của anh sẽ không sai, tuy rằng chỉ là bóng người mờ hồ thoáng qua nhưng anh rất xác định.

Quả nhiên, đuổi theo không lâu anh đã thấy được bóng dáng quen thuộc, phía trước còn có một tên đàn ông cao gầy đội mũ đen, rất hiển nhiên, Tổng Sanh đang muốn bắt người nọ. Khuất Diễm Trọng nhìn địa hình xung quanh, xoay người chạy vào hẻm nhỏ bên phải, rất nhanh đã tìm được đường để đuổi kịp bọn họ.

Người đàn ông đội mũ đen quay đầu nhìn, thấy đột nhiên có một cô gái không biết từ đâu nhảy ra đuổi theo, nhìn không được mà mắng mấy câu thô tục. Mắt thấy đã chạy vào hẻm nhỏ ít người, khoảng cách mỗi lúc một gần, hắn đưa tay vào áo khoác chạm lấy khẩu súng.

Chỉ là, lúc chuẩn bị lấy ra, hắn phát hiện trước mặt lại xuất hiện một người. Ngay thời điểm đó, hắn cảm thấy tay mình đau đớn, cúi đầu nhìn, máu từ cổ tay đã bắn ra tung tóe. Không biết từ khi nào trên tay đã có một miệng vết thương rất lớn, sau khoảng chết lặng ngắn ngủi, cơn đau thật lớn liền đánh úp hắn.

"A!" Hắn hét to, muốn bịt miệng vết thương, lại hoảng loạn muốn lấy súng ra.

Khuất Diễm Trọng không chút suy nghĩ, một tay cầm dao phẫu thuật dính máu, một tay dùng sức ép hắn vào vách tường, bình tĩnh đâm thêm mấy nhát.

Tổng Sanh chạy tới, ánh mắt đầu tiên dừng trên bộ dáng vật vờ của tên cướp khi nãy, sau đó lại nhìn thấy Mạnh Mạnh mà mình "tình cờ bắt gặp". Có điều Mạnh Mạnh lúc này nhìn qua có chút đáng sợ, đương nhiên cái đáng sợ không chỉ là áo sơ mi trắng dính máu kia, mà đó là ánh mắt lạnh lùng của anh.

"Tổng Sanh." Khuất Diễm Trọng mở miệng, nhìn chăm chăm cô.

Kỳ thật Khuất Diễm Trọng luôn trực tiếp gọi tên cô, có điều trong quá khứ mỗi lần Tổng Sanh nghe đều cảm thấy một cỗ ngọt ngào lướt qua, toàn thân thoải mái. Nhưng lần này ngữ khí lại hoàn toàn không giống, nó lạnh lẽo như băng khiến trái tim cô nhìn không được mà rét run.

Khuất Diễm Trọng tức giận, vừa rồi anh chạy tới phát hiện tên đàn ông kia định lấy súng ra, nếu anh không xuất hiện, nói không chừng hiện tại Tổng Sanh đã bị thương.

Tại cái nơi hỗn loạn này, hành động mạo hiểm của Tổng Sanh khiến anh vừa nghĩ đã thấy sợ. Khi đó anh thậm chí không không chế được sức lực của mình, việc này vốn không xuất hiện, mãi tới khi máu của tên đàn ông kia bắn vào người, anh mới lấy lại chút bình tĩnh, theo bản năng mà quên thói sạch sẽ của mình, trực tiếp động thủ dồn hắn ta vào tường rồi đâm mấy dao tới hôn mê, xác định hắn không còn nguy hiểm cho Tổng Sanh mới thả lỏng.

Sắc mặt anh vô cùng khó coi, Tổng Sanh bị nhìn tới ngượng ngùng. Cái gì là tên cướp, cái gì là máu tươi khắp nơi Tổng Sanh đều quên hết, cô cười cười, đi tới thử kéo tay Khuất Diễm Trọng.

Vừa chạm vào cô mới phát hiện tay Khuất Diễm Trọng đều là máu, hơn nữa người anh thoáng run rẩy, cũng không biết anh có phát hiện hay không. Tổng

Sanh kinh ngạc, vừa ngừng đầu quả nhiên nhìn thấy đằng sau sự bình tĩnh của anh là lo lắng và nôn nóng.

Như có gì đó chạm vào trái tim, hai mắt đỏ lên, cô nhào tới ôm lấy anh, vội vàng nhận lỗi: "Em sai rồi, em không nên khiến anh lo lắng, lần sau gặp chuyện như vậy em nhất định sẽ chú ý." Tuy rất có khả năng sau này cô vẫn sẽ làm chuyện tương tự, nhưng vì Khuất Diễn Trọng, cô sẽ càng cẩn thận.

"Em một chút cũng không sao, anh đừng lo lắng. Nếu không anh cứ mắng em đi, em tuyệt đối không khóc, đánh em một trận để hả dạ cũng được, có điều đừng nặng tay quá."

Khuất Diễn Trọng chậm rãi buông tay, khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, tựa hồ muốn thờ dài, nhưng nhìn cô gái trước mặt vừa ôm vừa xin lỗi mình, anh vừa mở miệng liền hỏi: "Giữa trưa rồi, ăn cơm chưa?"

Tổng Sanh nghe vậy liền theo thói quen làm nũng: "Vẫn chưa." Cô nghĩ bản thân nói như vậy, Manh Manh sẽ đưa mình về nhà ăn cơm, sau đó việc này có thể hòa bình trôi qua.

Ai ngờ câu tiếp theo của Khuất Diễn Trọng là: "Tôi phía trước, em đã hứa là ăn cơm đúng giờ rồi."

Tổng Sanh á khẩu không trả lời được, chỉ đành chột dạ cười gượng: "Em kỳ thật là... Là tới gặp biên tập, có công việc cần bàn bạc, nếu không phải gặp việc này, hiện tại em khẳng định đã ăn cơm xong."

Khuất Diễn Trọng nhàn nhạt nhìn cô. Anh mặc áo sơ mi trắng dính máu, nhìn qua có vẻ soái khí, đặc biệt là hành động cầm dao phẫu thuật trừng trị tên cướp kia, từ xa nhìn lại cô cảm thấy anh thật mê người. Mặc kệ nhìn lúc nào, cô cũng cảm thấy trên thế giới này không thể tìm ra người tuấn tú hơn anh.

Rõ ràng chỉ mới một ngày không gặp nhưng cô đã cảm thấy lâu rồi không nhìn thấy anh, buổi tối ngủ một mình, dù ôm cái gì cũng ngủ không ngon, ăn cơm không có anh bên cạnh cũng cảm thấy ăn không vô. Bang CL lớn như vậy, kỳ thật cô không ôm hi vọng gặp được anh, cô chỉ là cảm thấy khoảng cách gần một chút cũng tốt, tâm lý cũng khá hơn. Nghĩ tới tâm tình của mình cô lại cảm thấy buồn cười.

Một phút trước cô còn suy nghĩ phải giải thích thế nào, nhưng hiện tại cả người đều mềm nhũn. Nhìn bản thân trong ánh mắt của Khuất Diễn Trọng, cô bỗng ngây ra, trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền: "Được rồi, em thừa nhận, kỳ thật em nhớ anh nên mới tới đây, nhưng trước đó em thật sự không ngờ sẽ gặp được anh, cho nên hiện tại em thấy rất vui vẻ."

Khuất Diễn Trọng cũng phát hiện cơn giận của mình đã hoàn toàn tiêu tan, lúc này điều muốn nhất không phải rửa tay thay quần áo, mà là ôm cô về nhà, sau đó nấu cơm dứt cô ăn no rồi ôm cô ngủ.

Cái gọi là canh cánh trong lòng, lần nữa Khuất Diễn Trọng lại cảm nhận sâu sắc.

"Cùng anh về."

"Được."

Xử lý xong cục diện rối rắm bên này, Khuất Diễn Trọng nắm tay Tổng Sanh ra ngoài. Chiếc xe vừa rồi anh leo xuống dừng ở đầu phố, một người đàn ông trung niên ngồi bên trong nghiêm túc nhìn ra. Ánh mắt ông ta dừng trên Tổng Sanh đi bên cạnh anh, lại nhìn ánh mắt của Khuất Diễn Trọng, trong lòng thoáng kinh ngạc. Nhưng rất nhanh ông ta liền nở nụ cười: "Có cần tôi đưa hai người về không?"

"Không cần, cảm ơn ý tốt của ông, tự chúng tôi về là được." Khuất Diễn Trọng nói.

Người trong xe không miễn cưỡng, gật đầu với bọn họ rồi lái xe đi. Thời điểm chiếc xe biến mất, Tổng Sanh bỗng cảm thấy người đàn ông trung niên vừa rồi có chút quen mắt, hình như là trên bản tin của nước M. Nhưng vì sao Khuất Diễn Trọng lại ở cùng người này, Tổng Sanh không định hỏi, hiện tại cô chỉ muốn anh dẫn cô về nhà của anh ở đất nước này. Nghe nói mười tám tuổi anh đã tới đây sống, bên trong nói không chừng sẽ có đồ khiến cô cảm thấy hứng thú.

Khuất Diễn Trọng đưa Tổng Sanh tới một khu phố bên cạnh đại học HAR nổi danh, nhà nơi này không lớn, nhưng lại biệt lập, xung quanh có vườn hoa nhỏ, trông thật yên bình. Người xung quanh cũng ít, vô cùng tĩnh lặng.

"Lâu rồi anh không trở về, phòng ở chưa dọn dẹp."

Khuất Diễn Trọng vừa mở cửa, quả nhiên Tổng Sanh ngửi được mùi của căn phòng lâu rồi không có người sống, đồ dùng đều dùng khăn trắng che đầy, có điều với thói ở sạch của anh, không thu dọn mấy lần thì không ở được. Bởi vì anh không thích cho người ngoài vào chỗ của mình, cho nên nơi này chưa từng dùng người giúp việc hay bảo mẫu, việc quét tước vệ sinh đều do mình làm, quả thật là đủ tư cách làm bà chủ gia đình.

Lần này cũng không ngoại lệ, Khuất Diễn Trọng bắt đầu thu dọn, mà Tổng Sanh ôm hộp cơm mua trên đường lác lác khắp nơi.

Căn nhà rất nhỏ, hiển nhiên là nơi dành cho một người, tầng dưới ngoại trừ nhà vệ sinh và phòng bếp ra thì tất cả đều bỏ trống, lầu hai là gác mái nhỏ có thể coi như phòng ngủ, chỉ dùng mấy phút là tham quan xong. Tổng Sanh thật sự rất thích nơi này, bởi vì ở đây tràn ngập hình ảnh của Khuất Diễn Trọng, có lẽ là nơi thuộc riêng mình anh.

Có thể chạm tới thế giới của người mình yêu là chuyện vô cùng vui vẻ.

Khuất Diễn Trọng mở hết cửa sổ trong nhà để không khí lưu thông, chỉ chớp mắt phát hiện Tổng Sanh đã ăn xong, lúc này đang chạy khắp nơi trong

vườn hái hoa dại. Anh đứng bên cửa sổ nhìn cô ở ngoài hái hoa, nét mặt bất giác trở nên nhu hòa.

Nếu cô không tới, anh sẽ không về nơi này, chẳng qua chỉ ở mấy ngày, anh tùy tiện tìm một chỗ sạch sẽ là được. Nhưng sau khi gặp cô, anh lại không muốn cô ở chỗ khác, không chút suy nghĩ mà đưa cô về căn nhà mình ở nhiều năm.

Từ khi có Tổng Sanh, anh thật giống lục bình có rễ, từ đó mà sinh trưởng.

Phòng này là nơi sau khi anh xuất viện dùng để điều trị thân thể và tâm lý, sau khi về nước thì không còn ai. Hiện tại lần nữa trở về, có Tổng Sanh, mọi thứ thật tốt.

Phảng phất cảm nhận được ánh mắt của Khuất Diễm Trọng, Tổng Sanh xoay người chạy tới cửa sổ, mỉm cười với anh, còn đưa bó hoa dại trong tay ra trước: "Manh Manh, hoa tặng anh."

Khuất Diễm Trọng nhận lấy, tìm cái bình cắm vào rồi đặt bên cửa sổ, để nó tắm gội trong ánh mặt trời.

Hôm nay là ngày mặt trời tươi đẹp, Khuất Diễm Trọng vừa nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy một cô gái bên cửa sổ nhìn mình cười, cùng bình hoa dại đặt bên cạnh, tất cả đều đẹp như tranh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Chờ Khuất Diễm Trọng chăm chỉ như con ong mật quét dọn trong ngoài sạch sẽ xong, Tổng Sanh đã ngủ gật trên sofa mềm mại, trên người còn có cái chăn màu xám anh đắp cho cô.

Ở thời điểm như vậy, sự chênh lệch tuổi tác biểu hiện rất rõ, so với Khuất Diễm Trọng lớn hơn bảy tuổi vừa thành thực lại ôn trọng, Tổng Sanh giống hệt một đứa trẻ cần chăm sóc, tuy không cùng quan điểm về việc nhà cửa nhưng giữa hai người hoàn toàn không có sự bất hòa. Đương nhiên, chỉ riêng đối với cô anh mới là người đàn ông ôn trọng đáng tin cậy như vậy.

Thời điểm ở chung với người khác, bất luận là nam hay nữ, anh đều bài xích bọn họ, cứng nhắc như cục đá. Trong mắt những người khác giới, Khuất Diễm Trọng chính là người đàn ông không thiếu thứ gì trừ sự kiên nhẫn.

Tổng Sanh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, vừa mở mắt liền thấy Manh Manh nhà mình ngồi ở một đầu sofa đang nghiêm túc nhìn cô, cũng không biết đã như vậy bao lâu rồi. Cô theo bản năng cười ngây ngô, sau đó như con sâu vụn vụn, mấp máy trượt về phía anh, lại nhắc đầu thoải mái tựa lên đùi người đàn ông.

Khuất Diễm Trọng cúi đầu nhìn Tổng Sanh cười hi hi, vươn tay vén mớ tóc hỗn độn của cô, cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán. Anh vừa lui, Tổng Sanh liền thuận thế leo lên, vừa xoay người liền nhanh nhẹn bò dậy ấn anh ra sau chỗ tựa của sofa, bày ra vẻ "Một nụ hôn cần báo gấp mười lần", từ trán tới mắt tới chóp mũi, chỗ nào cũng hôn một cái.

Hôn xong, cô liền cảm thấy tinh thần sáng khoái. Quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài, giấc ngủ trưa này của cô khá dài, cho nên trời đã không còn sớm. Đêm qua vì một mình ngủ nên cô ngủ không ngon, hiện tại biết Manh Manh đang ở cạnh, cô đương nhiên sẽ ngủ lâu một chút.

Người vừa bổ sung tinh lực là Tổng Sanh ngồi dậy, cầm tay Khuất Diễm Trọng, xoa bóp cánh tay, sau đó lại chạy ra sau lưng lưng cho anh: "Manh Manh có mệt không? Em xoa bóp cho anh nhé."

Sức lực Tổng Sanh rất lớn, cũng không biết một cô gái như cô lấy đâu ra nhiều sức như vậy, từng tiếng thùng thùng vang lên, có lẽ chỉ mỗi mình Khuất Diễm Trọng mới không thay đổi sắc mặt.

"Tôi nay muốn ăn cái gì?" Khuất Diễm Trọng tiến hành thông lệ dò hỏi thực đơn bữa tối.

"Muốn ăn khoai tây hầm thịt, muốn ăn tôm cay, muốn ăn cá chua cay, muốn..."

"Anh biết rồi." Khuất Diễm Trọng cầm tay Tổng Sanh, xoay người cô lại, "Còn cả rau xanh và cà rốt."

"Không..."

"Bắt buộc ăn."

"Được rồi, vậy anh đừng nấu chung mấy món kia với rau xanh và cà rốt, em liền ăn."

Khuất Diễm Trọng vốn không quá để ý tới hương vị đồ ăn, nhưng nề hà cô bé kén ăn bên cạnh, vốn dĩ chỉ có trình độ làm cơm nhà, trù nghệ của Khuất

Diễn Trọng đã tăng lên một bậc.

Kệ sách nhà bọn họ có tới mấy cuốn bách khoa toàn thư, trong đó có mấy cuốn về nấu nướng, đoạn thời gian gần đây Khuất Diễn Trọng thường lấy ra xem. Mỗi tối sau khi ăn cơm, ngoại trừ xem những cuốn sách chuyên ngành Tổng Sanh không thể hiểu thì anh đôi thành nghiên cứu lĩnh vực này.

Bình thường lúc Khuất Diễn Trọng đọc sách, Tổng Sanh đều ngồi bên cạnh, chỉ cần xem hình ảnh trong sách lại nhìn dáng vẻ nghiêm túc của người đàn ông, cô đã chảy nước miếng.

Mặc cả một hồi, hai người quyết định đứng dậy ra ngoài mua đồ ăn. Chỉ là vừa đứng dậy, Tổng Sanh bỗng nhiên nhớ tới gì đó mà hét lên, tiếp theo liền dùng vẻ mặt khóc không ra nước mắt nhìn Khuất Diễn Trọng: "Manh Manh, khi này em đang cùng biên tập bản bạc công việc, sau lại chạy ra ngoài, ta hình như vứt bỏ cô ấy một mình ở đâu đó rồi. Thôi xong thôi xong, làm sao đây, em nhất định bị cô ấy mắng chết, tiền lương của em còn ở bên kia, nhìn thấy anh em vui quá, cần bản quên mất chuyện đó." Tổng Sanh vừa nói vừa dậm chân.

Than khổ xong, cô hấp tấp chạy tới máy tính: "Manh Manh, chờ em một chút, em phải liên hệ với cô ấy trước đã.

Khuất Diễn Trọng bị buông ra biểu cảm có chút kỳ lạ, anh lẳng lặng lấy di động, phát hiện mấy tin nhắn chưa mở ra đọc. Anh gọi điện qua đó, đầu bên kia liền truyền tới một giọng nam: "Khuất, cảm ơn trời đất, cậu cuối cùng cũng nhận điện thoại, cuộc hẹn buổi chiều cậu không tới, có phải xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn không?"

Trên thực tế Khuất Diễn Trọng cũng cảm thấy bản thân thật khác thường, trí nhớ của anh trước nay rất tốt, cơ hồ chưa từng quên chuyện gì, nhưng lúc này anh xác thật đã quên một cuộc hẹn Chiều nay, anh vốn hẹn trước với bác sĩ tâm lý Daniel của mình, nhưng vì bất ngờ gặp được Tổng Sanh, chuyện này không biết thế nào đã bị anh vứt ra sau. Nếu không phải vừa rồi Tổng Sanh nhớ tới người bạn bị bỏ quên, hiện tại anh có lẽ cũng không nhớ tới cuộc hẹn với bác sĩ tâm lý.

Anh im lặng một lúc, sau đó lại dùng ngữ khí bình thường đáp: "Có chút chuyện ngoài ý muốn, cuộc hẹn đổi sang chiều ngày mai, xin lỗi."

Chờ anh ngắt máy, điện thoại bỗng nhiên hiện lên dãy số lạ, đồng thời tiếng của Tổng Sanh truyền tới: "Manh Manh, đó là điện thoại của bạn em, anh giúp em nhận máy một chút." Cô ào nào sờ đầu, dùng bộ dáng đáng nhiên anh, trong lòng vô cùng chột dạ.

Khuất Diễn Trọng nhìn cô rồi nhận máy, từ đầu bên kia lập tức truyền tới giọng nữ bưng bưng khí thế: "Họ Tổng kia, sao cô dám vứt lão nương một mình ở ngoài phố hả? Tôi đây xách đồ tới sắp gãy tay rồi nè! Cô rốt cuộc có muốn quay lại không? Có muốn tôi cho cô lưu lạc đầu đường xó chợ không hả?"

Khuất Diễn Trọng lên tiếng: "Chào cô."

Giọng nữ bên kia lập tức im bật, xuất hiện một sự trầm mặc khả nghi. Khuất Diễn Trọng chính là loại người đàn ông vừa mở miệng liền mang tới không khí tẻ ngắt, ngữ khí giống hệt tính cách của anh vậy, nó luôn luôn mang sắc thái nghiêm trọng bài xích.

Ngọc Khúc ở bên kia hoàn hồn, cô nhóc Tổng Sanh kia tới đây quả nhiên là để theo đuổi đàn ông. Khuất Diễn Trọng quả nhiên là tấm chắn của Tổng Sanh, nói chỉ vài câu đã khiến Ngọc Khúc phải tìm người mang đồ của cô tới, không dám từ chối một lời.

Nhìn điện thoại đã tắt, Tổng Sanh thở phào một hơi, nhưng sau đó cô liền cảm thấy bản thân thật thê thảm. Cuối cùng cô nhào tới Khuất Diễn Trọng, bắt anh công minh tới siêu thị.

Khuất Diễn Trọng đẩy xe ở phía trước, phía sau còn vác theo một người đi mua đồ, tính tiền, dọc đường thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Thời gian dùng bữa tối không có ai quấy rầy, Tổng Sanh dùng mỹ nhân kế để từ chối ăn rau nhưng không thành công, hiện tại chỉ đành ngoan ngoãn ăn hết. Còn về cà rốt, Khuất Diễn Trọng đã nghiền nát trộn chung với đồ ăn, cả bản cơ hồ đều bị Tổng Sanh ăn sạch.

Ăn uống no đủ xong là tới thời gian bạch bạch, Tổng Sanh hùng dũng xuất quân đi tắm, sau ở trong phòng tắm gọi điện cho Khuất Diễn Trọng bên ngoài. Tuy không biết vì sao chỉ cách một cánh cửa mà Tổng Sanh phải gọi điện nhưng anh vẫn bất máy, lập tức nghe đầu bên kia truyền tới một câu mời gọi: "Ông chủ, có cần phục vụ không? Em eo thon chân dài ngực đầy đặn đây!"

Khuất Diễn Trọng dừng một chút: "Không cần."

"Hả?" Trong phòng tắm, Tổng Sanh cầm điện thoại tròn mắt, kịch bản này không đúng, Manh Manh nhà cô sao lại không làm theo kịch bản, thời điểm tình thú này không phải nên nói tới làm một phát sao? "Ông chủ, ông suy nghĩ lại đi, không cần tiền mà, đừng bỏ lỡ cơ hội này."

"Không cần." Người đàn ông vẫn tàn nhẫn từ chối.

Tổng Sanh không chơi nữa, cô đập máy quyết định dùng bá khí của đế vương đi cưỡng đoạt nam sinh kia. Ai ngờ vừa mở cửa, có người đã đứng sẵn đó trực tiếp chặn ngang, ôm cô lên giường trên gác mái.

"Tôi đã có vợ, không cần người khác phục vụ." Anh vừa nói vừa cởi quần dài và áo sơ mi.

Trong bóng đêm dịu dàng, nụ hôn của cô cùng người đàn ông kia càng dịu dàng hơn.

Người đàn ông này luôn có sự ôn nhu khác hẳn bề ngoài, dễ như trở bàn tay mà khiến cô đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại cảm giác gần anh trong gang tấc,

phảng phất là một đôi mắt sâu thẳm, nơi đó chứa đầy thâm tình. Tay anh mon trớn cơ thể cô gái khiến cả người cô run lên. Bình thường không nghe thấy, tiếng thở dốc của anh chính là thuốc thôi tình hữu dụng nhất, lập tức có thể khiến cả đồng cô rục rịch cháy lên.

Tổng Sanh đây đưa một hồi với anh, cùng anh dán vào nhau thật chặt, hi vọng chính mình và đối phương hoàn toàn hòa thành một thể, không bao giờ tách rời.

Nói không rõ sự thỏa mãn của thân thể và tâm linh, hai người như khúc gỗ trên nước lúc nổi lúc chìm, như bèo trôi bị nước chảy qua cọ rửa, chỉ có thể nắm chặt đối phương. Khoái cảm quét qua mỗi góc cơ thể, thậm chí là nội tạng, mỗi một tế bào... Trên thực tế ở thời điểm này không rõ nơi nào thoải mái nhất, chỉ biết mỗi lần chạm vào cả người đều tê dại.

Cái ôm này thuộc về người mình yêu, anh ấy và mình đều có cảm xúc giống nhau. Chỉ cần nghĩ như vậy, cô liền muốn tất cả không bao giờ ngừng lại, cứ như vậy mà vĩnh viễn hạnh phúc.

Lúc mọi thứ kết thúc, Tổng Sanh vuốt ve sống lưng đầy mồ hôi của anh, khung xương đó rõ ràng rất đẹp. Cô vừa sờ vừa nhìn không được mà ngửi ngửi mùi trên người anh, sau đó cười cười, dùng giọng khàn khàn mà nói: "Em thấy người Mạnh Mạnh rất thơm."

Chỉ một câu đơn giản, cô liền cảm thấy thứ an tĩnh kia lại có động tĩnh. Người đàn ông ôm cô khẽ giật giật, phảng phất như quên đi thói ở sạch của mình, ngẩng đầu liếm mồ hôi trên chóp mũi cô, nói: "Lần nữa."

Vì thế, có tình nhân trong đêm, thời gian luôn rất dài.

A, buổi sáng cũng dài như vậy. Hiện tại chỉ cần có thời gian ở chung, mỗi buổi sáng Khuất Diễm Trọng đều kéo Tổng Sanh cùng chạy bộ, nhưng nơi vận động sáng nay lại đổi thành trên giường lớn. Vì vậy cho dù thay đổi cách vận động, hai người bọn họ cũng không hề cầu thả, hoàn toàn không lười biếng.

Ăn sáng xong, bọn họ ra ngoài đã là 10 giờ. Khuất Diễm Trọng thuê xe đạp hai người, dẫn Tổng Sanh tới thăm trường đại học HAR của mình, nơi đó khá gần nhà của bọn họ, cho nên chỉ đi vài phút liền tới.

Sân trường rất lớn, sinh viên bên trong thỉnh thoảng sẽ lạc đường, nhưng với trí nhớ siêu phàm của Khuất Diễm Trọng, đường đi không còn là vấn đề, cho dù đã ra trường nhiều năm nhưng anh vẫn nhớ rành mạch. Khuất Diễm Trọng mặc bộ đồ màu lam của biển sâu cùng Tổng Sanh mặc bộ đồ thể thao màu xanh trời, vừa nhìn liền biết quan hệ, bọn họ đạp xe rêu rao khắp nơi thu hút không ít ánh mắt của người nhìn.

Ban đầu Tổng Sanh còn tưởng bản thân quá nổi bật chọc tới ánh mắt của các chiến sĩ kia, nhưng sau quan sát một chút, cô phát hiện những người này đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Mạnh Mạnh phía trước. Cô đang cảm thấy khó hiểu, mãi tới khi thấy một cái bảng hiệu mới hiểu đây là chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tấm bảng kia dựng ngay giao lộ, vô cùng bắt mắt. Tổng Sanh ngồi ở sau thấy bên trên có rất nhiều ảnh chụp, thoạt nhìn hơn trăm tấm, rất nhanh cô đã tìm thấy Mạnh Mạnh nhà mình.

Tổng Sanh dứt khoát nhảy xuống xe, chấp tay sau lưng dạo bước tới gần. Trên ảnh đa phần đều là người trẻ tuổi, tất cả đều vì thời gian mà trở nên ố vàng, thậm chí có những tấm ảnh trắng đen của niên đại trước. Xem giới thiệu bên cạnh, những cái tên đó cơ hồ Tổng Sanh đều không có ấn tượng, không, phải nói là nếu nhắc tới cái tên đó thì trong đầu sẽ có chút ý thức.

Nhóm tiến sĩ đều đạt thành tựu trong các lĩnh vực nhất định, tất cả đều từng là sinh viên của đại học HAR, không thể ngờ ảnh chụp lúc trẻ lại không tồi như vậy, nếu không phải nhìn tên và giới thiệu, trong ấn tượng của cô tất cả đều đã già, thật không thể tin được.

Một trang báo ở trung tâm thu hút mọi sự chú ý, mà ảnh chụp của Khuất Diễm Trọng nằm ngay bên dưới, nhìn đáng vẻ hãnh là trong khoảng thời gian còn đi học. Xung quanh cũng có những cái tên khác, mà bọn họ đa phần đều khoảng trên dưới năm mươi.

Xuất hiện trên tám bảng danh dự của đại học HAR nổi tiếng, đây hẳn là học bá siêu cấp trong truyền thuyết!

Tổng Sanh lướt nhìn sơ qua, chuyên chú đi xem Mạnh Mạnh nhà mình. Ban đầu cô cảm thấy ở đây không ít đàn ông tuấn tú vừa có trí thức vừa có phong độ, nhưng soái nhất vẫn là Mạnh Mạnh nhà cô! Nhìn biểu cảm hồ hởi, nhìn khí chất lạnh như băng tuyết, nhìn đôi mắt đen như mực kia, vừa nhìn đã khiến người ta nghĩ ngay tới nam thần lạnh lùng cấm dục!

Nếu không phải đã suy xét, cô thật sự muốn tháo bức ảnh kia về nhà cất giấu. Lại xem phần giới thiệu bên cạnh, chỉ hơn một trăm từ ngắn ngủi đã khái quát hành trình học tập cùng những ảnh hưởng và giải thưởng sau này, tuy Tổng Sanh không rõ lắm nhưng cô cảm thấy anh thật lợi hại.

Lại nói tiếp, hiểu biết của Tổng Sanh về Khuất Diễm Trọng đa phần đều là cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, tỷ như anh thích ăn cái gì thích dùng cái gì, bộ dáng khi nói chuyện, khi nào anh vui khi nào anh buồn. Cô nghe mọi người nói anh rất lợi hại, nhưng cụ thể rốt cuộc anh lợi hại tới đâu chỉ sợ tới bây giờ

cô mới biết chút ít.

Điều này không thể trách cô, chủ yếu là Khuất Diễn Trọng thật sự quá khiêm tốn, ở trong nước hoàn toàn không nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, cho dù cái tên của anh có xuất hiện ở những bản tin hay cuốn sách, nhưng tất cả Tổng Sanh đều không xem.

Thực tế cho thấy năm đó nếu ở lại nước M anh sẽ phát triển rất tốt, xác suất thành công cho một cuộc phẫu thuật dường như là 100%, còn được khen là thần thánh nhưng Khuất Diễn Trọng lại đột nhiên chọn về nước, hơn nữa còn mai danh ẩn tích, không hề công bố bất cứ thành quả nghiên cứu nào với bên ngoài là chuyện khiến rất nhiều người không thể lý giải, đồng thời cũng thấy nuối tiếc.

Hiện tại Tổng Sanh cảm thấy thật không hiểu, nhìn đồng giải thưởng này cô biết Manh Manh nhà mình lợi hại thế nào, nhưng vì sao anh lại chọn làm chủ nhiệm cho một khoa của bệnh viện trung tâm thành phố S?

Không phải nói bệnh viện này không tốt, nhưng có thể được trường đại học HAR nổi tiếng thế giới dán hình trên bảng nhiều năm như vậy, cái tên cũng xuất hiện với các giáo sư đầu ngành, cũng đủ chứng minh Manh Manh ở lĩnh vực này có bao nhiêu sức ảnh hưởng, cho nên anh hẳn nên làm việc ở các viện nghiên cứu hay chỗ đào tạo chuyên sâu nào đó mới phù hợp.

Chỉ có một mình Khuất Diễn Trọng biết, người cậu Phươg Tuy Dương kia vì để hoàn toàn khống chế anh trong tay nên mới làm ra chuyện ngăn cản mấy chuyện phẫu thuật này, để anh về nước làm nhạt ảnh hưởng. Đây là chuyện hết sức bình thường, anh sớm đã dự liệu. Một Khuất Diễn Trọng có sức ảnh hưởng không phải là điều Phươg Tuy Dương muốn nhìn thấy.

Chỉ sợ nếu đổi lại là người đàn ông khác có tài hoa có năng lực bị chặt đứt tương lai như vậy đều sẽ cảm thấy không cam lòng, nhưng Khuất Diễn Trọng lại khác. Với anh mà nói, sở dĩ chọn việc học y không phải vì đam mê, anh là muốn ngăn cản những nguy hiểm nhắm tới mình, mở ra một khuynh hướng giết người khác.

Bất luận là đạt thành tựu cao hay được nhiều người biết tới, tất cả anh đều không quan tâm. So với chuyện này, điều khiến anh cảm thấy vui mừng hơn chỉ sợ là Phươg Tuy Dương vì anh quá xuất sắc, dần dần cảm nhận được nguy cơ nên không thể không làm ra chuyện chèn ép anh.

Anh có thể khiến ông ta cảm thấy nguy hiểm, có một ngày cũng có thể giết chết ông ta. Mà anh vẫn luôn vì chuyện này mà chuẩn bị.

Cả người Tổng Sanh đều dựa lên bảng, vui mừng tựa như đứa con trai mình nuôi nấng mười mấy năm đổ thủ khoa đại học. Cô nhìn không được mà tưởng tượng, Manh Manh nhà mình tuổi còn trẻ đã có tương lai vô hạn như vậy, ngày tháng sau này, anh có lẽ sẽ làm nhiều thứ tốt hơn, có lẽ anh sẽ giống các bậc thầy đi trước, trăm năm sau vẫn được nhiều người biết tới, có lẽ anh sẽ lợi hại hơn những người này.

Chỉ cần nghĩ như vậy, Tổng Sanh cảm thấy tự hào trong lòng không thể che giấu, lập tức muốn bay lên trời. Đem đoạn giới thiệu ngắn ngủi đọc đi đọc lại vô số lần, cô rốt cuộc cũng thu hồi tầm mắt, vừa quay đầu liền thấy Khuất Diễn Trọng đang ngồi trên xe đạp nhìn mình. Tổng Sanh nhìn không được mà như viên đạn bay qua, một đầu đâm vào bụng anh, hai tay ôm chặt eo anh, kích động nhảy nhót.

Đây là người đàn ông của cô, người đàn ông lợi hại của cô! Thấy người đàn ông lợi hại như vậy mỗi ngày đều nấu cơm giặt giũ làm ấm giường cho mình, trong nháy mắt cô cảm thấy chính mình như đang bay lên trời.

"Manh Manh, anh thật lợi hại." Giờ khắc này, Tổng Sanh quên hẳn chính mình khi xưa lúc đi học cũng từng là học bá, trong lòng tràn ngập sùng bái.

Khuất Diễn Trọng không rõ Tổng Sanh vì sao lại đột nhiên kích động như vậy, bài viết trên bảng anh hoàn toàn không để ý, kỳ thật từ trước tới nay anh chưa từng có cảm giác với sự hoan nghênh tôn sùng của mọi người. Nhưng hiện tại nghe Tổng Sanh liên tục khen ngợi, anh bỗng nhiên có chút nhận thức.

Vì thế anh trấn an sờ đầu Tổng Sanh, cảm thấy bản thân nên nói gì đó.

Nhưng anh chưa còn chưa biết nói gì, đúng lúc này, một người bạn cũ vô tình đi qua.

"A! Khuất, quả nhiên là anh! Anh trở về khi nào? Trời ạ, anh vẫn mê người như vậy." Người tới là một mỹ nữ phươg Tây đầu đỏ, dáng người cao gầy, ăn mặc trang phục chức nghiệp. Vừa lên tiếng cô ấy đã nói tiếng F lưu loát, dáng vẻ thoát nhìn cũng giống người nước F.

Lúc còn trẻ, để tự lực cánh sinh, Tổng Sanh từng làm phiên dịch, vừa lúc có biết tiếng F, hiện tại khả năng của mình đương nhiên dư sức tiến hành giao lưu với tình địch.

Nhìn ánh mắt cô ta không chút che giấu mê luyến bắn thẳng vào Khuất Diễn Trọng, Tổng Sanh cảm thấy cô ta hoàn toàn không quan tâm người phụ nữ còn ôm eo anh ở đây. Tâm tình cao hứng lập tức biến mất, Tổng Sanh dựa vào Khuất Diễn Trọng, tỏ vẻ khiêu khích, hào khí cao tận trời mà ôm chặt eo anh.

Nhờ hành động này, cô gái kia mới chú ý tới cô, trong mắt lập tức bắn ra đạn muốn tiêu diệt tình địch, dùng loại khẩu khí chất vấn đề hỏi: "Khuất, người này là ai, bạn gái anh hả?"

Tổng Sanh cũng nhìn Khuất Diễn Trọng, nhưng khi đối diện cô mới biết anh hoàn toàn bình tĩnh, trong lòng đột nhiên cảm thấy chính mình không cần vì việc này mà tức giận, bởi vì Manh Manh nhà mình giống như không để ý tới cô ta, nghĩ như vậy cô còn cảm thấy đối phương thật đáng thương.

Điều này chứng thực người đàn ông nhà mình chỉ thích mỗi Tổng Sanh cô, đối với người khác hoàn toàn không có cảm giác, đúng là lạnh hơn ngày hè uống nước dưa hấu, ngủ trên chiếu trúc ngoài trời ban đêm. Đặc biệt là sắc mặt nhìn tình địch tiềm tàng kia, sự lạnh lẽo càng tăng gấp bội, căn bản không

thể dùng được.

Lịch sự? Đó là cái gì? Đối với tình địch phải lạnh lẽo như mùa đông!

"Đi thôi." Khuất Diễm Trọng không thèm quan tâm cô gái kia, chỉ đuổi tay nắm với Tống Sanh, kéo cô ngồi lên xe đạp chuẩn bị rời đi.

Người đàn ông Khuất Diễm Trọng này, nói EQ của anh cao, nhưng mỗi lần nhìn hồng nhan anh đều coi họ là xương khô, đối với mấy em gái có ý với mình chưa từng tỏ sắc thái, quả thật là tên đàn ông nói nhảm chán, một chút cũng không có phong độ. Nhưng muốn nói EQ anh thấp, thời điểm đối mặt với Tống Sanh, anh luôn khiến cô vui vẻ, mỗi ngày đều như bông hoa nở rộ.

Khuất Diễm Trọng cứ cùng Tống Sanh đạp xe đi, thông thả ung dung lướt qua cô gái kia như thế. Cô gái kia vẫn không cam lòng, cắn môi, không từ bỏ ý định mà hét lớn: "Cô ấy vì sao có thể?" Rõ ràng có thể nhu tình với người ta, vì sao đối với cô lại lạnh lùng như vậy?

Cô ta còn chưa nói xong, nhưng Tống Sanh đã hiểu. Thấy Khuất Diễm Trọng vẫn không để ý tới người ta, cô nghĩ nghĩ, quay đầu dùng khẩu hình tiếng Trung công kích cô ta: "Bối vì ngực tôi lớn."

Không biết cô gái kia có thấy rõ ràng hay không, nhưng Tống Sanh vừa nhìn cô ta liền tức tối muốn học máu. Ác liệt một trận, cô quay đầu nhìn sống lưng của Khuất Diễm Trọng, hừ một tiếng. Có điều, cô cũng bắt đầu tò mò, vì sao Mạnh Mạnh lại đối với cô khác thế, hoặc là nói anh ấy thích cô ở điểm nào?

Suy nghĩ một hồi, Tống Sanh bỗng nhiên nhớ tới, Mạnh Mạnh hình như là.... Thích lúm đồng tiền trên má cô?

Thôi, không xong rồi, nếu lúm đồng tiền trên má là nguyên nhân, sau này anh gặp mấy cô cũng có lúm đồng tiền thì như thế nào? Cả đồng ngục cơ bao lấy Tống Sanh, cô không chút suy nghĩ mà buông tay, nhào về phía trước ôm eo Khuất Diễm Trọng, than vãn: "Không được không được, Mạnh Mạnh không thể thích lúm đồng tiền trên má người khác."

Không phòng bị mà đột nhiên bị công kích, Khuất Diễm Trọng lo Tống Sanh ngã xuống, vội vàng dừng xe.

Khuất Diễm Trọng rất thông minh, chỉ cần anh muốn hiểu một người thì sẽ luôn dụng tâm lắng nghe, cho nên dù Tống Sanh chỉ nói một câu không đầu không đuôi nhưng anh lập tức hiểu cô đang lo lắng cái gì. Có lẽ vì vừa thấy người khi nãy nên cảm thấy bất an, anh nghĩ như vậy. Sau hồi tưởng lại tư liệu mình đọc tuần trước, khi người yêu gặp tình địch sẽ cảm thấy bất an, Khuất Diễm Trọng bởi vì suy xét điều này mà tận lực không cho người ta có cơ hội nói chuyện, không ngờ vẫn khiến cô cảm thấy không vui.

Người như Khuất Diễm đề nói chuyện yêu được phải đi đọc hơn mười quyển sách để tìm hiểu mỗi cảm xúc hành động của đối phương có ý nghĩa gì. Còn có dùng được hay không, anh cảm thấy đa phần đều hữu dụng, hành vi học và tâm lý học đều là kim chỉ nan không tồi trong tình yêu.

Anh nhẹ nhàng xoa đầu Tống Sanh: "Chỉ thích em."

"Thật sao?" Tống Sanh lập tức ngẩng đầu nhìn anh.

Khuất Diễm Trọng suy nghĩ một giây, lần nữa khẳng định: "Anh chỉ thích em." Không phải thích lúm đồng tiền của cô, anh chỉ thích cô thôi.

Vì thế Tống Sanh rất đơn giản đã được trấn an, vui vẻ trở lại, ra sức đạp xe. Cô cùng Khuất Diễm Trọng đạp xe tới một tòa nhà, không cần anh đạp, một mình cô đã đạp rất hăng say.

Dưới sự chỉ đường của Khuất Diễm Trọng, Tống Sanh ngừng xe trước tòa nhà thiên văn của đại học HAR. Tuy nói ngắm trăng xem sao là chuyện rất lãng mạn, nhưng cô không rõ vì sao anh lại dẫn cô tới đây lúc này, nếu muốn ngắm sau, vẫn là buổi tối sẽ có tình thú, hiện tại còn là ban ngày ban mặt mà.

Khuất Diễm Trọng không giải thích, anh kéo cô lên bậc thang, dùng chìa khóa mở cánh cửa tòa nhà.

Anh đã sớm mượn tòa nhà này để sử dụng một ngày, dùng để... Đưa cho Tống Sanh một thứ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

"Mạnh Mạnh, em muốn làm mẹ, anh có muốn làm ba không?"

"Cứ đi về phía trước, đừng quay đầu lại."

Sau khi vào giữa tòa nhà thiên văn không có chút thu hút nào, Tống Sanh nghe thấy Khuất Diễm Trọng ở cạnh cúi đầu nói một câu bên tai.

Cánh cửa như ngăn cách bên ngoài và bên trong thành hai thế giới, không biết sắp xếp thế nào, vừa bước vào đây, cô liền cảm thấy trước mặt xuất hiện cả vũ trụ. Một thế giới đen vô tận nhưng lại có vô số điểm nhỏ trải rộng trên đỉnh đầu hoặc bốn phía.

Tổng Sanh hí mắt thích ứng một lát liền bị cảnh đẹp trước mặt làm cho kinh diễm. Từng hình ảnh hoặc các đoạn video của vũ trụ lần lượt xuất hiện, không phải là nhìn qua màn hình, mà là đặt mình trong đó.

Cô nhìn xuống dưới chân cũng có thể thấy vô vàn ngôi sao, giống như thật sự đứng trong vũ trụ. Cũng may cô không sợ độ cao, hơn nữa có thể nhanh chóng xác định bên dưới vẫn là đất, chẳng qua nơi này dùng phương pháp xây dựng nào đó để mô phỏng vũ trụ mà thôi.

Xung quanh rất tốt, cho dù bốn phía có đủ loại ngôi sao nhưng vẫn không cách nào nhìn rõ người bên cạnh. Sau khi vào cửa, Khuất Diễm Trọng nói xong một câu kia liền buông tay cô, Tổng Sanh không biết anh có còn bên cạnh hay không. Ngoại trừ hô hấp của mình, cô không nghe thấy hơi thở của ai hết.

Nghĩ lại câu anh nói vừa rồi, Tổng Sanh hít một hơi thật sâu, đi về phía trước.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ lạ, như dạo chơi trong vũ trụ, vô số ngôi sao đan xen làm người nhìn say mê hoa mắt. Trong cuộc hành trình, thỉnh thoảng cô thấy có mấy ngôi sao ở rất gần mình, thử vươn tay nhưng lại không bắt được gì.

Chẳng lẽ toàn bộ đều là hình chiếu? Thật sự là giống y hệt ngoài đời. Tổng Sanh vốn đang từng giây từng phút chú ý xem bên cạnh có tiếng bước chân và hơi thở của người kia không, nhưng đi tới trước nhìn, cô lại bất giác quên đi, chỉ biết đưa mắt nhìn cảnh sắc trước mặt.

Đột nhiên, những ngôi sao di chuyển tới, cuối cùng hợp thành mũi tên, giống như muốn chỉ đường cho cô. Tổng Sanh hí mắt người, dựa theo chỉ thị mà đi tiếp. Tuy rằng cô thấy phía trước hoàn toàn không có trở ngại, nhưng nói không chừng ở đó lại là một mặt tường.

Đến bây giờ Tổng Sanh dường như đã biết Mạnh Mạnh nhà mình đang làm gì, hèn hò sao? Chút thủ đoạn này đúng là có thể gia tăng tình thú. Có điều Tổng Sanh không ngờ, tất cả đều là Mạnh Mạnh ngồi trước máy tính tìm kiếm tư liệu để tạo kinh hi, đúng là người thông minh học gì cũng nhanh.

Anh ấy rốt cuộc muốn làm cái gì? Tổng Sanh đặc biệt chờ mong.

Mũi tên lần lượt xuất hiện ba lần, Tổng Sanh đi ba vòng, có lẽ khoảng năm phút, cô nhìn thấy chính mình đang tiến tới một ngân hà thật lớn, trong ngân hà là một quả cầu đỏ rực cao khoảng hai mét. Tổng Sanh nghĩ đây hẳn là mặt trời, bởi vì gần đó có một hành tinh xanh trắng đan xen, gọi là địa cầu.

Các ngôi sao nhỏ bỗng nhiên hội tụ thành một đường dẫn tới "mặt trời". Cô phối hợp đi theo, đứng phía trước "mặt trời".

Ban đầu cô cho rằng "mặt trời" kia cũng là hình chiếu, nhưng đưa tay sờ lại cảm nhận được quả cầu đỏ rực. Từ lòng bàn tay truyền tới áp áp, Tổng Sanh tò mò sờ những hành tinh xung quanh "mặt trời", đúng là có mấy cái là thật.

Tổng Sanh cảm thấy hứng thú, tất cả đều tới sờ qua, nói thật nếu không chạm vào bằng tay, cô thật sự không biết những ngôi sao cạnh mình đâu là thật đâu là giả. Thờ điểm bàn tay chạm vào quả địa cầu, hành tinh xinh đẹp kia bỗng nhiên truyền tới tiếng vang răng rắc rất nhỏ.

Sau đó, "trái đất" nứt ra, để lộ bên trong là... Hai chiếc nhẫn.

Hô hấp như dừng lại. Đó không phải nhẫn kim cương, chỉ đơn thuần là hai cái nhẫn bạc đơn giản. Trong mắt Tổng Sanh, điều này còn làm cô cảm động hơn mấy cái nhẫn kim cương gì đó. Giống như con người của Khuất Diễm Trọng, rõ ràng là sạch sẽ.

Nhẫn bày ở bên trong tựa hồ phát ra ánh sáng. Tổng Sanh chậm rãi bình ổn lại cảm xúc, trong mảnh yên tĩnh này, cô thật không biết có nên đi tới lấy hay không.

"Trên thế giới này không có bất kỳ sự vật nào có thể vĩnh hằng, cho dù không đếm được tuổi của ngôi sao nhưng rồi sẽ có một ngày chúng hóa thành hạt cát vào vũ trụ. Tổng Sanh, anh không thể cho em tất cả những thứ em muốn, nhưng anh sẽ dùng hết sức của mình cho em những gì anh sở hữu. Chỉ cần em nguyện ý, anh vẫn sẽ luôn yêu em, làm bạn với em. Em có đồng ý cùng làm bạn với anh vượt qua mỗi ngày của tương lai, gả cho anh, làm vợ của anh được không?"

Khuất Diễm Trọng từ sau "mặt trời" lớn kia bước ra, chậm rãi tới trước mặt Tổng Sanh. Anh vừa dừng bước liền bị Tổng Sanh lập tức nhào tới ôm eo.

"Đồng ý đồng ý, em đồng ý! Em yêu anh, em yêu anh, nếu cho em một kỳ hạn, em hi vọng đó là một vạn năm!" Tổng Sanh kích động tới nói năng lộn xộn, bắt lấy quần áo của Khuất Diễm Trọng mà nhảy nhót.

Kỳ thật trong tình huống này, cô cũng muốn dịu dàng một chút, bình tĩnh nhìn anh rồi nói ra ba chữ "Em đồng ý", nhưng cô thật sự rụt rè không được, chỉ có thể giải phóng bản thân.

Khuất Diễm Trọng cảm thấy em của mình bị cô bé nhiệt tình này thít chặt tới để lại dấu đỏ. Nhưng không sao, với anh mà nói đây là gánh nặng ngọt ngào, từ trước tới giờ anh chưa từng nghĩ Tổng Sanh sẽ rụt rè đồng ý, tình huống thế này anh đã sớm đoán trước. Anh làm mọi thứ không phải muốn cô cảm động, đó chẳng qua chỉ là một lời hứa, lời hứa với người anh yêu, người vợ của mình.

Kéo Tổng Sanh kích động ôm chặt mình ra, Khuất Diễm Trọng lấy một cái nhẫn, cầm tay cô, nghiêm túc đeo vào.

Tổng Sanh cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, cô làm theo Khuất Diễm Trọng, cũng lấy chiếc nhẫn còn lại xuống, cầm tay Khuất Diễm Trọng, đeo vào cho anh.

Hai tay đan vào nhau, cùng mang kiểu nhẫn tương tự, nhìn thế nào cũng cảm thấy hài hòa.

Tổng Sanh vứt bỏ sự rụt rè còn lại, kéo tay người đàn ông Khuất Diễm Trọng kia hôn một cái, sau đó lại nhón chân hôn lên má anh.

Cảm giác vui sướng có thể cảm nhận, chỉ cần nhìn thấy Khuất Diễm Trọng, mỗi giây mỗi phút Tổng Sanh đều cảm thấy vui vẻ, cho nên nhìn thấy cô, anh cũng cảm thấy hạnh phúc. Thời gian ở cùng Tổng Sanh, anh đều cảm thấy vui vẻ, tất cả còn nhiều hơn hai mươi mấy năm trước kia, nhiều tới mức khiến anh cơ hồ không thích ứng được với tâm tình mềm mại như lúc này.

Anh nhìn Tổng Sanh cười liền cảm thấy cả người飘飘, như đang say rượu. Không phải say một lần, mà là ngà ngà say. Nói không rõ vui sướng từ trong thân thể lan ra, như nở hoa trong lòng, cuối cùng một đường để lộ ra ngoài từ ánh mắt.

Tổng Sanh cảm thấy tính cách của mình lại bộc phát, không thể kìm chế được, mà ánh mắt Khuất Diễm Trọng luôn nhìn chăm chăm mình tràn đầy yêu thương khiến cô muốn biến mình thành búp bê nằm gọn trong lòng anh. Yêu nhau sao? Một cái bế lên, lại thêm chút cọ cọ, cuối cùng phát triển thành bạch bạch bạch là chuyện hết sức bình thường.

Trên cơ bản chỉ cần bị Khuất Diễm Trọng nhìn như vậy, Tổng Sanh cảm thấy bản thân có thể lập tức đẩy ngã anh xuống đất. Đương nhiên đó là khi ở nhà, với tình huống hiện tại, anh xác định không thể chấp nhận làm ở nơi này, cho nên cô chỉ đành kiềm nén sự hưng phấn trong lòng.

Vì thế Tổng Sanh nhón chân ôm lấy cổ Khuất Diễm Trọng, nói nhỏ bên tai anh: "Manh Manh, em muốn làm mẹ, anh có muốn làm cha không?"

A, đây có lẽ là câu hàm súc nhất cô nói với Khuất Diễm Trọng.

Lời này uy lực có chút uy lực, lại nằm ngoài dự đoán, Tổng Sanh còn định nói thêm mấy câu đã bị Khuất Diễm Trọng ôm ra ngoài, sau đó một đường ấn cô ngồi ghế sau, cả hai cùng đạp xe đạp như gió phóng về nhà.

Dừng xe, mở cửa, ôm người đặt lên giường, cởi quần áo, nhào lên, hành động tiếp theo không cần phải nói. Mãi tới khi bị đè nằm trong chăn mềm mại, cả người bị sự nam tính bao vây, Tổng Sanh vẫn còn cảm thán, câu nói kia của mình thật sự có uy lực thế sao? Rốt cuộc vì sao Manh Manh lại có phản ứng lớn như vậy.

Cho nên cô có phải nên cho rằng Manh Manh rất muốn có em bé hay không?

"Manh Manh, anh muốn có em bé hả?" Vừa xong việc, cô liền tựa đầu vào người đàn ông, cười hỏi.

Khuất Diễm Trọng gật đầu, lại đưa tay ôm cô. Tổng Sanh cảm thấy bản thân có lẽ đã hiểu, anh nói muốn có em bé, không bằng nói muốn có một ngôi nhà, một gia đình hoàn chỉnh. Anh chờ mong như vậy là vì bản thân thiếu hụt gì sao? Tổng Sanh như suy tư, vỗ lưng trấn an anh.

Anh cùng cô, còn cả đứa con của bọn họ, nghe có vẻ không sai. Tổng Sanh nhìn không được mà tựa đầu lên vai anh, cười rộ, trong đầu như thấy được một Khuất Diễm Trọng lạnh lùng mặc áo con thỏ chu môi đáng yêu, lắc lư đi tới gọi cô là mẹ. Bức tranh đó thật sự quá đẹp!

"Em sẽ sinh con cho anh, chúng ta sinh hai đứa có được không? Đứa lớn là anh trai, giống hệt Manh Manh, con em gái sẽ giống như em, nhất định phá nhà tới trời long đất lở."

Khuất Diễm Trọng không ngờ Tổng Sanh lại có suy nghĩ như thế, anh nghiêm túc phản bác cô: "Em gái sẽ giống em, cho dù làm gì, anh trai cũng sẽ bảo vệ con bé."

Con còn chưa có, hai vợ chồng đã rơi vào trạng thái ba mẹ ngược ngược, không ngừng thảo luận tính cách và sở thích của trẻ con, giống như bọn họ thật sự có thể không chế tình hình khi có con trẻ ở nhà, chỉ số IQ toàn bộ offline.

Tổng Sanh dịu dàng sờ trán Khuất Diễm Trọng: "Tương lai anh nhất định sẽ là người cha rất tốt rất tốt."

Khuất Diễm Trọng tựa hồ không chắc chắn, trong mắt thậm chí xuất hiện sự thấp thỏm và sợ hãi hỗn loạn, dùng ngữ khí không xác định dò hỏi: "Thật sao?"

Nhìn bộ dáng anh chưa từng thấy được trước đây, trái tim Tổng Sanh như bị đánh trúng. Cô không chút do dự, lập tức gật đầu: "Đương nhiên, Manh Manh nhất định sẽ là người cha tốt, ít nhất là đáng tin cậy hơn người làm mẹ như em đúng không?"

Lần này Khuất Diễm Trọng bị thuyết phục, anh cảm thấy yên tâm hơn, khôi phục bình tĩnh.

"A! Làm gì vậy? Ngứa quá!" Tổng Sanh sợ hãi kêu lên nhưng Khuất Diễm Trọng vẫn mắt điếc tai ngơ, đưa tay sờ eo cô, sau đó dần tiến tới bụng nhỏ, nghiêng tai dán lên bụng cô.

Tổng Sanh ngồi dậy, nhìn một người to lớn như anh ghé vào bụng mình, phụt cười thành tiếng.

"Dán vào đó làm gì, em còn chưa mang thai, cho dù có, hiện tại cũng không nghe thấy tiếng gì đâu."

Khuất Diễm Trọng liếc nhìn cô, vẫn cố chấp tiếp tục hành động của mình.

Tổng Sanh thề lười, sau đó lại hạ giọng làm nũng: "Ba ơi, con là Tiểu Sanh, chào ba."

Cô chính là muốn chọc người đàn ông này, không ngờ con người bình thường luôn nghiêm túc đúng là có phản ứng. Anh ôm eo cô, thấp giọng trả lời: "Chào con."

Tổng Sanh không khỏi kinh ngạc, chớp chớp hai mắt, tiếp tục giả bộ giọng nói của trẻ con: "Ba ơi, bây giờ ba đang nghĩ gì vậy?"

"Nghĩ... Chờ con tới... Dẫn con đi mua đồ chơi... Đi công viên giải trí..." Khuất Diễm Trọng nói một câu nhưng ngập ngừng tới mấy lần, giống như nỗ lực mà trả lời câu hỏi của cô. Rõ ràng có thể nhìn ra, anh là người không có tuổi thơ, cho nên nghĩ không ra chuyện gì thú vị, cả buổi chỉ lúng ta lúng túng nói được một câu, cung mây cũng nhin không được mà nhủ lại.

Tổng Sanh không biết tại sao lại như vậy, trong lòng không khỏi chua xót. Cô đưa tay đặt trên ấn đường của anh, giọng nói bất giác trở nên nhu hòa: "Ba và mẹ chờ một chút, Tiểu Sanh và Tiểu Trọng rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó ba mẹ dẫn Tiểu Sanh và Tiểu Trọng đi chơi được không?"

"Được."

Tổng Sanh không nói nữa, chỉ khẽ cười. Một lát sau, Khuất Diễm Trọng ngồi dậy, bỗng nhiên lộ ra ý cười thẹn thùng. Tổng Sanh chưa từng thấy anh cười như vậy, trong nháy mắt cô cơ hồ có thể lý giải vì sao nụ cười của mấy mỹ nhân trong lịch sử có thể làm khuynh quốc khuynh thành. Nếu mỗi ngày anh có thể thật sự vui vẻ mà cười như vậy, cô nguyện ý đánh đổi tất cả.

"Đề bọn chúng sớm ra đời, chúng ta làm thêm lần nữa." Cô nhào tới, quyết định vì hoàn thành nguyện vọng này của Mạnh Mạnh mà liên tục làm việc.

Chiều hôm nay, Khuất Diễm Trọng vốn có buổi hẹn bên ngoài, nhưng bác sĩ tâm lý đáng thương kia lần nữa lại bị leo cây, bản thân cùng mẹ của đám trẻ tương lai lăn lộn trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

"Anh yêu em."

"Gần đây cậu vẫn muốn làm hại người khác?"

"Ừ."

"Thường xuyên?"

"Ừ."

"Còn thường xuyên hơn sau khi từ M về nước?"

"Ừ."

Cho dù người bệnh luôn trả lời vấn đề bằng một chữ ừ nhưng Daniel vẫn kiên nhẫn lắng nghe. Ông ta cầm bút máy vẽ vờ mây đường trên tập nói: "Khuất, tôi cho rằng sau khi cậu tìm được thiên sứ của đời mình thì loại tình huống này sẽ có chuyển biến tốt đẹp." Ông ta vừa nói vừa đưa mắt nhìn thân ảnh ngoài kia.

Khuất Diễm Trọng ngồi đối diện cũng đưa mắt nhìn, ánh mắt bất giác trở nên nhu hòa nhưng rất nhanh lại khôi phục bộ dáng bình tĩnh lãnh đạm vốn có.

Daniel thờ dãi, đáy mắt lộ chút tang thương, là kiểu đàn ông khiến người khác cảm thấy bình thân.

Ông ta nhìn Khuất Diễm Trọng, uyển chuyển dời chủ đề lên cô gái kia: "Khuất, thật không thể ngờ cậu vậy mà đã có người yêu, tôi từng nghĩ với tính cách này cậu sẽ không chấp nhận bất kỳ người nào, nhìn anh lúc này, tôi thật sự cảm thấy vui mừng."

Ngữ khí của Daniel chân thành tha thiết, nhưng Khuất Diễm Trọng vẫn không dao động, dĩ nhiên là không muốn cùng ông ta thảo luận về Tổng Sanh. Vì thế Daniel lại thờ dãi, tiếp tục vấn đề khi nãy.

"Như vậy cậu nói tôi biết, chuyện gì khiến cậu cảm xúc không tốt, vẫn là giống như trước có người mạo phạm cậu sao?"

Lần này Khuất Diễm Trọng không đáp một chữ nữa, anh bất giác đưa mắt nhìn dòng người đi lại bên ngoài, đôi mắt sâu không thấy đáy: "Người tiếp xúc

với cô ấy đều khiến tôi muốn làm hại."

Daniel kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục dáng vẻ bình thường, ông ta lo lắng nhìn Khuất Diễm Trọng, nói: "Trước nay cậu không để ý tới ai, cho nên đây là lần đầu tôi phát hiện cậu còn có khuynh hướng này, dự vọng chiếm đoạt này đúng là không bình thường, nó xuất phát từ người trải qua quá nhiều chuyện như cậu, ví dụ như thói ưa sạch, đôi khi nó sẽ khiến cậu làm hại tới cô gái kia... Nhưng có lẽ tôi không cần quá lo lắng, trước giờ cậu luôn làm rất tốt, những xúc động trong quá khứ đều được khắc chế triệt để. Tôi tin hiện tại cũng thế, có điều sẽ vất vả hơn, cậu muốn học cách không làm hại người khác, trước tiên phải kiềm chế được cảm xúc này." Daniel tựa như người cha đang an ủi đứa con, vừa khoan dung lại đáng tin cậy.

Tổng Sanh ngồi ở đại sảnh một lát rồi đứng dậy đi lại, từ sách và các vật trang trí trên kệ có thể nhìn ra chủ nhân nơi này là người rất dễ gần.

Vừa rồi cô quần theo Khuất Diễm Trọng tới đây, nghe nói người anh gặp là bác sĩ tâm lý. Tới nơi, Khuất Diễm Trọng đã được trợ lý mời vào, để lại mình cô ở đây chờ, cũng không biết bác sĩ tâm lý kia trông như thế nào?

Cô không biết phòng tiếp khách cách đó không xa, từ bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, cũng không biết bọn họ đang thảo luận cái gì. Cô bắt đầu cảm thấy nhàm chán, không tự chủ mà xoa xoa cái cằm trên tay. Vừa chạm vào cằm, cô lại muốn cười, không thể không vui vẻ.

Nhưng xoa xoa một hồi, cô lại thấy có cái gì đó không hợp lý, mặt trong cửa sổ không được tròn láng sao? Tò mò tháo xuống, cô phát hiện mặt trong quả thật có khắc chữ, chỉ tiếc chữ quá nhỏ cô không đọc được. Câu chuyện trùng hợp như vậy, cô định trở về sẽ tìm kính lúp xem, không ngờ trên ngăn tủ bên cạnh có đặt một cái kính lúp.

Vì thế, cô có thể nhìn rõ mặt trong cửa sổ khắc cái gì. Cố gắng nhìn xem, cuối cùng cô cũng đọc được một câu: URAGE.

Câu này có nghĩa là: Em chính là khởi nguồn cho sự dừng cảm của anh.

Tổng Sanh ngây ngốc ngồi trên sofa, tới lúc thấy Khuất Diễm Trọng đi tới mới nở nụ cười, sau đó quan sát người đi theo sau anh.

Một ông chú tóc nâu mắt xanh, là kiểu đàn ông rất dễ khiến mọi người có cảm tình. Người ta khí chất ôn hòa như vậy, khó trách lại là bác sĩ tâm lý, Tổng Sanh nghĩ nghĩ, lịch sự chào hỏi với anh ta.

Daniel mỉm cười đưa cho cô tấm danh thiếp: "Chào cô, cô Tổng, tôi là Daniel. Tôi quen Khuất nhiều năm, đây cũng là lần đầu tiên thấy cậu ấy để ý tới một cô gái, trước đây còn có chút tò mò, hiện tại gặp cô tôi coi như đã lý giải được. Cô gái đáng yêu như ánh mặt trời này đúng là khiến người ta vừa nhìn liền thích."

Tổng Sanh ở cùng Khuất Diễm Trọng lâu như vậy, sống cùng người trầm tính đương nhiên sẽ không nhận được lời khen hay sự âu yếm, đa phần anh đều dùng hành động để biểu đạt cảm xúc, hiện tại bỗng nhiên được nhận lời khen như thế ngược lại khiến bản thân cảm thấy không quen, tựa như lúc trước cùng Ngọc Khúc dạo phố gặp gỡ các chàng trai.

Cho nên mới nói khí chất vô cùng quan trọng, lời nói của bác sĩ Daniel này rõ ràng giống hệt những người qua đường kia nhưng Tổng Sanh vẫn cảm thấy ông ta vô cùng chân thành. Hàn huyên một lát, cô đã cảm thấy Daniel đúng là một trưởng bối không tồi.

Có điều sau khi rời đi, Tổng Sanh lại nghe Khuất Diễm Trọng nói: "Đừng thân thiết với Daniel."

Ban đầu cô còn cho rằng anh ghen, đang định chọc vài câu cho vui thì phát hiện anh dường như rất nghiêm túc, không khỏi kéo tay anh, hỏi: "Tại sao? Chẳng lẽ ngoài mặt ông ta là bác sĩ tâm lý đáng tin cậy nhưng thực tế là một tên ác ma, tựa như Hannibal (1) sao? Ha ha ha..." Cô mở miệng trêu đùa, nói xong liền cười vài tiếng.

(1) Hannibal: một bác sĩ tâm thần pháp y đạo mạo và biến thái, chuyên gia ẩm thực, ăn nội tạng động loại và giết người hàng loạt.

Nhưng Khuất Diễm Trọng lại không hề cảm thấy buồn cười, thậm chí càng nghiêm túc nhìn cô, lập tức khiến Tổng Sanh bị dọa sợ.

"Không, không phải chứ?"

Khuất Diễm Trọng chậm rãi lắc đầu, Tổng Sanh thở phào nhẹ nhõm, nghe anh nói: "Nghề tay trái của ông ta là buôn lậu ma túy."

Tổng Sanh nghẹn lại, cảm thấy bề ngoài đúng thật có thể gạt người, nếu chỉ nhìn bên ngoài thôi, bác sĩ Daniel kia chắc chắn là người tốt, ai có thể ngờ ông ta lại là một tay buôn bán ma túy.

Tới đây, Khuất Diễm Trọng còn bổ sung một câu: "Hơn nữa ông ta là người Phương Tuy Dương sắp xếp bên cạnh anh. Phương Tuy Dương... Xét theo quan hệ huyết thống thì chính là cậu của anh."

Tổng Sanh không ngờ anh đột nhiên nhắc tới cái tên này, dù sao từ trước tới nay anh chưa từng kể về gia đình mình với cô. Đương nhiên Tổng Sanh vì một nguyên nhân nào đó mà đã nhờ em họ ở nhà tra xét tư liệu, biết không ít chuyện về Khuất Diễm Trọng, tỷ như cậu của anh là người thế nào. Loại sự tình này cô không thể nói, chỉ đành dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh.

"Phương Tuy Dương là kẻ điên, mẹ anh cũng là kẻ điên, anh... Đại khái cũng vậy." Thanh âm của Khuất Diễm Trọng dừng ngay bên con đường thanh tĩnh, không biết những bông hoa đã rơi rụng lúc nào mà đều rụng dưới chân anh.

Tổng Sanh cúi đầu nhìn cánh hoa dưới đất, sau đó vội vàng vỗ tay an ủi anh: "Sao có thể? Mạnh Mạnh nhà em vừa thông minh vừa lợi hại như vậy,

đương nhiên không phải kẻ điên."

Khuất Diễm Trọng không có ý giấu cô: "Mẹ anh luôn muốn giết anh, mà anh cũng luôn muốn giết bà ấy. Cậu anh có dự vọng khổng chế rất mạnh, ông ta khao khát kiểm soát mọi thứ, bao gồm từ việc ép anh rời khỏi nước M về nước nhận chức ở bệnh viện thành phố S, tất cả những người ở bên cạnh anh, hầu như đều là ông ta an bài. Daniel, ở trường đại học HAR từng là giảng viên của anh, là đồng nghiệp trong nước của anh, cũng là người mở siêu thị dưới lầu. Có những chuyện anh rất rõ, có chuyện lại không, có lẽ chỉ có em là ngoài ý muốn."

Anh nói rất bình tĩnh, nhưng Tống Sanh nghe xong lại thấy lông tóc trên người đều dựng lên. Cô thông qua Tống Ly Thụ chỉ biết cậu của Khuất Diễm Trọng là nhân vật có tiếng, không ngờ ông ta lại là người như vậy.

Ở bên ngoài sắp xếp vô số người làm con mắt của mình chỉ để khổng chế anh, hành vi biến thái này thật sự không thể tưởng tượng. Ngẫm lại nếu bên cạnh có người theo dõi, từng giây từng phút đều bị vô số cặp mắt nhìn chăm chăm, Tống Sanh cảm thấy nếu đổi lại là mình, cô có lẽ sẽ chịu không nổi, nhưng Khuất Diễm Trọng lại biểu hiện quá bình thường. Còn nữa, anh nói mẹ anh muốn giết anh, khi trước Tống Sanh thấy mẹ con bọn họ ở cạnh nhau chỉ nghĩ có gì đó không đúng, cho nên hiện tại nghe anh nói vậy không hề cảm thấy kỳ quái.

Còn về nguyên nhân, cô nghĩ lúc này Khuất Diễm Trọng sẽ không nói.

Không sao, cô có thể tự đi tìm tìm đáp án, loại trò chơi giải đố này cô còn rất thích, từ nhỏ đã chơi không biết bao nhiêu lần. Tất cả khả năng gây trở ngại cho cuộc sống của cô và anh, cô đều phải làm cho rõ ràng, sau đó bài trừ từng thứ, bằng không chính mình sẽ không yên lòng. Tống Sanh nheo mắt, dựa vào cánh tay của Khuất Diễm Trọng, đưa tay vuốt sống lưng dày rộng để trấn an anh.

"Mặc kệ cậu hay mẹ anh thế nào, hoặc anh ở trong mắt người khác ra sao cũng không có quan hệ, em đã gả cho anh rồi, tương lai em sẽ ở cùng anh, đúng rồi, còn cả con, bọn em đều sẽ đi cùng anh."

Tống Sanh ngẩng đầu nhìn Khuất Diễm Trọng, mỉm cười, hai lúm đồng tiền trên má lộ ra, cô kéo anh đi về phía trước: "Được rồi, không nói chuyện không vui nữa! Trên đường trở về chúng ta có thể nói chuyện phiếm, tỷ như nói em nghe ý nghĩa của dòng chữ khắc mặt trong của chiếc nhẫn. Mạnh Mạnh, câu đó rốt cuộc có ý nghĩa gì?"

Khuất Diễm Trọng dang hai bàn tay cùng mười ngón tay của cô đan vào nhau, cùng cô đi về phía trước. Con đường này rất ít người, hàng cây ngô đồng như hai hàng binh lính cao lớn, ánh mặt trời xuyên qua khe lá chiếu xuống tạo thành những quang sáng riêng biệt.

"URAGE." Tống Sanh, em là người cho anh dừng khí."

Khuất Diễm Trọng trả lời, nói một câu vừa nghiêm túc lại thận trọng. Tống Sanh vốn muốn trêu ghẹo anh nhưng không ngờ lại bị anh làm cho mặt đỏ tai hồng, ngượng ngùng ho khan hai tiếng: "Sao em có thể cho anh dừng khí chứ? Ngoại trừ chuốc thêm phiền toái cho anh, em chẳng làm gì cả, vẫn là anh luôn chăm sóc em"

Khuất Diễm Trọng không trả lời, chỉ nắm tay cô càng chặt.

Tống Sanh không biết kỳ thật anh là người rất yếu đuối, sâu trong nội tâm vẫn luôn chôn giấu hình ảnh của một đứa trẻ mà bản thân không dám nhìn lại, đó chính là Khuất Diễm Trọng khi bé.

Nhiều năm như vậy, anh chưa từng thoát khỏi thời điểm tận mắt nhìn thấy mẹ giết ba, anh sợ mẹ của mình, cho nên mới liên tục gặp ác mộng, thậm chí có lúc trở nên không thể tự khổng chế mà muốn làm hại người khác, nói không chừng ngày nào đó sẽ biến thành tội phạm giết người. Cho dù hiện tại anh đã không còn là đứa trẻ chịu tra tấn khi đó, nhưng đối mặt với người phụ nữ kia, anh vẫn không thể đè nén cảm giác sợ hãi, tựa như anh không có cách nào kháng cự với bà ta, giống như con rối giật dây. Nhưng Tống Sanh xuất hiện, cô thay đổi anh, cho anh dừng khí, giúp anh bắt đầu đối diện với cảm xúc của mình.

Bởi vì có tình yêu rất đẹp, anh dần dần thoát được sự sợ hãi trói buộc anh bao lâu nay. Bởi vì có Tống Sanh, Khuất Diễm Trọng cảm thấy bản thân không còn sợ hãi với bất kỳ thứ gì.

Tống Sanh... Cô là một cô gái tràn đầy năng lượng, đối diện với khó khăn đều không lo âu lo lắng, giống như tất cả sự tình đều có thể giải quyết. Cô vừa dũng cảm vừa tự tin, dường như có thể nắm bắt mọi thứ trong cuộc sống, không muốn để chính mình có bất kỳ sự nuối tiếc. Cô tiêu sái lại tùy ý, dường như không gì có thể cản bước được cô.

Đúng vậy, cô giống như thân cây lớn lớn lên dưới ánh mặt trời, đỉnh bạt tràn đầy sức sống.

Trên người Tống Sanh có rất nhiều chỗ đặc biệt thu hút anh, cho nên chính anh dần dần bị cô hấp dẫn, là người đầu tiên khiến anh muốn chủ động tới gần.

"Tống Sanh."

"Vâng?"

"Tống Sanh."

"Đừng lo, em luôn ở đây, sẽ cùng anh đi tới lúc răng rụng hết phải chống gậy đi, khi đó em sẽ nói "Ông xã à, nhớ chú ý dưới chân", nếu không đó anh chọc em tức giận, em sẽ cướp lấy cây gậy của anh, để anh run rẩy đuổi theo sau em. Anh có tin không, cho dù tới bảy tám chục tuổi anh cũng không thể

đuổi kịp em, ha ha ha.."

Tổng Sanh vừa nói vừa vỗ cánh tay anh cười lớn, đột nhiên bị Khuất Diễm Trọng bên cạnh cúi đầu hôn lên trán.

"Tổng Sanh, anh yêu em." Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ua Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

"Em muốn bao nhiêu, anh sẽ kiếm cho em."

Cái gì gọi là "Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền tới"? Chính là người bọn họ vừa nhắc tới xuất hiện ngay trước mắt.

"Diễm Trọng, không giới thiệu với cậu chút sao?" Một chiếc xe vô cùng xa hoa đậu bên đường, cửa xe mở, lộ ra gương mặt có thể nói là tuyệt sắc. Nhìn người đàn ông vừa nói vừa cười trước mặt, Tổng Sanh không khỏi cảm thấy đau răng.

Cậu của Khuất Diễm Trọng, Phương Tuy Dương, theo nội tình em họ Tổng Ly Thụ cung cấp, ông ta là kẻ xấu vô cùng hung ác, tiền đều đến từ nguồn thu không rõ ràng, may mà trụ sở sâu không thấy đây này không nằm trong nước mà lần lượt phân bố ở các quốc gia khác nhau.

Nghe nói ông ta buôn bán ma túy, lừa bán dân cư. Mờ sòng bạc, câu lạc bộ đêm, tóm lại cái gì có thể kiếm ra tiền, mặc kệ có đạo đức hay không, đối với ông ta lợi ích là trên hết, không biết đã bao nhiêu người bị ông ta bức tới nhà tan cửa nát. Nhưng người đàn ông như vậy lại có khuôn mặt tựa như thần tiên, nụ cười đó rõ ràng còn âm áp nhân từ hơn Bồ Tát trong miếu.

Đây cũng là lần đầu tiên Tổng Sanh gặp người thật, công tác bảo mật của vị này khá tốt, trước nay chưa từng để lộ ảnh chụp ra ngoài, cụ thể là tuổi tác, địa chỉ, ngoại trừ tâm phúc của ông ta thì không thể tìm được, cho dù là Tổng Ly Thụ làm trong cơ quan nhà nước cũng chỉ có thể điều tra ra chút tư liệu, nhưng chỉ chút xíu đó thôi cũng đủ khiến người nghe rợn cả người.

Hiện tại ông ta xuất hiện trước mặt mình nhanh như vậy, nghĩ tới chuyện ông ta cho bao người theo dõi Mạnh Mạnh, Tổng Sanh càng cảm thấy đáng sợ. Bởi vậy, chỉ mới cái nhìn đầu tiên, cô đã không ngừng nhắc nhở chính mình phải gia tăng cảnh giác.

Người có thái độ như vậy không chỉ có Tổng Sanh, Khuất Diễm Trọng bên cạnh cũng nổi hết cơ bắp, trong nháy mắt nắm tay cô càng chặt. Có lẽ vì đã quen với việc âm thầm quan sát từng biểu cảm hành động rất nhỏ của anh, Tổng Sanh ần ần có thể cảm nhận được anh đang cảnh giác kháng cự, thậm chí là có tâm tình chán ghét và bài xích. Nhưng ngoài mặt anh không để lộ cái gì, vẫn bình tĩnh như nước, không mặn không nhạt giới thiệu: "Đây là Tổng Sanh, vợ của cháu."

Trong tình huống như vậy, Tổng Sanh không hề cảm thấy vui vẻ khi được Khuất Diễm Trọng giới thiệu, lòng đầy cảnh giác không còn chút không gian cho hoan hô nhảy nhót.

Khi đó cô xúc động kéo anh đi đăng ký kết hôn, trở thành vợ chồng trên pháp luật, nhưng vì nguyên nhân từ cô, bọn họ không thông báo, chỉ lẳng lặng chung sống cuộc sống gia đình.

Tổng Sanh cảm thấy như thế cũng tốt, dù sao bản thân thoải mái mới thật sự là không tiếc nuối. Nhưng thỉnh thoảng cô vẫn muốn quang minh chính đại tuyên bố người đàn ông này thuộc về cô, muốn lớn tiếng giới thiệu: Đây là chồng của tôi.

Nếu không phải tình huống lúc này quá khác thường, có lẽ ngay sau khi anh dứt lời, cô sẽ nhin không được mà làm ra cái "nhảy nhót tình yêu", thể hiện tâm tình vui vẻ. Trong tình yêu tốt nhất phải có một người chủ động, với tính cách của Khuất Diễm Trọng, kêu anh thể hiện tình cảm như lừa thật sự không quá hiện thực, cho nên Tổng Sanh vẫn luôn tự giác.

Tổng Sanh đang chìm trong cái suy nghĩ của mình thì bỗng Phương Tuy Dương đem ánh mắt dừng trên người cô.

"Tổng Sanh đứng không? Nhìn dáng vẻ đứng là đứa trẻ không tới, lần đầu gặp mặt, cậu cũng không có gì tốt tặng cháu, chút tiền này cháu lấy đi mua sắm đi." Ông ta tươi cười vẫy tay một cái, lập tức có người đưa tới tám card màu đen chữ vàng.

Dùng nụ cười rộng rãi đối mặt với vị "trưởng bối ôn hòa" này, Tổng Sanh đưa tay nhận lấy, còn cười ha ha: "Cảm ơn cậu."

Vuốt ve tám thẻ trong tay, Tổng Sanh thầm nghĩ con người này hẳn bây giờ sẽ rời đi đứng không? Nhưng Phương Tuy Dương lại không làm như vậy, ông ta ngồi trên xe nhìn cặp tình nhân trước mắt, nhẹ giọng: "Hôm nay cơ hội khó có được, Diễm Trọng và Tiểu Sanh cùng cậu đi dùng một bữa, thế nào? Coi như để cậu hoàn thành lễ nghĩa của chủ nhà vậy."

Tuy rằng ôn hòa dò hỏi nhưng lời nói kia rõ ràng không cho người ta cự tuyệt. Khuất Diễm Trọng không nhúc nhích, Tổng Sanh ở cạnh kéo kéo nhéo vào tay anh, cười đáp: "Được, làm phiền cậu rồi."

Phương Tuy Dương dẫn bọn họ tới một khách sạn cao cấp, càng lên trên lại càng xa hoa, tới tầng hai mươi tráng lệ huy hoàng như cung điện đồng thoại. Khách sạn này là của Phương Tuy Dương, Tống Sanh một bên đưa mắt nhìn xung quanh làm bộ tán thưởng, một bên giấu lại những thứ thuộc về ông ta, tính xem sản nghiệp của ông ta có bao nhiêu lớn.

Cuối cùng cô đi tới kết luận, ở con phố phồn hoa nhất, trong mười cửa hàng thì có phân nửa thuộc về ông ta, hơn nữa đều là những chỗ cao cấp. Tống Sanh lú lẫm, cô biết Phương Tuy Dương tuyệt đối là người không thể tưởng tượng hết, giống như tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết Nam Lâu thích xem, chỉ cái vung tay đậm chân cũng khiến người ta hoảng sợ.

Người như vậy quá không chân thật, Tống Sanh liếc nhìn Khuất Diễm Trọng, từ khi anh gặp Phương Tuy Dương, cả người liền có vẻ ồ ạt mà lạnh đậm, giống như khối băng không thể hòa tan, cũng chính là đáng về ban đầu khi Tống Sanh biết anh, hoặc có lẽ còn xa cách hơn lúc đó. Mỗi lần thấy anh không vui, Tống Sanh vô cùng đau lòng, lúc này thấy tâm tình anh như vậy, cô càng cảm thấy chán ghét Phương Tuy Dương.

Tuy nhiên, mặc kệ cô có tâm trạng thế nào, Phương Tuy Dương vẫn vui vẻ nói chuyện với họ. Từ đầu tới cuối, cô đều thể hiện sự rộng rãi ngay thơ, so với hình tượng ngày thường rất tương xứng.

Không biết có nhìn ra gì không, Phương Tuy Dương vẫn tỏ ra là người trưởng bối hòa ái, một lớn một nhỏ trông có vẻ vô cùng hòa thuận, ít nhất là bên ngoài. Khuất Diễm Trọng chỉ lẳng lặng ngồi một bên, không ăn gì cả, chỉ thỉnh thoảng gấp đồ cho Tống Sanh. Trừ những lúc Phương Tuy Dương nói tới chuyện không thỏa đáng Khuất Diễm Trọng mới lên tiếng cắt ngang, thời điểm còn lại anh đều không nói chuyện, lạnh lùng tới mức khiến người ta giận sôi máu.

Ăn cơm xong, Tống Sanh cười vẫy tay tạm biệt Phương Tuy Dương, sau đó quay đầu thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay sờ bụng Khuất Diễm Trọng.

"Đói bụng rồi đúng không? Đi, chúng ta về nhà nấu cơm, mấy thứ vừa rồi ăn thật không no chút nào, hoàn toàn không nếm ra hương vị gì cả." Cô đột nhiên thay đổi ngữ khí nói chuyện, bước chân cũng ngừng lại.

Vừa rồi Khuất Diễm Trọng còn đang nghĩ chút chuyện, thấy cô bỗng dừng bước cũng ngẩng đầu nhìn qua chỗ cô nhìn chăm chú, vừa lúc thấy một người phụ nữ diện bị hai bảo vệ mặc áo đen kéo vào cửa hông của một cửa hàng.

Hình như người làm bị tra tấn, chịu không được phải chạy ra lại bị bắt trở về.

Con phố này là những cửa hàng cao cấp, chỗ người phụ nữ bị kéo vào vừa nhìn liền biết không phải nơi làm việc đứng đắn gì. Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là người phụ nữ kia làm Tống Sanh cảm thấy quen mắt. Đứng đó tự hỏi chính mình một lúc, cô bỗng dung nhớ lại mẹ của Tề Quan Hà - Mai Tương Hà, nghe nói là người phụ nữ vứt bỏ con mình không biết tung tích.

Tống Sanh còn nhớ bởi vì đứa bé Tề Quan Hà, cô mới có thể càng lúc càng thân thiết với Khuất Diễm Trọng. Nhưng nếu đó thật sự là mẹ của Tề Quan Hà, bà ta sao lại xuất hiện ở đây, còn mang bộ dáng chịu không ít tra tấn? Kỳ thật cô đã nhờ Tống Ly Thụ tìm hiểu tung tích của Mai Tương Hà, chỉ biết bà ta dùng số tiền rất lớn để ra nước ngoài, hiện tại hẳn không nên có bộ dáng thể thảm nghèo túng như vậy.

Khuất Diễm Trọng chỉ thoáng nhìn qua người phụ nữ muốn chạy trốn nhưng lại bị bắt về, sau đó bình tĩnh nắm tay Tống Sanh cùng cô đi về phía trước.

"Manh Manh, anh có cảm thấy người phụ nữ vừa rồi rất giống mẹ của bạn nhỏ Quan Hà không?"

"Có một ngày bà ta sẽ hiểu chính mình đã vứt bỏ cái gì."

Nghe một câu trả lời không liên quan từ Khuất Diễm Trọng nhưng Tống Sanh rất nhanh đã vứt chuyện này ra sau. Có một số người không đáng được cứu vớt.

Thời điểm hai người rời đi, vệ sĩ áo đen bắt người phụ nữ muốn bỏ trốn hoảng sợ nhìn bóng dáng của bọn họ. Lúc này, một vệ sĩ khác bên cạnh thấy vậy liền hỏi: "Chung Dương, anh thấy gì mà sắc mặt khó coi vậy?"

"Không... Không có gì."

Người đàn ông tên Chung Dương hoàn hồn nhưng sắc mặt vẫn không được tốt, dùng sức giữ chặt người phụ nữ đầy thương tích không ngừng giãy giụa, cùng người còn lại kéo bà ta vào trong.

Trước khi về nhà, Tống Sanh liền tới một ngân hàng, đem hết số tiền có trong thẻ Phương Tuy Dương cho cô chuyển vào một tài khoản khác, đây là tài khoản cô dùng để làm công ích. Trên đời này có người vung tiền như rác thì cũng có người nghèo rớt mồng tơi, cần được giúp đỡ.

Như những cô nhi bị vứt bỏ, những người già không nơi nương tựa, đám trẻ ở vùng xa xôi không có tiền mua sách, trên đời này có rất nhiều người cần sự hỗ trợ.

Khuất Diễm Trọng đi cùng nhìn cô ngựa quen đường cũ chuyển vào tài khoản của mình, khóe miệng bất giác cong lên ý cười, ánh mắt cũng trở nên bình thản một ít, sau đó lại nắm tay cô về nhà, trên đường còn mua đồ ăn.

"Nói thế nào em cũng coi như là đại gia thế hệ thứ hai, nhưng đại gia này ngày tháng đều khó khăn túng thiếu, hiện tại chỉ có thể dựa vào anh thôi." Tống Sanh thở dài, làm bộ buông tay. Từ lúc có thể bắt đầu kiếm tiền, cô nhìn tài khoản của mình ít tới đáng thương, bởi vì toàn bộ đều dùng để làm chuyện tốt. Có đôi khi giấu lại, Tống Sanh cũng cảm thấy buồn cười, nhưng trước nay cô chưa từng cảm thấy hối hận.

Có người nhờ sự giúp đỡ của cô mà có thêm hi vọng trong cuộc sống, đó là chuyện khiến người ta vui vẻ cỡ nào.

Kỳ thật Tổng Sanh chỉ là thuận miệng cảm thán một câu, trong đó đa phần là làm nũng, nhưng Khuất Diễn Trọng nghe xong lại nghiêm túc nhìn cô, mở miệng nói: "Còn muốn nữa sao? Anh có."

Tổng Sanh sùng sốt, mỉm cười xua tay: "Không cần đâu, Mạnh Mạnh còn cả gia đình cần nuôi nữa." Sau khi biết chỉ có mình anh duy trì cô nhi viện Ánh mặt trời, cô vẫn luôn lo liệu anh có ủy khuất chính mình không, còn đang suy nghĩ sau này nên cố gắng làm việc để nuôi anh.

Hôm nay, Khuất Diễn Trọng chính thức đập tan bản khoán của cô, bởi vì anh tự giao ra của cải của mình. Tổng Sanh nhìn con số tới phát ngốc, thật lâu sau mới dám lên tiếng hỏi: "Mạnh Mạnh, anh cũng là tổng tài bảo đạo sao?"

"Trước đây ở M có vài hạng mục nghiên cứu có thể kiếm được lợi nhuận, hơn nữa để được anh phẫu thuật giá rất khó."

Tổng Sanh cuối cùng cũng biết vì sao chưa từng thấy anh ở bệnh viện thành phố S mổ cho người ta.

"Tổng Sanh, em muốn bao nhiêu, anh sẽ kiếm cho em." Khuất Diễn Trọng bình tĩnh nói.

Giờ khắc này, Tổng Sanh cảm thấy người đàn ông mình đang sở hữu đúng là một đại soái ca.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Trở về.

Từ M về thành phố S, Tổng Sanh bị anh trai Tổng Ly Nguyên trực tiếp đóng gói gửi về nhà, hiện tại cũng gần tới tết, anh trai đội trưởng trực tiếp tặng cô một kỳ nghỉ lớn, không thêm quan tâm tới bộ dáng sốt ruột của cô.

Xác thật lần này là Tổng Sanh lừa dối anh, cho nên ngoan ngoãn dọn đồ trở về thủ đô. Dù sao với cô mà nói thành phố S không có Mạnh Mạnh, đi đâu cũng giống nhau cả. Về nhà không quá hai ngày, ba của Tổng Sanh, giảng viên đại học hiền lành kiêm viện trưởng tòa án vui vẻ giao cho cô một nhiệm vụ, đó là tham gia tiệc tối nhằm chán.

Loại tiệc thế này năm nào cũng có, người tham gia đều là những nhân vật máu mặt ở thủ đô, cũng có vài người từ các nơi khác tới, nói chung lớn lớn bé bé nhiều không đếm xuể. Mỗi năm trong nhà Tổng Sanh nhận được rất nhiều thiệp, nhưng bọn họ đều không tham gia.

Trong tiệc, người của thể hệ trước thường sẽ nói tới triển vọng trong tương lai, hoặc là tạo dựng quan hệ cho việc hợp tác. Còn về người trẻ tuổi, đa phần là đi để gia tăng tình cảm, tục ngữ có câu môn đăng hộ đối, tuy người hiện đại khịt mũi khinh thường câu này nhưng trong giới thượng lưu đã coi đây là một ước định.

Nhà họ Tổng không cần liên hôn, phương diện về con cái luôn rất thoáng. Lúc trước Tổng Sanh còn cảm thấy như vậy, nhưng hiện tại vừa nghe yêu cầu của ba, cô liền cảm thấy không ổn. Ba cô trăm phần trăm đã biết cô làm gì đó, dù sao danh xưng cáo già của ông không phải nói chơi.

Nếu đã biết chuyện cô làm, còn muốn cô tham gia loại tiệc tưng như vậy, ý của ông không cần phải nói, ông và anh trai đều không đồng ý chuyện của cô và Khuất Diễn Trọng, đây chẳng qua là mượn chuyện khác mà bày tỏ quan điểm cùng quyết định của mình thôi.

Nhưng, Tổng Sanh hiển nhiên sẽ không vì khó mà lui. Cô là người mơ hồ, đa phần sẽ không cãi cộ với người khác, thường khiến mọi người xung quanh cảm thấy dễ nói chuyện, nhưng gặp chuyện lớn, cho dù có đụng đầu vào tường cũng quyết không quay lại. Dự tiệc thì có thể, nhưng làm theo mong muốn của ba, vậy thì không được.

Tổng Sanh định trong thời gian ăn tết sẽ dứt khoát giải quyết việc này, miễn cho ngày dài nhiều mộng. Cô tin tất cả thể lực phản đối đều là hồ giấy, nói không được, cô có thể dùng hành động để xử lý, dù sao Tổng Sanh cũng có ông nội xuất thân là tướng quân, trong người sớm đã được di truyền tâm lý lưu manh.

Mang tâm thái hoàn thành nhiệm vụ, Tổng Sanh đi tham dự tiệc tối, có trời mới biết vì sao lại tiệc tưng này lại có thiệp gửi tới nhà cô. Mẹ cô là nữ chính ủy của cục công an, ba cô là viện trưởng của tòa án tối cao, anh trai là đội trưởng đội phá án, ông nội là tướng quân về hưu, chú là ngục trưởng ngục giam, không ai dính tới kinh doanh, mà theo lý thuyết cho dù có quăng tám sào cũng không quăng tới.

Thời điểm gọi điện cho Khuất Diễn Trọng, cô đem việc này kể lại chi tiết. Dù sao chỉ có tính chất làm quen, cứ nói trước để tránh xuất hiện hiểu lầm. Thằng thần thương lượng, đây là nguyên tắc duy trì tình yêu của hai người!

Gần đây Nam Lâu thấy cô không thể không thờ dài, nói khi trước cô sai giới tính, hiện tại sau khi gặp Khuất Diễn Trọng, trên người liền lộ ra khí chất thể

nô, khiến người vừa nhìn liền cảm thấy đủ rồi.

"Minh và Manh Manh ở chung, cho dù nhìn thế nào cũng tuyệt đối là sủng lẫn nhau!" Mỗi lần Tống Sanh đều trả lời Nam Lâu như vậy. Người có chồng là thế nô như Nam Lâu lập tức cho cô cái nhìn xem thường trào phúng.

Bởi vì không muốn trêu hoa ghẹo nguyệt, Tống Sanh cố gắng ăn mặc thật đơn giản, nếu không phải để ba nhìn, cô thật sự muốn mặc đồ vận động, hiện tại trên người miễn cưỡng mặc cái váy, để mặt mộc.

Rất nhiều người tham dự bữa tiệc, tuy rằng là loại tiệc cao cấp nhưng mọi người không phải đến để ăn, có lẽ chỉ cần nói chuyện phiếm cũng có thể no bụng. Tống Sanh lạnh tay lạnh mắt tiến tới chỗ có đồ ăn, sau đó rúc mình vào một góc, định chờ bữa tiệc qua một nửa sẽ trở về báo cáo kết quả.

Ý niệm vừa dạo trong phòng một vòng, cô liền nhìn thấy người quen trong đám người. Nói là quen thì cũng không đúng, chẳng qua là mới gặp mặt một lần, dựa theo quan hệ của bọn họ, cô hẳn nên kêu người phụ nữ kia là mẹ chồng, nhưng xét tới tình hình phức tạp của người đàn ông nhà mình và bà ấy, một tiếng mẹ chồng Tống Sanh có chút không muốn gọi, cân nhắc một hồi, cô quyết định làm như không thấy bà ta.

Đúng vậy, người phụ nữ đoan trang khí chất cao quý trong đám người đúng là mẹ của Khuất Diễm Trọng - Phương Tạ Nguyệt. Trụ sở của Phương Tuy Dương ở nước M, nhưng trong nước cũng có chút sản nghiệp, mà tất cả bề ngoài đều do Phương Tạ Nguyệt phụ trách. Dựa theo ước định của Khuất Diễm Trọng và Phương Tuy Dương, Phương Tạ Nguyệt không thể dễ dàng rời khỏi khu biệt thự như cung điện ở trên núi kia, nhưng những bữa tiệc cần xuất hiện, bà ta đều có thể tới.

Khuất Diễm Trọng qua loa vài câu kể lại tình hình cho Tống Sanh, khi đó Tống Sanh còn cảm thấy kỳ quái, người phụ nữ xinh đẹp lại dịu dàng như Phương Tạ Nguyệt này rốt cuộc có chỗ nào khiến Khuất Diễm Trọng phòng bị như vậy?

Không rõ, cô nhìn thế nào cũng không rõ, chỉ biết Khuất Diễm Trọng rất chán ghét mẹ của mình, nếu có thể, anh không muốn cùng bà ta xuất hiện ở một chỗ.

Đúng lúc này, Tống Sanh mở to hai mắt nhìn, cô xoa xoa mắt, phát hiện đây không phải là ảo giác, mà từ cửa đi vào xác thật là người cô đang thương nhớ.

Một thân vest đen, mang theo bóng đêm thanh lãnh từ bên ngoài đi vào đại sảnh bữa tiệc đúng là Khuất Diễm Trọng. Vì sao anh lại tới nơi này? Có lẽ là vì biết Tống Sanh phải tham dự kiểu tiệc tùng thân cận. Người đàn ông không nói lời yêu chỉ có hành động, sau khi nhận được điện thoại của Tống Sanh liền trực tiếp trở về.

Tình nhân trong mắt, mặc kệ đối phương có làm gì cũng đều cảm thấy đó là người ưu tú nhất thế giới, cho nên khi yêu một người, lúc nào cũng sẽ lo đối phương bị cướp đi, Khuất Diễm Trọng đương nhiên cũng vậy, cho nên anh mới xuất hiện.

Tống Sanh căn bản không ngờ chỉ trong sự kiện nhỏ như vậy đã kích thích anh tới, lúc này thấy anh trở về liền há hốc mồm, sau khi phản ứng lại liền trực tiếp đi qua chỗ anh.

Khuất Diễm Trọng cũng xác định vị trí của Tống Sanh trước. Chỗ của cô có chút hẻo lánh, cho nên anh rất nhanh tìm được cô, cũng không biết có phải trong đầu nhận được "tín hiệu của Tống Sanh" không. Hai người đi về hướng đối phương, Tống Sanh nhìn không được mà mỉm cười, nụ cười của cô rất có sức hút, khiến người tâm tình người ta sung sướng, Khuất Diễm Trọng bên ba một ngày vừa thấy cô, cả người liền thả lỏng.

"Diễm Trọng, có phải hợp ý không? Sao lại đột nhiên tới đây như vậy?" Một giọng nữ ngọt ngào cất ngang, Phương Tạ Nguyệt mặc váy dài chậm rãi đi tới, thời điểm nhìn Khuất Diễm Trọng, ánh mắt tràn đầy sự sủng ái của người mẹ.

Ba người quỳ dị đứng ở ba góc của tam giác, Khuất Diễm Trọng liếc nhìn bà ta một cái, sau đó cất bước tới chỗ Tống Sanh, ngẩng đầu dùng tư thái giương co nhìn Phương Tạ Nguyệt: "Mẹ."

Phương Tạ Nguyệt cười cười, lại nhìn Tống Sanh: "Cô bé này, hình như lần trước có gặp qua?"

"Bác gái, cháu là Tống Sanh, lần trước ở hôn lễ nhà họ Du có gặp một lần." Tống Sanh tự nhiên nắm tay Khuất Diễm Trọng, nửa người tựa vào anh, cái loại khăng khít thân mật này ai cũng có thể nhìn ra.

Tống Sanh làm vậy là cố ý, cô rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Phương Tạ Nguyệt nhìn mình trong một giây vô cùng lạnh lẽo, thứ giấu dưới sự ôn hòa bên ngoài không phải cái tốt đẹp gì. Lần nữa cô ý thức được vì sao đôi mẹ con này lại có thái độ như vậy, cơ hồ không chết không thể dừng lại. Rốt cuộc là vì cái gì mà dẫn tới cục diện thế này? Tống Sanh ngày càng cảm thấy tò mò.

"Vậy sao, xem ra Diễm Trọng cuối cùng cũng tìm được người làm bạn cả đời, mẹ thật vui mừng cho con." Phương Tạ Nguyệt xoay người tới cầm mâm đồ ăn trên bàn bên cạnh lại, như thường lệ mà nói, "Diễm Trọng từ M vội vàng trở về, nhất định là chưa ăn gì, nào tới đây, ăn chút đồ lót dạ đi."

Tống Sanh nhớ lần trước cũng như vậy, người phụ nữ này không biết vì cái gì mà luôn muốn đút đồ ăn cho Khuất Diễm Trọng, mà Khuất Diễm Trọng không biết vì sao, sau khi ăn xong liền nôn ra hết. Đồ ăn chắc chắn không có vấn đề, phản ứng của anh rõ ràng là vì nguyên nhân tâm lý

Mặc kệ ra sao, nếu đã thấy một lần, Tống Sanh tuyệt đối sẽ không trở mắt nhìn nó xảy ra lần thứ hai. Cô cười càng sâu, duỗi tay nhận đồ ăn trong tay của Phương Tạ Nguyệt, chớp mắt thân mật: "Bác gái, con trai của bác cho cháu mượn một chút, cháu bảo đảm sẽ đút anh ấy ăn thật no, bác yên tâm"

Sau đó, không đợi Phương Tạ Nguyệt trả lời, Tống Sanh một tay cầm đồ ăn một tay kéo Khuất Diễm Trọng xoay người ra vườn hoa bên ngoài, thời

điểm quay đi vấy dài xòe rộng như con bướm xinh đẹp.

Đây là cô gái thông minh, Phương Tạ Nguyệt đứng yên một chỗ nhìn theo hai người, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất, chỉ có sâu trong đôi mắt mang theo ác ý và sự lạnh lùng. Bỗng nhiên bà thấy con trai quay đầu, cho mình cái uy hiếp.

Anh chưa bao giờ như vậy, từ nhỏ anh luôn coi thường bà, hiện tại lại giống như thoát khỏi bóng ma, cuối cùng cũng đưa dao về hướng này. Phương Tạ Nguyệt bỗng cười thành tiếng.

Tổng Sanh đưa đồ ăn cho nhân viên, sau đó kéo Khuất Diễm Trọng ra vườn hoa. Phòng tổ chức tiệc rất lớn, vườn hoa cũng vậy, hiện tại là mùa đông, nhiệt độ bên ngoài rất thấp, mọi người đều ở trong phòng có máy sưởi, không ai ra đây, cho nên trên đường mòn ngoài vườn hoa ngoại trừ hai người bọn họ thì không còn ai khác.

"Tổng Sanh, em phải cẩn thận Phương Tạ Nguyệt."

"À, cái đó lát nữa hãy nói, tiểu biệt thắng tân hôn (1) mà, chẳng lẽ hiện tại không phải là một cái hôn môi sao?"

(1) Tiểu biệt thắng tân hôn: chỉ việc xa cách một chút, sẽ mang lại cảm xúc mạnh hơn cả cảm xúc trong đêm tân hôn

Tính tình của Tổng Sanh rõ ràng vô cùng hợp với câu "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu".

Khuất Diễm Trọng cũng không từ chối, chỉ biết vô điều kiện phối hợp với cô, cho nên anh không nói chuyện, ôm hôn cô một trận, mãi tới lúc làm cô vừa lòng mới thôi.

Thân thiết xong, anh tiếp tục đề tài khi nãy: "Bà ta có lẽ sẽ làm ra chuyện gì đó, em phải chú ý xung quanh, có anh ở đây, đừng sợ."

"Được được, Manh Manh anh đừng là làm xong chuyện sẽ tiếp tục nói! Chẳng lẽ anh không cảm thấy ánh trăng hôm nay rất đẹp, hoa cũng nở rất đẹp sao? Những lúc trai đơn gái chiếc ngắm trăng như vậy chỉ hợp để nói chuyện yêu đương, có biết không?" Tổng Sanh vỗ trán nhìn về mặt nghiêm túc của Khuất Diễm Trọng, có chút dở khóc dở cười.

Khuất Diễm Trọng ngẩng đầu nhìn trăng, lại nhìn hoa bên cạnh, có lẽ vì không thể tìm được cảm giác như Tổng Sanh nói, cho nên chỉ đành trầm mặc chống đỡ.

Nhìn phản ứng của anh, Tổng Sanh cảm thấy thật đáng yêu, đang muốn ngo ngoe rục rịch trêu chọc anh một chút nhưng con gió lạnh vừa thổi qua liền hắt xì một cái.

Khuất Diễm Trọng đang muốn nói gì đó, lại bị hành động chạy đi của Tổng Sanh cắt ngang, còn nghe cô nói: "Manh Manh thấy rồi đó, em đang lạnh, cho nên chúng ta vận động một chút làm ấm người đi."

Nếu Nam Lâu hoặc Phương Tinh ở đây, bọn họ chắc chắn sẽ quăng cho Tổng Sanh một câu: "Càng ngày càng không biết xấu hổ."

Nhưng hai người đó không có ở đây, nơi này chỉ có Tổng Sanh sủng Khuất Diễm Trọng lên trời, anh nhìn cảnh vật xung quanh một vòng, khó xử chán chờ với thói sạch sẽ của mình và Tổng Sanh khoảng mười giây, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Tổng Sanh bốn cột ho khan: "A, đừng nghĩ nhiều, ý em là hiện tại chúng ta lén rời đi, chạy bộ về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Gọi chị dâu.

Giống như thời điểm Tổng Sanh tới M, sau khi bị phát hiện Khuất Diễm Trọng liền đưa cô về nhà mình trước, cái nơi chỉ thuộc về riêng anh, lần này Khuất Diễm Trọng tới thủ đô, Tổng Sanh cũng kéo anh trốn khỏi bữa tiệc, trực tiếp đưa tới địa bàn của mình.

Sau khi thành niên, đa phần Tổng Sanh sẽ ở nhà, nhưng bên ngoài cũng sẽ có một căn phòng nhỏ, nơi thuộc về cô. Nơi này cách nhà ông bà Tổng Sanh không xa, an ninh mọi thứ đều không tồi, chỉ là có chút nhỏ bé.

Năm đó Tổng Sanh từng có thời gian trầm cảm, thích nhốt mình ở nơi chật hẹp, sau trong vòng hai ba năm đều duy trì như thói quen, cho nên phòng khi đó mua cũng rất nhỏ. Tuy hơi bé nhưng một mình cô ở cũng đủ, hơn nữa cách trang trí nơi này bùng bùng sinh khí, khiến người vừa nhìn liền cảm thấy tâm tình thả lỏng.

Thời điểm Khuất Diễm Trọng bị Tổng Sanh đưa tới, ánh mắt đầu tiên nhìn còn tưởng chính mình lạc vào rừng rậm nào đó. Đây không giống chỗ ở, bên

trong có rất nhiều giá, trên giá có đủ các loại hoa, trong mỗi góc phòng đều đặt một cây khô, trên xà nhà bằng gỗ cũng treo đủ chậu hoa, thậm chí ánh sáng mặt trời cũng có thể theo dây leo chiếu vào. Thê tích rất nhỏ, sô pha bàn ghế đều nhỏ, giường cũng không quá lớn.

Người bình sinh ghét nhất chỗ không sạch sẽ như Khuất Diên Trọng khi nhìn thấy căn phòng kỳ quái bày đủ hoa lá này cảm thấy cực kỳ không vừa mắt. Anh có lẽ đã tu luyện được kỹ năng phải yêu thích những thứ gắn với cái tên Tống Sanh

Tống Sanh ấn anh ngồi xuống cái sô pha giấu trong màu xanh của hoa lá. Khuất Diên Trọng vừa ngồi liền cảm nhận được bên dưới đặt biệt mềm mại, Tống Sanh thích loại đồ mềm mại tương tự, nhà của bọn họ từ khi cô dọn qua đã có thêm không ít ghế dựa và sô pha đệm mềm. Lúc trước anh không có thói quen, nhưng sau cũng bắt đầu thích cảm giác mềm mại này.

Cả người anh như chôn vào bụi hoa, quanh chớp mũi đều là mùi hương nhẹ nhẹ của hoa lá, tất cả tựa hồ khiến tâm tình thả lỏng tới mức kỳ lạ. Khuất Diên Trọng cảm thấy một loại bình tĩnh, anh nhìn Tống Sanh, thấy cô chống đầu dựa vào sô pha nhìn mình, cười tủm tỉm như đang hỏi anh cảm thấy thế nào.

"Rất tốt." Khuất Diên Trọng khẳng định một câu, lập tức thấy cô cười càng vui vẻ, lúm đồng tiền trên má càng sâu.

"Manh Manh, anh trở về gấp như vậy, chuyện bên kia giải quyết hết rồi chứ?"

"Ừ." Khuất Diên Trọng gật đầu. Mẹ của anh Sở Như có khuynh hướng tự làm hại chính mình, cho nên hầu hết thời gian Phương Tuy Dương đều ở cạnh chăm sóc bà, nhưng thỉnh thoảng vẫn dễ xảy ra sự ố.

Lần này, Khuất Diên Trọng tới xem Sở Như, mặc kệ miệng vết thương lớn bé thế nào Phương Tuy Dương đều không yên tâm, mặc kệ ngón tay Sở Như có một vết cắt nhỏ, Phương Tuy Dương cũng muốn Khuất Diên Trọng tới xem, lần này Sở Như cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là trong lúc Phương Tuy Dương không chú ý mà té từ trên xe lăn xuống, trên người có chút trầy xước mà thôi.

Phương Tuy Dương không phải chưa từng thử tìm bác sĩ khác cho Sở Như, nhưng Sở Như sớm đã hợp tác với Khuất Diên Trọng, ngoại trừ anh bà ấy sẽ không gặp bất kỳ bác sĩ nào khác, Phương Tuy Dương thấy vậy cũng đành nhượng bộ. Vì Sở Như, ông ta không động tới Khuất Diên Trọng, bằng không đứa cháu trai này trước mặt ông ta đúng là không có chút phân lượng. Ngấm lại liền biết, đứa em gái Phương Tạ Nguyệt kia Phương Tuy Dương cũng không để ý, hướng chỉ là Khuất Diên Trọng.

Năm đó, thời điểm lựa chọn hợp tác với Sở Như, Khuất Diên Trọng vẫn chưa lý giải hoàn toàn người đàn ông đáng sợ Phương Tuy Dương này, vì cái gì mà do dự không quyết đoán như vậy. Ông ta tình nguyện giữ lại một sự uy hiếp thật lớn bên cạnh, cho dù Sở Như hận ông ta, ông ta vẫn tình nguyện chăm sóc, thậm chí cho dù Sở Như có mạng thế nào ông ta từ trước tới nay không hề tức giận, tấm lòng lương thiện của người đàn ông kia cả đời này đều đã đặt trên người Sở Như.

Năm đó anh bắt được cơ hội hợp tác với Sở Như, đối với gút mắt tình cảm giữa Phương Tuy Dương và bà không có cảm giác, nhưng hiện tại sau khi gặp Tống Sanh, anh tựa hồ có thể hiểu được chút tâm tình của cậu mình.

Nếu anh và Tống Sanh cũng giống như vậy... Khuất Diên Trọng nghĩ nghĩ, qua nửa ngày vẫn không thể tưởng tượng ra bộ dáng Tống Sanh không thích mình là gì, tất cả cá kỷ ức của anh về Tống Sanh đều là cô rất thích mình, muốn anh nghĩ tới tình huống kia, thật là khó khăn.

Khuất Diên Trọng đột nhiên cảm thấy vui vẻ.

"Manh Manh, anh vui sao?" Tống Sanh quan sát tỉ mỉ, cho dù Khuất Diên Trọng không để lộ cảm xúc ra ngoài nhưng cô vẫn nhìn ra lúc này anh có chút vui vẻ.

"Ừ." Khuất Diên Trọng giang hai tay, Tống Sanh liền nhào vào lòng anh, đem cả người áp lên thân thể của anh.

"Manh Manh, anh ở đây thêm vài ngày được không? Em muốn dẫn anh về ra mắt ba mẹ. Sắp Tết rồi, anh có lẽ cũng không có chỗ để đi, nếu thuận lợi, năm nay chúng ta cùng nhau ăn tết được không?" Hiện tại Tống Sanh không dám để ba mẹ mình biết bọn họ đã đi đăng ký kết hôn, nhưng người dù sớm hay muộn cũng phải dặt về nhà cho người thân gặp mặt.

Đúng như dự đoán, Khuất Diên Trọng không từ chối cô. Ban đêm lúc về nhà, Tống Sanh phát hiện anh trai cũng đã về, thời điểm cả nhà ăn cơm, cô có ý khơi mào đề tài, cười tủm tỉm hỏi Tống Ly Nguyên: "Anh trai, anh và chị Phương Tĩnh phát triển sao rồi? Khi nào thì dẫn người ta về ra mắt đây?"

Ba Tống mẹ Tống đồng loạt đưa mắt nhìn đứa con trai không hề răng kia, ba Tống cáo già buông chén đũa trong tay xuống, hòa ái hỏi: "Ly Nguyên đã lớn, nên lập gia đình rồi, nếu có người thích hợp thì dẫn về cho ba mẹ xem, ba mẹ không phải người cổ hủ, mấy đứa bọn con cứ tự do yêu đương, ba mẹ đối với con trước nay luôn yên tâm."

Đây chính là cái gọi là heo mình nuôi đi ăn cái trắng của nhà người khác vẫn tốt hơn cái trắng nhà mình bị heo người khác lấy đi.

Ba Tống cảm thán con trai mình đã tìm được cái trắng, à không, con trai sắp lập gia đình, trong lòng lập tức vui vẻ. Mẹ Tống là chính ủy Cục Công An thủ đô, tính cách mạnh mẽ, so với ba Tống lần này cũng quan tâm chung thân đại sự của con trai: "Có thời gian thì dẫn về xem."

Tống Ly Nguyên không ngờ lửa lại đốt trên người mình, cơm còn ở trong miệng, phản ứng ngạc nhiên còn chưa kịp có đã bị ba mẹ đánh phủ đầu.

Kẻ đầu sỏ cố tình gây chuyện lại lần nữa châm ngòi: "Chị Phương Tĩnh là pháp y của đội chúng con, người vừa xinh đẹp lại dễ nói chuyện, nhà chị ấy đều đang ở nước ngoài, chỉ mình chị ấy ở trong nước, Tết mà ở một mình thật đáng thương. Anh trai, anh không thể không thương hoa tiếc ngọc như vậy, dứt

khoát dẫn người ta về nhà mình đón năm mới đi."

Tổng Sanh là muốn nương theo anh trai để Khuất Diễm Trọng cũng tới nhà ăn tết, tận lực đào hố cho anh trai nhà mình.

Tổng Ly Nguyên trừng mắt nhìn cô, ý kêu cô câm miệng. Tổng Sanh đương hiểu ý, chẳng qua là làm bộ không thấy mà thôi. Cô nói chuyện hợp tình hợp lý, hai người này rõ ràng đều có ý với đối phương, ái muội như thế mà không có ai chủ động, thật là khiến người nhìn gấp gáp. Thân là em gái, thay anh trai giật dây bắt cầu là chuyện đạo nghĩa không thể chối từ, hơn nữa đối với mình chỉ có lợi mà không có hại.

Ba Tổng nghe vậy liền tiếp lời Tổng Sanh: "Đúng vậy, để con gái nhà người ta ăn Tết một mình thì không tốt, dứt khoát mời cô bé tới nhà mình đi, người đông không phải càng nào nhiệt sao?"

Tổng Ly Nguyên phản bác: "Bọn con không phải quan hệ đó. Tổng Sanh, em đừng nói lung tung."

"Ồ cũng ở chung rồi mà nói không có quan hệ gì là sai? Người trong đội đều có mắt nhìn hết đấy? Là ai lúc ra ngoài làm nhiệm vụ thả chịu một dao của tên bất cóc cũng không để người ta bị thương, là ai lễ tình nhân lặng lẽ mua hoa và chocolate rồi lên đặt lên bàn người ta. Tất cả em đều nhìn thấy đấy." Tổng Sanh cười cười nhìn anh trai của mình.

Tổng Ly Nguyên bị em gái khai rõ một chuyện ho khan thành tiếng, sắc mặt tối sầm cũng ửng đỏ, nhưng ngoài mặt vẫn không chịu nhận: "Anh là đội trưởng, chăm sóc đội viên là chuyện nên làm, tặng đồ cũng vì đó là đồng nghiệp."

Có lẽ vì chột dạ, nên câu giải thích của anh khiến ba Tổng và em gái đều phải bật cười, ngay cả mẹ Tổng luôn nghiêm túc cũng cười nhẹ, giọng của Tổng Ly Nguyên ngày càng nhỏ, từ anh hùng như biến thành chó con chịu uất ức.

"A a, em nói anh trai à, anh có phải chưa giác ngộ tư tưởng hay không? Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu đi!"

"Đúng vậy đồng chí Tổng Ly Nguyên, nam tử hán dám làm thì dám chịu trách nhiệm, lo trước lo sau làm gì. Hơn nữa, cho dù không có quan hệ kia, đội trưởng như con cũng phải quan tâm đội viên của mình, để cô gái người ta lẻ loi một mình thì không tốt."

Ba Tổng và con gái kẻ hát người phụ họa, mẹ Tổng cuối cùng cũng khai đao, sau khi chồng và con gái dứt lời, bà dùng ngữ khí chân thật bỏ sung một câu: "Mời người ta về nhà ăn Tết."

Bình thường Tổng Ly Nguyên là người đàn ông tự tin, nhưng lúc này tâm tình của anh hiển nhiên không yên ổn, chủ động gọi cú điện thoại cũng không dám, chỉ biết vui đầu vào chén cơm.

Bọn họ thật sự là từ bụng mẹ chui ra sao? Tổng Sanh nghĩ lại chính mình khi trước chủ động với Khuất Diễm Trọng, bất giác nhú mày cho anh trai mình ánh mắt thương hại.

Nhận được ánh mắt của em gái, Tổng Ly Nguyên cuối cùng cũng phần nộ, hùng hùng khí thế cầm điện thoại gọi cho Phương Tinh. Tổng Sanh rõ ràng thấy anh đang rất khản trương, anh vừa mở miệng, cô liền nhận không được mà đỡ trán, anh trai này của cô không biết nói chuyện kiểu gì thế hả? Sao chị Phương Tinh có thể coi trọng anh ấy chứ?

Vất vả lắm mới nói hết câu với Phương Tinh, hơn nữa còn được đồng ý, Tổng Ly Nguyên cúp máy, gương mặt ửng đỏ. Tổng Sanh bị anh liếc một cái tới rét run, cả người nổi hết da gà, người ngoài nhìn vào có lẽ sẽ nghĩ bọn họ có thâm cừu đại hận.

Nổi da gà xong, Tổng Sanh liền lấy di động gọi điện cho Khuất Diễm Trọng trước mặt ba người, nói anh ngày mai tới gặp ba mẹ. Ba người trên bàn cơm đều có biểu tình khác nhau, ba Tổng là người có phản ứng đầu tiên, ôn hòa hỏi: "Sanh Sanh, con đây là?"

"À, ngày mai chị Phương Tinh lần đầu tới nhà chúng ta, con lo chị ấy khản trương nên mới gọi bạn trai con cùng tới. Như vậy không tốt sao? Song hi lắm môn đấy." Tổng Sanh tỏ vẻ vô tội.

Ba Tổng háng giọng: "Sanh Sanh, con còn quá nhỏ..."

"Đồng chí Tổng Nhạn Trinh, ông cũng chưa giác ngộ tư tưởng hả? Trọng nam khinh nữ là sao đây, khi này còn nói ông là người ủng hộ tuổi trẻ yêu đương, còn nói ăn Tết đông người càng nào nhiệt. Trước sau không đồng nhất không phải việc của quân tử làm, cả đất nước đang nhìn ông đấy." Tổng Sanh hiên ngang quyết liệt nói.

Ba Tổng ho khan một tiếng, đưa mắt nhìn vợ mình. Mẹ Tổng uy nghiêm nhìn hai đứa nhỏ, cúi đầu ăn cơm: "Dẫn về xem cũng tốt."

Mẹ Tổng vừa dứt lời, việc này cứ thế mà định.

Cho nên qua ngày thứ hai, Phương Tinh tới nhà họ Tổng trước, hiền lương thực đức ngồi trên sofa, qua một lúc thì Khuất Diễm Trọng cũng tới.

Tổng Sanh kéo tay áo của Khuất Diễm Trọng, quen thuộc chỉ vào Phương Tinh: "Đây là chị dâu của em, không phải người ngoài, anh gọi chị dâu là được." Ý xấu của cô là một lần chọc tới hai người.

Khuất Diễm Trọng vừa nhìn liền nhận ra đây từng là học sinh của mình, nhưng anh vẫn bình tĩnh gọi theo Tổng Sanh: "Chị dâu."

Phương Tinh đang cầm ly trà làm bộ làm tịch, một tiếng "Chị dâu" như sét đánh ngang tai khiến tâm tình khó mà diễn tả, thiếu chút bị sặc nước, một câu

cũng nói không nên lời.

Tạo hóa đúng là trêu người, khi đó cô là sinh viên ấu trĩ ở trên sân thượng bị vị giáo sư này hù dọa, đối với anh vừa kính sợ lại sùng bái, hoàn toàn không ngờ sẽ có ngày hôm nay. Nhưng nói thật, sau khi chấp nhận giả thiết này, cô lại cảm thấy sáng khoái, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Tâm tình mẹ Tổng hiện tại có chút phức tạp, cái gọi là mẹ vợ càng nhìn con rể càng vừa lòng chính là đây.

Có thể là vì ở mức độ nào đó mẹ Tổng và Khuất Diễm Trọng có điểm tương đồng, cả hai đều nghiêm túc ôn trọng không thích nói chuyện cho nên có điểm thường thức lẫn nhau. Nhìn bộ dáng bình tĩnh tới lạnh nhạt của Khuất Diễm Trọng, mẹ Tổng không chỉ không nghĩ mẹ vợ như mình không được tôn trọng, thậm chí còn cảm thấy chàng trai này không kiêu không ngạo.

Tâm trạng ba Tổng lại vô cùng hỗn loạn, vốn củ cái trắng mình trông phải đưa cho heo nhà người khác vốn là chuyện không vui, nhưng tình hình hiện tại thật khiến ông có chút quay cuồng.

Nguyên nhân chính là bọn họ định dùng com chiều, bữa com vốn đều do ba Tổng mẹ Tổng tự mình chuẩn bị, lẽ ra bọn họ cũng có thể nhờ bảo mẫu, nhưng người trong nhà đều không thích ăn đồ người khác nấu, cho nên việc này đều là cả nhà tổng động viên. Nhưng lần này Phương Tĩnh và Khuất Diễm Trọng tới nhà, mặc kệ có thích hay không, nhà họ Tổng cũng không định để khách lần đầu tới nhà nấu ăn, cho nên ba Tổng mẹ Tổng thương lượng, quyết định để ba Tổng xuống bếp, mẹ Tổng tiếp đón khách. Ai ngờ, Khuất Diễm Trọng không nói hai lời mà đứng dậy theo ba Tổng xuống bếp giúp đỡ, nhìn tư thế thành thục vén tay áo cứ như đầu bếp chuyên nghiệp.

Ba Tổng ngoài cười nhưng trong không khách khí nói: "Ai nha, sao có thể để cháu lần đầu tới nhà làm công việc này được? Ra phòng khách đi."

Tổng Sanh theo đuôi hai người vội vàng mở miệng: "Ba, ba để Manh... Khụ khụ, để Diễm Trọng làm đi, anh có chút tật nhỏ, không phải đồ ăn mình làm thì ăn không vô."

Nụ cười nho nhả trên mặt ba Tổng vẫn không thay đổi, nhưng đáy lòng lại cao quý lãnh diễm ha ha một tiếng, tật xấu gì chứ, còn phải chê đồ mình làm ăn không vô sao? Có điều ngẫm đi ngẫm lại, nói thế sau này việc nhà đều không phải do anh làm sao? Con gái nhà mình có thể lười biếng, vậy thì tốt cỡ nào... Con khi này, ông còn chưa đồng ý chuyện của bọn họ!

Ôm tâm thái phức tạp, ba Tổng ở trong bếp không thuận mắt nhìn trợ thủ Khuất Diễm Trọng rửa nguyên liệu nấu ăn. Nói đúng ra là ông đang quan sát tình địch, nhưng càng nhìn ông lại càng cảm thấy vi diệu, tư thế của tiểu tử thúi này còn thuần thực hơn cả ông! Thậm chí còn làm đồ con gái ông thích, còn chú trọng phối hợp dinh dưỡng, bao nhiêu sức lực tiêu hao bên trong, ông đều nhìn thấy.

Ba Tổng nhìn vợ mình ngồi ngoài phòng khách, cảm thấy bản thân đúng là thua một bậc. Lại nhìn con gái ngồi trên sô pha cắn hạt dưa, ông cảm thấy tình hình nhà mình không giống heo người ta tới cướp củ cái trắng, ngược lại là củ cái trắng nhà mình thu hút heo người ta.

Rõ ràng con gái dẫn con rể tới, sao ông lại thấy con rể này lại giống con dâu... Phi phi phi, không phải con rể, ông căn bản còn chưa đồng ý!

Anh trai nhà họ Tổng Tổng Ly Nguyên cũng mang tâm tình phức tạp, từ trước tới nay anh không biết phải làm thế nào để biểu đạt tâm ý của đàn ông, có đôi khi còn sợ ý vài chuyện. Nhưng lần này đúng là có chút giác ngộ, đây rõ ràng là lần đầu tiên anh thấy sự đối lập trên một con người.

Nhưng không khoa học chút nào! Khuất Diễm Trọng này không phải đóa tuyết liên cao lãnh trên đỉnh băng sơn sao? Không phải người hoàn mỹ không chút blemish sao? Vì sao anh lại làm như vậy, lại sẵn sàng chu đáo như thế? Nhìn anh đang làm gì chứ... Mặc tạp dề, thái rau, anh còn thay giày đi mua trái cây, sau khi gọt rửa sạch sẽ liền đưa tới trước mặt Tổng Sanh đang ăn vạ trên sô pha, chân thành cầm túi hạt dưa trong tay của cô, thuận tay đút trái nho vào miệng.

Tổng Ly Nguyên trở mắt nhìn em gái không xương của mình thoải mái dựa vào sô pha, Khuất Diễm Trọng lần đầu tới làm khách lại giống như chủ nhà nâng niu cô, khoe miệng nhin không được mà run rẩy.

Phương Tĩnh cũng mang tâm tình phức tạp giống vậy, hành động này của giáo sư Khuất đúng là giống hệt con dâu trong xã hội cũ, bộ dáng chủ động cần mẫn với thông gia như vậy ngay cả cô là con gái cũng không sánh bằng. Điều quan trọng hơn là, đây còn là giáo sư Khuất hùng hổ khi thể dọa không biết bao nhiêu cô gái bặt khóc sao?

Tuy sớm biết sau khi ở cùng Tổng Sanh giáo sư Khuất không còn lạnh lùng như trước, nhưng đối diện với sự tương phản này vẫn khiến cô tiếp thu không nổi. Ngày thường nghe chuyện của bọn họ cô không có cảm giác, hiện tại cảnh án ái bày ra trước mặt, Phương Tĩnh mới thật sự hiểu cái gì gọi là "Băng sơn hòa tan thành xuân thủy", cái gọi là "Sông lâu sẽ thấy kỷ tích".

Áp lực lần đầu gặp gia đình đội trưởng mình yêu thầm, cộng thêm áp lực từ sự hiền huệ của giáo sư Khuất, Phương Tĩnh bất giác đứng ngồi không yên.

Cô ngẩng đầu nhìn mọi người, vui mừng phát hiện không chỉ có mình cảm thấy không tự nhiên. Ngoại trừ Tống Sanh không hay biết gì, ba người khác đều có biểu cảm giống cô.

Trên thực tế, ba Tống, mẹ Tống, anh trai Tống, còn cả con dâu tương lai nhà họ Tống, trong lòng bốn người đều có suy nghĩ như nhau, bọn họ cảm thấy chính mình ở trong mắt của Khuất Diễm Trọng dường như không tồn tại.

Đúng vậy, ngoại trừ lúc Tống Sanh giới thiệu, Khuất Diễm Trọng chỉ hàn huyên hai câu không quá hai mươi từ, sau đó anh chưa từng mở miệng, đem sự lạnh lùng vây kín con người. Nhưng đồng thời anh cũng khiến mọi người nhìn bằng con mắt khác, ngoại trừ những chuyện làm cho Tống Sanh, những sự vật sự việc khác đều không hề lọt vào mắt anh.

"Khoai tây hầm xương sườn ngon không? Em muốn ăn." Tống Sanh ghé vào sô pha hét lớn vào bếp.

Khó khăn lắm mới bỏ qua không khí quý dị Khuất Diễm Trọng mang lại, ba Tống mẹ Tống vừa bắt đầu đi vào trạng thái vui vẻ nói chuyện với Phương Tinh nhưng phải dừng lại, đồng loạt đưa mắt nhìn Tống Sanh.

Ba Tống gõ nhẹ lên đầu Tống Sanh một cái: "Còn chưa tới giờ ăn, hiện tại đói ăn trước, đúng là không có quy tắc gì cả!"

Tống Sanh hoàn hồn, nơi này không phải chỗ riêng tư của Manh Manh và mình, huống hồ còn có chị Phương Tinh, bản thân xác thật không nên nói lời như vậy. Cô cũng là vì có Khuất Diễm Trọng bên cạnh nên không cẩn thận không để ý tới mọi người. Lúc này nói cái gì cũng không đúng, cô chỉ cần cười ngây ngô là được.

Khuất Diễm Trọng đứng ở cửa bếp, trong tay cầm cái chén nhỏ và một cái muỗng, hương thơm từ chén canh hầm khoai tây mềm mại cùng thịt thăn tan ra bốn phía. Anh làm như không thấy biểu tình của mọi người, đối với nụ cười của Tống Sanh mà nói: "Tối đây, sắp ăn cơm rồi, chỉ có thể nếm trước một chút, không được ăn nhiều."

"Qua đây!" Tống Sanh vui vẻ chạy qua chỗ anh, còn không quên nói với cả nhà, "Con giúp mọi người thử đồ ăn trước."

Để lại bốn người ở sô pha chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, Phương Tinh bật cười, cảm thấy cuối cùng cũng có thể lý giải Tống Sanh.

Nếu có người đàn ông khinh thường tất cả chỉ để dịu dàng săn sóc, đặt mình trong lòng bàn tay để yêu thương, cô nhất định sẽ cố gắng nắm giữ. Không cần nói cái khác, chỉ cần trái tim thỏa mãn là được.

Buổi chiều Phương Tinh rời đi, khéo léo từ chối đề nghị cùng nhau ăn tết, Tống Ly Nguyên bị Tống Sanh đẩy đưa Phương Tinh về nhà, sau đó ngoan ngoãn ở trong phòng cười ngây ngô, cũng không biết hai người đến tết cùng đã nói cái gì.

Khuất Diễm Trọng rời đi sau Phương Tinh, Tống Sanh dẫn anh tới một khu chung cư nhỏ bên ngoài. Thời điểm đi dạo công viên, Tống Sanh kéo tay anh, cười tới không thấy mắt. Cô rõ ràng nhìn thấy hết biểu cảm của ba mẹ, vì phòng bọn họ thẹn quá hóa giận mà luôn ghen cười, hiện tại chỉ có hai người cô liền bộc phát tất cả.

Biểu tình phức tạp của bọn họ thật sự quá thú vị, đặc biệt là một bàn đầy món cô thích, bọn họ không biết phải xuống tay thế nào. Tống Sanh cười tới mức phải ôm bụng ngồi xồm xuống.

Có rất nhiều lúc Khuất Diễm Trọng không hành động đột nhiên này của Tống Sanh là vì chuyện gì, giống như hiện tại, bọn họ đang yên đang lành đi dạo thì cô lại ngồi xồm xuống cười, khiến anh không thể không dừng bước.

Đợi hơn nửa ngày Tống Sanh vẫn không có ý định ngừng cười, Khuất Diễm Trọng dứt khoát cúi người bế cô lên.

Một đứa bé ba tuổi được mẹ bế đi ngang qua, tư thế ôm trẻ con không mấy khác biệt với Khuất Diễm Trọng. Đứa bé mở to hai mắt nhìn hai người bọn họ, hỏi: "Mẹ ơi, đi kia lớn như vậy còn đòi chú ôm!"

Tống Sanh: "..."

Có lẽ do quá đắc ý vênh váo, buổi tối trở về Tống Sanh cảm thấy đau đầu, tới nửa đêm thì sốt.

Từ nhỏ tới lớn Tống Sanh rất ít khi mắc bệnh, cho dù có khó chịu thì chỉ cần uống viên thuốc ngủ một giấc là khỏi. Cho nên nửa đêm, khi tỉnh dậy sờ đầu phát hiện trán nóng hổi, cô chậm rãi nghĩ nghĩ, à, thì ra mình bị bệnh. Vì thế, cô chuẩn bị đi tìm thuốc uống.

Bên ngoài trời đang mưa, thuốc trong nhà đã hết. Tống Sanh thờ dãi, bản khoản không biết nên ra ngoài mua thuốc hay dứt khoát ngủ một giấc rồi mai hãy tính.

Nếu lúc này ra ngoài, ba mẹ và anh trai sẽ bị đánh thức, dù sao cũng không phải bệnh gì nặng, sáng mai đi mua thuốc cũng không sao. Tống Sanh suy xét ba mươi giây, lê bước chân nặng trĩu về phòng chuẩn bị ngủ tiếp.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, hai chữ "Manh Manh" lập lòe trên màn hình khiến Tống Sanh kinh ngạc, Manh Manh gọi cho cô giờ này để làm gì? Mặc kệ thế nào, ngay thời điểm khó chịu lại nhận được điện thoại của người yêu, cô vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Tống Sanh nằm trên giường nghe máy, vừa alo một tiếng, đầu bên kia liền truyền tới tiếng hỏi chần chừ của Khuất Diễm Trọng: "Em khỏe không?"

"Vẫn tốt, chỉ là hơi sốt." Tổng Sanh thành thật trả lời.

"Uống thuốc chưa?"

"Ồ nhà hết thuốc rồi." Tổng Sanh xoa xoa huyệt thái dương, lại nói, "Không sao, chỉ là chuyện nhỏ, sáng mai em uống thuốc là được. Mạnh Mạnh sao lại gọi cho em giờ này, là vì ngủ bên đó không quen sao?"

"Anh tới ngay."

"Há? Không cần, nửa đêm rồi anh nghỉ ngơi đi."

"Em nghỉ ngơi trước đi, lập tức."

Tổng Sanh nghe ngữ khí như mắng người của anh, liền vội chui người vào chăn, báo: "Bảo cáo thủ trưởng, em đã ở trong chăn nghỉ ngơi."

Người bên kia không nói chuyện nữa, cũng không cúp máy, mãi tới khi Tổng Sanh cảm thấy hơi mệt, trong điện thoại lần nữa truyền tới tiếng của Khuất Diễm Trọng: "Anh tới rồi, em có thể mở cửa không?"

Tổng Sanh còn chưa kịp xuống giường, Khuất Diễm Trọng đã ấn chuông cửa, khiến ba Tổng tỉnh giấc. Ba Tổng nhìn Khuất Diễm Trọng đứng bên ngoài, lại thấy con gái ho khan hai tiếng ở phía sau đi tới: "Ba, Diễm Trọng tới đưa thuốc cho con."

Ba Tổng cả kinh, cũng mặc kệ thằng nhãi ngoài cửa, ông lập tức đi tới sờ đầu Tổng Sanh, đau lòng nói: "Bảo bối, con sốt như vậy sao lại không kêu ba?"

"À, vốn dĩ không có chuyện gì, con cũng không cho Diễm Trọng tới, chỉ là anh ấy quá cứng đầu." Lúc này Tổng Sanh vẫn không quên giúp Khuất Diễm Trọng chiếm được lòng của ba mình.

Hiện tại Tổng Sanh mới thật sự cảm nhận được Mạnh Mạnh nhà mình là một bác sĩ, anh mang tới không ít đồ, trước đo nhiệt độ cho cô, sau lại lau mát chườm, rồi dùng nước ấm cho cô uống thuốc. Chỉ một lúc, Tổng Sanh đã cảm thấy dễ chịu rất nhiều, vừa nằm xuống giường liền cảm thấy buồn ngủ.

Ba Tổng sớm đã nhìn thấy động tác chuyên nghiệp của Khuất Diễm Trọng, sau khi vui vẻ nhìn con gái của mình liền rời đi trước, vì thế trong phòng chỉ còn Khuất Diễm Trọng ngồi trước giường Tổng Sanh.

Tổng Sanh muốn duỗi tay nắm tay anh, kết quả lại bị anh nhét lại vào chăn. Cô khịt mũi, lầm bầm hỏi: "Mạnh Mạnh, sao anh lại đột nhiên gọi điện cho em thế?"

Tay Khuất Diễm Trọng vẫn luôn đặt trên trán của cô, nghe vậy liền nhàn nhạt nói: "Đột nhiên tỉnh, liền muốn gọi điện cho em."

"Ha ha, chúng ta có được tính là tâm linh tương thông không nhỉ?"

"Nhắm mắt ngủ đi."

"Vâng."

Tổng Sanh nhắm mắt không bao lâu lại mở mắt nhìn Khuất Diễm Trọng: "Mạnh Mạnh, em rất vui."

Gia đình bọn họ có lẽ vì cách giáo dục, mỗi người đều rất độc lập. Mặc kệ là sinh bệnh hay có việc gì, cô đều thể hiện sự kiên cường, tỏ ra chính mình có thể giải quyết. Ba mẹ cô tuy rằng cũng quan tâm nhưng họ chưa từng khản trương để ý như vậy, ngay cả chính cô cũng không thêm để ý. Nhưng hiện tại có người quan tâm chăm sóc như vậy, ấm áp khiến cả người cô sắp mềm nhũn.

"Câm miệng, ngủ đi."

"..." Tổng Sanh bị trấn áp mà dờ khóc dờ cười, thời điểm này chẳng lẽ không nên liếc mắt đưa tình hay sao? Sao lại ra lệnh câm miệng như vậy?

Có điều cô vẫn vui vẻ, biểu cảm của Mạnh Mạnh khi tức giận thật sự rất có giá trị!

□□□□□

Đi được 2/3 truyện rồi mà có hơn 4k view à, buồn ghê. Mà mình nói trước, truyện SE, SE đó!!! Mọi người nhớ chuẩn bị tinh thần, mấy chương cuối buồn lắm!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tổng Sanh rất ít khi nằm mơ, mỗi khi cô ngủ chỉ có thể dùng từ trời đất u ám để hình dung. Mỗi lần nửa đêm tỉnh dậy, thấy cô gái bên cạnh ngủ tới lặn lộn không biết trời trăng mây đất, Khuất Diễm Trọng đều cảm thấy con buồn ngủ ập tới. Nhiều năm không thể ngủ ngon, có Tổng Sanh ở bên, giấc ngủ của anh đều rất an ổn.

Đối với Khuất Diễm Trọng mà nói, Tổng Sanh chính là một loại thuốc hay chuyên trị những tật xấu mà anh lưu lại từ thời niên thiếu. Nhưng đêm nay, Khuất Diễm Trọng ngồi trước giường, nhìn Tổng Sanh ngủ mê một bất đầu nói mớ, không biết nói cái gì, hơn nữa còn lộ biểu tình thống khổ. Anh chưa bao giờ thấy cô như vậy, dường như đang giãy giụa ở đâu đó, hàm chứa sự trầm trọng không thể miêu tả.

Có lẽ vì bị bệnh, ngay cả Tổng Sanh trông có vẻ không tìm không phổi cũng trở nên yếu đuối, để lộ sơ hở chôn sâu trong lòng.

Tổng Sanh mơ tới sự tình của nhiều năm trước, mộng của bản thân không hề đáng sợ, điều đáng sợ chính là sau khi cô biết rõ chuyện gì đã xảy ra, một mình cô đã không còn cách cứu vãn bị kịch. Cô không muốn nhớ lại, nhưng không thể không chế cảnh vật trong mơ, chỉ có thể lần nữa nhìn lại quá khứ.

Mỗi người tại thời điểm thiếu niên khinh cuồng đều có một giai đoạn kỳ lạ, luôn theo ý mình làm chủ, rất ghét những ai quản giáo mình. Tổng Sanh cũng có năm tháng như vậy, khi đó vì mâu thuẫn ở trường quân đội và trong nhà mà tức giận bỏ đi.

Một mình tới ga tàu, cô gặp một cô gái giống mình bỏ mà ra đi. Cô gái ấy có lẽ là người bạn ngoài Nam Lâu ra Tổng Sanh coi trọng nhất, có điều thời gian quen biết đối phương không quá lâu, bởi vì cô ấy chết sớm.

Cô gái đó tên Viên Sanh, cùng tên Sanh với cô. Thời điểm gặp Viên Sanh, Tổng Sanh đang buồn bực ngồi xổm ở bậc thang ga tàu tự hỏi chính mình, cũng đang nỗ lực khắc chế không để bản thân làm ra chuyện mất mặt. Lần đầu cô một mình ngồi ở ga tàu lửa, bị tên trộm ghé thăm, trong người khi đó không còn tiền. Trước đó tức giận với người nhà nên chưa ăn gì, hiện tại túi tiền trống mà bụng cũng trống trơn. Tổng Sanh không định vác bộ mặt này về nhà, như vậy không phải quá mất mặt sao? Thiếu nữ ở tuổi dậy thì coi thể diện còn hơn mạng sống, đương nhiên không thể hạ mình dễ dàng như vậy.

Viên Sanh chính là người cứu vớt cô khi đó, tuy rằng tình hình của "ân nhân cứu mạng" cũng không tốt lắm.

"Minh mời cậu ăn bánh bao." Tổng Sanh vừa ngẩng đầu liền đối diện với cô gái thanh tú mặt trái xoan đứng trước mặt mình, trong tay cầm hai cái bánh bao mỉm cười với cô. Bụng cô ấy cũng kêu không ngừng, cùng Tổng Sanh hợp thành dàn hòa tấu. Vì thế, cuối cùng hai người cùng ngồi ở bồn hoa gặm hết hai cái bánh bao, sau đó vì ân tình này, bọn họ trở thành bạn.

Hành trình của hai người bắt đầu, sau Tổng Sanh biết Viên Sanh tới thủ đô là để xem trường đại học đó, cô thật không biết đại học có gì tốt đẹp mà có thể khiến Viên Sanh từ thành phố S đặc biệt chạy tới. Viên Sanh cười, ngữ khí nhẹ nhàng: "Minh vốn muốn học trường này, nhưng trong nhà không có điều kiện nên đành phải từ bỏ, có điều cho dù thế nào mình cũng muốn tới xem một lần."

Bà mẹ Viên Sanh mất sớm, trong nhà chỉ có bà nội, từ nhỏ học phí đều do cô ấy theo bà nội đi nhặt ve chai tích góp mà thành. Cô ấy sống rất vất vả, nhưng lại là một người kỳ quái. Tổng Sanh không muốn dùng từ "người tốt" để miêu tả Viên Sanh, bởi vì Viên Sanh là người khiến cô tôn trọng, một cô gái cứng cỏi có linh hồn thiện lương.

Trước khi gặp Tổng Sanh, số tiền Viên Sanh khó khăn tích góp đều tặng cho một người ăn xin, trên người lúc này chỉ có chút tiền xe về nhà, mà chuyện như vậy cô ấy thường xuyên làm, mặc kệ là ai, chỉ cần có người gặp khó khăn cô ấy đều vươn tay giúp đỡ, còn cuộc sống của mình trước nay đều mặc kệ. Cứ như vậy, đoạn thời gian ở chung với cô ấy, Tổng Sanh chưa từng thấy cô ấy nhũn mày, lúc nào cũng vui vẻ yêu đời.

Khi đó Tổng Sanh chỉ là anh hùng có chút chủ nghĩa, hoặc phải nói là thiếu nữ quá mức nhiệt huyết, nhưng điều khiến cô biến thành bộ dáng gặp ai cũng giúp đỡ như hiện tại là vì sự áy náy tiếc nuối, cô muốn đem linh hồn thiện lương của Viên Sanh đặt trên người mình.

Tổng Sanh từng hỏi Viên Sanh, vì sao không sống cho bản thân trước rồi đi giúp đỡ người khác, trong mắt mọi người hành động này rất ngốc, ngay cả cô làm cảnh sát và bà mẹ thậm chí chỉ giúp đỡ người khác khi chính mình có năng lực. Trong mắt của Tổng Sanh, ngày tháng của Viên Sanh không quá tốt, hoàn toàn không cần làm những chuyện như vậy, nhưng Viên Sanh chỉ kinh ngạc hỏi lại, làm chuyện tốt vì sao phải cần lý do? Cô muốn làm thì làm thôi.

Tổng Sanh á khẩu không trả lời được, sau cô theo Viên Sanh tới thành phố S, ở đó một tuần. Chỉ trong đoạn thời gian ngắn ngủi, Tổng Sanh chưa từng kính nể một người như vậy, cô phát hiện Viên Sanh thật sự dùng hết sức của mình đi làm chuyện tốt, nếu trên đời có Bồ Tát, vậy Viên Sanh nhất định là Bồ Tát trong truyền thuyết kia.

Bà nội Viên Sanh cũng là một người hòa ái hiền từ, có thể giáo dục ra cô gái như Viên Sanh, bản thân bà nội Viên khẳng định cũng là người thiện tâm. Bọn họ ở trong một căn nhà cũ, trong nhà không có đồ điện, không có điện thoại TV, càng đừng nhắc tới máy giặt điều hòa, ngay cả đèn cũng sắp hỏng.

Có điều khu nhà lụi bại của bọn họ rất thú vị, bên trong có đủ cây trồng, vườn rau nho nhỏ kia vào tay Viên Sanh đều trở thành mỹ vị. Thời gian ở đó, Tổng Sanh thích thì ngủ, hoặc là cùng Viên Sanh ngồi trên băng ghế dưới tàng cây nghe bà nội Viên kể chuyện.

Đó là khoảng thời gian vô cùng thú vị, đối với người được giáo dục về mọi thứ tốt đẹp như Tổng Sanh mà nói, hành trình này thật sự mới lạ, từ ban đầu là tức giận trốn nhà đi, tới một tuần sau cô đã cảm thấy không muốn rời xa nơi này. Nhưng người nhà cô vẫn luôn không mặc kệ cô ở bên ngoài, rất nhanh đã tới đón cô về.

Cô tạm biệt người bạn rồi trở về, tiếp tục các vấn đề ở trường quân đội và trong nhà, rốt cuộc sau ba tháng đã dành được thắng lợi. Cô muốn báo tin tốt

cho bạn mình, nhưng viết thư hỏi lâu vẫn không thấy Viên Sanh trả lời, qua mấy tháng cô phát hiện, Viên Sanh đã qua đời, nguyên nhân chết là tự sát.

Tổng Sanh không tin một cô gái như vậy sẽ tự sát, sau từ hàng xóm gần nhà họ Viên nghe được cô ấy bị ba thanh niên luân gian tới chết. Bà nội Viên cũng qua đời, bà ấy ngay lúc biết tin Viên Sanh chết liền đột quỵ, không thể cứu kịp mà mất.

Tổng Sanh được bảo vệ quá tốt lần đầu tiên biết thế giới ngoài kia lại âm u như vậy. Ba tên hung thủ, trong đó có một kẻ tên Nghiêm Dịch, bởi vì trong nhà có điều kiện mà đã ép được chuyện này, biến án mạng thành một vụ tự sát.

Tổng Sanh bắt đầu thu thập chứng cứ muốn đưa ba người ra tòa, cô cho rằng điều này rất dễ dàng, nhưng trong một đêm, toàn bộ chứng cứ cô tìm được đều biến thành giả, nhân chứng một mực phủ nhận, ba tên hung thủ kia vẫn không có chuyện gì. Điều bất đắc dĩ nhất của người tốt chính là cô không thể xấu xa như bọn họ, không thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Cô có nên dùng gia thế của mình, không cần chứng cứ mà trực tiếp xử chết ba người kia không?

Chỉ là khi đó cô mắc phải bệnh trầm cảm, người thân có dò hỏi nguyên nhân thế nào cô cũng đều ngậm miệng không nói, vô số đêm nhốt mình trong một góc. Tổng Sanh bắt đầu suy nghĩ lung tung, kỳ thật biện pháp giải quyết vô cùng đơn giản, giết người thì phải đền mạng, bọn họ không phải nên chết hay sao?

Có điều sau đó... Ba tên hung kia, một đã chết, một bị bỏ tù, một không rõ tung tích.

Hết bệnh trầm cảm, người quen Tổng Sanh đều nói cô càng có tinh thần hơn, quả thật chính là muốn nữ siêu nhân của đất nước, giải cứu chúng sinh với nước và lửa.

Không ai biết, một năm đó Tổng Sanh đã trải qua lột xác như thế nào. Giống như những đứa trẻ ở cô nhi viện Ánh mặt trời, trong lòng Tổng Sanh cũng có một chỗ tối, đó là hối hận khi năm đó không giúp bạn mình đòi lại trong sạch.

Nhìn Tổng Sanh duỗi tay về phía trước bắt lấy hư không, gân xanh nổi đầy trán, Khuất Diễm Trọng không thể tăng thêm lực giữ tay của cô.

"Tổng Sanh!" Khuất Diễm Trọng quát, thời điểm Tổng Sanh đột nhiên mở mắt, anh rõ ràng nhìn thấy trong ánh mắt nặng trĩu kia chứa rất nhiều cảm xúc không thể nói rõ.

Chỉ trong chớp mắt, Khuất Diễm Trọng lại thấy Tổng Sanh khôi phục dáng vẻ bình thường, cô liền nở một nụ cười sáng lạn, làm nũng ôm lấy cánh tay của anh: "Manh Manh, em gặp con ác mộng vô cùng đáng sợ, một con quái vật không ngừng đuổi theo em!"

Khuất Diễm Trọng gạt tay cô xuống, ánh mắt trầm tĩnh nhìn chằm chằm đôi mắt của cô: "Tổng Sanh, anh từng học về tâm lý."

"À." Tổng Sanh vẫn cười tủm tỉm, cô tỏ vẻ không sao mà đưa tay sờ đầu, sau đó nói, "Hạ sốt rồi, quả nhiên là vì Manh Manh ở đây với em nên bệnh tình cũng mau hết."

Khuất Diễm Trọng không định chấp nhất đề tài trước đó, anh cũng duỗi tay sờ đầu Tổng Sanh, sau đó trầm mặc ôm cô vào người.

Tổng Sanh an tĩnh ôm eo anh một lúc, tươi cười trên mặt dần cởi bỏ, ánh mắt có chút mê mang, đột nhiên hỏi: "Nếu có một ngày em rơi xuống vực thẳm thì làm sao đây?"

"Anh sẽ giữ được em"

Trên người Khuất Diễm Trọng có một loại khí chất khiến người ta có thể an tâm, mặc kệ anh nói cái gì, cho dù anh nói có thể hái sao trên trời, mọi người cũng sẽ tin tưởng anh.

Mê mang trong mắt Tổng Sanh tan đi sạch sẽ, dứt khoát cọ đầu vào bụng anh, vịn vịn, nói: "A, anh thật tốt, em muốn ngủ với anh."

"Ngủ cái đầu con, dậy ăn sáng!" Ba Tổng đen mặt đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

"Tôi qua con sốt hả?" Mẹ Tổng vẫn bày ra gương mặt nghiêm túc như thường ngày, thật đúng là không thể từ bà phát hiện ra biểu tình quan tâm.

Có điều, mấy người nhà họ Tổng sớm đã thành thói quen, Tổng Sanh ngồi ở bàn ăn vừa cắn miếng bánh bao vừa gặt đầu, hàm hồ trả lời: "Vâng, đã hạ sốt rồi." Cô ngoại trừ đầu tóc trông có vẻ lộn xộn thì cả người nhìn qua trông vô cùng có tinh thần, một chút cũng giống bộ dáng tối qua vừa bị bệnh.

Người bình thường phải mất khoảng hai ba ngày để khỏi, nhưng với cô chỉ cần qua một đêm thì không sao. Ngẫm lại Tổng Sanh cảm thấy có chút nuôi

tiết, hiếm khi cô mới bị bệnh, cũng muốn ở trước mặt ai kia làm nũng, chỉ tiếc từ nhỏ tới lớn chính mình đã là nữ anh hùng, thể lực hồi phục quá nhanh.

"Gần đây thiếu rèn luyện, không thể lơ lửng." Mẹ Tổng dùng ngữ khí giáo dục nhóm cảnh sát ở cục của mình, Tổng Sanh thiếu chút đã theo bản năng đứng dậy nói "Vâng, trưởng quan". Nhà họ Tổng chính là điển hình của phong cách nghiêm mầu từ phụ, Tổng Sanh từ nhỏ đã bị mẹ Tổng nghiêm khắc dạy dỗ, mỗi ngày rèn luyện thân thể sớm đã thành thói quen.

Vốn dĩ mỗi ngày Tổng Sanh đều rèn luyện thể lực, chỉ là... Sau khi gặp và xác định mối quan hệ với Khuất Diễm Trọng, cô liền "Quân vương từ đây không lên triều sớm", đa phần thời gian rèn luyện thân thể đều biến thành vận động trên giường. Sau mỗi lần "vận động", Khuất Diễm Trọng còn chạy bộ nhẹ nhàng, nhưng Tổng Sanh chỉ biết che chăn ngủ tiếp.

Nhìn lại cuộc sống gần đây của mình, Tổng Sanh ho khan một tiếng, cảm thấy có chút chột dạ. Đúng vậy, phải tiết chế, thường xuyên như vậy không tốt.

Khuất Diễm Trọng từ trong bếp đi ra, đặt chén bánh trôi ăn vừa nấu xong trước mặt Tổng Sanh, đưa tay giúp cô lau miệng, sau đó kéo ghế ngồi ngay cạnh cô.

Hành động của anh rõ ràng không có gì kỳ lạ, nhưng Tổng Sanh vừa kiên định một hồi trái tim lại nảy lên, lập tức vút quyết tâm khi nảy ra sau đầu. Tiết chế gì chứ, chuyện khó khăn như vậy trước mắt đừng để ý, nhân sinh không phải nên tận hưởng lạc thú mới là chính đạo sao?

Anh trai Tổng vẫn luôn yên lặng húp cháo nhìn không được mà di dòi đôi mắt, nội tâm phức tạp nhìn chăm chăm chén mình, hoàn toàn không thể nhìn hai người ngồi đối diện. Khuất Diễm Trọng còn tốt, mầu chốt là em gái kia của anh, cặp mắt không ngừng dán trên người Khuất Diễm Trọng, hơn nữa ánh mắt thập phần si mê phát rõ, quả thật là khiến người không thể nhìn thẳng.

Từ khi nào em gái nhiệt huyết thích làm anh hùng của anh lại biến thành... Một tráng sĩ si tình như vậy?

Hiển nhiên không chỉ có người anh trai Tổng Ly Nguyên này, gương mặt trung niên tuấn tú ôn nhả của ba Tổng cũng lộ vẻ khó chịu, trong nháy mắt liền nở nụ cười, đột nhiên mở miệng cắt ngang ánh mắt thêm thường của Tổng Sanh.

"Nếu hai đứa đã muốn ở bên nhau, cũng không phải không thể, dù sao ba mẹ cũng không phải gia trưởng chưa được khai sáng. Như vậy đi, tìm thời gian để phụ huynh hai bên gặp mặt."

Một câu của ba Tổng khiến Tổng Sanh và Khuất Diễm Trọng cứng đờ, Tổng Ly Nguyên nhìn ba mình, biểu tình lúc này hiển nhiên là đã sớm nói chuyện với mẹ, cho nên quyết định không lên tiếng.

Đương sự Tổng Sanh không có nhiều băn khoăn như vậy, cô nhú mày, lộ vẻ ngạc nhiên: "Ba, sao lại đột nhiên thay đổi chủ yếu như vậy?" Phía trước còn biểu hiện cân phải kháng chiến trường kỳ, hôm nay trực tiếp đồng ý, cũng quá nhanh rồi. Dựa theo hiểu biết của mình về ba, trong đó chắc chắn có âm mưu.

Mặc kệ ông ba hồ ly nghĩ cái gì, nghe tới chuyện gặp phụ huynh, Tổng Sanh lập tức nhớ tới người mẹ đầy ác ý của Mạnh Mạnh nhà mình. Cô định nói chuyện, nhưng lời vừa tới miệng lại nuốt trở vào, dứt khoát quay đầu nhìn Khuất Diễm Trọng. Anh hiện tại cũng dừng hành động trong tay, không tránh mà mỉm cười nhìn thẳng ba Tổng.

"Được." Anh không suy xét quá nhiều, rất nhanh đã mở miệng trả lời. Thời điểm cặp mắt sâu không thấy đáy kia nhìn chăm chăm một người có loại khí thế vô cùng kỳ dị.

Ba Tổng thoáng nhú mày, bất giác run lên, ông cũng không thể để một tiểu tử nhỏ hơn vút hết mặt mũi như vậy. Thay đổi tư thế, ba Tổng tiếp tục cười nói: "Như vậy đi, ngày nào đó sắp xếp cho hai bác thời gian gặp cậu của cháu."

Tổng Sanh kinh ngạc, ba cô muốn gặp người cậu mà không phải mẹ của Khuất Diễm Trọng sao? Điều này càng khiến cô cảm thấy ba mình nhất định có ý đồ nào khác. Nhưng Khuất Diễm Trọng lại không hề cảm thấy bất ngờ.

Giống như Tổng Sanh ngầm điều tra tình hình của anh, gia cảnh nhà họ Tổng, trước khi ở cùng Tổng Sanh anh cũng đã tìm hiểu. Chuyện của Tổng Sanh anh không quá rõ ràng, chỉ biết khoảng bảy phần mười, cho dù là đoạn ký ức không muốn nhắc lại của cô, căn bệnh trầm cảm mấy năm trước, Khuất Diễm Trọng cũng biết ít nhiều.

May mắn là giữa bọn họ có sự ẩn ý, đôi phương không nói thì chính mình sẽ không vạch trần ra, trên thực tế trong đoạn tình cảm này, những thứ gọi là bí mật chỉ có thể nói là phụ gia mà thôi, biết hay không biết đều không quan trọng.

Bởi vì điều tra ít việc của Tổng Sanh, cho nên chuyện những người còn lại của nhà họ Tổng Khuất Diễm Trọng cũng biết, thậm chí có vài điều khiến anh cảm thấy trùng hợp thú vị. Thí dụ như, ba Tổng Tổng Nhận Trình cùng chồng trước của mẹ Du Hân Thâm là bạn bè. Về người cậu đáng sợ lại đáng buồn Phương Tuy Dương của anh, Sở Như và Du Hân Thâm, giữa ba người có vài gút thắt không thể nói rõ.

Mặc kệ người đời trước có bí mật gì, Khuất Diễm Trọng chỉ đồng ý yêu cầu hợp lý của người anh yêu.

Cho dù anh rất rõ bản thân không thể nào giống như người thường, ngày tháng của người bình thường không có gọn sóng, nhưng anh hi vọng có thể cho Tổng Sanh điều này. Anh muốn cho cô những gì mình có, cho cuộc sống của người sẽ kết hôn bình thường, được người nhà bạn bè chúc phúc, thậm chí là trở thành người mẹ.

Chỉ cần cô muốn, anh sẽ không chút do dự đi làm. Khuất Diễm Trọng nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ "Về nhà và được người lớn chấp nhận", nghe ra ý

tứ của ba Tổng, anh lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Phương Tuy Dương. Đây là dây số duy nhất trên hòn đảo kia, số người biết không quá năm, muốn gọi tới phải trải qua ba tầng nghiệm chứng, xác nhận không có dị thường mới truyền tới tay Phương Tuy Dương.

Người nhà họ Tổng trên bàn ăn đều dừng động tác, nghe Khuất Diễm Trọng hai ba câu nói rõ tình hình với Phương Tuy Dương, sau đó anh đưa điện thoại cho ba Tổng.

"Phương Tuy Dương? Ngưỡng mộ từ lâu."

Nhìn ba mình mỉm cười nói chuyện, Tổng Sanh cảm thấy trong đó ẩn ẩn địch ý, điều này càng khiến cô cảm thấy tò mò, nhìn dáng vẻ thế này ba cô và Phương Tuy Dương có gì để vui vẻ nói chứ? Ông hình như chưa từng gặp Phương Tuy Dương, nhưng hiện tại lại có thái độ như vậy, là vì cái gì chứ?

"Nếu anh đã mời, tôi đương nhiên sẽ đi, từ khi Hãn Thâm xảy ra chuyện, tôi và Sở Như nhiều năm rồi không gặp, nói chuyện của bọn nhỏ xong còn có thể ôn lại chuyện cũ."

Thông qua cuộc điện thoại này, ba Tổng tuyên bố, hôm nay anh sẽ cùng Khuất Diễm Trọng tới hòn đảo của Phương Tuy Dương. Tổng Sanh thật không rõ, vừa rồi trọng điểm còn nằm ở chung thân đại sự của cô, trong chốc lát trung tâm đường như lại chuyển tới một chỗ kỳ quái nào đó.

"Con cũng đi." Tổng Sanh đưa tay nói.

"Không được." Khuất Diễm Trọng và ba Tổng cùng phản bác.

Tổng Sanh thờ dãi, nghiêm túc nhìn Khuất Diễm Trọng: "Em không đi cũng được, nhưng Diễm Trọng, anh phải đưa ba em bình an trở về." Mặc kệ ba mụ tên tuổi của cô để làm gì, người làm con gái như cô chỉ có thể dung túng ý của ông.

"Anh sẽ." Khuất Diễm Trọng đã lên tiếng, Tổng Sanh liền yên tâm.

Nhưng ba Tổng lại không mấy vui vẻ, nhin không được mà nói: "Ba năm đó là bộ đội tác chiến bí mật, không như con nghĩ không còn dùng được!"

Tuy hiện tại Tổng Nhận Trình là thẩm phán kiêm viện trưởng, bề ngoài là quân tử ôn văn nho nhã, nhưng tuổi trẻ ông từ làm phục dịch trong quân đội, là nhân vật từng cầm súng giết bao nhiêu tên buôn bán thuốc phiện. Năm đó, chồng của Sở Như - Du Hãn Thâm cũng là lưỡi dao sắc bén của chiến đội bí mật, mà Tổng Nhận Trình chính là quân sư đầu óc nhạy bén, hai người từng là đồng nghiệp ăn ý nhất kiêm bạn bè.

"Vậy bố vợ của anh giao cho anh, nhớ để ý ông ấy."

"Ừ."

Tổng Sanh dặn dò Khuất Diễm Trọng, hoàn toàn không để ý tới lời phản bác của ba mình. Mẹ Tổng nghiêm túc vỗ vai chồng, vẻ mặt buồn bực của ba Tổng mới biến mất. Tổng Ly Nguyên nhìn ba mẹ, lại nhìn em gái cùng em rể tương lai hư hư thực thực, cảm thấy chính mình như cái bóng đèn, lần nữa rơi vào sự cô độc của bản thân. Đường đường là đội trưởng đội cảnh sát, trong nhà lại như vật trang trí, quả thật là quá đáng thương.

Phương Tuy Dương hành động mau lẹ, rất nhanh đã đưa trực thăng tới đón Khuất Diễm Trọng và Tổng Nhận Trình đi. Vừa rời khỏi tầm mắt của Tổng Sanh, Tổng Nhận Trình và Khuất Diễm Trọng liền ai ngồi chỗ nấy, hoàn toàn không có ý giao lưu.

Một người cha đối với tên đàn ông muốn bắt cóc con gái mình tâm tình luôn phức tạp, còn về Khuất Diễm Trọng, ngoại trừ Tổng Sanh, anh không định chủ động thân thiết với ai hết, bởi vậy hai người cứ duy trì trầm mặc cho khi tới đảo.

Mặc kệ là vì công việc hay chuyện riêng, Tổng Nhận Trình đều không ngừng điều tra chỗ ở của Phương Tuy Dương. Con gái và Khuất Diễm Trọng đến với nhau, hơn nữa còn ký tích liên hệ tới Phương Tuy Dương, điểm này khiến tâm tình Tổng Nhận Trình vô cùng phức tạp. Nếu có thể, ông không muốn dùng danh nghĩa của con gái tới, nhưng nhìn bộ dáng tựa hồ tri kỷ muốn ở bên Khuất Diễm Trọng, ông chỉ đành tới xem xét tình huống.

Trước đây tiêu tốn bao nhiêu sức lực chỉ có thể tra ra chút dấu vết để lại, mãi tới hôm nay ông mới biết thì ra trên đảo Phương Tuy Dương lại được bảo vệ nghiêm mật như vậy.

Chỉ nhìn mấy món vũ khí như ẩn như hiện cùng kiến trúc phòng thủ, thỉnh thoảng còn xuất hiện mấy tên vệ sĩ cường tráng, Tổng Nhận Trình liền biết nơi này an toàn như thế nào. Đương nhiên an toàn là dùng để chỉ chủ nhân nơi đây, đối với ông mà nói chính là nguy hiểm. Lại nói tiếp, về thân phận của ông cùng Phương Tuy Dương trùm ma túy này vốn là đối lập.

Trước nay chỉ nghe tên mà chưa gặp mặt, nếu đổi lại gặp ở nơi khác, Tổng Nhận Trình tuyệt đối không tin rằng người đàn ông đẹp như tiên chính là Phương trùm bán thuốc phiện tàn nhẫn độc ác trong truyền thuyết.

"Lần đầu gặp mặt, chào anh, tôi là Phương Tuy Dương. A Như nghe nói anh tới cũng rất vui vẻ, đang ở trên lầu chờ." Phương Tuy Dương mặc áo dài phong cách cổ xưa rộng thùng thình, khách khí mời Tổng Nhận Trình vào trong.

Tổng Nhận Trình không tiếng không động đánh giá người trước mặt, cười như không cười mà nói: "Anh yên tâm để tôi tới đây như vậy, không sợ tôi trở về chỉ dẫn cho ai khác sao?"

"Anh đã dám một mình tới đây, tôi còn sợ cái gì?" Phương Tuy Dương cười lắc đầu, biểu tình chân thành tha thiết, "Huống hồ chúng ta sắp trở thành thông gia, để anh ở ngoài thật không phải đạo tiếp khách."

Tổng Nhận Trình không định tiếp tục khiêu khích, chỉ cười không nói chuyện, theo Phương Tuy Dương lên lầu. Vừa lên lầu, ông liền nhìn thấy một người phụ nữ diện mạo thanh lệ ngồi trên xe lăn đưa mắt nhìn qua đây.

Đó là Sở Như, bởi vì năm đó thân thiết với Du Hân Thâm, Tổng Nhận Trình cũng quen biết bà. Sau trong một lần tập kích Du Hân Thâm xảy ra chuyện, lần đó Tổng Nhận Trình cũng tham gia, ông cũng là người duy nhất sống sót trong đội, cũng sau lần đó ông quyết định rời khỏi quân đội đi làm thẩm phán.

Trước khi chết Du Hân Thâm phó thác Tổng Nhận Trình chăm sóc Sở Như và con của bọn họ, chỉ là khi đó ông vì điều tra nguyên nhân để lộ hành động tập kích mà không thể phân thân, tới lúc chú ý tới, Sở Như không biết khi nào đã quen một người đàn ông thân bí rồi dẫn con theo tái giá, nghe nói là sống rất hạnh phúc.

Bà không muốn gặp người bạn của chồng trước này, Tổng Nhận Trình cũng không định làm đảo loạn cuộc sống của bà, cho nên trước nay không hề đi quấy rầy, về sau Tổng Nhận Trình không còn tin tức của bà.

Nhiều năm trôi qua, Tổng Nhận Trình rốt cuộc cũng tra được nguyên nhân khiến các đồng đội hoàn toàn bỏ mình có chút liên quan tới Phương Tuy Dương, trong lúc đó mới vô tình phát hiện chồng hiện tại của Sở Như là ông ta. Tổng Nhận Trình thông minh, rất nhanh đã đoán được gì đó, vốn muốn đi hỏi cho rõ ràng, đáng tiếc tới hôm nay mới có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: (Phiên ngoại): Sở Như

Lần đầu Sở Như và Du Hân Thâm gặp nhau có chút kịch tính.

Khi đó Sở Như chỉ là một cô bé chưa tới hai mươi mới ra xã hội, trong buổi họp thường niên của công ty, cô theo các trưởng bối đi hát, uống không ít rượu. Cô là cô gái tốt bụng, lại hay xấu hổ, sống nội tâm, không học được cách từ chối, cho nên cứ như vậy mà khiến nhiều người thích trêu đùa mình.

Đám người bắt đầu chơi trò nói thật hay mạo hiểm, Sở Như say mơ hồ bị xúi giục chơi trò mạo hiểm, cô vừa ra khỏi cửa liền tới khu quân sự bên cạnh, đứng đó là người quân nhân đỉnh bạc như điêu khắc. Con ma men vui cười kêu Sở Như tới gần "bức tượng" kia, ai ngờ trong chớp mắt mê mẩn, Sở Như đứng là làm thật.

Mọi người còn chưa kịp tới ngăn cản, cô gái say khướt này đã nhào tới ôm hôn chàng quân nhân đứng gác, dâng lên nụ hôn đầu tiên chính mình bảo tồn suốt hai mươi năm, sau đó ngây ngô cười trượt xuống chân anh.

Vì thế, hôm sau, Sở Như tỉnh lại là lúc đang bị tạm thời giam giữ ở sở, lý do là tấn công cảnh sát. Ký ức trở về, Sở Như lập tức đỏ mặt, ai cũng có thể lý giải tâm tình của một em gái sau khi làm chuyện lưu manh là như thế nào.

Ngồi xồm bên mép giường, Sở Như hận không thể đào cái lỗ mà chui xuống.

Một cảnh sát trẻ tuổi cười rõ tới mở cửa, đưa ngón tay cái với cô: "Cô bé, thật ghê gớm, ngay cả đội trưởng Du lạnh lùng của bọn anh cũng dám xuống ta, đừng khi đáng khen! Xui cho em gặp phải đội trưởng Du nghiêm túc, nếu đổi lại là người khác, nói không chừng em đã không cần ở chỗ này, nhưng đội trưởng Du cũng không phải người không hiểu nhân tình, vốn dĩ cũng không phải chuyện lớn gì..."

Trong một màn dong dài này, Sở Như như con chim nhỏ cúi người rời khỏi chỗ tạm giam. Có lẽ đây là lần đầu tiên mất mặt trong hai mươi năm cuộc đời, cô say rượu ép hôn anh quân nhân đứng gác rồi bị cảnh sát giam lỏng cả đêm.

Sau đó một tháng, Sở Như gặp lại Du Hân Thâm, tuy cô hoàn toàn không nhận ra đây là người một tháng trước bị mình ép hôn, dù sao hôm đó trời tối không nhìn thấy rõ, hơn nữa cô còn đang say.

Lần thứ hai gặp gỡ vẫn không tốt đẹp. Sở Như tới ngân hàng rút tiền, đúng lúc gặp cướp. Trời biết thời điểm loại chuyện chỉ có ở phim truyền hình này xảy ra trên người, Sở Như thật sự ngẩn ra, sau đó cô cùng những người còn lại đuổi theo bọn cướp tới một góc.

Sau, bọn cướp và cảnh sát giằng co, cô vì cứu đứa bé bị bọn cướp bắt làm con tin mà bị thương ở tay, được một anh quân nhân mặt lạnh như băng đưa tới bệnh viện.

Thời điểm băng bó, mặt cô tái nhợt, anh quân nhân kia nhìn một cái, đột nhiên hỏi: "Cô làm việc luôn không nghĩ tới hậu quả vậy sao?" Nếu không phải anh ra tay kịp thời, một súng kia đã bắn trúng đầu cô.

Sở Như mờ mịt nhìn anh, bộ dáng hoàn toàn vô tội, mãi tới lúc nghe anh quân nhân mặt lạnh nói: "Buổi tối một tháng trước, tôi đứng gác trước sở quân sự XX."

Sở Như hoàn hồn, trừng to hai mắt, gương mặt tái nhợt vì mất máu lập tức đỏ ửng. Đối mặt với "người bị hại" này, khí thế vốn đã thấp lại lần nữa hạ xuống, cô liên tục xin lỗi, làm đầu mình hoảng loạn tới hôn mê, tiếp theo được anh quân nhân mặt lạnh đưa vào phòng bệnh.

Lần thứ ba gặp lại, thật sự rất bình thường. Sở Như đi coi mắt, thấy chàng trai đang ngồi chờ vô tình lại là anh quân nhân mặt lạnh bị mình xâm hại. Lần này, cô rút cuộc cũng biết tên anh.

"Anh tên Du Hàn Thâm, chào em."

"Chào anh, em là Sở Như."

Hai người ngồi đối diện không nói gì, một người mặt không biểu tình nhìn đàn gái, một người xấu hổ chỉ biết nhéo ngón tay chính mình. Sau bọn họ rút cuộc thích đối phương thế nào, ở bên nhau ra sao, cả hai đương sự đều không nhớ rõ, chỉ là mơ mơ hồ hồ, không biết bắt đầu từ khi nào ngày càng gần nhau. Tình yêu của họ không oanh oanh liệt liệt, ngược lại như một ly trà xanh, hương vị lưu giữ lâu dài.

Du Hàn Thâm không thể mỗi lúc đều ở cạnh làm bạn với Sở Như, anh thường xuyên ra ngoài làm việc, đó là nhiệm vụ của anh. Anh là đội trưởng của một tiểu đội tác chiến đặc biệt, tuổi còn trẻ đã đạt quân hàm trung úy, thân kinh bách chiến, không biết đã trải qua bao lần chiến đấu khùng bố, có nhiều kiến thức về những tên tội phạm hung ác.

Đây là một nam tử hán, vĩnh viễn đỉnh thiên lập địa, đáng tin cậy nên mọi người luôn an tâm, giống như chỉ cần có anh ở cạnh, mọi chuyện đều có thể dễ dàng giải quyết.

Sở Như có thấy rất nhiều sẹo trên người Du Hàn Thâm, cô cũng từ miệng của người khác nghe về sự tích anh dũng của anh, cô thường nghĩ, người đàn ông của mình là đại anh hùng, anh giúp đỡ vô số người, cô vì anh mà cảm thấy tự hào.

Du Hàn Thâm không phải người đàn ông lãng mạn, phần lớn thời gian ngoài công việc, anh sẽ thử học cách sống cuộc sống của những cặp tình nhân với Sở Như, sẽ vì cô mà học những điều trước nay mình không biết. Trước khi gặp Sở Như, một Du Hàn Thâm lẻ loi có lẽ chưa từng hưởng thụ vị của bạn rợn.

Dần dần, thời điểm bắt đầu chấp nhận việc Du Hàn Thâm vì nhiệm vụ mà ra ngoài, Sở Như nhận được đủ loại đồ địa phương anh gửi về. Có thể là đặc sản, cũng có thể là ảnh anh chụp. Anh không thường chụp ảnh, không biết từ đâu nghe được chuyện khi chia lia thì phải gửi hình cho đối phương xem, anh đã chụp vài tấm. Người mặc đồ tác chiến, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng dính đầy bùn cát, cứng nhắc chụp hình, hoàn toàn không nhìn ra đây là tư thế gì.

Những lúc không cần làm nhiệm vụ anh đều ở nhà, nơi nơi đều làm bạn với Sở Như, sáng sớm xuống giường giúp cô nấu bữa sáng, cùng cô đi mua đồ, nấu ăn, xem TV, rửa chén, cùng cô tới công viên, vườn bách thú, cho dù những việc này trước đây anh không có thói quen.

Sở Như mang thai, lúc sinh, Du Hàn Thâm vẫn còn ở bên ngoài làm nhiệm vụ, đó là lần hành động cực kỳ nguy hiểm, tiểu đội của bọn họ phải ngăn chặn trùm buôn ma túy. Du Hàn Thâm trúng hai viên đạn, máu tươi đầy người, còn chưa kịp băng bó đã chạy tới bệnh viện Sở Như sinh, chờ ngoài hành lang dài vô tận, đôi mắt không chớp nhìn cánh cửa, ai khuyên cũng không chịu rời đi.

Chờ được tin Sở Như bình an sinh được đứa bé, anh mới đứng dậy, lao đảo mấy cái rồi ngã xuống đất, khi đó dưới chân anh là một bãi máu tươi.

Du Hàn Thâm vừa dưỡng thương, vừa tự tay chăm sóc người vợ trong thời kỳ hậu sản và đứa con của mình. Người đàn ông rắn rỏi đó khi nhìn bà xã thân yêu cùng đứa con mới ra đời, tất cả cương liệt đều biến thành dịu dàng, có lẽ anh chưa bao giờ hiểu rõ từ "nhà" như vậy.

Nhưng, những thứ tốt đẹp luôn sẽ có ngày kết thúc, con trai chỉ hơn một tuổi, bởi vì một lần truy bắt bọn buôn thuốc phiện, Du Hàn Thâm hi sinh.

Chính lúc bi thương này, Phương Tuy Dương xuất hiện trước mặt Sở Như.

Phương Tuy Dương là người đàn ông hoàn toàn trái ngược với Du Hàn Thâm, ông ta như người trời được miêu tả trong sách cổ, cả người trên dưới đều toát ra khí chất của quân tử, ôn hòa nho nhã như trúc. Ông ta vừa dịu dàng lại cẩn thận, đôi mắt phẳng phát có thể nhìn thấu lòng người, hoàn toàn không giống Du Hàn Thâm cương liệt.

Ông ta là người đàn ông thần bí, Sở Như chỉ biết ông ta dường như biết rõ mọi sự tình, không có chuyện gì có thể làm khó ông ta. Ông ta nhẹ nhàng như không khí, mỗi giây mỗi phút đều dùng sự dịu dàng của mình làm ấm trái tim cô. Không cần nghi ngờ, Phương Tuy Dương rất có năng lực.

Để Sở Như ra khỏi đau khổ, ông ta dẫn cô đi tới mọi nơi mỹ lệ của thế giới, trên đường cẩn thận chăm sóc, kinh hi ùn ùn kéo tới, thậm chí đối đãi với con trai của Sở Như và Du Hàn Thâm như con ruột, Sở Như cứ thế mà bị công hạ, chấp nhận ông ta.

Cô như đứng giữa hai phía, một bên là vì lựa chọn cho cuộc sống mới mà áy náy, một bên lại hi vọng có thể cho con mình một gia đình hoàn chỉnh. Đối với tình yêu của Dung Hàn Thâm, cùng sự trốn chạy sự thật anh ấy đã chết, cô lựa chọn chấp nhận Phương Tuy Dương, mượn việc này để quên đi sự đau xót kia.

Tình cảm của cô dần dần hướng về Phương Tuy Dương. Người ở chung với Phương Tuy Dương rất khó không thích ông ta, huống chi chính mình lại là người phụ nữ duy nhất được ông ta quan tâm như vậy, chuyện Sở Như luân hãm cơ hồ nằm trong dự đoán của Phương Tuy Dương.

Nếu Sở Như không phát hiện sự thật, có lẽ cô đã là người phụ nữ hạnh phúc, nửa đời được Phương Tuy Dương nâng niu trong tay, hoàn toàn rời khỏi đau khổ khi mất người yêu, nhưng cố tình cô lại biết.

Từ cháu ngoại trai của Phương Tuy Dương, thiếu niên Khuất Diễm Trọng, Sở Như biết được chân tướng năm đó, sự cố khiến Du Hàn Thâm hi sinh trong nhiệm vụ là do một tay Phương Tuy Dương an bài. Người từng nhìn trộm thể lực của Phương Tuy Dương như Sở Như rất rõ ràng, chuyện này ông ta hoàn toàn có thể làm được. Ban đầu, cô bán tính bán nghi, bình tĩnh giữ lời nói của thiếu niên kia trong lòng, nhưng với dục vọng độc chiếm và sự ưa sạch sẽ của Phương Tuy Dương, ông ta sẽ không bỏ qua cho con trai của mình.

Chạm đến con trai, Sở Như luôn mềm yếu lập tức chấp nhận sự thật, cô bắt đầu học cách quan sát, là một người mẹ, trên phương diện này cô rất nhạy bén, từ đó phát hiện ra không ít chuyện, dưới sự yêu thương che chở con trai mình của Phương Tuy Dương là lãnh đạm và ác ý.

Thời điểm Khuất Diễm Trọng đặt tài liệu trước mặt, Sở Như rút cuộc cũng tin thì ra cái chết của chồng trước là do một tay người chồng hiện tại Phương Tuy Dương gây ra. Có được người đàn ông tuân thủ nhưng tâm địa tàn nhẫn, ông ta dịu dàng với cô bao nhiêu, cô hận bấy nhiêu.

"Tiếp theo Phương Tuy Dương sẽ giải quyết con trai của mẹ, khi đó đứa bé sẽ chết ngoài ý muốn như người chồng trước kia. Nếu bà đồng ý hợp tác với mẹ, tôi sẽ giúp mẹ cứu đứa nhỏ." Thiếu niên vẻ mặt đậm nhạt, ánh mắt tĩnh mịch, cả người da bọc xương phảng phất như du hồn đã nói như vậy.

Sở Như tiếp xúc với thiếu niên này không nhiều, chỉ biết cậu trầm mặc ít nói tính tình lại quái gở, không thích gần gũi với người ngoài, dễ dàng thấy được cậu đã trải qua rất nhiều chuyện mới có thể biến thành bộ dáng hiện tại.

Kỳ dị, Sở Như ở trong ánh mắt của thiếu niên khôi phục bình tĩnh, cô hít một hơi thật sâu, che giấu đau xót trong lòng: "Được, tôi hợp tác với cậu." Trừ lần đó ra, cô căn bản không có lựa chọn nào khác.

Sau, đúng như Khuất Diễm Trọng nói, con trai của cô thật sự "chết ngoài ý muốn". Theo ý của Khuất Diễm Trọng, Sở Như di dời toàn bộ lực chú ý của Phương Tuy Dương, sau đó chính mình trả giá bằng hai chân, để Khuất Diễm Trọng bình an đưa đứa nhỏ đi, tạo ra hiện trường giả cho Phương Tuy Dương xem.

Sở Như không biết thiếu niên đã làm thế nào, cô rõ ràng biết sự đáng sợ của Phương Tuy Dương nhưng vẫn gửi gắm toàn bộ hi vọng lên người thiếu niên, mà thiếu niên xác thật không làm cô thất vọng, con trai cô còn sống, tuy nó đã không còn nhớ người mẹ này, nhưng ít nhất là nó vẫn còn sống.

Sở Như trở nên hi vọng vô thường, cô không còn là cô gái mềm mại ngây thơ khi đó, tựa như những người tàn khuyết, âm dương quái khí, cô không ngừng tra tấn thân thể chính mình, đồng thời cũng tra tấn Phương Tuy Dương. Cô không chấp nhận trị liệu, để mặc hai chân tàn phế, thường xuyên nháo nhào đòi tự sát.

Cô yêu Du Hàn Thâm, cô cũng từng yêu Phương Tuy Dương, nguyên nhân là thế, sau khi biết được sự thật, cô liền hận Phương Tuy Dương, càng hận chính mình.

Cô bị Phương Tuy Dương sắp xếp ở trên một đảo nhỏ bí ẩn, muốn gì có đó, nhưng ông ta càng tốt càng bao dung cô, cô lại càng chán ghét. Cô thường xuyên vô duyên vô cớ nổi giận, vô số lần làm Phương Tuy Dương bị thương, chỉ khi nhìn ông ta đổ máu, cô mới có thể mỉm cười, cho dù đó chỉ là nụ cười trào phúng.

Phương Tuy Dương cũng chỉ có ở trong tay cô mà bị thương, rốt cuộc ngoại trừ cô, không ai có thể khiến ông ta bị thương dễ dàng như vậy. Nhưng mỗi lần, ông đều dung túng cô, phảng phất như mọi chuyện cô làm ông ta đều có thể bao dung.

Bọn họ tra tấn nhau, mãi tới chết mới có thể giải thoát.

Phương Tuy Dương ngồi ở mép giường nhìn Sở Như một mình nằm ngủ, bỗng nhiên nhớ lại lần đầu gặp cô, cô mặc chiếc váy màu lam, đội mũ màu trắng, ghé người vào xe nôi cười với đứa trẻ, nụ cười còn sáng lạn hơn ánh mặt trời kia đứng ngay trước mắt Phương Tuy Dương.

Khi đó cô không thấy ông cũng ở trong quán cà phê, mà đứng dậy đẩy xe, tươi cười tiến lên cầm hành lý giúp người đàn ông một mình phong trần.

Nhìn một màn này, Phương Tuy Dương khẽ cười. Ông muốn, mặc kệ thủ đoạn nào cũng phải có được, mặc kệ kết cục có như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Tiếp tục một mối.

Gần đây Khuất Diễm Trọng gặp một vài rắc rối.

Đối với anh mà nói đây là một trải nghiệm tương đối mới lạ, bởi vì các loại nguyên nhân mà tính tình ngày càng lãnh đạm khiến anh rất khó đối diện với những chuyện liên quan tới cảm xúc, nhưng nếu ngọn nguồn là Tống Sanh, như vậy thì có thể lý giải.

Cũng không biết có phải vì lần ăn Tết kia không, hai người chính thức được người nhà cho phép, Tổng Sanh phấn khích tới choáng đầu. Cứ như hiện tại, sự việc đã trôi qua hơn một tháng, bọn họ về nhà ở thành phố S, lần nữa bắt đầu công việc, nhưng Tổng Sanh vẫn căng ngày càng... Hoạt bát.

Xác thật là "hoạt bát", ngoại trừ từ này, anh có lẽ chỉ có thể dùng từ nghịch ngợm để hình dung cô gái đã thành niên kia. Khuất Diễm Trọng nhìn đóa hoa lan nở rộ đặt ngay cửa sổ, nghĩ tới hành vi ngày càng hoạt bát của Tổng Sanh gần đây, khó mà không cảm thấy khó xử.

Nếu những người từng bị Khuất Diễm Trọng cao lãnh làm tổn thương trái tim nhỏ bé biết anh cũng đang mang tâm tình này, chắc hẳn sẽ không tin.

Ngón tay trắng nõn cầm cây bút máy dừng ở một chỗ rất lâu, cặp mắt đen nhánh rõ ràng chăm chú nhìn vào lọ hoa nhưng cái gì cũng chưa từng thấy, một mảnh trống không.

Một y tá vào văn phòng, khó mà thấy được bộ dáng ngây người của đóa hoa cao lãnh của bệnh viện bọn họ, sau cái kính ngac trong chớp mắt thì tận hết chức trách gọi: "Chủ nhiệm Khuất?"

Khuất Diễm Trọng quay đầu, sắc mặt không hề để lộ một tia hoảng hốt, lãnh đạm nhận tài liệu y tá đưa qua. Bác sĩ y tá lớn lớn bé bé trong bệnh viện đều biết, phàm là đồ đưa tới tay chủ nhiệm Khuất đều phải khử trùng sát khuẩn sạch sẽ chỉnh tề.

Quen thuộc nhìn Khuất Diễm Trọng cúi đầu không nói một lời coi bệnh án, y tá xoay người ra ngoài, nhưng đi được hai bước, cô lại nghe người phía sau đột nhiên lên tiếng đặt câu hỏi. Anh mở miệng chủ động nói chuyện đã đủ khiến người ta kinh ngạc, càng đừng nói tới vấn đề của anh làm y tá choáng váng ước chừng một phút đồng hồ.

Anh hỏi: "Nếu bạn gái cô không ngừng quấy rối cậu, nguyên nhân là gì?"

Y tá ban đầu kinh ngạc, sao chủ nhiệm Khuất lại biết cô có bạn gái? Phản ứng thứ hai chính là, xem ra chủ nhiệm Khuất đang gặp vấn đề tình cảm, thì ra người đàn ông trông có vẻ lạnh lùng cũng có phương diện khiến mình bối rối. Đột nhiên, y tá cảm thấy chủ nhiệm Khuất khó tiếp cận trước mắt này không bắt cận nhân tình như truyền thuyết.

Mang trong mình tâm tình vi diệu, y tá chỉnh lại kính, sau đó truyền thụ kinh nghiệm: "Nếu cô ấy không ngừng quấy rối anh, vậy anh phải nghĩ xem gần đây mình phạm lỗi gì, hoặc có phải là khiến cô ấy cảm thấy tịch mịch hay không. Bạn gái không vui thường sẽ làm gì đó để thu hút sự chú ý của anh. Con gái là sinh vật khó hiểu nhất trên thế giới này, bất cứ lúc nào cũng có thể chọc giận cô ấy."

Khuất Diễm Trọng như suy tư, về những chuyện gần đây Tổng Sanh làm, anh đã lên mạng tra xét nhưng vẫn chưa đi tới kết luận, hiện tại tìm một người hỏi thăm, anh xác thật nhận được chút dẫn dắt.

"Còn nữa, không thể quá nuông chiều bạn gái, lúc cô ấy sai, anh phải tỏ vẻ tức giận để giữ vững lập trường, cho dù không giận cũng phải giả bộ một chút, bằng không sau này cô ấy sẽ càng ương ngạnh." Y tá lộ biểu tình của người từng trải, thích thú cười cười.

Khuất Diễm Trọng gõ gõ bút máy: "Cảm ơn."

Với kiến thức chuyên môn cùng năng lực, giấy chứng nhận vàng lấp lánh có thể làm lóa mắt vô số bệnh viện của Khuất Diễm Trọng, nam thần được mọi người ngưỡng mộ nay thế mà nghe cô góp ý, cảm giác này thật sáng khoái nha! Y tá kích động tới nắm mắt kính lẳng lẳng ra ngoài.

Khuất Diễm Trọng lần nữa an tĩnh ngồi trong văn phòng, cẩn thận suy ngẫm lời y tá vừa nói, sau đó lấy di động nhấn một tin cho Tổng Sanh.

"Tổng Sanh, em lại như vậy, anh thật sự rất tức giận."

Lạnh lùng giáo huấn tiểu yêu tinh Tổng Sanh xong, anh lần nữa bắt đầu nghiêm túc làm việc.

Thời điểm nhận được tin nhắn Tổng Sanh đang sửa sang lại văn kiện, trên bàn bày đủ hình ảnh máu me của người bị hại. Nữ cảnh sát mới tới đang theo cô học việc, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là chưa quen với cảnh này, nhưng Tổng Sanh ở cạnh vẫn còn ha ha.

Nhìn tin nhắn Khuất Diễm Trọng gửi tới, Tổng Sanh chớp mắt, bỗng bật cười thành tiếng, vứt bỏ văn kiện trong tay, đi qua đi lại hơn chục lần. Tập sự kia tò mò nhìn cô, lắp bắp hỏi: "Chị Sanh, chị và bạn trai cãi nhau hả?"

"Cái gì?" Tổng Sanh lấy lại tinh thần, cười lắc đầu, "Không phải, người ta là đang làm nũng."

Cô gái kia á khẩu, từ đâu mà chị ấy biết đôi phương đang làm nũng chứ? Không phải nói bạn trai của chị Sanh rất lạnh lùng, ngữ khí lạnh tới đóng băng sao?

"Chị Sanh, chị làm gì thế?" Cô gái tò mò, nhìn không được mà mở miệng hỏi.

Tổng Sanh chỉ cười không đáp, rốt cuộc cô đã làm gì đây?

Kỳ thật Tổng Sanh không định làm gì cả, chẳng qua là một tuần trước lúc Mạnh Mạnh ngủ trên sofa, cô có vẽ hình con heo lên bụng của anh.

Hôm trước, thừa dịp Khuất Diễm Trọng ngủ, cô dùng nhíp nhỏ lông chân cho anh. Đúng vậy, ngay cả nam thần lạnh lùng, chỉ cần anh ấy là đàn ông, lông chân hẳn vẫn sẽ có.

Sáng nay, trước khi rời giường, cô lại cầm bút vẽ bậy lên mặt anh, còn tốt bụng chọn loại bút đen để rửa sạch, đây chỉ là hành động bình thường trong khuê phòng mà thôi, Tống Sanh nghĩ nói hợp tình hợp lý. Tuy sau khi chị dâu tương lai Phuong Tinh biết được liền dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm cô, nói Khuất Diễm Trọng đối với cô tuyệt đối là chân ái, nếu đối lại là người khác dám làm chuyện này, đối phương chắc chắn sẽ bị anh dùng dao phẫu thuật xử lý.

Khuất Diễm Trọng yêu cô, cô cũng yêu anh ấy. Nhưng tình yêu này có thể giúp anh chịu đựng cô tới mức nào? Rốt cuộc sau khi cô làm gì anh mới có thể tức giận? Nếu anh biết nội tâm của cô không như ánh mặt trời không có khói mù như mặt ngoài này, anh sẽ còn yêu cô sao?

Có người nói khi yêu thường lo được lo mất, Tống Sanh cũng không ngoại lệ, cho nên cô luôn chủ động, cẩn thận quan sát mỗi biểu tình và hành động của anh. Sau đó cô phát hiện, chính mình không giống, trong mắt của Khuất Diễm Trọng, cô hoàn toàn khác biệt với tất cả mọi người, thậm chí cô cảm thấy mặc kệ bản thân làm gì anh cũng có thể tha thứ.

Cô đã từng cho rằng gia đình là vùng cấm không thể chạm tới của anh, nhưng anh căn bản không có ý giấu cô, anh nói muốn cưới cô, cho nên nếu cô muốn người lớn hai bên gặp mặt, cho dù anh ghét dòng máu chảy trong cơ thể chính mình, anh cũng nguyện ý sắp xếp tất cả, nguyện ý khắc chế mà chịu đựng.

Cô thắng được thói ưa sạch sẽ của anh, lại phát hiện trong lòng người đàn ông đó, sự tồn tại của cô quan trọng hơn cừu hận và chán ghét của anh. Sau buổi tối anh dẫn ba mình trở về, cô xác định điểm này, cho dù trước nay anh chưa từng nói.

Vui, thật sự rất vui, nhưng cô lại nhìn không được mà muốn biết cực hạn của anh rốt cuộc ở chỗ nào, có phải như suy nghĩ của cô không?

Anh sẽ chịu đựng em sao? Cho dù biết em không hề ngăn nắp tốt đẹp như vậy, anh vẫn còn yêu như lúc ban đầu sao?

Hôm nay về nhà, Tống Sanh phát hiện Khuất Diễm Trọng đã ngồi ở sô pha. Gần đây anh về tương đối trễ, bởi vì nửa tháng trước có một bệnh nhân chuyển tới bệnh viện của họ, do anh phụ trách, vì thế không thể không bận. Bệnh nhân kia là người đàn ông lớn tuổi, ngay cả ba Tống cũng phải gọi một tiếng chú.

Bệnh nhân kia thân thể không tốt, bắt buộc phải thực hiện phẫu thuật. Ca phẫu thuật này cho dù là trong nước hay nước ngoài tỷ lệ thành công đều không cao, chuyển tới chuyển lui mấy cái bệnh viện cao cấp, sau đó không biết bọn họ từ nơi nào nghe được Khuất Diễm Trọng, vì thế liền chuyển tới đây.

Khuất Diễm Trọng là người không ồn ào, nhưng rất có quyền uy trong nghề, nếu ngay cả anh cũng không làm được, trong nước có lẽ không có ai dám nhận ca phẫu thuật này. Khuất Diễm Trọng là người làm việc nghiêm túc, đối với công việc của mình luôn đòi hỏi rất cao, cho nên gần đây vì chuyện này, anh khó tránh khỏi sơ sót với Tống Sanh.

Cũng may hai ngày trước ca phẫu thuật phức tạp đã thành công, Khuất Diễm Trọng rốt cuộc cũng an nhàn trở lại. Có điều phải phẫu thuật liên tục, người khó ngủ như Khuất Diễm Trọng cũng phải nghỉ ngơi, ngay cả khi Tống Sanh nhỏ lỏng chân cho anh anh cũng không tỉnh lại.

Tống Sanh ngăn người đứng ở cửa, bỗng nhiên mỉm cười: "Em về rồi, Mạnh Mạnh." Cô ném giày và túi xách, lập tức nhào tới ôm lấy Khuất Diễm Trọng, gác đầu lên bụng anh, hít một hơi thật sâu.

Bởi vì anh rất bận, rõ ràng mỗi ngày đều ở cùng nhau nhưng cô vẫn cảm thấy nhu cầu động lực gần đây bỏ sung không đủ.

Khuất Diễm Trọng nhìn cô gái trước mặt, ngón tay thon dài nâng đầu cô lên: "Là gần đây anh vắng vẻ em sao?" Câu hỏi của Khuất Diễm Trọng rất rõ ràng, lời nói đơn thuần là nghi hoặc. Anh không thể lý giải những gây sự vô cơ của Tống Sanh, giống như đứa nhỏ muốn gây sự chú ý của người lớn, trong sự vui vẻ là một ít đáng thương.

Anh tan làm đầu giờ chiều liền về nhà, ngồi ở đây suy nghĩ một lúc, đem tất cả khả năng ra tự hỏi, sau đó nghĩ có phải vì gần đây chính mình không chú ý tới Tống Sanh nên cô mới không vui vậy không?

Tống Sanh còn chưa trả lời đã bị Khuất Diễm Trọng nâng dậy, kéo vào nhà tắm, sau đó cô chỉ biết trơ mắt nhìn Mạnh Mạnh nhà mình xả nước còi quần áo.

Đây là muốn làm một phát sao? Không vui liền bạch bạch bạch? Tống Sanh sờ cằm, cảm thấy biện pháp này rất tốt. Đang nghĩ sắp tới sẽ chơi ở bồn rửa mặt, bồn cầu hay bồn tắm, cô đã thấy Khuất Diễm Trọng đưa cây bút cho cô, mặt không biểu tình mà nói: "Còn muốn về ở đâu, em về đi."

Tống Sanh nhìn lồng ngực của anh, ho khan một tiếng: "Mạnh Mạnh, anh không cảm thấy vẽ như vậy bản sao?"

"Rất bản." Đối với người bình thường mà nói đã là không thích, đối với kẻ có thói ưa sạch sẽ càng khó chịu đựng.

"Những chuyện em làm anh không tức giận?" Tống Sanh nghĩ lại tin nhắn buổi chiều anh gửi.

Khuất Diễm Trọng gạt đầu, lại lắc đầu nói: "Không tức giận." Kỳ thật hôm nay sau khi gửi tin nhắn kia anh liền cảm thấy có chút hối hận, nếu cô thích quấy rối, vậy cứ để cô quấy rối là được, dù sao anh cũng không phải không thể chịu đựng. Chỉ là vẽ ở nơi đó thật sự rất khó rửa sạch, khiến anh có chút khó xử.

"Dạo này anh bận, cho nên em giận sao?" Khuất Diễm Trọng kéo tay Tống Sanh, nhìn biểu cảm của cô.

Tổng Sanh còn nghĩ nhân cơ hội này làm nũng nói mình tức giận, sau đó đòi chút phúc lợi, nhưng hiện tại bầu không khí lại căng thẳng như vậy, Khuất Diễm Trọng vừa mở miệng hỏi, cô liền nhanh chóng lắc đầu: "Em không giận!"

Khuất Diễm Trọng cúi người đặt nụ hôn lên trán cô: "Lần sau đừng vẽ chỗ đó nữa."

Hai người cứ thế cởi hết quần áo ngồi trong bồn tắm, Khuất Diễm Trọng ngồi ở phía trước một tay chà lưng cho cô, Tổng Sanh kéo tay còn lại của anh đặt lên ngực, chính mình giúp anh vẽ một cái đồng hồ lên cổ tay. Trình độ hội họa của cô chỉ dừng ở lớp mẫu giáo, nhưng cô cảm thấy bản thân vẽ rất đẹp, sau khi vẽ cái đồng hồ đeo tay cho Khuất Diễm Trọng xong liền muốn vẽ con thỏ lên mặt anh.

Dùng tư thế trong bồn tắm vẽ tranh thế này vô cùng nguy hiểm, bởi vì rất khó cầm giữ được. Đúng vậy, vẽ chưa được một nửa, lỗ tai của con thỏ còn chưa xong, hai người đã ngày càng gần nhau. Họ lẫn lộn trong bồn tắm một trận, lại chuyển dời tới giường tiếp tục, mãi tới nửa đêm Tổng Sanh không chống đỡ nổi mà thiếp đi.

Khuất Diễm Trọng đi rửa hình con thỏ trên mặt, nhưng đồng hồ trên tay lại không xóa. Tắm rửa một hồi, cuối cùng anh cầm cây bút trong phòng tắm tới gần Tổng Sanh đang ngủ say trong phòng.

Cả người Tổng Sanh cuộn tròn trong chăn, thỉnh thoảng cọ cọ làm lộ ra nửa người.

Khuất Diễm Trọng quỳ một gối bên giường, ngón tay chậm rãi vuốt ve mỗi chỗ trên thân thể Tổng Sanh, thời điểm ngón tay dừng trên lưng, anh không chút do dự đặt bút, viết trên lưng cô ba chữ "Khuất Diễm Trọng". Viết xong, Khuất Diễm Trọng đứng nhìn một lúc, sau đó tới tới phòng sách lấy con dấu của mình, sửa ba chữ kia bằng màu son.

Cả quá trình Tổng Sanh đều ngủ say, cho nên cô không phát hiện Khuất Diễm Trọng dùng ánh mắt kỳ dị nhìn phần lưng của mình, và tất cả dường như muốn khắc sâu ba chữ này vào làn da của cô.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Du xuân.

Văn phòng của viện trưởng bệnh viện trung tâm thành phố S, một ngày tới không ít người. Viện trưởng đang vuốt ria mép ngồi đọc sách, bỗng nhiên có tiếng đập cửa liền thuận miệng nói mời vào, người đàn ông tới khiến mọi người không thể bỏ qua.

"Viện trưởng."

"Chủ nhiệm Khuất? Khách quý khách quý, tới ngồi đi." Viện trưởng cười tới lộ nếp nhăn, chỉ có trong lòng ông biết, vị tổ tông bình thường không thích cường điệu này đột nhiên tới, nhất định là có chuyện.

Tuy người này ở bệnh viện bọn họ chẳng khác nào chiếu bài vàng, nhưng tính cách của anh thật sự quá khó để sống chung, ban đầu tới bệnh viện, bởi vì không rõ cách xử sự của anh, thật không có ai có thể nói chuyện, tới tận bây giờ, ngoại trừ thời điểm phẫu thuật cần người hỗ trợ, thời gian còn lại anh đều không có phản ứng.

Quan trọng nhất là, bởi vì vị tổ tông này được ông chủ địa vị lớn sắp xếp tới cho nên ông chỉ có thể làm theo mỗi yêu cầu của anh. Điều này vô số lần khiến các bác sĩ trong bệnh viện nghĩ Khuất Diễm Trọng chỉ tới chỗ này học tập, cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Tài nguyên tốt như vậy lại không thuộc về mình, thật là đáng tiếc!

"Khụ khụ, chủ nhiệm Khuất, cậu tới tìm tôi có chuyện gì không? Không sao, có gì cứ nói thẳng, bệnh viện chúng ta đều sẽ tận lực giúp đỡ cậu." Tuy cảm xúc với chiếu bài vàng này rất phức tạp nhưng viện trưởng vẫn nhiệt tình thể hiện lòng hữu hảo.

Khuất Diễm Trọng đặt một tờ giấy trước mặt ông ta: "Viện trưởng, tôi muốn xin nghỉ phép một tuần."

"Xin nghỉ? Chỉ là xin nghỉ?" Viện trưởng chớp mắt, ông còn tưởng người chưa từng chủ động nhờ vả người khác đột nhiên tới đây khẳng định là có phiền toái, không ngờ chỉ là xin nghỉ. Có điều, người luôn nghiêm túc chăm chỉ lại đột nhiên xin nghỉ cũng khiến ông cảm thấy tò mò.

Viện trưởng mang tâm trạng này nhìn tờ giấy xin nghỉ, tới phần lý do, bên trên chỉ viết "Cùng Tổng Sanh đi chơi xuân".

Mặc dù là viện trưởng nhưng lúc này ông cũng biết biết nói gì. Ông sớm đã nghe nói chủ nhiệm Khuất quen một bạn gái nhỏ họ Tống, nhưng trực tiếp viết cùng bạn gái đi chơi xuân như vậy có phải quá qua loa rồi không?

"Sau này tôi phẫu thuật có thể cho hai bác sĩ ở cạnh quan sát."

"Được!" Viện trưởng không nói hai lời mà chấp nhận. Phải biết rằng vị này khi làm phẫu thuật không thích quá nhiều người vây quanh, thông thường chỉ có hai trợ thủ, ông muốn sắp xếp người đi theo học tập quan sát cũng không được. Lần này anh chủ động mở lời, đúng là không gì tốt hơn, dù giấy phép ghi lý do xin nghỉ thế nào cũng phải ký, có lợi thì càng tốt.

"Một tuần có đủ không, hay là tôi cho cậu thêm mấy ngày, khó có dịp cậu mới đi chơi, nghỉ ngơi lâu một chút cũng tốt."

"Không cần, đủ rồi, cảm ơn."

Về chuyện xin nghỉ này, từ tối hôm qua Tống Sanh đã có ý tưởng.

Khi đó Khuất Diễm Trọng đang ngồi ở sofa đọc sách, là loại sách học thuật buồn tẻ anh thích đọc, Tống Sanh nhìn tới hoa mắt, người mặc quần đùi hồng phấn Ultraman lướt weibo, vừa lúc thấy ảnh chụp của một cô gái đi chơi xuân, xung quanh là một mảnh cỏ xanh cùng hoa dại.

"Đi chơi xuân." Tống Sanh nuốt trái cây trong miệng xuống, sau đó dẫm lên tay vịn sofa, bò tới bên Khuất Diễm Trọng. "Manh Manh, chúng ta đi chơi xuân được không? Dẫn theo bọn nhỏ ở cô nhi viện Ánh mặt trời, lần trước tới em có hứa dẫn bọn chúng đi chơi rồi! Hơn nữa chúng ta chưa lần nào ra ngoài chơi cả! Anh nói xem chúng ta đi đâu chơi đây? Cả mùa xuân không thể ở mãi trong nhà, tới chỗ gần thiên nhiên, anh thấy thế nào?"

"Ừ."

Tuy cuộc đời Khuất Diễm Trọng chưa từng tiếp xúc với các hoạt động chơi xuân, nhưng chỉ cần Tống Sanh nói muốn, anh khẳng định sẽ không cự tuyệt. Vì thế xin nghỉ phép xong, Khuất Diễm Trọng vừa rời khỏi bệnh viện liền thấy Tống Sanh đang ở cửa chờ mình, trên lưng còn vác balo lớn mà mình chuẩn bị. Từ tối qua cô đã bắt đầu hưng phấn, ngủ tới nửa đêm còn bò dậy liệt kê danh sách nên mang gì. Cuối cùng, vẫn là Khuất Diễm Trọng ấn cô về giường cô mới chịu nghỉ.

Một đường tới cô nhi viện Ánh mặt trời, Tống Sanh ôm chặt balo, trong đó có đủ đồ ăn ngon. Tối hôm qua sau khi biết sắp đi chơi xuân, Khuất Diễm Trọng liền nghiêm túc lên mạng tìm hiểu công tác chuẩn bị, mang theo thuốc và đồ vật cần dùng, nhưng Tống Sanh lại nghiêm túc nói, thứ duy nhất không thể quên khi đi chơi xuân chính là đồ ăn vặt, sau đó mang tất cả đồ ăn nhét đầy balo của mình.

Sau cô còn lén lút bỏ thêm gì nữa, nhưng Khuất Diễm Trọng không nhìn thấy rõ.

Hai người vừa tới cửa cô nhi viện liền thấy một đứa bé dò dẫm ra ngoài nhìn xung quanh, vừa thấy bọn họ liền hưng phấn hét lớn "Tới rồi!", sau đó lạch cạch lạch cạch chạy vào. Bọn họ trước nay chưa từng được hoan nghênh nhiệt liệt như thế, lúc này đứa lớn đứa nhỏ trong viện đều đeo balo dùng ánh mắt sáng rực nhìn hai người.

Nhìn ánh mắt tỏa sáng của đám nhỏ, Khuất Diễm Trọng đột nhiên cảm thấy quen mắt, anh nhìn sang Tống Sanh bên cạnh cũng mang vẻ hưng phấn như vậy, lập tức hiểu.

Chỉ trong một lát, Tống Sanh được đám nhỏ vây quanh một vòng, cô bé thất bím chớp mắt làm nũng: "Đại Vương, chúng ta đi đâu chơi vậy?"

Tối qua sau khi được Khuất Diễm Trọng đồng ý, Tống Sanh liền gọi cho hai viện trưởng của cô nhi viện, kêu bọn họ nói bọn nhỏ chuẩn bị sẵn sàng, có điều đi đâu chơi cô vẫn chưa nói.

"Tới nơi sẽ biết." Tống Sanh sờ đầu cô bé, vung tay nói, "Các con, Đại Vương dẫn các con đi chơi, xuất phát!"

"Chị Sanh, thân thể này của em không tiện, còn làm phiền mọi người chiếu cố, tới lúc đó sẽ chơi không vui, cho nên em không đi." Thiếu niên Diệp Vân Phi ngồi trên xe lăn nói.

Có mấy đứa trẻ nghe cậu nói vậy, bộ dáng vốn vô cùng hưng phấn lập tức thu lại, lát sau có một cậu bé cầm balo của mình, nói: "Em cũng không đi, em ở lại giữ nhà."

"Mấy đứa đi đi, mình chỉ ở lại giữ nhà và chăm sóc Vân Phi là đủ." Cô bé cụt tay tên Quách Duyệt vội nói.

"Để em giữ nhà! Chị Duyệt Duyệt và anh Diệp Diệp đi đi!"

"Em không đi, hai anh chị đi đi!"

Đám trẻ ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người mà tranh giành, tuy bọn chúng ai cũng muốn đi nhưng vẫn bày ra sự trưởng thành biết suy nghĩ.

"Đại Vương nói tất cả đi thì tất cả đi, không đi cùng nhau thì đi chơi có ý nghĩa gì chứ?" Tống Sanh bày ra bộ mặt dọa người, bọn nhỏ vừa rồi còn ồn ào cãi cọ lập tức im lặng.

"Nãy giờ chị không nói gì cả, cùng là trẻ con, thời điểm có thể chơi thì cứ chơi hết mình là được, không cần phải làm ra vẻ người lớn, tới lúc trưởng thành, những lạc thú này sợ rằng các em dù có muốn cũng không hưởng thụ được." Tống Sanh xụ mặt nói, sau đó bỗng nhiên bật cười, cô tiến lên mấy bước, dứt khoát đẩy xe lăn của Diệp Vân Phi ra ngoài, "Được rồi, đừng chậm chạp nữa, nhanh lên, bằng không hôm nay không đi kịp."

"Chị Sanh..."

"Câm miệng, không câm miệng được thì nói chuyện với Diễm Trọng đi."

Diệp Vân Phi nhìn Khuất Diễm Trọng đứng cạnh chờ bọn họ, thức thối không nói nữa.

Đám nhỏ lập tức quên đi xích mích vừa rồi, hoan hô cùng hai viện trưởng xếp hàng lên xe. Tổng cộng hơn bốn mươi người, ngồi hai chiếc xe buýt, Tống Sanh và Khuất Diễm Trọng dẫn theo hai mươi đứa ngồi chiếc đầu tiên, hai viện trưởng cùng những đứa nhỏ còn lại ngồi xe thứ hai.

Tống Sanh vừa lên xe liền hô biến lấy ra cái đệm quen thuộc trong ba lô, lót ở chỗ ngồi, sau đó kéo Khuất Diễm Trọng tựa chung. Nói tiếp nghe thật buồn cười, người đàn ông lớn như vậy chưa từng đi xe buýt, cô thiếu chút đã quên luôn chuyện Mạnh Mạnh nhà mình là người ưa sạch sẽ, chỉ cần có thể, cô sẽ tạo mọi điều kiện để anh thoải mái.

Khuất Diễm Trọng sờ đầu cô: "Em làm rất tốt."

"Hả?" Tống Sanh tưởng anh ám chỉ cái đệm, qua một lúc mới phản ứng lại rằng anh là đang nói chuyện khi này, lập tức cười đắc ý: "Em chính là nữ vương của bọn nhỏ, có phải cảm thấy thất bại rồi không? Em khiến bọn nhỏ tâm phục khẩu phục gọi mình là Đại Vương, còn anh thì vẫn mãi là "tiên sinh"."

Tống Sanh vừa dứt lời liền có một cô bé tới bên bọn họ, xoa xoa đôi mắt, nói: "Đại Vương, em muốn ngủ."

Đám nhỏ ở cô nhi viện, đứa lớn gọi cô là chị Sanh, đứa nhỏ thì gọi là Đại Vương. Cô bé này tên Sanh Sanh, là đứa trẻ nhỏ nhân trong viện, vừa sinh ra không bao lâu đã bị vứt bỏ, có lẽ vì cô bé mắc bệnh tim, cho nên gia đình mới không cần.

An An được Khuất Diễm Trọng nhặt về từ đồng rác cửa sau bệnh viện, khi đó anh đang tìm kiếm vài món đồ thì nghe thấy tiếng khóc, từ thanh âm mà lục tìm trong đồng rác, anh phát hiện một đứa bé thiếu chút đã tắc thở. Sau, Khuất Diễm Trọng tự mình làm phẫu thuật cô, mới kéo cô từ cõi chết trở về. Ca phẫu thuật với tỉ lệ tử vong là 98% ở trong tay Khuất Diễm Trọng đã thành công, từ đây cô nhi viện Ánh mặt trời lại đón thêm một cô bé vừa khỏe mạnh vừa đáng yêu.

Cô bé là đứa trẻ nhỏ nhất, trước đây vì bệnh tim khiến thân thể không tốt, cho nên lớn bé trong viện đều rất quan tâm cô. Tống Sanh cũng không ngoại lệ, cô đặc biệt thích dung túng cô bé này, cho nên An An mới hay tìm cô làm nũng.

Tống Sanh ôm An An vào lòng, kéo bím tóc thất nơ của cô bé, cười nói: "Ngay cả mắt cũng không mở được, tối qua khẳng định là không chịu ngủ, đáng đời!" Người nói câu này dường như không ý thức được chính mình cũng giống đứa nhỏ tối qua hưng phấn tới không chịu nghỉ ngơi.

Cô bé chu miệng, muốn phản bác gì đó, nhưng vừa há miệng liền ngáp một cái, vì thế chỉ lẩm bẩm hai câu rồi kéo tay áo Tống Sanh, rất nhanh chìm vào giấc.

Xe xóc này, có lẽ rất nhiều đứa trẻ vì tin tức du xuân mà hưng phấn tới không ngủ được, lúc này cả đám đều đã nhắm mắt. Trong bầu không khí như vậy, Tống Sanh vốn tỉnh lực dư thừa cũng ngáp mấy cái, vốn đang nói chuyện với Khuất Diễm Trọng thì thanh âm nhỏ dần, cuối cùng cũng ngủ.

Khuất Diễm Trọng luôn chú ý tới cô, vừa thấy đầu cô lúc ẩn lúc hiện liền đuôi tay nâng đầu cô, để cô tựa vào lòng mình. Tống Sanh trong mơ màng theo bản năng ôm chặt đứa nhỏ, ở trong lòng Khuất Diễm Trọng cọ cọ mấy cái, lúc này An An đã ngủ rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Đại gia đình

Hai chiếc xe buýt một trước một sau ngừng bên ngoài làng du lịch, đi được nửa đường Tống Sanh đã tỉnh, tỉnh lực lại trở nên dư thừa, lập tức háng giọng đánh thức đám nhỏ, xướng không ít bài ca thời điểm huấn luyện trong quân đội mình được học, vì thế hai chiếc xe buýt trên đường thu hút rất nhiều sự chú ý của người dân.

Trên chiếc xe phía sau, hai viện trưởng cùng tài xế cũng bị cảm nhiễm không khí nhiệt liệt này, liền cùng nhau ca hát, chỉ có Khuất Diễm Trọng toàn bộ hành trình đều duy trì gương mặt không cảm xúc ngồi yên một chỗ, giống như hoàn toàn không nghe thấy đoàn người lớn lớn bé bé gào rống.

Xe dừng lại đám người vẫn chưa ngừng, một đường hát múa tới khách sạn. Bởi vì người nhiều, cả khách sạn đã được bọn họ bao trọn. Hiện tại là đầu xuân, cây cối vừa nảy mầm, hoa vẫn chưa nở, nghiêm khắc mà nói đây không phải mùa du lịch, nhưng tất cả không có cách nào làm hỏng tâm tình của bọn họ.

Bọn họ tới khu du lịch tên Du Trang đã là buổi chiều, dù sao cũng ngồi trên xe mấy tiếng, đám trẻ đã tiêu hao không ít thể lực, bọn họ cho chúng ăn qua loa vài món, có được còn kích động muốn chạy ra ngoài chơi đều bị Tống Sanh lừa về nghỉ, nhân tiện sửa sang lại đồ của mình.

Cho dù thường ngày biết nghe lời nhưng trẻ con luôn thích chơi đùa, đặc biệt lại tại thời điểm biết người lớn bao dung chúng. Không ít đứa trẻ ôm đùi

Tổng Sanh cầu xin ra ngoài ngắm cảnh một chút, những đứa lớn hơn cũng dùng ánh mắt trông mong nhìn cô.

Trong mắt của Khuất Diễm Trọng, Tổng Sanh luôn là người cung chiều đám trẻ, thậm chí còn dẫn chúng đi làm không ít "chuyện xấu", cho nên mới có danh xưng "Đại vương khi con". Nhưng đôi khi cô làm việc vô cùng có nguyên tắc, giống như lúc này, Khuất Diễm Trọng cho rằng cô sẽ xử giục mọi người đi chơi, không ngờ trước bao nhiêu con mắt khẩn cầu như vậy cô vẫn không dao động, từ chối bọn họ.

Cô kiên định lắc đầu: "Trong các em có vài bạn thân thể không tốt, hiện tại quả thật cần được nghỉ ngơi, mọi người chắc không hi vọng ra ngoài chơi sẽ có người bị bệnh đúng không? Chúng ta ở đây tận một tuần, không cần vội vàng trong chốc lát. Mọi người đi ngủ trước đi, lát nữa chị gọi các em dậy, sau đó buổi tối chúng ta cùng làm văn thẩn (1) ăn, được không?"

(1) Văn thẩn: là món ăn gốc của Quảng Đông, Trung Quốc, ở Việt Nam có tên là hoành thánh.

"Nếu hiện tại có người không ngoan, buổi tối người đó không được cùng mọi người làm văn thẩn!"

Tổng Sanh quá hiểu bọn nhỏ, chỉ cần nói một chút liền dễ được tất cả trở về nghỉ ngơi. Chờ chúng đều rời đi rồi, Khuất Diễm Trọng cũng mang hành lý của hai người bọn họ cùng Tổng Sanh về phòng.

Tổng Sanh lật tung balo của họ, lại thấy Khuất Diễm Trọng nghiêm túc dọn dẹp, vội vàng đi tới nói: "Manh Manh, chúng ta lên ra ngoài dạo một vòng đi!" Nói xong liền thấy Khuất Diễm Trọng nhìn mình, cô liền vội dùng vẻ mặt chính trực cường điệu nói, "Em không phải là muốn ra ngoài chơi đâu, ngày mai không phải chúng ta dẫn bọn nhỏ đi chơi sao? Đường còn chưa quen thuộc, hai chúng ta đi xem đường trước mới dẫn mọi người vui vẻ đi chơi được đúng không?"

"Đi thôi."

Tổng Sanh vừa kéo Khuất Diễm Trọng ra cửa thì thấy viện trưởng Mạnh và viện trưởng Diêu. Thấy hai người ra ngoài, hai viện trưởng đương nhiên lý giải được, thậm chí viện trưởng Diêu còn nhỏ giọng nói: "Hai người đi chơi đi, chỗ này có chúng tôi coi chừng bọn nhỏ là được."

"Hi hi..." Tổng Sanh cười xấu hổ, sau đó cùng Khuất Diễm Trọng trầm mặc rời khỏi khách sạn.

Có thể nói tính cách của Tổng Sanh như giông bão, không dùng bao nhiêu thời gian đã sắp xếp xong chuyến đi chơi này cho bọn họ, đối với người làm việc gì cũng cần kế hoạch hoàn hảo như Khuất Diễm Trọng, "ở cùng Tổng Sanh" là trải nghiệm lạ nhất. Anh là người đàn ông trầm mặc, bình thường không thích nói chuyện nhưng luôn hoàn thành mọi việc một cách thỏa đáng.

Thời điểm như vậy, cho dù đều là lần đầu tới nhưng Khuất Diễm Trọng so với Tổng Sanh hiểu biết nơi này nhiều hơn. Mà Tổng Sanh sở dĩ lựa chọn nơi này là vì khu du lịch Du Trang khi trước từng tổ chức giúp đỡ người nghèo, cô mơ hồ nhớ trong danh sách quyền tiền có tên của nó, mấy năm trôi qua, mọi thứ thay đổi không ít.

Khi đó nơi này chỉ là cái thôn lụi bại non xanh nước biếc, mà hiện tại mỗi nhà mỗi hộ trong thôn đều đã xây lầu, đường cũng đã được làm mới.

Tổng Sanh và Khuất Diễm Trọng nắm tay nhau đi trên đường sỏi đá lên núi, thôn nằm bên dưới, dựa núi gần sông, không khí so với thành thị tươi mát hơn nhiều. Tổng Sanh không nói chuyện, chỉ cùng Khuất Diễm Trọng chậm rãi lắng nghe, trải nghiệm sự yên lặng bên trong non nước khó có được này.

Trên thực tế, thời điểm ở bên nhau, Khuất Diễm Trọng đều rất ít khi nói chuyện, đa phần đều trầm mặc, cho dù anh yêu Tổng Sanh nhưng hiếm khi biểu lộ ra, anh giống như mỗi giây mỗi phút đều mang áp lực trong người, giống như một tòa núi lửa chết chỉ yên lặng chú ý tới tất cả thuộc về Tổng Sanh, thỏa mãn mọi yêu cầu và nguyện vọng của cô.

Tổng Sanh cũng không phải lúc nào đều tràn đầy sức sống, có đôi khi cô cũng đặc biệt an tĩnh. Loại an tĩnh này không phải chỉ những lúc anh nghỉ ngơi cô thường ngoan ngoãn, mà là không biết cô đang nghĩ tới điều gì.

Những lúc như vậy rất, nhưng chính vì thế, mỗi lần xuất hiện Khuất Diễm Trọng đều đặc biệt chú ý.

Bọn họ tới phiên cỏ xanh bên hồ, Khuất Diễm Trọng thấy Tổng Sanh ngồi xổm xuống, dùng ngón tay khây khẩy mấy bông hoa nhỏ màu hồng, không nói lời nào, có chút thất thần.

Anh cúi người sờ đầu Tổng Sanh, Tổng Sanh hái một đóa hoa, đưa lên cho anh xem.

"Manh Manh anh xem, anh có cảm thấy loài hoa dại không tên này đẹp không?" Không chờ Khuất Diễm Trọng trả lời, cô lại làm bầm bàu nói, "Kỳ thật em không thấy đẹp chút nào, nhưng em từng có người bạn đặc biệt thích loài hoa này. Đó là lần đầu tiên em thấy bất cứ loài hoa nào con người trồng cũng không đẹp bằng hoa dại ven đường này, bản thân cô ấy cũng là người đặc biệt kỳ lạ, có rất nhiều lúc em không thể hiểu nổi cô ấy."

"Nếu cô ấy sống lâu một chút, có lẽ sẽ có một ngày em hiểu được những suy nghĩ của cô ấy." Tổng Sanh dứt khoát ngồi xuống đất, hái hoa dại đùa nghịch trong tay.

Khuất Diễm Trọng ngồi xổm bên cạnh, nghiêm túc hỏi: "Anh phải làm gì em mới vui vẻ đây?"

"Thời điểm anh hỏi em câu này, em đã bắt đầu vui vẻ, thật đó." Tổng Sanh mỉm cười, sự đau xót trên mặt lập tức tiêu tan, "Em không nghĩ tới quá khứ không thoải mái đó nữa, có điều con người thường không cách nào khống chế suy nghĩ của mình. Nhưng không sao, chỉ cần anh trò chuyện với em là em ổn rồi."

"Những lúc Mạnh Mạnh không vui, em sẽ nói chuyện với anh, điều này giống nhau." Vừa nói hết câu này, Tống Sanh bị Khuất Diễm Trọng ôm lên, không biết như thế nào đã cồng cô trên lưng. Tống Sanh sợ hãi kêu lên một tiếng ôm chặt cổ anh, sau đó cười ha ha. Cô cảm thấy hoa dại vừa hái cài lên đầu Khuất Diễm Trọng, sau đó ôm đầu anh cười cười.

"Đi đi, chúng ta lên núi xem!"

Thời điểm trở về khách sạn hai người đều mang bộ dáng chật vật, ngay cả quần áo của Khuất Diễm Trọng luôn ưa sạch sẽ cũng lấm lem, thậm chí trên tóc còn dính lá cây. Tống Sanh giống như tạo hình, đầu tóc chân tay đều tán loạn nhìn như kẻ điên. Nhưng trên mặt cô vẫn là nụ cười sáng lạn, trong tay còn mang theo con thỏ hoang màu xám bị cây mây vây chặt, kích động hướng hai viện trưởng kêu lớn: "Mọi người mau lại xem, chúng ta bắt được một con thỏ hoang trên núi!"

Bà chủ khách sạn đi ngang cười tủm tỉm, dùng tiếng phổ thông không quá chuẩn giải thích: "Trên núi nơi này có rất nhiều thỏ hoang, gà rừng hươu nai cũng không ít, đi sâu vào trong còn có lợn rừng, nằm trước thợ săn của thôn còn đựng phải con hổ rất lớn, nhưng vào sâu cũng không quá nguy hiểm, mọi người yên tâm."

Bọn nhỏ đã ngủ đủ giấc nghe được tiếng động liền xoa đôi mắt chạy ra, sôi nổi vây xem con thỏ bị trói. Bọn nhỏ kinh ngạc nhìn con thỏ xám đang hấp hối nằm dưới đất nhìn chằm chằm tới phát run, từ lông tóc tới bốn chân, bọn chúng thi nhau sờ sạng.

Tống Sanh đứng sau đám nhỏ, còn không quên nhảy nhót vỗ ngực tự biên tự diễn: "Là chị bắt đấy!" Trên thực tế, toàn bộ quá trình đều do Khuất Diễm Trọng làm, cô chỉ là cho con thỏ một kích cuối cùng mà thôi. Có điều, Khuất Diễm Trọng đương nhiên sẽ không vạch trần cô, cho nên Tống Sanh cứ vậy mà nhận được ánh mắt sùng bái của bọn nhỏ.

Mãi tới khi có một đứa mở miệng lên án: "Đại Vương nói phải nghỉ ngơi, sao lại gạt bọn em ra ngoài chơi hả?" Vừa dứt lời, bọn nhỏ đều phản ứng lại, chỉ gãi đầu ý đồ đặt này trước đó không lâu còn đứng đắn kêu chúng phải nghỉ ngơi, không phải sao? Vì thế, bọn nhỏ cảm thấy bị lừa gạt liền dùng ánh mắt lên án nhìn cô.

"Đại Vương không nghe lời, tối nay không được làm văn thần!"

"Đứng đấy đứng đấy!"

Nụ cười trên mặt Tống Sanh cứng đờ, cô gãi đầu, cười lạnh với đám trẻ mặt đầy căm phẫn: "Mấy đứa xem, chị là Đại Vương đúng không? Đại Vương thì có đặc quyền, lần này bỏ qua đi, hơn nữa chị là đi dò đường, chuẩn bị lộ trình xong lần sau sẽ dẫn các em cùng đi..."

"Đại Vương đang giáo huấn, cô nói người lớn phải làm tấm gương tốt, sao có thể nói không giữ lời như vậy!"

Tống Sanh: "... Được rồi."

Vì thế thời điểm mọi người cùng làm văn thần, ông chủ bà chủ và hai viện trưởng dẫn đầu, đám nhỏ ngồi ở bàn dài, nhào bột xong liền tạo hình cho văn thần. Ngay cả Khuất Diễm Trọng cũng ngồi một bên làm việc, chỉ có Tống Sanh một mình đứng cách đó không xa trông mong nhìn nhóm người vui vẻ.

Đám nhỏ kỳ thật không biết làm văn thần, mấy đứa lớn hơn còn theo viện trưởng học làm, mà những đứa nhỏ tuổi, lớp bột bên ngoài không bọc hết nhân, còn biến chính mình thành con mèo hoang.

Cho dù bọn chúng chẳng làm ra gì nhưng tất cả đều rất nghiêm túc, có đứa còn không quên nặn văn thần thành hình thù kỳ lạ để làm ký hiệu, hơn nữa còn sờ sờ sờ sờ lát nữa phải ăn đồ mình làm.

Rất bất ngờ, Khuất Diễm Trọng cũng làm rất tốt, hoặc không nên nói là bất ngờ, dù sao thủ công của anh trước nay không tồi, đôi tay linh hoạt kia trước nay đã nổi tiếng. Tống Sanh nhìn không được, thấy mọi người không chú ý liền lặng lẽ tới cạnh Khuất Diễm Trọng, chớp mắt với anh. Khuất Diễm Trọng dùng lại, đưa cục bột trong tay cho cô.

Tống Sanh dứt khoát ngồi xổm bên cạnh anh, dựa vào yếm hộ của anh mà làm văn thần, nhưng cuối cùng cô vẫn bại lộ, bởi vì lúc đi hấp, số lượng văn thần của Khuất Diễm Trọng quá lớn, mặc cho ai nhìn cũng biết đó là do hai người làm.

Thời điểm viện trưởng dẫn bọn nhỏ lại thu văn thần Khuất Diễm Trọng làm, thấy trên bàn có hai loại khác biệt, lại nhìn Tống Sanh ở cạnh nhìn trời tỏ vẻ vô tội, liền hiểu.

Đám nhỏ bắt mắt nhìn Đại Vương mặt dày, trong lúc đợi văn thần nấu chín, chúng bắt cô dẫn mình đi một vòng thôn, lúc này mới chịu tha thứ.

Thời điểm vào bữa, đám trẻ bụng chén nhón chân mong chờ, tìm kiếm văn thần mình để lại ký hiệu trong nồi. Có không ít văn thần đã tróc da, khó có cái nào hoàn chỉnh, tất cả đều được bọn trẻ hiểu chuyện gấp vào chén, sau đó tới Khuất Diễm Trọng, Tống Sanh và hai viện trưởng, mấy anh chị lớn tuổi hơn cũng không ngừng gấp cho em nhỏ.

Tống Sanh nhìn văn thần hình thù kỳ lạ trong chén của mình, cảm thấy sống mũi hơi chua, sau đó cô gấp tất cả qua chén của Khuất Diễm Trọng, tiếp theo gấp cho bọn trẻ mỗi đứa một cái do cô làm.

Cứ như vậy đổi đi đổi lại, cuối cùng, văn thần trong chén mỗi người cơ hồ đều nửa nọ nửa kia, hai viện trưởng cười cười ăn văn thần lạnh, đám trẻ lúc này mới liếc nhìn nhau, cười hi hi ha ha bắt đầu dùng bữa. Sùi cảo trong chén Tống Sanh nhiều nhất, tất cả đều là Khuất Diễm Trọng lặng lẽ gấp cho cô.

Nhiều người chơi đùa như vậy, chỉ có vầng trăng trong chén Khuất Diễm Trọng không bị động tới, tất cả đều ở yên trong chén anh, cuối cùng toàn bộ được anh gắp cho Tổng Sanh.

Anh vẫn yên lặng ngồi đó không nói chuyện, nhưng Tổng Sanh chỉ cần nghiêng đầu đều có thể đối diện với ánh mắt đó.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Nếu bạn yêu một ai đó, chỉ cần thấy người đó chịu bất kỳ đắng cay nào, bạn cũng đều không thể chịu đựng được.

Trong núi đêm, những ngôi sao treo lơ lửng lấp lánh cả bầu trời, tràn ngập một loại mị lực nói không rõ khiến người vừa nhìn liền nhìn không được mà say mê. Trong thành phố, con người rất ít khi có thể thấy được trời đêm mịt mịt như vậy, ở đó trời đêm luôn ửng đỏ, nhìn thế nào cũng giống một cái vỏ bọc. Mà màn đêm ở nông thôn, trong màu đen thuần khiết như mực nước là màu xanh lam ảm ảm đầu đó.

Khách sạn của bọn họ có một cái sân lớn, đám người ăn uống no say xong liền nổi hứng chơi trò chơi. Đánh trống truyền hoa, bọn nhỏ ngồi thành một vòng bắt đầu truyền bóng qua lại, Khuất Diễm Trọng nhắm mắt ngẩng đầu lên trời, tay cầm cái muỗng đánh vào đĩa theo nhịp trống, thời điểm anh dừng lại, bóng nằm trong tay ai, người đó phải biểu diễn một tiết mục.

Hai viện trưởng không tham gia, chỉ ngồi một bên cười tủm tỉm nhìn, còn Tổng Sanh và đám nhỏ ngồi với nhau, đối diện là Khuất Diễm Trọng.

Thanh âm leng keng thanh thúy, quả bóng bắt đầu được bọn nhỏ truyền tay, đa phần trên mặt đầy vẻ nôn nóng kích động, thỉnh thoảng còn la hét, có đứa lại lộ biểu tình lo lắng sợ bắt trúng quả bóng.

Vòng thứ nhất kết thúc, người bắt được là một cậu bé tương đối trầm mặc tên Sở Thanh. Nó là đứa khá lớn tuổi trong cô nhi viện, luôn nghe lời hiểu chuyện, ở sau chăm sóc các em, thứ duy nhất không tốt chính là quá im lặng. Tổng Sanh thường thấy cậu ngồi một mình, nếu không có ai tới tìm, có lẽ cứ như vậy cậu cũng không thấy chán.

Mười hai tuổi, lòng đầy tâm sự, ở cô nhi viện của những đứa trẻ tàn khuyết tuổi thơ mà nói là điều hay gặp. Thỉnh thoảng Tổng Sanh sẽ cảm thấy cậu bé này có chút tương tự với Mạnh Mạnh nhà mình, đều là người khó tiếp cận nhưng thực chất vô cùng ôn nhu.

Sở Thanh bắt được bóng, còn đang ngỡ ngàng, đám nhỏ xung quanh đã la hét, Tổng Sanh cười hi hi vỗ tay lớn tiếng: "Người đầu tiên biểu diễn là Sở Thanh, mọi người vỗ tay cho Sở Thanh nào."

Một trận vỗ tay nhiệt liệt, cậu bé đứng dậy, quần bách nhìn xung quanh một vòng, dưới ánh mắt chờ mong của các anh chị em, Tổng Sanh mở đầu hát khúc quân ca khi này bọn họ hát trên xe buýt. Thanh âm của thiếu niên lạnh lùng trong trẻo bên tai, ngay cả khí thế trong bài hát cũng được cậu hát ra.

Quan hệ giữa Tổng Sanh và bọn nhỏ trong cô nhi viện không tồi, đương nhiên có nói chuyện về Sở Thanh, vì thế cô biết cậu thiếu niên này đã quyết định tuổi lớn hơn một chút sẽ đi tòng quân, theo cậu nói, đó là vì cha cậu cũng là một quân nhân.

Thiếu niên Sở Thanh hát xong liền trở về ngồi, không khí lập tức nóng lên, bắt đầu vòng thứ hai. Lần này người bị phạt là người nhỏ tuổi nhất An An, chính là cô bé được Tổng Sanh yêu chiều kia.

Cô bé cảm quả bóng, còn chưa kịp truyền đi thì tiếng gõ đã ngừng, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy mọi người đều nhìn mình cười, cô bé theo bản năng bẹp miệng, trong mắt xuất hiện nước mắt.

Tổng Sanh vội lên xoa dịu không khí: "Người may mắn thứ hai chính là công chúa nhỏ An An của chúng ta, nào, An An mau biểu diễn gì đó cho các anh chị xem đi."

Nghe Tổng Sanh nói mình là người may mắn, cô bé An An lập tức mỉm cười, nước trong mắt còn chưa kịp chảy ra bị cô bé chớp mắt mấy cái liền không còn. Phải biểu diễn tiết mục sao? Cô bé suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chạy tới lấy cặp sách của mình, từ bên trong lấy ra cuốn sách, đọc diễn cảm bài thơ cho mọi người nghe.

"Thế gian này có rất nhiều người thương em, trong đó có một người, bọn họ gọi là mẹ... Mẹ cầm tay em, giúp em đeo cặp sách lên lưng... Em yêu những nếp nhăn của mẹ, còn cả mái tóc đã bạc..."

An An là cô bé thông minh, chưa tới tuổi đi học nhưng nhìn mấy anh chị đi học tới thềm mắt, Tổng Sanh đành mua cho cô ba lô và mấy quyển sách, cô bé vui vẻ không thôi, mỗi ngày đều đeo trên lưng, thường xuyên cầm sách quần lấy mấy anh chị, đòi họ đọc cho cô nghe, từ đó cô bé biết được không ít mặt chữ. Bài thơ này tuy đọc còn lắp bắp, nhưng cuối cùng cũng đọc xong.

Đọc hết bài thơ, cô bé dùng ánh mắt trong mong nhìn mọi người, được tất cả khích lệ vỗ tay, cô bé thỏa mãn trở về chỗ cũ.

Trò chơi lần nữa bắt đầu, Tống Sanh bắt giác nhìn Khuất Diễm Trọng, khi này lúc An An đọc thơ, cô hình như phát hiện Mạnh Mạnh nhà mình đang ngăn người.

Kế tiếp lại có mấy đứa trẻ trúng tuyến, hoặc là rộng rãi hào phóng, hoặc là ngượng ngùng xấu hổ biểu diễn tiết mục của mình. Anh cả ngồi trên xe lăn Diệp Vân Phi cũng không thể chạy thoát khiến cho mọi người vui sướng, cả đám mừng rỡ ôm bụng cười thành một đoàn.

Cô bé mất một tay Quách Duyệt có tiết mục biểu diễn võ thuật, tuy chỉ còn một tay nhưng dáng người cô bé thanh tú, anh tư tấp sáng, đúng là không tồi. Tuy không đánh lại Tống Sanh, nhưng mấy chiêu này cũng đã đủ hù dọa trẻ trong viện.

Còn cả bạn nhỏ Tề Quan Hà, người giúp Tống Sanh và Khuất Diễm Trọng có cơ hội thân thiết nhiều hơn cũng lên biểu diễn. Hiện tại cậu bé đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống ở cô nhi viện Ánh mặt trời, nụ cười trên mặt ngày càng nhiều, dường như trở về đúng tuổi vốn có.

Cuối cùng, Tống Sanh cũng không thể may mắn tránh khỏi, cô thoải mái hào phóng đứng đây, dưới sự tranh luận mồm năm miệng mười của đám nhỏ liền quyết định múa một bài.

Bởi vì trong nhà được dạy dỗ như tiểu thư, hơn nữa còn ảnh hưởng từ bà nội và bà ngoại, Tống Sanh có học được vài điệu múa cổ điển. Lúc ấy những cô bé bằng tuổi đều học ba lê, chỉ riêng cô đi học múa cổ điển, sự khác biệt này khiến cô trở nên kiêu ngạo, có điều càng lớn cô lại càng có nhiều thứ đã học, rốt cuộc phải từ bỏ chuyện học múa.

Múa cổ điển cần phải có thân thể mềm dẻo, nhưng đối với Tống Sanh mà nói đây không phải vấn đề, về điểm này, người có quyền lên tiếng nhất có lẽ là Khuất Diễm Trọng.

Vòng eo như liễu, lay động sinh tư, bọn trẻ nhìn tới hoa cả mắt, cảm thấy chị gái bình thường hay dẫn bọn họ đi đánh nhau lại đột nhiên trở nên xinh đẹp, duy chỉ có Khuất Diễm Trọng nhìn cô, trong mắt không lấy một tia gọn sóng, phẳng phất như cánh liễu không thể chạm tới mặt hồ.

Quả thật Tống Sanh là muốn múa cho Mạnh Mạnh nhà mình xem, anh không thích tham gia những hoạt động thể này, tuy nhìn không đẹp lắm, nhưng vì anh nhảy múa, coi như cũng rất đáng. Hơn nữa, cô muốn ở trước mặt người trong lòng thể hiện mặt nữ tính nhu mì này. Nhìn thấy ánh mắt của anh, Tống Sanh liền vui vẻ.

Múa xong một bài, cô lập tức tới ngồi cạnh Khuất Diễm Trọng, nói với bọn nhỏ: "Diễm Trọng mệt rồi, lần này tới lượt chị gỗ."

Mấy đứa bé nhỏ tuổi không cảm nhận được gì, nhưng mấy đứa lớn hơn đương nhiên hiểu chút ít, thấy hai người ngồi sát nhau, mặt lập tức ửng đỏ.

Một trò chơi tới đêm khuya, mãi tới khi thấy bọn nhỏ đều đã bắt đầu ngáp ngáp dài, Tống Sanh mặc kệ chúng muốn tiếp tục, bắt tất cả về phòng nghỉ ngơi. Xung quanh lần nữa khôi phục an tĩnh, Tống Sanh cảm chổi quét tước sân vườn sạch sẽ, sau đó tới ngồi dưới gốc cây trong sân, ở đó có Khuất Diễm Trọng.

"Hôm nay bọn nhỏ đều rất vui, Mạnh Mạnh thì sao?" Xung quanh không có ai khác nên Tống Sanh không cần cố kỵ, kéo một cánh tay của Khuất Diễm Trọng, dựa vào vai anh, vừa cười vừa nói chuyện.

Khuất Diễm Trọng cảm cái chân trong người khoác lên cho Tống Sanh, thấp giọng trả lời: "Vẫn tốt."

Tống Sanh thở dài: "Em biết anh không thích náo nhiệt, vất vả anh rồi."

"Không, các em đều rất tốt." Khuất Diễm Trọng ngồi đó, áo khoác trên người sớm đã bị sương sớm nhuộm ướt. Tống Sanh được anh khoác thêm cái chăn năm lấy tay anh, phát hiện nơi đó rất lạnh, lập tức nhủ thầm, dứt khoát chui vào lòng anh, sau đó dùng chăn bao lấy hai người.

Tống Sanh cảm chân, Khuất Diễm Trọng ôm cô, hai người cứ như vậy mà dựa vào nhau nhìn bầu trời. Qua một lúc, Khuất Diễm Trọng bỗng dưng cảm thấy người trong lòng duỗi tay sờ mặt mình, cuối cùng dừng trên lông mày. Anh cúi đầu nhìn, liền nghe Tống Sanh nhẹ giọng nói: "Vừa rồi lúc An An đọc thơ, em thấy anh ngăn người."

"Còn cả khi đó..." Tống Sanh dừng một chút, ngửa đầu hôn lên đôi môi của Khuất Diễm Trọng, "Lúc em và anh chưa ở bên nhau, em thấy anh ở trong WC nôn mửa..."

Khuất Diễm Trọng trầm mặc, thanh âm trong màn đêm dần trở nên hư ảo.

Anh nói: "Người nhà họ Phương đều có một loại bệnh được di truyền vô cùng nghiêm trọng, bình thường nhìn không ra, nhưng chỉ cần chịu kích thích, bọn họ liền biến thành kẻ điên."

"Khi anh còn rất nhỏ..." Nói tới đây, dường như anh có hết sức hồi tưởng gì đó, qua một lúc lâu mới tiếp tục, "Khi anh còn rất nhỏ, bà ấy không như bây giờ, bà ấy lúc đó là người phụ nữ dịu dàng, vô ưu vô lo lại mềm yếu, thích... Làm rất nhiều món điểm tâm ngon. Sau, bà ấy phát hiện ba anh ngoại tình, thậm chí còn có con riêng, tình tình đột nhiên thay đổi."

Tống Sanh dựa vào lòng Khuất Diễm Trọng, vuốt ve gương mặt của anh, tuy rằng anh không gọi người đó là mẹ, nhưng cô biết người anh nhắc tới là mẹ của mình.

"Bà ấy chịu kích thích nên điên rồi, bà ấy âm thầm giết người phụ nữ và đứa con riêng kia, người đàn ông thiếu chút cũng điên mất, bị bà ấy nhốt trong"

nhà, không lâu thì tự sát. Không ai biết ba đã đi đâu, trừ anh."

Bởi vì thời điểm làm tất cả, bà ấy bắt anh đứng cạnh nhìn, anh vĩnh viễn nhớ rõ gương mặt dịu dàng như nước kia lúc dữ tợn, hung ác giết ba, tình nhân và đứa trẻ, phanh thây từng miếng rồi làm món ăn, bung lên, cảnh tượng phải ăn chính ba mình vào miệng, khi đó sợ hãi tràn lên lấp đầy lòng anh, quán quanh không đi.

"Bà ấy luôn nói anh đừng giống ba. Đầu của ba bị bà ấy đặt bên cạnh, tựa như người đàn ông kia chưa từng phản bội bà, vẫn mãi ở bên cạnh bà. Anh muốn chạy nhưng lại bị bà ấy nhốt trong nhà, nhiều năm rồi, anh chưa từng quay lại căn biệt thự đó một bước."

Vô số tra tấn và sợ hãi chồng lên nhau, căn biệt thự không thấy được mặt trời tựa như địa ngục có người phụ nữ điên cuồng và thi thể của ba, tràn ngập chóp mũi là mùi máu tươi và mùi thối nát của thi thể.

Nhiều năm như vậy, bàn ăn cùng mặt đất nhiễm máu đỏ sền sệt cùng bàn ăn có khăn trải dài màu trắng, tất cả đều là nơi xuất phát của những cơn ác mộng.

Nhiều năm trần trọc, ác mộng biến thành một thứ giúp anh đè nén mọi chuyện trong lòng, không lộ một chút đau đớn.

"Sau, Phương Tuy Dương phái người tới, đón anh ra nước ngoài tu dưỡng."

Cái gọi là tu dưỡng chính là để một người ngây ngốc ở trong phòng màu trắng, tới tới lui lui đều là bác sĩ mặt không cảm xúc, từng loại thuốc tiêm vào cơ thể khô như cành cây của anh, cánh tay và chân gầy yếu không chống đỡ được cơ thể, chỉ có thể nằm trên giường có chút nhân tình, chờ đợi không biết khi nào tử thần sẽ buông lưới hái xuống.

Nhưng cuối cùng anh vẫn sống sót, thời điểm dùng đôi chân của mình đi ra ngoài, nhìn con đường lạ lẫm ở nước ngoài, không có lấy một gương mặt quen thuộc, anh cũng không biết bản thân đến tột cùng là vì cái gì mà còn tồn tại.

Một đoạn tự thuật về khoảng thời gian trưởng thành, Khuất Diễm Trọng kể không chút cảm xúc, Tống Sanh lại hoảng hốt phát hiện trong những câu chữ bình đạm có thể nghe ra sự ghê người. Cô tra được một ít, cũng đoán được một ít, nhưng khi chính tai nghe anh kể lại vẫn không chịu được.

"Anh hận bà ấy?"

Khuất Diễm Trọng không trả lời, có lẽ chính anh cũng không biết nên trả lời vấn đề này ra sao.

Tống Sanh không tiếp tục hỏi, chỉ dựa vào lồng ngực phía sau, thở dài một tiếng, nhẹ giọng: "Nếu em có thể quay về quá khứ thì tốt quá rồi, em nhất định sẽ xông vào đó đưa anh ra, sau đó mỗi ngày nấu cơm làm điểm tâm cho anh. Tuy em không biết làm, nhưng em có thể học, nếu thật sự không được thì sẽ dẫn anh đi ăn đủ các món ngon trên đời. Em sẽ tắm cho anh, kể chuyện cho anh ngủ, mua cho anh thật nhiều đồ chơi, chất đầy cả nhà, mỗi ngày cùng anh phơi nắng, dẫn anh ra ngoài chơi. Em còn có thể dạy anh làm thế nào để kết bạn, để anh mỗi ngày đều mỉm cười vui vẻ, em nhất định sẽ không để anh sợ hãi, cũng không để anh phải ở một mình, sẽ không bỏ buộc anh, cũng sẽ không khi dễ anh, sẽ không..." Cô nói không ngừng, bất giác kéo chân che mắt mình lại.

Cô không phát hiện trong bóng đêm Khuất Diễm Trọng chậm rãi nở nụ cười, chỉ nhẹ nhàng lướt qua như hoa quỳnh.

"Ừ, anh chờ em tới." Anh ôm chặt người trong lòng đang che mắt khóc.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Tống Sanh và Khuất Diễm Trọng ngồi trong sân tới nửa đêm, chuẩn bị về phòng ngủ thì ở hành lang bên cạnh xuất hiện một bóng người nho nhỏ. Nghe một tiếng "Đại Vương", Tống Sanh liền đưa mắt nhìn, lập tức thấy cô bé An An mặc váy ngủ xoa mắt đi tới.

"An An? Sao giờ này bảo bố còn chưa ngủ?" Tống Sanh giang hai tay, cô bé lập tức lạch cạch chạy tới sa vào lòng cô.

"Em muốn đi WC. Đại Vương và tiên sinh ở chỗ này ôm nhau ngủ sao?"

Tống Sanh đỏ mặt ho khan, thoáng nhìn qua Khuất Diễm Trọng đang ôm mình một chút phản ứng cũng không có, lập tức thay đổi chủ đề. Cô xoa đầu cô bé, nhẹ giọng: "Ngoan, đi ngủ đi."

An An vịn vịn ngón tay, đột nhiên hỏi: "Đại Vương, hôm nay em đọc thơ."

Tống Sanh nghĩ nghĩ, liền phối hợp nói: "Ừ, bọn chị đều nghe, An An đọc rất khá, một chữ cũng không sai!"

An An nhìn cô, lại lấp bắp hỏi: "Vậy... Nếu em cũng có mẹ, bà ấy cũng sẽ chải tóc nấu cơm cho em ăn chứ?"

Tổng Sanh ngẩn người, đôi mắt với ánh mắt chờ mong của cô bé, cô bỗng nhiên không biết phải lời thế nào. Đám trẻ ở cô nhi viện Ánh mặt trời, vì đủ loại nguyên nhân, có vài bạn nhỏ không biết mẹ của mình, thậm chí ngay cả người đàn ông đang ôm cô phía sau có lẽ cũng không biết.

"Đại Vương Đại Vương, mẹ của chị có cười với chị, mua đồ ăn ngon cho chị không?" Không thấy Tổng Sanh trả lời, An An lắc lắc tay cô.

Tổng Sanh thâm than một tiếng, bất giác nhớ tới người kia, tuy rằng bà ấy bề ngoài rất nghiêm túc nhưng mỗi lần cô bị bệnh đều trốn trong nhà vệ sinh khóc. Lấy chân cuộn tròn cô bé, Tổng Sanh cười nói: "Sẽ, mẹ của An An nhất định cũng rất thích An An, An An đáng yêu như vậy, tất cả mọi người đều thích An An đúng không?"

"Nhưng nếu mẹ An An thích An An, vì sao bà ấy không cần An An nữa?" Rất có thể nếu Tổng Sanh trả lời không được, cô bé sẽ bật khóc. Nhất thời Tổng Sanh không biết phải nói thế nào cho cô bé vui, chỉ có thể ôm nó vào lòng.

Mắt thấy hốc mắt An An đã ngấn nước, Khuất Diễm Trọng vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên lên tiếng: "Bà ấy yêu em, chỉ là không biết nên biểu đạt thế nào thôi."

An An nuốt nước mắt trở về, cười thành đóa hoa nhỏ: "Vâng!" Không biết tại sao, tuy rằng tiên sinh giúp đỡ chúng thường không nói chuyện, nhưng chỉ cần anh nói một câu, bọn nhỏ trong cô nhi viện đều một mực tin tưởng. An An tuy tuổi nhỏ nhưng dưới ảnh hưởng của các anh chị, cô bé cũng sùng bái tiên sinh này như thần tượng.

Hơn nữa cô bé nhớ thời điểm bản thân bắt đầu có ý thức, mỗi lần bị bệnh, tiên sinh đều ở bên cạnh, là anh chữa khỏi cho nó, đối với nó, còn cả các anh chị trong viện, tiên sinh chính là người cha.

Tổng Sanh: "...". Dựa vào cái gì Mạnh Mạnh chỉ nói một câu đã thuyết phục được em, còn chị đỡ thì em không chịu! Tổng Sanh nhẹ nhàng xoa đầu An An.

Một đứa bé luôn có sự hiếu kỳ, cho dù Khuất Diễm Trọng vẫn lên tiếng, An An vẫn rối rắm trong hàng loạt vấn đề: "Nhưng em còn không biết cảm giác có ba mẹ, Đại Vương và tiên sinh, hai người làm ba mẹ của em được không, làm trong chốc lát thôi cũng được."

Tổng Sanh nhìn thoáng qua Khuất Diễm Trọng, hào phóng gật đầu: "Được!"

An An lập tức hưng phấn, vui vẻ gọi một tiếng "Mẹ". Tổng Sanh mỉm cười đáp, cô bé lại nhìn Khuất Diễm Trọng gọi một tiếng "Ba".

Khuất Diễm Trọng cũng nhẹ giọng ừ một tiếng, An An gọi đi gọi lại vô số lần, mỗi khi được nghe đáp lại liền vui như con quay nhỏ. Cô bé bắt lấy vạt áo của Tổng Sanh, vừa ngượng ngùng lại chờ mong hỏi Khuất Diễm Trọng: "Ba ơi, chúng ta chơi trò bay trên không trung được không?"

Khuất Diễm Trọng đứng lên, cứ ôm Tổng Sanh và An An như vậy đi về phía trước, sau đó vững vàng ném các cô lên không trung, sau đón lấy, chọc An An ôm lấy cổ Tổng Sanh cười ha ha không ngừng. Lặp lại mấy lần, An An vẫn không chịu dừng, thậm chí còn nói: "Mẹ nặng quá, ba sẽ đau tay."

Con bé này! Tổng Sanh làm bộ tức giận nheo mắt cô bé, An An liền hàm hồ hỏi: "Mẹ có thể hát ru cho An An nghe không?"

Vất vả lắm mới dỗ được cô bé ngủ, Tổng Sanh và Khuất Diễm Trọng đưa cô bé vào phòng. Thời điểm ra ngoài, Tổng Sanh quần chắn trên người, bỗng nhiên cảm thán: "Nếu sau này chúng ta có đứa con gái, nó nhất định sẽ nghiêng về phía anh, tới lúc đó ba con anh một bọn, em chỉ có một mình." Ngỡ khi câu này có chút chanh chua.

Khuất Diễm Trọng nắm tay cô, không chút do dự trả lời: "Anh sẽ đứng về phía em."

Tổng Sanh nhin không được mà bật cười, mắt thấy xung quanh im ắng không có ai, cô bám lấy bờ vai của anh, lại gần cắn mặt anh một cái: "Em cũng sẽ đứng về phía anh."

"Khi nào em mới có thể mang thai nhỉ? Em muốn có một đứa con, nó gọi anh là ba, gọi em là mẹ, em nhất định sẽ nuôi nó như một công chúa nhỏ..."

"Sẽ có." Khuất Diễm Trọng nhìn Tổng Sanh lăm bằm lăm bằm, trong lòng không nói rõ cảm xúc, tay nắm tay cô bất giác thêm chặt.

Chỉ cần nghĩ tới sau này sẽ có một đứa bé giống cô, gọi anh và cô là ba mẹ, anh liền cảm thấy có gì đó tiếc nuối, nhưng rốt cuộc vẫn là viên mãn. Anh biết Tổng Sanh nhất định sẽ là người mẹ rất tốt, cô sẽ không để con của bọn họ chịu bất kỳ thương tổn, sẽ dạy nó rất nhiều điều. Bọn họ sau này sẽ là một gia đình viên mãn.

"Những lúc thế này chẳng lẽ không nên dùng hành động để bày tỏ hay sao?" Tổng Sanh cười hi hi chọc eo anh, kéo anh về phòng. "Đi, chúng ta đi sinh em bé."

Trong bóng đêm thâm trầm, không khí ái muội xua tan cái lạnh lẽo của đầu xuân, chỉ còn lại một mảnh ấm áp của tương lai.

Đám trẻ ngoan ngoãn dưới sự dẫn dắt của Tổng Sanh, ở làng du lịch này hoàn toàn biết thành khi con. Leo núi, tổ chức BBQ, xuống hồ bắt cá, hái trái trên cây, những nơi có thể chơi đều bị Tổng Sanh phá nát, triệt để gần gũi với thiên nhiên.

Ở trên núi rau dại mọc sớm, ngoài tự trồng rau quả trong nhà thì người trong thôn còn làm thịt khô, đủ loại món ăn thôn quê, qua tài nghệ nấu nướng

khéo léo của bà chủ lập tức có hương vị khác. Tổng Sanh đặc biệt thích thịt xông khói với tỏi, Khuất Diễm Trọng xuống bếp nhìn hai lần liền học được. Bà chủ cũng không hề bụng anh học làm, còn nhiệt tình chuẩn bị mấy miếng thịt to để lúc bọn họ trở về mang theo.

Đào mất đã qua năm ngày, thời điểm kỳ nghỉ chỉ còn hai ngày cuối cùng, trời đột nhiên đổ mưa lớn.

Mấy đứa trẻ vẫn chưa từ bỏ ý định đi chơi liền dọn ghế ngồi dưới mái hiên, xem trời khi nào mới chịu tạnh. Đáng tiếc, nhìn một lúc lâu sắc trời vẫn âm u, nửa điểm cũng không có ý trong veo trở lại.

Tổng Sanh cảm một rở đậu phộng đi tới, nói: "Cho dù có nhìn nữa thì trời cũng không thể lập tức hết mưa, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi đi, đi làm bài tập hay chơi trò chơi đều có thể, nói không chừng ngày mai trời sẽ đẹp lại, đúng không? Ngày mai chúng ta sẽ chơi thật đã."

Bọn nhỏ không tình nguyện ừ rừ cụp đuôi về phòng, Tổng Sanh một mình ngồi xuống ghế dưới mái hiên, sột soạt một lát đã ăn hết cả rở đậu phộng.

Trong chốc lát Khuất Diễm Trọng cũng tới, mưa to trời lạnh như mùa đông, anh đã thay chiếc áo len Tổng Sanh, nhìn rất ấm áp. Tổng Sanh nhớ mình chuẩn bị cho anh đầy đủ quần áo, nhưng lại quên mang cho bản thân, bị nhiều đứa nhỏ để ý như vậy, cô cũng ngại lấy áo khoác của anh mặc. Ngoài miệng thì nói bọn nhỏ hôm nay trời mưa không thể đi chơi được nhưng chính cô vẫn mất trông mong nhìn ra ngoài trời.

Trong chốc lát không thấy cô, Khuất Diễm Trọng liền tìm ra, trong tay cầm cái chăn khoác lên cho cô rồi ngồi xuống, đọc cuốn sách thật dày mang theo từ nhà.

Tổng Sanh lột đậu phộng, chính mình một viên, đưa cho Khuất Diễm Trọng một viên, làm không biết mệt, ăn đến hạt đậu phộng cuối cùng, cô tựa lưng ra sau, nhìn trời bên ngoài mưa to tâm tã, lại nhìn Khuất Diễm Trọng bên cạnh nghiêm túc đọc sách.

Trong mơ màng sắp ngủ, đột nhiên tiếng sấm nổi lên khiến cô sợ hãi từ ghế đứng bật dậy, chưa kịp hoàn hồn đã có người ôm lấy, vỗ lưng giúp cô, lúc này cô mới phát hiện Khuất Diễm Trọng không biết từ khi nào đã ôm cả người cô vào lòng.

"Bị dọa sợ sao?"

"Em..."

Một câu vừa thoát ra khỏi miệng, Tổng Sanh và Khuất Diễm Trọng liền thấy bà chủ cầm dù từ trong màn mưa vội vàng chạy tới, lớn tiếng hô: "Em gái Tổng, để Khuất tiên sinh nhà em tới đầu thôn xem cho bà Lý đi, người ta vừa bị trượt ngã, ngất xỉu tới giờ còn chưa tỉnh lại."

Thôn bản cách xa huyện, mưa lớn như vậy đường không dễ đi, người già xảy ra chuyện không thể chờ, đám người vô cùng lo lắng, đột nhiên nhớ tới trong đoàn khách du lịch có một bác sĩ hình như rất lợi hại, cho nên lập tức chạy tới tìm người.

Tổng Sanh nhủ mảy, kéo tay Khuất Diễm Trọng, nhìn anh. Trên mặt Khuất Diễm Trọng không hề có chút nôn nóng khẩn trương, vẫn luôn bình đạm như vậy, thấy Tổng Sanh nhìn mình dò hỏi, anh mới buông sách, đứng dậy nói: "Anh đi, em ở đây chờ anh."

Mất nhìn Khuất Diễm Trọng và bà chủ biến mất trong màn mưa, không biết tại sao Tổng Sanh lại cảm thấy tâm thần không ổn. Một giờ trôi qua, Khuất Diễm Trọng vẫn chưa về, mưa mỗi lúc một lớn, sắc trời âm trầm như trời tối, nhìn không ra phong cảnh bên ngoài.

Tiếng bước chân từ sau truyền tới, Tổng Sanh quay đầu, thấy viện trưởng Diêu về mặt sầu lo đi tới, vừa mở miệng liền nói: "Không thấy Sở Thanh, khi này tôi không nó, còn tưởng nó đi toilet, hiện tại phát hiện, tìm khắp nơi đều không thấy. Tiểu Duyệt nói hình như thẳng bé ra ngoài, trời mưa to như vậy, nó ra ngoài làm gì? Lâu như vậy không về, mong là đừng xảy ra chuyện."

Sở Thanh? Là thiếu niên trầm mặc ít nói kia? Tổng Sanh nheo mắt, lập tức đứng dậy: "Viện trưởng Diêu, chị và viện trưởng Mạnh trông chừng bọn nhỏ, em thử đi tìm xem."

"A, một mình cô sao có thể đi tìm? Tôi và cô cùng đi."

"Không cần, một mình em đi nhanh hơn, tìm được thẳng bé liền trở về, dù sao nó cũng không có chỗ để đi." Tổng Sanh xua tay, cầm cây dù đặt ngoài cửa liền vọt vào màn mưa.

Các nhà quanh đó có người ngồi ngoài hành lang nói chuyện, Tổng Sanh chạy tới hỏi vài câu, có một ông lão hình như nhìn thấy cậu bé đi về phía chân núi.

Chân núi? Không có việc gì Sở Thanh qua bên đó làm gì? Tổng Sanh không kịp nghĩ nhiều, nói tiếng cảm ơn rồi vọt qua đó tìm người. Mưa to khiến đường trở nên lầy lội, giày cô dính đầy bùn đất, quần áo trên người cũng đã dơ bẩn. Mưa lớn như vậy, bung dù cũng không dùng được, cả người còn bị mưa tưới ướt đầm, cô dứt khoát gấp dù lại, nhanh chóng chạy đi.

Tới chân núi, Tổng Sanh bắt đầu gọi tên Sở Thanh, nhưng thanh âm trong mưa to không thể truyền ra, cô phí rất nhiều công sức mới tìm được Sở Thanh đang ngồi trên một cục đá.

Sở Thanh giống như đang khóc, cả người ướt đầm, Tổng Sanh chạy tới thấy cậu mờ mịt ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt giống thỏ con, mặt đầy vệt nước.

Nhìn cậu như vậy, Tổng Sanh cũng không biết nói gì, thấy cậu không chịu đứng lên, cô đành chờ dài nói: "Có gì trở về chúng ta hãy nói, dầm mưa như vậy không phải sẽ sinh bệnh sao?"

Sở Thanh không trả lời, nhìn cô, không cử động. Tống Sanh không biết đã xảy ra chuyện gì, đành ngồi xỏm xuống xem cậu: "Sao vậy? Mưa lớn như vậy chạy ra ngoài mọi người đều rất lo cho em, chúng ta trở về trước đi."

Sở Thanh chỉ cắn răng dùng sức lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào: "Chị Sanh, chị về trước đi."

Tống Sanh thấy không thể nói chuyện với cậu, lại lo cậu dầm mưa như vậy sẽ bị bệnh, dứt khoát xông tới khiêng cậu trở về. Sở Thanh hoàn hồn lại liền bắt đầu giãy giụa, cậu giãy giụa quá mạnh, Tống Sanh đi vài bước đành phải buông cậu xuống. Nhưng đột nhiên trái tim như đập loạn nhịp, cô theo bản năng kéo Sở Thanh chạy về phía trước.

Ngay sau đó, ầm ầm vang lên, đất núi bên cạnh họ sạt lở. Mấy năm nay vì phát triển, cây cối trên núi cách thôn không xa đều bị chặt hết, trụi lủi chỉ còn lại cỏ và đá.

Hai ngày trước trong lúc vô tình bọn họ có tới đây, mấy đứa trẻ còn rung đùi đắc ý nói thích nơi này, khi đó Tống Sanh còn đùa giỡn nói nếu xảy ra sạt lở thì không chạy ra được, không ngờ hôm nay trời đổ mưa to, thật sự đã xảy ra đất lở, hơn nữa còn ngay tại thời điểm này.

Sở Thanh bị Tống Sanh dùng sức đẩy về phía trước, cậu bò dậy, quay đầu, lập tức sợ hãi tới sắc mặt trắng bệch. Nửa người Tống Sanh bị đất đá đè lên, không thể cử động. Bất chấp rồi rầm lúc trước của mình, Sở Thanh lao đảo chạy tới, gọi chị Sanh, kéo Tống Sanh muốn giúp cô ra ngoài.

Nhưng cho dù cậu có dùng bao nhiêu sức lực cũng vô dụng, người lại còn khiến chính mình càng thêm chật vật. Dù sao vẫn là trẻ con, thời điểm gặp chuyện bất ngờ thường trở nên luống cuống, cậu nhịn không được mà òa khóc lên.

Tống Sanh cảm thấy chân mình đau như xuyên tim, vất vả lắm mới hoàn hồn lại, thấy cậu vừa khóc vừa thở hổn hển, tay đã bị thương tới đỏ máu, vội vàng ngăn cản: "Vô dụng thôi, em đào như vậy không ra đâu, mau trở về gọi người tới giúp đỡ."

Cô rất đau nhưng vẫn tận lực nói những lời này, nếu cô không bình tĩnh, một đứa trẻ như Sở Thanh phải làm sao bây giờ?

"Em đi tìm người!" Sở Thanh được Tống Sanh trấn định mà hoàn hồn, cảm xúc cũng dần ổn định, té ngã lăn lộn mấy vòng liền chạy ra ngoài.

Ngay khi cậu vừa chạy khỏi khe núi kia, lại một trận ầm ầm vang lên, núi sụp, hoàn toàn chôn vùi Tống Sanh ở bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Người đàn ông bình tĩnh.

"Không phải chuyện lớn gì, chờ bà ấy tỉnh lại thì sẽ không sao, tốt nhất là mưa nhỏ một chút liền kêu xe tới đưa bà tới bệnh viện kiểm tra lại xem."

Khuất Diễm Trọng đứng ngoài cửa xoa tay, một người đàn ông trung niên trông có vẻ hiền hậu cảm kích nói: "A, đều nhờ có cậu, chúng tôi không hiểu cái này, thật đúng là bị dọa sợ! Các cậu tới đây du lịch đúng không? Lát nữa đều tới nhà tôi dùng cơm nha, hôm nay thật cảm ơn cậu."

"Không cần."

"Sao có thể không cần? Nếu không có cậu, mẹ chúng tôi đã gặp nguy hiểm! Buổi tối tôi ăn cơm nha, tôi sẽ làm thật nhiều món!" Người phụ nữ bên cạnh người đàn ông trung niên nhiệt tình cười nói.

Khuất Diễm Trọng vẫn lắc đầu: "Không sao, tôi về trước đây." Anh nhìn ra ngoài trời âm u, mưa vẫn chưa có dấu hiệu nhỏ lại, trong sân đã đọng không ít nước. Không biết tại sao anh lại có dự cảm không tốt, tâm tình bắt đầu trở nên bức bối.

Khuất Diễm Trọng vẫn luôn lạnh mặt, vợ chồng hai người cũng cảm thấy xấu hổ, lập tức đưa mắt nhìn nhau, nói: "Vậy chờ thêm hai ngày..."

"Ầm ầm ầm."

Một tiếng sấm cắt ngang lời phụ nữ, tiếng nổ vang cả bầu trời, điện quang đem màn đêm u ám chiếu sáng trong chớp mắt. Khuất Diễm Trọng nhìn trời, trong lòng có loại hoảng hốt khó mà diễn tả.

"A! Sấm sét đúng là muốn hù chết người!" Người phụ nữ thô tráng nói, liền thấy vị bác sĩ mặt lạnh dọa người dù còn chưa mở đột nhiên chạy ra ngoài.

"A, cứ như vậy mà đi rồi sao?" Người chồng bên cạnh nói, "Đầu gối nhà bà, không biết đưa dù cho người ta sao?"

"Chết chết chết." Người vợ bị chồng nói làm cho hoàn hồn, vội vàng cầm dù đưa ông đuổi theo.

Khuất Diễm Trọng đi rất nhanh, anh đi qua ba bốn căn nhà người đàn ông trung niên mới đuổi kịp. Lúc này, lại một tiếng sấm vang lên, còn to hơn khi nãy, núi phía chân trời bên kia như muốn bị bỏ làm hai, trong tiếng sấm còn có tiếng ầm ầm không rõ, hình như là có thứ gì đó đang sụp.

Tim đập thình thịch khiến Khuất Diễm Trọng nhìn không được mà ngừng lại, đột nhiên quay đầu nhìn qua dãy núi bên kia. Nhú mây, Khuất Diễm Trọng áp chế cảm xúc của mình, nâng bước nhanh chóng trở về khách sạn, người đàn ông trung niên vẫn phải cố gắng để đuổi kịp anh.

Người đàn ông kia có nói gì đó, nhưng Khuất Diễm Trọng căn bản không nghe lọt lỗ tai, anh chỉ cảm thấy hiện tại chính mình nên nhanh chóng trở về. Xa xa một thân ảnh đang đứng trước cửa, Khuất Diễm Trọng buông lỏng tâm tình, nhưng rất nhanh anh phát hiện đó không phải là Tống Sanh, mà là viên trưởng Điều của cô nhi viện Ánh mặt trời.

Viên trưởng Điều tựa hồ cũng nhìn thấy anh, đi lên phía trước hai bước rồi nói gì đó, nhưng mưa quá lớn, thanh âm của viên trưởng Điều đều bị bao phủ bởi tiếng mưa. Khuất Diễm Trọng chỉ có thể mơ hồ nghe bà ấy nhắc tới Tống Sanh, trong lòng cả kinh, lập tức đi nhanh tới, lạnh lùng hỏi: "Tống Sanh xảy ra chuyện gì?"

Viên trưởng Điều thấy Khuất Diễm Trọng cả người ướt đầm dề, không khỏi kinh ngạc, có điều hiện tại bà cũng không có tâm tư đi hỏi chuyện này, trong mắt mang theo lo lắng mà nói: "Vừa rồi không thấy Sở Thanh, Tống Sanh liền đi tìm thằng bé, tôi hiện tại vẫn chưa thấy về, mưa lớn như vậy, tôi hơi lo lắng."

"Bọn họ đi hướng nào?" Khuất Diễm Trọng hỏi, không biết vì sao anh đột nhiên nhớ tới tiếng gầm rú khi nãy phát ra từ dãy núi bên kia.

"A? Đó, đó có phải Sở Thanh không?" Viên trưởng Điều đột nhiên chỉ phía sau Khuất Diễm Trọng, Khuất Diễm Trọng vừa quay đầu liền thấy một thân ảnh nghiêng ngả lao đảo trong mưa chạy tới.

Cả người Sở Thanh đầy bùn lầy, máu tươi trên tay vẫn chảy ròng ròng, vừa thấy Khuất Diễm Trọng đứng trước cửa, hai mắt cậu sáng ngời, như gặp được cứu tinh, nghẹn ngào gọi: "Tiên sinh, mau đi cứu chị Sanh!"

Dự cảm bất thường trở thành sự thật, trái tim bất giác đau nhói. Từ lúc nghe tin Tống Sanh xảy ra chuyện, biểu cảm của Khuất Diễm Trọng cứng đờ như cục đá, viên trưởng Điều ở cạnh nghe nói Tống Sanh bị núi lở đè lên người liền dùng ánh mắt lo lắng nhìn Khuất Diễm Trọng, nhưng bà không thể nhìn ra cái gì, chỉ cảm thấy sắc mặt tiên sinh lạnh lẽo bình thường, sự bình tĩnh của anh khiến mọi người cho dù muốn an ủi cũng không thể nói thành lời.

Khuất Diễm Trọng cảm thấy chính mình như tách biệt với xung quanh, tiếng mưa và tiếng người đều trở nên mơ hồ. Anh nghe Sở Thanh cố gắng bình tĩnh nghẹn ngào kể lại sự tình, lại nghe người đàn ông trung niên kia gọi người tới giúp đỡ. Dấn dờ hai viên trưởng trông chừng bọn nhỏ xong, anh cầm điện thoại gọi một cuộc, đồng thời chạy về phía xảy ra chuyện.

Mưa cứ quất vào mặt, nhưng Khuất Diễm Trọng lại không hề cảm thấy đau đớn, anh chỉ nhìn về phía trước, không ngừng tự hỏi chính mình, Tống Sanh liệu có xảy ra chuyện không, cô ấy liệu có phải đã... Chết?

Không đâu, cô ấy sẽ không chết, không thể chết được.

Điện thoại vừa gọi được, Khuất Diễm Trọng mở miệng liền nói: "Là tôi, hiện tại phải người tới chỗ này, núi lở chôn vùi một người trong đó, tôi muốn các anh lập tức tới đây cứu cô ấy."

Người ở đầu bên kia còn nói gì đó, Khuất Diễm Trọng căn bản không có tâm tình nghe, anh lên tiếng cắt ngang người nọ, nói thẳng: "Còn muốn tôi giúp ông có được vị trí kia thì lập tức hoàn thành yêu cầu của tôi, nếu không, với thủ đoạn của ông ta, ông nhất định sẽ càng thảm hại hơn tôi. Trong vòng mười lăm phút, tôi muốn nhân viên cứu hộ có mặt."

"Ồ đó! Chị Sanh bị chôn vùi ở đó!" Sở Thanh dẫn đường mang theo tiếng khóc nói.

Khuất Diễm Trọng đột nhiên cứng đờ, anh nhìn cảnh tượng trước mắt, lần nữa lặp lại câu nói với điện thoại: "Lập tức chó người tới."

Trước mặt anh chính là vị trí núi sạt lở, hiện tại Tống Sanh của anh bị chôn trong đó, sống chết còn không biết. Nhìn đất đá bùn lầy trước mặt, Khuất Diễm Trọng cảm thấy như có gì đó đè ép trong lòng anh, khiến anh không thể hít thở.

Sở Thanh hai mắt hồng hồng nói: "Chị Sanh... Có phải đã chết rồi không?"

Cậu vừa dứt lời liền bị ánh mắt của Khuất Diễm Trọng dọa sợ, tiên sinh bình thường lãnh đạm như nước, hiện tại bộ dáng của anh cơ hồ có thể gọi là dữ tợn, cặp mắt kia thật sự như muốn giết người.

Sở Thanh là một trong những đứa trẻ đi theo Khuất Diễm Trọng lâu nhất, từ khi Khuất Diễm Trọng còn chưa về nước, cậu đã gặp anh. Sở Thanh biết thân phận của mình có chút liên quan tới tin sinh, tiên sinh có lẽ quen ba mẹ của cậu. Mà quen biết tiên sinh đã nhiều năm, đây lần đầu tiên cậu thấy anh đáng sợ như vậy.

Chỉ cái chớp mắt, Khuất Diễm Trọng đã khống chế được cảm xúc của mình, anh không nhìn Sở Thanh nữa, chỉ lạnh giọng: "Câm miệng!"

Thiếu niên Sở Thanh run rẩy không dám tiếp tục lên tiếng, chỉ biết nhìn Khuất Diễm Trọng bắt đầu đào bới đồng đất đá kia.

Không bao lâu, thôn dân đều tới, Khuất Diễm Trọng đại khái tính được vị trí, chỉ huy bọn họ tìm người. Quần áo anh mặc đã ướt đầm, nước mưa cứ thế

mà nhỏ giọt, tóc cũng đã ướt nhẹp dán chặt lên má, gương mặt đặc biệt tái nhợt. Người có thói ưa sạch hiện tại toàn thân đều là bùn lầy, anh dường như đã hoàn toàn mất đi cảm giác, một giây cũng không muốn cọ rửa những thứ dơ bẩn trên người.

Rất nhanh, một đoàn xe vào thôn, đi xuống là đội cứu viện. Có bọn họ gia nhập, công việc tìm người nhanh hơn không ít, chỉ là trời vẫn không ngừng mưa to, công việc mỗi lúc một khó khăn.

Trong màn mưa, Khuất Diễm Trọng không ngừng căng lớn đôi mắt tìm kiếm bóng dáng Tống Sanh, có người tới muốn che dù cho anh cũng bị anh gạt bỏ. Không biết tìm trong bao lâu, giữa trời đất dường như chỉ còn lại mình anh, mà anh cho dù có tìm thế nào cũng không thấy Tống Sanh, đây thân kinh đường như căn chặt, tùy lúc đều có thể đứt đoạn.

Rốt cuộc, anh mơ hồ nghe được một tiếng la lớn truyền tới: "Tìm được rồi! Người ở chỗ này!"

Một bàn tay trong đất đá lộ ra, Khuất Diễm Trọng vừa nhìn liền thấy được chiếc nhẫn trên ngón áp út, cùng cái trên tay anh là một đôi. Máu tươi từ cánh tay đó tràn ra, nhuộm đỏ cả khối bùn đất.

Trái tim đột nhiên căng chặt, Khuất Diễm Trọng lao đảo mấy cái, lại đứng dậy đi qua, duỗi tay cầm bàn tay lộ ra ngoài.

Mưa không biết từ khi nào đã nhỏ lại, xung quanh không có một ai nói chuyện, tất cả đều rơi vào trầm mặc.

"Cô ấy còn sống, cứu cô ấy ra giúp tôi." Khuất Diễm Trọng nửa quỳ ở nơi đó, nhẹ nhàng cầm tay cô, nói.

Người đàn ông mặc áo đen trong đội cứu hộ nghe vậy phát tay, đám người lần nữa giành giật từng giây để cứu người. Sau khi biết vị trí, tình hình đã tốt hơn một ít, chỗ của Tống Sanh vừa vặn là khe hở của hai tảng đá lớn, vì thế cô mới miễn cưỡng không bị đất đá đè chết hoặc bị bùn sa hít thở không thông mà chết, nhưng lúc này lại xuất hiện một phiền toái khác.

Sau khi di dời tảng đá bên trên Tống Sanh, bọn họ phát hiện cô đã ngất, tuy còn hơi thở nhưng lại vô cùng suy yếu, nói không chừng ngay sau đó sẽ lập tức tắt thở. Điều phiền toái nhất chính là tảng đá chặn dưới người cô được dọn ra, bên dưới có một cục đá bén nhọn đâm vào bụng cô tạo thành vết thương, chỗ đó không ngừng chảy máu.

"Tiếp tục như vậy thì không được, chân nói không chừng đã hư rồi."

"Nhưng vị trí của tảng đá kia..."

Nhân viên cứu hộ thương thảo tình hình của Tống Sanh, Khuất Diễm Trọng đột nhiên mở miệng cắt ngang: "Dùng tốc độ nhanh nhất cứu cô ấy ra, không cần đổi chân kia nữa."

Sau đó anh đứng dậy, nói với bác sĩ đang đứng đợi: "Kêu người xem tình hình nhóm máu O trong kho, xem những nhóm máu khác, trước rút một ít tới dự phòng."

Bác sĩ kia đương nhiên quen biết Khuất Diễm Trọng, hiện tại nghe anh lên tiếng liền có chút kích động mà hỏi: "Thầy Khuất, lần này là thầy mổ chính sao?"

"Chỉ có thể do tôi mổ chính." Khuất Diễm Trọng chỉ nói một câu này, lần nữa xoay người nhìn Tống Sanh.

Mưa to chuyển thành mưa vừa, lại biến thành mưa nhỏ tí tách, Tống Sanh cuối cùng cũng được cứu ra, hai chân cô máu thịt mơ hồ, nhưng trước mắt xem ra vẫn giữ được, chỉ là phải chờ sau khi phẫu thuật xem cô có thể đi lại hay không. Có điều trước mắt, cô có thể sống sót hay không vẫn là một vấn đề.

Trên đường cấp cứu, hơi thở của Tống Sanh mỏng manh tới không thể cảm nhận được, có khoảng thời gian hô hấp của cô dừng lại, tất cả mọi người đều cảm thấy cô sẽ không qua khỏi. Lúc ấy chỉ có một mình Khuất Diễm Trọng quỳ gối bên cô, ghé vào tai cô gọi tên của cô, kêu tới viện trưởng Điều ở cạnh cũng không kim được nước mắt.

Sau đó kỳ tích xuất hiện, Tống Sanh lần nữa khôi phục hô hấp, tuy rằng vẫn mỏng manh nhưng ngọn nến trong gió, nhưng xác thật cô đã sống lại.

Trong khu chửa bệnh được dựng tạm thời, Tống Sanh được sắp xếp bên trong, Khuất Diễm Trọng dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo sạch sẽ, khử khuẩn, đi tới căn phòng cách ly. Tất cả dụng cụ đều đã được chuẩn bị sẵn, mười mấy bác sĩ cũng đứng ở một bên chờ.

Nhìn sắc mặt Tống Sanh tái nhợt, Khuất Diễm Trọng cắn đầu lưỡi, để mùi máu tràn ngập trong miệng. Anh vững vàng từng bước đi tới bàn phẫu thuật, nắm chặt dao phẫu thuật trong tay, cả người hoàn toàn trầm tĩnh.

Anh đưa tay sờ chiếc nhẫn Tống Sanh đeo, nhắm hai mắt định thần.

Chỉ cần anh còn ở đây, anh sẽ không để sinh mệnh của Tống Sanh đi tới kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chủng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

"Nếu em chết..."

Thời điểm ba Tổng mẹ Tổng và Tổng Ly Nguyên tới, cuộc phẫu thuật vẫn chưa kết thúc, từ lúc đi vào Khuất Diễm Trọng vẫn chưa bước ra, những bác sĩ và y tá khác đã ra ngoài nghỉ ngơi hai lần.

Có bác sĩ đi ra, người chờ bên ngoài lập tức chạy tới dò hỏi, nhưng lần nào những bác sĩ đó đều mang vẻ mặt ngưng trọng, nói bệnh nhân bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở. Bác sĩ và y tá nơi này không ai nghĩ Tổng Sanh có khả năng sống lại, cho dù người mổ chính nổi danh trong nghề, có thể nói là người giỏi nhất như Khuất Diễm Trọng cũng không có cách. Nếu đổi lại là bọn họ, chỉ sợ căn bản không dám ra tay.

Nhưng mặc kệ bọn họ nghĩ gì, từ lúc Khuất Diễm Trọng bước lên bàn phẫu thuật đều chưa từng nghỉ ngơi, nhóm bác sĩ đó nhìn hàng loạt động tác của anh cũng cảm thấy mệt mỏi, những y tá giúp anh lau mồ hôi cùng đưa đồ đều không theo kịp chỉ thị của anh, thân thể và tinh thần đều mệt tới nhین không được mà run rẩy, nhưng Khuất Diễm Trọng ở trung tâm đường như lại không cảm nhận được gì.

Giờ phút này, Khuất Diễm Trọng trong mắt tất cả mọi người như một người máy, không biết mệt mỏi là gì để giành giật từng giây cứu người nằm trên bàn phẫu thuật. Những bác sĩ và y tá đó một phần vì sự chuyên nghiệp của anh mà bị thuyết phục, nhưng một phần cũng vì anh và người nằm trên bàn mà lo lắng, hiện tại bọn họ đều đã biết, bệnh nhân này chính là người Khuất Diễm Trọng yêu.

Người yêu chưa rõ sống chết, anh còn là người mổ chính, người chịu áp lực lớn nhất ở nơi này chính là anh, nhưng từ đầu tới cuối cùng đều không lộ ra yếu ớt và sự không xác định. Từ trước chỉ nghe tới thanh danh của anh, hiện tại nhìn anh mọi người đều cảm thấy kính nể. Một người kiên cường có nội tâm mạnh mẽ như vậy không cách nào không khiến người nể phục.

Máu cùng thuốc cuộn cuộn không ngừng được máy bay trực thăng đưa tới, những loại thuốc đó có vài món là đồ cao cấp không thể tìm thấy trên thị trường, bác sĩ bình thường có lẽ cũng không biết, người trên chợ đêm cho dù vùng tiền cũng chưa chắc có được, lại bị Khuất Diễm Trọng không chút bần xỉn lấy ra cứu người yêu đang hấp hối, hành động này khiến chúng bác sĩ đứng xem nhin không được mà liú lười.

Nhưng cho dù như vậy, tình hình người bệnh vẫn không mấy khả quan. Vết thương trên bụng cô quá nghiêm trọng, hai chân còn nghiêm trọng hơn, những chỗ khác cũng có những miếng vết thương nhỏ vụn. Không chỉ như thế, sau khi kiểm tra, bọn họ còn phát hiện não bộ của Tổng Sanh bị hòn đá đập vào mà xuất hiện máu bầm, tình huống vô cùng nguy kịch.

Khuất Diễm Trọng rút cuộc chỉ có một, cho dù có lợi hại thế nào cũng chỉ là một người. Nhìn những đường sống đại diện cho dấu hiệu sinh tồn dần dần biến thành một đường thẳng tắp, tất cả các bác sĩ và y tá đều thở dài trong lòng. Thậm chí có một y tá nhin không được mà bật khóc, cô được bệnh viện trung tâm thành phố S điều tới, cũng là y tá bình thường phối hợp với Khuất Diễm Trọng làm phẫu thuật.

Người y tá sùng bái nhất chính là vị bác sĩ nam thần cao lãnh này, khác với những người yêu thầm Khuất Diễm Trọng mà ghen ghét Tổng Sanh, cô rất thích cô gái Tổng Sanh nhiệt tình rộng rãi. Bởi vì đã chứng kiến rất nhiều chuyện, thậm chí còn từng thấy ánh mắt quyến luyến của Khuất Diễm Trọng khi nhìn ảnh của Tổng Sanh, xem bộ dáng của anh lúc này, y tá cảm thấy bất luận kẻ nào cũng không thể nhẫn tâm đoạt đi sinh mệnh của Tổng Sanh từ tay bác sĩ Khuất.

Khuất Diễm Trọng và Tổng Sanh, một người là người y tá sùng bái, một người là người y tá hâm mộ, trước nay cô chưa từng thấy ai xứng đôi như họ, cũng vô số lần nghĩ tới tương lai, nếu chính mình có người yêu, bọn họ khẳng định cũng sẽ ân ái như hai người. Nhưng hiện tại, một người nằm trên bàn phẫu thuật, một người điên cuồng cố gắng giữ người kia ở lại. Tình huống bị ai mãnh liệt như vậy khiến y tá nhin không được mà khóc ra tiếng.

Nhưng một tiếng vang lớn đem cô khiến cô từ hoảng loạn tới không dám phát ra tiếng động.

Là Khuất Diễm Trọng lạnh lùng, thân mình anh lung lay một cái làm giá dụng cụ bên cạnh ngã đổ. Có người muốn tới đỡ anh, lại thấy anh nhanh chóng đứng vững lại, lần nữa đến gần bàn phẫu thuật. Khuất Diễm Trọng buông lỏng dao phẫu thuật trong tay, dùng bàn tay dính đầy máu vuốt ve gương mặt Tổng Sanh.

Tất cả mọi người đều thấy được đôi tay kiên định của anh bắt đầu run rẩy, ánh mắt đậm nhạt hóa thành pha lê rách nát.

"Tổng Sanh, em kiên trì một chút, xin em đừng chết, đừng chết, em có nghe thấy không? Đừng bỏ anh, đừng chết, đừng chết..."

Tất cả mọi người đều bị người đàn ông quý gối bên bàn phẫu thuật, trán chạm trán Tổng Sanh, không ngừng lẩm bẩm dọa sợ. Ai mà ngờ bác sĩ Khuất lạnh nhạt dường như không có cảm xúc lại để lộ sự yếu ớt như vậy, nhưng hiện tại sự thật ở ngay trước mắt, bọn họ cũng không thể tin được.

Y tá chớp mắt, run rẩy một cái, sau đó như có gì đó thay đổi, biểu đồ dấu hiệu sinh tồn lần nữa gọn sóng, cô nhin không được mà vui sướng gọi: "Mau xem! Cô ấy không chết!"" Cô biết, Tổng Sanh thích bác sĩ Khuất như vậy, cô ấy cũng sẽ không nhẫn tâm để bác sĩ Khuất ở lại một mình thống khổ.

Khuất Diễm Trọng là người phản ứng mau lẹ nhất so với bất cứ ai, anh ngừng đầu, không nói hai lời liền lần nữa cúi đầu làm phẫu thuật. Chỉ là lần này, dáng vẻ của anh càng thêm dọa người, mọi người đều cảm nhận được sự khác thường của anh, mồ hôi trên trán không ngừng lăn xuống, gân xanh nổi đầy thái dương và trán, hai mắt đỏ ngầu, thật giống như tự mình thiêu đốt tất cả tâm lực để duy trì đầu óc bình tĩnh, bảo đảm mỗi động tác không được xảy ra sai lầm.

Qua thật lâu, ngay cả ba Tổng mẹ Tổng đều nhìn không được mà cảm thấy con gái không thể cứu được, thời điểm lặng lẽ dựa vào nhau mà rơi lệ, cửa phòng phẫu thuật đột nhiên mở. Một bác sĩ mặt đầy mệt mỏi nhưng biểu tình kích động thông báo: "Tình hình bệnh nhân đã ổn định! Chỉ cần cố gắng điều dưỡng thì sẽ không sao!" Nói xong, anh ta lại kích động nhéo tay của mình, tiếp tục một câu, "Bác sĩ Khuất thật là quá lợi hại, ca phẫu thuật như vậy mà cũng có thể thành công!"

Người luôn tỏ vẻ kiên cường như mẹ Tổng rốt cuộc cũng nhìn không được mà che miệng khóc nức nở, được ba Tổng ôm vào lòng, người làm anh trai như Tổng Ly Nguyên cũng nắm chặt tay ba mẹ cùng đưa mắt nhìn phòng phẫu thuật, mỉm cười.

Thời điểm tỉnh lại, Tổng Sanh đã được chuyển tới một phòng bệnh xa hoa của bệnh viện trung tâm thành phố S. Cô cảm thấy chính mình tựa hồ đã rất lâu chưa mở mắt, vừa mở mắt đã bị ánh đèn xung quanh kích thích, nhìn không được mà nhắm lại. Mở lại lần nữa, cô phát hiện có người điều chỉnh đèn mở lại một ít. Vừa nghiêng đầu, cô liền phát hiện một người mặc áo trắng an tĩnh ngồi ở mép giường.

Không biết tại sao, cô cảm thấy trước mắt có chút mờ hồ, ngay cả gương mặt của người kia cũng không thể thấy rõ, nhưng cho dù là vậy, cô vừa nhìn liền có thể nhận ra đó là ai.

"Manh Manh?"

Qua hồi lâu không nghe đối phương trả lời, Tổng Sanh nhìn không được mà muốn nâng tay kéo anh một cái. Nhưng vừa cử động, cô liền phát hiện toàn thân đau nhất, ngón tay cũng không cách nào cử động.

Khuất Diễn Trọng ngồi đó lặng lẽ nhìn Tổng Sanh mở mắt, thấy cô nhắm mắt lại liền lập tức điều chỉnh ánh đèn, sau đó tiếp tục an tĩnh nhìn cô. Thấy cô hít thở nhìn mình, nhỏ giọng gọi "Manh Manh?", anh hẳn phải đáp lại, nhưng không có, anh chỉ như pho tượng ngồi đó nhìn cô, không đáp lời nào.

Tổng Sanh tựa hồ cũng đã nhận ra gì đó, cô an tĩnh trở lại, chỉ là vẫn mờ hồ nhìn bóng dáng kia. Qua hồi lâu, Tổng Sanh mờ hồ thấy anh duỗi tay sờ mặt mình, cọ xát một lúc, cuối cùng ngừng tại mắt cô. Tổng Sanh cảm thấy hơi ngứa, cô muốn cọ cọ vào bàn tay mát lạnh kia, nhưng đầu đau quá, cô đành phải thôi chớp mắt.

Lòng bàn tay của Khuất Diễn Trọng bị hàng lông mi kia quét qua mà run rẩy. Anh muốn tại thời điểm Tổng Sanh vừa mở mắt liền ôm chặt lấy cô, sau đó xác định cô vẫn còn sống, nhưng những vết thương trên người cô khiến anh căn bản không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể khiến cô thấy đau.

Lúc cô an tĩnh nhắm mắt ngủ ở đó, anh chỉ có thể không chớp mắt nhìn cô, sợ một khắc bỏ qua, sinh mệnh của đối phương sẽ lập tức biến mất, trên giường chỉ còn lại một khối thi thể lạnh băng.

Tổng Sanh hôn mê ba ngày, anh liền ba ngày không ngủ, cho dù là vì mệt mỏi nhìn không được mà nhắm mắt lại, anh cũng sẽ vì nhìn thấy Tổng Sanh cả người đầy máu mà lập tức mở choàng mắt, duỗi tay thăm dò hơi thở của cô. Anh giống như trở về nhiều năm trước, sau khi thoát khỏi lồng giam kia, cả người tràn ngập thương tích và hăm hực, chỉ biết co rút ở một bệnh viện xa lạ, bao nhiêu đêm không cách nào vào giấc, chỉ có thể vô số lần từ ác mộng mà bừng tỉnh.

"Manh Manh, em hình như không thấy rõ anh."

"Trong đầu em vẫn còn máu bầm chưa tan hết, nó đè ép vào thần kinh thị giác."

"Sau này em vẫn sẽ luôn như vậy sao?"

Khuất Diễn Trọng đưa tay che đôi mắt của cô, không trả lời.

"Em biết rồi." Tổng Sanh không hề biểu lộ khổ sở, ngược lại còn mỉm cười, gương mặt gầy ốm tái nhợt lộ ra hai lúm đồng tiền, "Manh Manh, anh đừng khổ sở."

Khuất Diễn Trọng nhắm hai mắt lại, cúi người hôn lên lúm đồng tiền trên má của cô.

"Manh Manh, anh ôm em một cái đi."

"Sẽ động tới vết thương của em"

"Không sao." Tổng Sanh lại cười.

Khuất Diễn Trọng cẩn thận tiến lên, cẩn thận ôm cô vào lòng. Tổng Sanh hít một hơi thật sâu, ở trong lòng ngực của anh mà nói: "Lúc hôn mê em có một giấc mơ, em nhìn thấy anh khi nhỏ ngồi rúc mình trong góc tường khóc một mình, bộ dáng gầy ốm trơ xương đó khiến em rất đau lòng. Khi ấy em nghĩ, em chưa từng thấy anh khóc, nếu em chết như vậy, nói không chừng anh sẽ khóc rất nhiều. Em đau lòng, cho nên liền trở về."

"Em còn sống, Manh Manh đừng buồn. Hiện tại em không nhìn rõ lắm, anh có phải lại khóc rồi không? Anh đừng khóc, em sẽ đau lòng tới chết." Tổng Sanh cảm thấy chỗ vết thương rất đau, nhưng cô vẫn cười hi hi mà nói.

Khuất Diễn Trọng thật sự không thể cười, anh chỉ nói: "Anh sẽ điên mất, Tổng Sanh."

Tổng Sanh chớp mắt, nuốt chua xót trở về, nghiêm túc nói: "Nếu như em chết, nếu anh chịu không chịu nổi, vậy hãy đến tìm em, đừng miễn cưỡng chính mình, anh có thể ích kỷ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

"Tổng Sanh, con làm rất tốt! Biết rõ trên núi có hổ còn dám lên núi đánh hổ hả!" Ba Tổng ngồi trước giường bệnh cười nghiêng răng nghiêng lợi, biểu tình trên gương mặt tươi cười có thể nói là dữ tợn, trời biết thời điểm ông có phong độ như vậy đã là nhiều năm trước.

"Ba, đó là ngoài ý muốn, xảy ra chuyện này, ai cũng không ngờ tới đúng không?" Tổng Sanh nằm trên giường cột nhà trả lời, bộ dáng vô tội.

Anh trai Tổng - Tổng Ly Nguyên ngồi cạnh cũng nghiêm mặt quở mắng: "Anh đã nói em phải cẩn thận rồi nhưng em lúc nào cũng tùy tiện hành động còn cảm thấy không sao, bây giờ thì hay lắm, thật sự xảy ra chuyện, em không nghĩ nếu em xảy ra chuyện, cả nhà phải làm sao đây?" Anh tức giận nhưng vẫn có thể bình tĩnh cất tấu không hề vô đứt đoạn, đúng là nhân tài.

Giọng Tổng Sanh nhỏ đi hai phần, xấu hổ đáp: "Ngày thường em đều rất cẩn thận nhưng con người đâu thể đối đầu với thiên tai..."

"Thời điểm gặp nguy hiểm, phản ứng của con quá chậm, bài huấn luyện khi nhỏ mẹ dạy không biết dùng hả?" Mẹ Tổng gương mặt lạnh lùng ngồi ở cuối giường xử lý văn kiện, ngẩng đầu thoáng nhìn qua Tổng Sanh.

Tổng Sanh đối diện với ba đôi mắt như hổ rình hoàn toàn không trả lời được, chỉ có thể cười gượng, sau đó bày ra vẻ mặt mệt mỏi. Thằng em họ luôn lẳng lặng ngồi ở sofa ôm máy tính Tổng Ly Thụ đột nhiên ngậy ngốc mở miệng: "Sắp tới chị Sanh nên nghỉ ngơi rồi."

Sau khi xảy ra chuyện, Tổng Sanh luôn ở trong bệnh viện trung tâm thành phố S điều dưỡng, ông bà nội cùng ông bà ngoại đều đã tới, nếu không phải bọn họ tuổi lớn không chịu được vất vả, phòng chừng hiện tại cũng ở đây trông chừng cô.

Nhưng người bình thường bận rộn như ba Tổng mẹ Tổng lại tới đây thật sự khiến Tổng Sanh bị dọa sợ, nhìn đáng về bọn họ hình như còn muốn ở đây rất lâu. Tổng Ly Nguyên tuy còn công việc nhưng mỗi ngày đều tới thăm. Ngay cả Tổng Ly Thụ lúc trước đang có nhiệm vụ bí mật ở nước ngoài cũng đột nhiên trở về, mỗi ngày bên trong phòng bệnh đều là cảnh tượng tam đường hội thẩm.

Lúc trước, thời điểm tình trạng còn chưa ổn định, mỗi lần Tổng Sanh kêu đau, ba Tổng mẹ Tổng đều khẩn trương nửa ngày, hiện tại thân thể đã khỏi phục kha khá, tình hình căn bản đã ổn định, ác mộng của cô liền bắt đầu.

Mỗi ngày đều phải nghe ba mẹ anh trai ba người lái nhai, thật là quá tàn nhẫn. Cô còn là người bệnh mà!

Tổng Sanh uể oải nằm trên giường, nhìn qua đặc biệt nghiêm trọng, nhưng chiều này dùng nhiều rồi cũng có lúc vô dụng, ít nhất là hiện tại ba người ở đây sẽ không bị cô cố ý dùng bộ dáng này lừa gạt. Chỉ có Tổng Ly Thụ còn ngậy ngốc ôm máy tính chỉnh mắt kính của mình, tiếp tục hỏi: "Có phải chị Sanh không thoải mái không? Có cần kêu Khuất Diễm Trọng tới không?"

Nghe cậu nhắc tới Khuất Diễm Trọng, ba Tổng càng tức giận, cách nói chuyện thô bạo của quân nhân nhiều năm trước lại bộc phát, vừa há mồm chính là: "Việc này còn chưa tính sổ với con! Con đúng là có năng lực đó Tổng Sanh, trực tiếp cùng người ta đăng ký kết hôn mà không cho cả nhà biết!"

Tổng Sanh vội dời ánh mắt: "Không phải là quên mất sao? Ha ha ha..." Nhắc tới chuyện này, cô đúng là không thể giả bộ, chỉ có thể bày ra bộ dáng đáng thương nghe ba giáo huấn.

"Việc này cũng có thể quên hả? Nếu không phải lần này, gia đình còn không biết con gái đã kết hôn với người ta đó!" Thời điểm ba Tổng biết chuyện, tâm tình thật đúng là không thể diễn tả, tuy rằng trong lòng dần dần đã chấp nhận Khuất Diễm Trọng, nhưng con gái không có tiền đồ, bộ dáng gấp tới chờ không nổi mà cùng người ta đăng ký kết hôn vẫn khiến ông không kim được tức giận.

Đúng rồi, tình hình lúc đó còn được hai y tá về mặt khao khát miêu tả với họ, con gái của mình vọt vào bệnh viện kéo người ta tới Cục Dân Chính, việc này người trong bệnh viện đều thấy. Nói nữa, ông vẫn luôn nghĩ con gái bảo bối còn nhỏ, còn muốn giữ thêm mấy năm, ai ngờ chỉ cái chớp mắt giây kết hôn với người ta cũng đã lặng lẽ cầm.

Nếu không phải thấy cô đại nạn không chết, hiện tại còn chưa bình phục, ba Tổng thật muốn đánh đũa con này một trận, a, đương nhiên tới lúc đó có xuống tay được hay không còn chưa thể nói.

Đồng hồ trên tường chỉ 8h, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Khuất Diễm Trọng mặc áo blouse trắng đi vào.

Anh vẫn mang biểu tình lãnh đạm như nước sôi để nguội, sau khi gật đầu với hai người lớn liền làm lơ mọi người mà đi tới giường bệnh, bắt đầu kiểm tra cho Tổng Sanh.

Ba Tổng nhìn tên đầu sỏ gây tội nhưng mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt, thật muốn đánh người, đáng tiếc không biết tại sao chỉ cần nhìn gương mặt của con rể này, cho dù thế nào cũng không xuống tay được, ha ha. Hơn nữa, cho dù anh không nói, nhưng bộ dáng thất thổ của Khuất Diễm Trọng ngày đó trong phòng phẫu thuật bọn họ đều biết.

Nghĩ lại, thằng ranh không coi ai ra gì này lại bị con gái ăn sạch, tâm tình ba Tổng cực kỳ tốt. Nhìn con gái hai mắt sáng rực kêu khắp nơi đều đau làm nũng với Khuất Diễm Trọng, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của người nhà, ba Tổng vừa mừng lại vừa chua xót.

Đồng thời, ông lại có chua xót, bạn thấy đấy, con gái xuất giá rồi, người làm ba như ông cho dù muốn lớn tiếng cũng lớn tiếng không được! Nhà ông chính là như vậy, chỉ cần có con rể ở đây, cho dù bọn họ chỉ thoáng nặng lời với con gái cũng bị anh phản đối, nhìn bộ dáng cung chiêu kia, cũng không biết rốt cuộc ai là ba của Tổng Sanh nữa.

Ba Tổng vẫn còn lăm bằm, mẹ Tổng đã dứt khoát cắt hết toàn bộ văn kiện, đoạt quả táo trong tay con trai đã được cắt gọt bỏ vào tay tay chồng, lại vỗ vai xem như an ủi xong, sau đó nói với Khuất Diễm Trọng đã kiểm tra xong: "Hôm nay gia đình về trước, ngày mai lại tới."

"Đi thông thả."

Sau cuộc đối thoại ngắn gọn giữa mẹ vợ và con rể có điểm tương tự tới kinh người, phòng bệnh lại trở về yên ắng, chỉ còn Khuất Diễm Trọng và Tổng Sanh thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại Khuất Diễm Trọng hoàn toàn trở thành bác sĩ chuyên dụng cho một mình Tổng Sanh, từ lúc cô nhập viện, anh không nhận bất kỳ bệnh nhân nào khác. Viện trưởng biết phía sau người này có thế lực rất lớn, trước nay chưa bao giờ dám đắc tội, cho nên cũng không nói gì.

Mấy ngày Tổng Sanh vừa tới, một bước Khuất Diễm Trọng cũng không rời phòng bệnh. Tổng Sanh quả thật không dám tưởng tượng cái người ưa sạch sẽ nghiêm trọng, mỗi ngày luôn phải dọn dẹp nhà cửa, thuận tiện xử lý cô sạch sẽ tới chính tề, lại cường bách ép buộc bản thân mấy ngày không còn là chính mình, chỉ cứ như vậy ngồi ở mép giường nhìn cô, chăm sóc cô.

Hơn nữa thời điểm không thể cử động, những chuyện vệ sinh của cô đều do anh làm, cho dù là ai muốn nhúng tay anh cũng không cho. Khi đó bởi vì việc này, ba cô còn thiếu chút nữa đánh nhau với anh, nhưng anh vẫn một mực không cho bất kỳ ai chạm vào cô.

Anh chăm sóc cô rất tốt, trừ lúc bắt đầu có hơi mới lạ, sau liền hoàn toàn thành thực. Tổng Sanh không khỏi hoài nghi thói ở sạch của anh còn không, tuy trước đây lúc ở cùng nhau anh chưa từng chán ghét, nhưng hiện tại anh tự mình xử lý những chất bài tiết kia, cô vẫn cảm thấy có chút ghê mình. Giật mình nho nhỏ qua đi, trái tim cô liền bắt đầu trở nên mềm mại.

Người đàn ông này chính là như vậy, nếu anh muốn đối tốt với một người, người đó sẽ chính là người hạnh phúc nhất thế giới, anh có thể vì người mình yêu mà thay đổi chính mình vô điều kiện. Có tình yêu chắc chắn sẽ khác, tuy rằng rất nhiệt tình rất tích cực, nhưng cô vẫn muốn là chính mình, tuy thể hiện không rõ, nhưng tình yêu đó thật sự đã khắc sâu, sâu tới mức dường như cô đã không còn là bản thân của khi trước.

Tổng Sanh cảm thấy càng lúc càng yêu người kia, mỗi ngày ở bên cạnh anh, nhìn anh vì mình mà thay đổi, dần dần cô cảm thấy tình yêu của anh còn sâu đậm hơn tình yêu của chính mình.

Cho nên hiện tại, mỗi ngày cô phải càng yêu anh nhiều hơn, muốn cùng anh trọn đời trọn kiếp, muốn sinh cho anh vài đứa con... Nụ cười trên mặt Tổng Sanh bắt gặp cứng lại, nhưng rất nhanh cô lại khôi phục tươi cười, giang hai tay với Khuất Diễm Trọng: "Manh Manh, ôm."

Khuất Diễm Trọng đang kiểm tra hai chân không thể cử động của cô, nghe cô nói vậy liền lần nữa đắp chăn đàng hoàng, mềm nhẹ cẩn thận ôm lấy cô.

Tổng Sanh dựa đầu vào vai anh, lắng nghe hơi thở khiến người ta cảm thấy an ổn, ở nơi Khuất Diễm Trọng không thể nhìn thấy lộ ra một nụ cười khổ. Con cái gì chứ, cô đã không còn cách nào để làm mẹ, khi đó bị thương, từ cung đã bị cắt bỏ.

Chuyện này Khuất Diễm Trọng không nói cô biết, nhưng lúc ngủ, thời điểm mơ mơ màng màng, cô có nghe ba mẹ nói chuyện, sau đó nhờ Tổng Ly Thụ điều tra một chút liền phát hiện chuyện này đã bị Khuất Diễm Trọng che giấu. Chỉ cần Tổng Sanh muốn biết, Tổng Ly Thụ sẽ nói, cho dù sự thật khiến cô vô cùng khổ sở.

Sau khi biết chuyện Tổng Sanh cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, cô chỉ ngờ ngác nhìn cửa sổ một lúc, lại nhìn Khuất Diễm Trọng không có bất cứ dị thường gì.

Nếu Manh Manh không muốn cô biết, vậy cô cứ coi như không biết là được.

"Manh Manh, em thật sự rất muốn cho anh một gia đình hoàn chỉnh." Tổng Sanh nhẹ giọng lăm bằm.

Cánh tay ôm vỗ về từ phía sau của Khuất Diễm Trọng bắt gặp ngừng lại, sau đó anh dùng ngữ khí bình thường đáp: "Chỉ cần có em, gia đình này cũng đã hoàn chỉnh."

Tổng Sanh liền cười, hàng lông mi điểm chút nước: "Hiện tại thị lực của em có vấn đề, mắt nhìn không rõ, nói không chừng chân cũng không thể hồi phục, tương lai chỉ có thể làm người què, nếu em thật sự không thể khỏi thì phải làm sao bây giờ?"

"Chỉ cần tiếp tục trị liệu, em sẽ tốt thôi. Nếu không thể, anh sẽ nghiên cứu cách phẫu thuật đổi mắt và chân, chắc chắn giúp em hồi phục khỏe mạnh." Khuất Diễm Trọng đưa tay chạm nhẹ đôi mắt có chút mờ mông lung của cô, nhàn nhạt nói.

"Phụt, Manh Manh muốn biến thành cuồng nhân nghiên cứu hay kẻ biến thái sao? Em chỉ thích xem phim hành động, không thích cuồng nhân của y học đâu." Tống Sanh chỉ cần liếc nhìn một chút liền nhìn thấy tiềm năng của Manh Manh nhà mình. Cô không hề hoài nghi sự chân thật trong câu nói của anh, nếu anh muốn làm, nói có thể thì chắc chắn sẽ làm được, điều này trước nay cô chưa từng nghi ngờ.

Có điều...

"Manh Manh, em biết mình có thể khỏe lại, em nói như vậy là muốn nghe anh nói 'Cho dù của mắt em bị mù, hai chân không thể đi lại, anh cũng có thể làm đôi mắt và đôi chân của em'." Tống Sanh bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn Khuất Diễn Trọng.

Khuất Diễn Trọng nghi hoặc nhìn cô một cái, sau đó cứng nhắc đọc lại: "Cho dù mắt của em bị mù, hai chân không thể đi lại, anh cũng có thể làm đôi mắt và đôi chân của em. Được, anh nói rồi."

Đây là thuật lại không chút cảm xúc! Tống Sanh phụt cười một cái rồi quay đầu hỏi: "Anh không cảm thấy lời này rất lãng mạn sao? Con gái đều thích như vậy."

"Với một người mất đi đôi mắt và đôi chân, sự thống khổ của cô ấy người khác không cách nào lý giải được, cho dù đó là người yêu cô ấy, anh ta cũng không ngoại lệ. Lời nói mang tính chất an ủi kiểu này thực chất không có tác dụng. Nếu em mất đi đôi mắt và đôi chân, nếu em muốn đôi mắt và đôi chân của anh, anh nguyện ý cho em, nhưng anh không có cách nào làm đôi mắt và đôi chân của em, xuất phát từ cuộc sống thực, một người làm đôi mắt và đôi chân của người khác rất không tiện." Khuất Diễn Trọng nghiêm túc phân tích.

"Vì vậy Manh Manh phải nhớ kỹ, nói lời âu yếm kiểu thế này không cần logic." Tống Sanh cảm thấy người đàn ông nhà mình nói vậy siêu đáng yêu, nhìn không được mà nhéo mặt anh một cái.

Hôm nay anh có cạo râu, trên mặt không còn thứ mấy ngày nay cô vừa tỉnh lại liền sờ thấy. Mấy ngày nay anh không quan tâm tới bản thân, cho nên mỗi lần sờ cô đều có cảm thấy ngơ ngẩn, tiếc là không thể nhìn rõ. Tình hình của cô lúc này đã ổn định, tuy rằng mỗi ngày đều ở cạnh cô nhưng anh vẫn sẽ chăm sóc chính mình.

Vuốt vuốt, trong lòng Tống Sanh lại khó chịu, lập tức nâng đầu hôn lên cằm anh mấy cái.

Khuất Diễn Trọng ôm cô, như suy tư gì đó, cuối cùng hỏi: "Em muốn nghe mấy câu âu yếm như vậy sao? Anh biết."

"Không không không, anh không biết đâu, Manh Manh anh đừng có lên mạng lục tìm mấy câu như vậy rồi dùng ngữ khí khi này thuật lại với em, em nghe tới buồn cười, sau đó sẽ rất muốn chọc anh, có biết không?" Tống Sanh cơ hồ có thể tưởng tượng ra tình cảnh khi ấy. Kỳ thật Manh Manh nhà mình thỉnh thoảng vẫn nói mấy lời ngọt ngào, sự âu yếm đặc biệt này của anh đã đủ lắm rồi, cô chỉ là muốn chọc anh mà thôi.

Rõ ràng đã là người đàn ông ba mươi tuổi trưởng thành, nhưng cô luôn cảm thấy anh giống như một đứa bé không hiểu chuyện. Có lẽ cũng chỉ có cô mới cảm thấy, người đàn ông này đôi khi thật ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

"Tôi sẽ không thua."

"Mau xem mau xem, chủ nhiệm Khuất lại ôm người yêu ra phơi nắng kia, tình cảm hai người họ thật tốt!"

"Bà xã của chủ nhiệm Khuất khôi phục thật nhanh, hiện tại ngay cả phơi nắng cũng cả rồi."

"Chủ nhiệm Khuất dụng tâm chăm sóc như vậy, khẳng định là hồi phục nhanh rồi, nghe nói người ta không dùng thuốc trong kho bệnh viện chúng ta mà là thuốc trực tiếp nhập từ nước ngoài đấy. Có điều tôi thật không ngờ, còn tưởng đàn ông như chủ nhiệm Khuất sẽ không tìm được bạn gái, kết quả hiện tại mới phát hiện sự đời thật khó lường."

"Chủ nhiệm Khuất vừa có tiền vừa có nhan sắc lại thâm tình, vì người mình thích mà ngay cả thói ưa sạch sẽ nghiêm trọng cũng có thể nhẫn nhịn được, em gái được anh ấy yêu kia thật là... Sự đời khó lường mà."

Đám y tá đứng trước cửa sổ nhìn ra vườn hoa nằm dưới bệnh viện, đối với hai người đang ở đó phơi nắng không ngừng làm bấm.

Hai người đó chính là Khuất Diễn Trọng bị Tống Sanh biến mình thành bác sĩ các nhân và bệnh nhân vì bị thương thiếu chút ghen hờn cuối cùng cũng được đặc xá ra đây phơi nắng Tống Sanh.

Khuất Diễn Trọng vốn dĩ là nhân vật hô mưa gọi gió của bệnh viện trung tâm thành phố S, từ sau khi nhập viện, mỗi giây mỗi phút bọn họ đều bị mọi người chú ý, là đề tài nói chuyện phiếm khi nhóm bác sĩ y tá rảnh rỗi.

Không phải là không thể chuyển tới bệnh viện tốt nhất, nhưng Tống Sanh lại không muốn, chỉ muốn ở chỗ này, cả gia đình cũng chỉ đành thuận theo ý cô.

Tống Sanh không hổ là có danh siêu nhân từ nhỏ tới lớn, tốc độ miệng vết thương khép lại vượt qua suy nghĩ của Khuất Diễm Trọng, đôi mắt không thể nhìn thấy màu sắc, muốn nhìn kỹ phải dùng cái kính anh đưa cho cô, trước mắt thì không có gì, ngoại trừ việc Khuất Diễm Trọng không cho cô đọc sách quá nửa giờ thì còn lại đều rất tốt.

Hai chân trải qua ba lần phẫu thuật, nếu khôi phục tốt như lời nói thì đi lại bình thường không thành vấn đề, chỉ là tùy tiện chạy nhảy như lúc trước là hoàn toàn không có khả năng. Miệng vết thương những chỗ khác đã dần khép lại, tổng thể mà nói thì mọi chuyện đều phát triển theo hướng rất tốt.

Ba Tống mẹ Tống ở đây đoạn thời gian để chăm sóc Tống Sanh, đồng thời thuận tiện quan sát Khuất Diễm Trọng, cuối cùng bọn họ phát hiện anh vô cùng cẩn thận và chu đáo, sau khi biết chỗ này hoàn toàn không có đất dụng võ, bọn họ liền yên tâm giao con gái cho anh rồi trở về thủ đô. Phải biết rằng, chức vụ bọn họ cao như vậy cũng thật phần bận rộn.

Em họ Tống Ly Thụ mỗi ngày bị mấy chục cuộc gọi thúc giục vẫn cứ bất động như thế, mấy ngày trước rốt cuộc cũng bị đám đồng nghiệp đàng đàng sát khí tới trói mang đi. Người này nghe tin chị Sanh ở nhà gặp nạn liền trực tiếp bỏ về, những nhân viên cùng cậu làm nhiệm vụ bí mật kia đều suýt nữa bị tên tùy hứng này chọc nằm liệt giường. Tống Sanh đã không sao, cậu ấy cho dù có tiếp tục ở đây cũng không giúp được gì.

Anh trai Tống Ly Nguyên cũng rất bận, mỗi ngày không biết bao nhiêu án tử, nhưng anh mỗi ngày đều tới rồi vội vàng rời đi. Những người khác cũng tới thăm mấy lần, đương nhiên cũng không có ai có thể kiên trì dưới áp lực như Khuất Diễm Trọng.

Vừa rời khỏi tầm mắt người nhà, Tống Sanh liền không an phận, mỗi ngày đều đòi Khuất Diễm Trọng cho xuống giường, muốn ra cửa, muốn đọc sách muốn lên mạng. Đa phần suy xét tới vấn đề thân thể của Tống Sanh, Khuất Diễm Trọng đều trầm mặc từ chối.

Nhưng gần đây nhất, thời tiết không tồi, Tống Sanh ở trong phòng bệnh thêm thường nhìn ánh mặt trời bên ngoài, sau đó lại dùng gương mặt đáng thương làm nũng Khuất Diễm Trọng một trận, cuối cùng Khuất Diễm Trọng liền mặt không cảm xúc đầu hàng, mỗi ngày giờ này đều ôm cô ra vườn hoa đi dạo vài vòng. Hành động này lập tức trở thành đề tài nói chuyện của bệnh viện, trong đó đàm luận nhiều nhất chính là cảm thán anh hùng khó qua ải mỹ nhân, một khi gặp được người mình thích, ngay cả chủ nhiệm Khuất như băng đá ngàn năm cũng có thể hóa thành dòng nước.

Tống Sanh không thể tự đi, được Khuất Diễm Trọng ôm trong lòng, phoi nắng tới mơ màng sắp ngủ. Mãi tới khi thấy một thiếu niên gầy gò đứng cách đó không xa đang nhìn bọn họ, cô mới hoàn hồn, kéo tay áo Khuất Diễm Trọng, sau đó vẫy tay với thiếu niên kia.

"Chị Sanh, thật xin lỗi." Người tới là Sở Thanh, là thiếu niên ngày đó mưa to chạy tới chân núi ngồi khóc. Khi đó cậu cũng bị thương, cũng không biết vì bị thương hay vì cảm thấy bản thân làm Tống Sanh liên lụy mà không chịu tới đây, hôm nay cuối cùng cũng lấy hết dũng khí tới đây chính miệng nói một câu như thế.

Tống Sanh được Khuất Diễm Trọng bế lên xe lăn, nghe vậy liền kêu Sở Thanh tới gần, dùng sức xoa đầu cậu bé rồi cười nói: "Chị Sanh đương nhiên phải bảo vệ các em, hơn nữa đây là thiên tai, chúng ta cũng không có biện pháp đúng không? Em đừng buồn nữa, chị không sao rồi, nhìn em đi, gầy tới mức một con gió nhẹ cũng thổi em bay lên bầu trời."

Khoảng thời gian Sở Thanh thật sự ốm đi, trong lòng đè nén quá nhiều chuyện, so với thiếu niên trầm mặc nhưng mềm mại của khi trước có khác biệt rất lớn, trong mắt không biết từ lúc nào đã có rất nhiều tối tăm. Hiện tại đối mặt với lời an ủi của Tống Sanh, cậu cũng chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười.

Tống Sanh nhìn cậu như thế liền biết cậu không thể lập tức nghĩ thông, cho nên ngừng đầu nhìn Khuất Diễm Trọng. Khuất Diễm Trọng liền nói: "Sở Thanh, đợi một chút." Sau đó anh lại nói với Tống Sanh: "Anh đưa em về phòng trước."

Tống Sanh vội vàng lắc đầu, làm nũng kéo kéo tay anh: "Để em ở đây phoi nắng thêm một lúc được không?"

Khuất Diễm Trọng do dự một lát liền tìm một y tá, để cô ấy ở cùng Tống Sanh, sau đó tự mình dẫn Sở Thanh tới văn phòng.

Tống Sanh ngồi trong vườn hoa phoi nắng, trợ thủ Khuất Diễm Trọng tìm tới tên là Tiểu Xuân ở cạnh vừa chăm sóc cô, thuận tiện cùng cô nói chuyện phiếm. Hàn huyền chốc lát, Tống Sanh đột nhiên thấy lạnh, Tiểu Xuân liền đứng dậy đi lấy chăn cho cô, để cô ngồi đó một mình.

Tiểu Xuân vừa đi không bao lâu, Tống Sanh đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên nghe tiếng lạch cạch lạch cạch, vừa mở mắt liền thấy một cô bé mặt tròn ôm bó hoa chạy tới.

"Chị ơi, có một chú nhờ em đưa bó hoa này cho chị." Nói xong, cô bé liền đặt bó hoa vào trong lòng ngực Tống Sanh rồi xoay người chạy, Tống Sanh không gọi lại, chỉ nhíu mày nhìn bó hoa ở trong lòng. Nếu cô nhớ không lầm, loại hoa này là đồng tử la, tượng trưng cho... Dục vọng chiếm hữu.

Người tặng hoa tựa hồ muốn biểu đạt ý không tốt. Cô đưa bó hoa ra xa, đột nhiên phát hiện bên trong có đặt một tờ giấy..

"Tôi vẫn luôn chăm chú nhìn em." Bên trên chỉ viết một câu như vậy. Tống Sanh nhíu mày, câu này với cô mà nói rất quen thuộc, khi trước có đoạn thời gian cô hay nhận tin nhắn quấy rầy, mỗi lần đều có một câu như vậy. Khi đó cô còn tưởng là Lương La bị cô đánh một trận thuê người tới phá phách nên mới không quấy rầy, nhưng lâu rồi mới lần nữa nhìn lại cô cảm thấy suy nghĩ của mình dường như không đúng.

Nhưng cho dù thế nào thì đây cũng không phải chuyện lớn, thế giới này đâu thiếu kẻ biến thái chứ? Quăng hoa và giấy vào thùng rác, cô lại tiếp tục công việc phoi nắng của mình.

Trong lúc này, Sở Thanh và Khuất Diễn Trọng đang ngồi trong văn phòng của anh. Anh dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn thiếu niên trong mắt nhiễm chút cừu hận, hỏi: "Em thật sự nghĩ kỹ rồi?"

"Vâng." Sở Thanh ngẩng đầu đối diện với anh.

Khuất Diễn Trọng đẩy một tờ danh thiếp tới trước mặt thiếu niên, nói: "Anh không thể giúp em quá nhiều, người này từng nợ anh một ân tình, sau khi tới nước A, em có thể liên hệ anh ta, cuối cùng có thể trưởng thành thành dạng gì, em chỉ có thể dựa vào chính mình."

"Em hiểu, cảm ơn tiên sinh." Sở Thanh cầm lấy tấm danh thiếp, siết chặt, qua một lúc lâu nhìn không được mà hỏi, "Tiên sinh, bà ấy... Có khỏe không?"

"Nếu người em hỏi là mẹ của mình, trước nay Phương Tuy Dương đều đối với bà ấy rất tốt, nhưng đó chỉ là phương diện vật chất, còn về tinh thần thì bà ấy ngày càng không tốt. Từ sau khi ba em mất, bà ấy bị bắt rồi bỏ em, bà ấy thật sự chịu rất nhiều thống khổ. Nhưng cho dù là vậy, em cũng không cứu được bà ấy."

Sở Thanh chính là đứa con của Sở Như và chồng trước của bà Du Hàn Thâm, năm đó Khuất Diễn Trọng vì kết minh với bà đã đồng ý với bà từ tay Phương Tuy Dương cứu Sở Thanh ra, lúc sau vẫn luôn mang theo cậu trần trọc, mãi tới khi về nước mới đưa cậu tới cô nhi viện Ánh mặt trời. Có thể nói thế này, lúc trước Khuất Diễn Trọng mở cô nhi viện, một nguyên nhân trong đó chính là che giấu sự tồn tại của Sở Thanh, vì không để Phương Tuy Dương chú ý tới cậu rồi lần nữa ra tay.

Che giấu nhiều năm như vậy, không biết từ con đường nào Phương Tuy Dương đã biết sự tồn tại của cậu.

Sở Thanh từ nhỏ đã rời xa ba mẹ, không biết thân thế của mình. Nhưng ngày đó, thời điểm bọn họ ở làng du lịch chơi xuân, Sở Thanh đột nhiên nhận được một phần văn kiện. Bên trên ghi rõ thân thế của cậu, còn cả thân phận của ba mẹ cậu, đồng thời còn có... Video cái chết của Du Hàm Thâm. Đó là một trung úy Hoa Quốc hi sinh trong một lần tập kích bất ngờ buồn bán ma túy, chết rất thê thảm, mà tất cả sự tình là do có người ở sau lưng thao túng, mà người kia còn cầm tù mẹ cậu, hơn nữa hiện tại còn gửi cho cậu đồ vật như vậy.

Sở Thanh mới mười hai tuổi lập tức chịu kích thích mà mất đi lý trí, cậu không thể bình tĩnh trở lại nên mới chạy tới chân núi lặng lẽ ngồi khóc. Ai ngờ một loạt sự tình sau lại phát sinh, cậu cảm thấy áy náy vì liên lụy tới Tống Sanh, lại đối với tình hình của ba mẹ mà mình chờ mong nhiều năm xuất hiện tâm tình phức tạp, còn phải nghiệm chứng với Khuất Diễn Trọng, tất cả đều khiến cậu cảm thấy rối bời.

Cậu muốn rời khỏi nơi này, muốn học thêm nhiều thứ, muốn có càng nhiều năng lực, vì vậy hôm nay mới tới xin Khuất Diễn Trọng giúp đỡ.

"Hiện tại cho dù có muốn nhiều hơn cũng phí công thôi, trở về chuẩn bị đi."

"Vâng."

Sau khi Sở Thanh rời đi, Khuất Diễn Trọng ngồi trên sofa lấy di động gọi cho một người.

Điện thoại vừa kết nối liền truyền tới giọng cười nói của một người đàn ông dùng tiếng W: "Khuất, cậu biết có biết nó bị lão đại xử lý không?"

"Nằm trong dự kiến." Thanh âm của Khuất Diễn Trọng lạnh hơn bình thường, "Phương Tuy Dương đã biết hành động của chúng ta, có điều ông ta vẫn không biết tôi đã liên minh với ai trong ba người, ông ta muốn thăm dò tôi xem trong ba người ai là kẻ trung thành nhất, hợp lý hi sinh cho ông ta nhất."

"Khuất không hổ là cùng chung dòng máu với lão đại, chắc. Khuất, cậu thật sự muốn thúc đẩy kế hoạch đó sao? Tôi cảm thấy lúc này không phải thời cơ tốt, chúng ta cần phải chuẩn bị kỹ càng hơn." Người đàn ông nói, lại cười, "Tuy tôi lý giải được chuyện người yêu cậu chịu tổn thương nên khiến cậu không thể chịu đựng được, nhưng vì chuyện lớn của chúng ta, cậu phải nhẫn nhịn thêm một chút."

Ánh mắt của Khuất Diễn Trọng lập tức trở nên thâm sâu, Tống Sanh gặp chuyện hoàn toàn không phải ngoài ý muốn. Kích thích Sở Thanh, dẫn đường cậu ấy tới chân núi, hơn nữa sắp xếp người phá rừng, tất cả đều là bút tích của Phương Tuy Dương, ông ta là muốn báo cho anh biết, hành động của anh đã bị ông ta phát hiện.

Phương Tuy Dương không thích người trái ý mình, không thích có kẻ ở sau lưng làm chút chuyện nhỏ, vì thế Phương Tuy Dương muốn cảnh cáo anh rằng ông ta hoàn toàn có thể giết chết Tống Sanh và Sở Thanh. Nhưng đối với Khuất Diễn Trọng mà nói, đây không chỉ là một lời cảnh cáo. Cho nên anh quyết định thực hiện kế hoạch đã chuẩn bị mấy năm. Phương Tuy Dương cho rằng đã nhìn thấu át chủ bài của anh, nhưng thứ Khuất Diễn Trọng che giấu còn sâu hơn ông ta tưởng tượng.

"Tôi nói rồi, có thể thành công, cậu phải tin tưởng tôi, Bishop."

Giọng nam trong điện thoại phát ra tiếng than thở bất đắc dĩ: "Được rồi được rồi, nghe cậu, đàn ông phần nọ đúng là đáng sợ mà. Tôi biết đàn ông chảy dòng máu nhà họ Phương mấy người đều đáng sợ, tựa như câu nói "chỉ thích mỹ nhân không thích giang sơn", mấy người sớm hay muộn gì cũng bị hủy hoại trong tay phụ nữ."

"Nói với Chasel, bắt đầu thôi."

"Được, Khuất, toàn bộ tiền đặt cược của tôi đều ở trên người cậu, cậu đừng làm tôi thua lỗ sạch vốn đó."

"Tôi sẽ không thua."

Chương 58

Khuất Diễm Trọng dùng chìa khóa mở cửa, đi vào, vừa cúi người cởi giày đã nghe thấy tiếng Tống Sanh vang lên: "Hoan nghênh về nhà, Manh Manh, em rất nhớ anh, anh có nhớ em không?"

Khuất Diễm Trọng sững sốt, ngẩng đầu lại không nhìn thấy Tống Sanh, anh đi tới phía trước mấy bước rồi gọi: "Tống Sanh?"

Không ai trả lời, sau đó thanh âm bên cạnh lần nữa vang lên: "Hoan nghênh về nhà, Manh Manh, em rất nhớ anh, anh có nhớ em không?"

Lúc này Khuất Diễm Trọng mới phát hiện người nói chuyện không phải Tống Sanh, mà là một thiết bị mới đặt trên tủ giày. Chỉ cần mở cửa máy này sẽ phát lời nhắn, món đồ này Tống Sanh được em họ Tống Ly Thụ gửi qua bưu điện. Hôm qua Tống Sanh còn hứng thú đùa nghịch một trận.

Thanh âm lặp lại ba lần rồi tự động ngừng. Khuất Diễm Trọng đưa mắt nhìn một cái, thay giày rồi vào trong phòng. Anh cho rằng Tống Sanh đang nghỉ ngơi, nhưng đi vào lại phát hiện Tống Sanh cũng không ở phòng khách, cũng không có ở phòng sách hay phòng ngủ. Tìm khắp nhà một lần vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tống Sanh, trong mắt Khuất Diễm Trọng tức khắc trở nên đen kịt, nhìn qua trông có vẻ đáng sợ.

Dép cũng không thay, anh mở cửa vội vàng ra ngoài, nhưng vừa xuống lầu liền thấy Tống Sanh ngồi trên xe lăn được Nam Lâu đẩy về hướng này, vừa nói vừa cười. Khuất Diễm Trọng lập tức dừng bước, lẳng lặng đứng đó hít một hơi thật sâu mới nâng bước đi qua.

Tống Sanh đang ứng phó với nghi vấn Nam Lâu đề ra, đột nhiên thấy Manh Manh nhà mình đi tới, nhìn không được mà nở nụ cười: "Manh Manh, anh về rồi, có nghe đoạn ghi âm của em đặt ở trên tủ hay không? Có thấy thú vị không anh?" Nói xong, bỗng dưng thấy Khuất Diễm Trọng chân mang dép lê trong nhà, cô không khỏi ngạc nhiên hỏi, "Manh Manh, sao anh lại mang dép lê chạy ra đây?"

Khuất Diễm Trọng theo tầm mắt của cô nhìn xuống mới phát hiện điểm này, anh đi hai bước tới trước mặt Tống Sanh, xoay người lại nắm tay cô, mãi tới khi cảm nhận được ấm áp mới lấy lại bình tĩnh, nói: "Anh về nhà không thấy em, lo lắng, ra ngoài quên cả đổi dép."

Tống Sanh lập tức hiểu, sau lần cô gặp chuyện ngoài ý muốn đó, anh liền có điểm không thích hợp, có lẽ vì chịu không ít kinh hách, cho nên vừa không thấy cô, anh mới có phản ứng quá độ như vậy. Tống Sanh di truyền tính thê nô trong xương của ba, đối với Manh Manh nhà mình vẫn luôn đau lòng, vừa thấy anh như vậy, cô liền kéo tay anh an ủi: "Không sao, em chỉ là nhận được điện thoại của Nam Lâu, ra ngoài gặp cô ấy, chỉ là hàn huyên trong quán cà phê kia mười phút thôi, ai ngờ anh về nhanh như vậy, lần sau ra ngoài em nhất định sẽ gọi điện cho anh."

Nói tới đây, Tống Sanh mới phản ứng lại, cười hỏi: "Đúng rồi, sao anh không gọi điện cho em trước?"

Khuất Diễm Trọng cứng đờ trong chốc lát, mới nói: "Anh... Quên mất." Đúng vậy, lúc này ngẫm lại thật sự không thể tưởng tượng được, chuyện đơn giản như vậy nhưng khi ấy anh căn bản không hề nghĩ tới, hoảng loạn hoàn toàn không phải phong cách của anh. Anh quá sợ hãi, sợ tên thần kinh Phương Tuy Dương kia lại lần nữa xuống tay với Tống Sanh, hận không thể mỗi giây mỗi phút đều đặt Tống Sanh trong tầm mắt của mình.

A, Manh Manh nhà cô vừa đáng thương lại vừa đáng yêu, chuyện như vậy cũng bị dọa sợ. Lo lắng trên mặt Tống Sanh khiến Nam Lâu đứng cạnh không thể chịu được, cô tức giận ho khan hai tiếng cắt ngang ánh mắt không dứt của hai người đối diện.

Khuất Diễm Trọng là anh họ của chồng Nam Lâu, trước đây Nam Lâu đối với anh không hề có ý kiến, cùng lắm là cảm thấy khó chịu vì người này bắt cóc bạn tốt của mình. Nhưng lần này Tống Sanh may mắn trở về, biết rõ anh không sai, nhưng Nam Lâu vẫn phải chinh Khuất Diễm Trọng một chút, ai kêu anh không chăm sóc tốt bạn của cô.

Sau khi kết hôn, Nam Lâu và Tống Sanh không tới lui nhiều, nhưng trong lòng cô, Tống Sanh vẫn là người bạn tốt nhất. Nhưng lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, Tống Sanh thê mà còn dám giấu diếm vì sợ cô lo lắng. Thời điểm biết tin, cô và Du Tụ Thần nhà mình đang nghỉ phép nhân nhả ở nước M, nếu không phải đúng lúc gặp một người bạn nói cô biết tình hình của Tống Sanh, hiện tại cô còn chẳng hay biết gì.

Nam Lâu quả thật muốn phát điên, vừa biết tin tức, cô lập tức vô tình vứt bỏ chồng mình, đặt vé máy bay hùng hổ từ W về nước. Xuống máy bay còn chưa kịp về nhà, cô đã phóng tới đây, mắng mếu phun chó Tống Sanh một hồi rồi ôm cô khóc rống. Lúc này đang định đưa Tống Sanh về nhà, cửa còn chưa tới, Khuất Diễm Trọng đã tìm xuống.

Nhìn Tống Sanh không chút tiền đồ nhào tới an ủi người kia, tâm tình Nam Lâu liền trở nên phức tạp, cảm thấy chính mình thật thừa thãi, rốt cuộc cũng không thể chen ngang, trong lòng không khỏi vui mừng. Hai người bọn họ vẫn dính với nhau như vậy, thậm chí còn ân ái hơn trước.

Cô hết giận, chỉ còn lại đau lòng. Tống Sanh dù sao cũng vừa giã giũa ở ranh giới sống chết, ngẫm lại cô vẫn cảm thấy sợ hãi. Hiện tại thấy bạn mình vẫn tốt, cô cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa ngẩng đầu liền thấy Du Tụ Thần đứng cách đó không xa. Cô duỗi tay gỡ đầu Tống Sanh một cái, nói: "Được rồi, hôm nay tới đây thôi, lần sau mình sẽ mang đồ ngon tới cho cậu, bây giờ mình về trước. Còn nữa, nếu sau này cậu còn dám gạt mình loại chuyện như vậy, đừng trách mình tuyệt giao với cậu."

Nhìn Nam Lâu rồi đi, Tống Sanh kéo tay Khuất Diễm Trọng: "Đề anh lo lắng rồi, chúng ta về nhà thôi."

"Anh xin nghỉ dài hạn, ở nhà cùng với em."

"Hay quá, hôm nay em muốn ăn cá."

"Được, đi mua cái."

Trong kỳ nghỉ dài hạn, Khuất Diễm Trọng quả thật không rời Tống Sanh một bước. Hiện tại Tống Sanh chỉ có thể đứng lên, không có cách nào đi lại, đi đâu cũng cần xe lăn, thời điểm ở nhà, Khuất Diễm Trọng đã bế cô thành thói quen. Mỗi buổi sáng, Tống Sanh vờ tỉnh liền được anh ôm vào nhà vệ sinh, giúp cô đánh răng rửa mặt, chờ cô xử lý xong xuôi hết lại bế cô tới bàn ăn, bung những món dinh dưỡng cân đối lên.

Ăn sáng xong, anh sẽ dẫn cô xuống lầu đi dạo, thuận tiện cùng nhau mua đồ ăn. Về nhà, cô đọc sách một lát rồi chơi máy tính, có điều hiện tại mắt cô không tốt, xem được một lúc liền bị Khuất Diễm Trọng cưỡng chế bắt dừng lại, Tống Sanh không có gì làm chỉ có thể đi quấy rầy anh, Khuất Diễm Trọng cũng mặc cô nháo, muốn làm gì thì làm, không phải công thì là ôm, thật giống như chứng ám ảnh đa thị.

Có đôi khi một mình Tống Sanh ngủ trong phòng, chốc lát không nghe thấy động tĩnh Khuất Diễm Trọng liền bỏ việc trong tay vào tìm cô, mãi khi thấy cô hít thở đều đều đang ngủ mới có thể yên tâm, tiến lên sờ mặt cô một cái rồi lại trở về làm việc của mình.

Cơm trưa cũng rất phong phú, Khuất Diễm Trọng làm cho cô những món vừa ngon lại vừa dinh dưỡng, buổi chiều dọn dẹp xong liền cùng cô nghỉ ngơi, cùng xem những bộ phim mà trước đây anh không cảm thấy thú vị. Hai người ở bên nhau cho hết thời gian, buổi tối ăn xong lại đi dạo một vòng dưới lầu, trở về rồi tắm rửa cho cô.

Tống Sanh mang theo yêu thương trên người lúc nào cũng phải gây ra chút động tĩnh, Khuất Diễm Trọng luôn chịu khó vì cô mà thu dọn tàn cục, dung túng để cô quấy rối. Anh biết trong lòng cô kỳ thật cũng nóng, chẳng qua trước nay cô đều đề nặng tính tình của mình, sẽ không tức giận với anh, chỉ là vui vẻ đùa nghịch một chút. Bất luận là ai khi biến thành người như vậy đều không thể chịu đựng được, nhưng mỗi ngày Tống Sanh vẫn tươi cười vui vẻ, giống như vô lo vô lự, hoàn toàn không để ý, nhưng ai có thể không thêm để ý cơ chứ?

Khuất Diễm Trọng bắt đầu thay đổi thói quen giấu cô trong nhà, hiện tại mỗi ngày đều đưa cô ra ngoài nhìn cảnh sắc khắp nơi, tới cô nhi viện Ánh mặt trời thăm bọn nhỏ, còn mang cô về thủ đô thăm nhà, ngay cả lời mời của các trường đại học lớn anh cũng không từ chối mà dẫn Tống Sanh cùng đi. Thời điểm anh ở trên bục giảng bài, cô sẽ ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Tâm tình Tống Sanh tốt, Khuất Diễm Trọng lúc này mới thoáng yên tâm, giống hết lúc trước cẩn thận chăm sóc cô. Chờ cô có thể bắt đầu hồi phục, mỗi giây ở bên anh đều chú ý, nhìn cô lung lay cố hết sức đi trên đường, lúc cô sắp ngã sẽ đưa tay đón lấy cô, quả thật giống một người cha đang dạy con tập đi.

Có lần bọn họ vô tình gặp một người ba gốc nghếch đang dạy con tập đi, ngồi xổm bên cạnh con gái vừa cổ vũ lại vừa an ủi, Tống Sanh nhìn liền nhìn không được mà cười cười, nói ông ba gốc nghếch kia thật giống Khuất Diễm Trọng. Biểu hiện không giống nhau, anh so với người kia trầm tĩnh hơn một chút, nhưng tâm trạng tuyệt đối giống nhau y hệt.

Tống Sanh nói không muốn ngồi xe lăn, Khuất Diễm Trọng cũng không cự tuyệt, mỗi ngày cõng cô ra ngoài, giúp cô rèn luyện thân thể xong lại chậm rì rì cõng cô về nhà. Anh bắt đầu học mát xa, mỗi ngày đều sẽ mát xa cho Tống Sanh, cô tập đi lại rất khó khăn, mặc dù cô không nói nhưng Khuất Diễm Trọng sao có thể không biết? Vì thế anh yên lặng làm bạn với cô, cô vũ cô, dùng tất cả tình yêu của mình bao dung cô.

Đoạn tình cảm không phải ở thời điểm thăng hoa của tình yêu cuồng nhiệt, mà đối mặt với bình đạm và tra tấn lâu dài, bọn họ vẫn thấm thiết như trước kia.

Tống Sanh cảm nhận được một loại khác hẳn với tình yêu mãnh liệt. Không rời không bỏ, trước sau như một, hơn nữa còn chấp nhận rất dễ dàng, có người chỉ thích treo nó bên ngoài miệng, nhưng thật sự gặp gỡ liền sẽ cảm thấy không thể chịu đựng được, mà người trước nay luôn trầm mặc lại có thể làm được như vậy.

Khuất Diễm Trọng, trên đời có người đàn ông tốt như anh sao? Có người nói người bạn thật sự yêu chính là nửa vòng tròn thiếu hụt còn lại trong cuộc đời của bạn, anh ấy không cần khắp nơi đoán ý và hứa theo bạn, bởi vì mỗi giây mỗi phút anh ấy đều có thể bao dung bạn đúng chỗ.

Đêm lạnh như nước, Tống Sanh từ trong mộng đột nhiên tỉnh lại, cô quên mất mình vừa nằm mơ thấy gì, chỉ có nước mắt còn đọng trên khóe và cảm giác đau lòng, có lẽ đó là giấc mơ không khiến người vui vẻ.

Người đàn ông bên cạnh an tĩnh ngủ, ban ngày hao hết tâm lực chăm sóc cô, so với người bệnh này, anh ngược lại gánh vác quá nhiều. Tống Sanh không muốn đánh thức anh ấy, vẫn luôn không cử động mở lớn hai mắt nhìn gương mặt anh mờ mờ trong bóng đêm. Người đàn ông này không biết đã trưởng thành thế nào nữa, nhưng cô thật sự yêu nhất bộ dáng của anh lúc này, nhiều hay ít đi một phần đều không thể, vừa lúc bộ dáng này là hợp nhất.

Tống Sanh lẳng lặng nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt một mảnh nhu hòa yên lặng như muốn đưa người đó chìm vào biển sao. Nhìn chốc lát, cô xê dịch qua bên kia, tựa đầu vào lòng anh. Cô vừa tới gần, Khuất Diễm Trọng đang trong mơ liền theo bản năng ôm chặt lấy cô. Tống Sanh đột nhiên cảm thấy thật an tâm, cho dù là thân thể không còn khỏe mạnh cũng không khiến cô cảm thấy tuyệt vọng.

Khuất Diễm Trọng bị động tác nhỏ này của cô đánh thức, anh vừa tỉnh liền sờ soạng trước ngực, thấy Tống Sanh trong lòng không hề lộn xộn. Chờ phát hiện cô đã tỉnh, anh dò hỏi: "Không ngủ được à?"

"Vừa rồi gặp giấc mộng nên đột nhiên tỉnh lại." Tống Sanh ôm eo anh, trả lời.

Khuất Diễm Trọng nhảy bén nhận ra tâm tình cô không tốt, sờ sờ mặt cô, hỏi: "Còn ngủ được không?"

"Ngủ không được." Tống Sanh thành thật nói, cô vốn dĩ chỉ muốn an tĩnh nằm như vậy, nhưng vừa nghe Khuất Diễm Trọng nói chuyện liền muốn làm nũng, "Manh Manh, chúng ta đi ngắm sao có được không? Giống như trong phim thần tượng ấy, rất lãng mạn."

Gần đây Tống Sanh xem không ít phim ngôn tình, Khuất Diễm Trọng cũng cùng cô xem một chút, tuy anh không rõ những cảnh tượng đó có chỗ nào lãng mạn, nhưng nếu cô muốn xem, đương nhiên là có thể.

Vì vậy anh mở đèn, quần chăn bọc người Tống Sanh, ôm cô lên tầng cao nhất. Khu chung cư này có sân thượng, có điều trước nay luôn bị khóa lại. Tống Sanh ở trong mắt Khuất Diễm Trọng cười hắc hắc, dứt khoát lưu loát cạy khóa cửa người ta.

"Khụ khụ, ngày mai chúng ta mua ổ khóa mới thay vào, nhìn nó cũ kỹ như vậy quá không bền chắc, ngay cả một cô gái như em cũng có thể mở, cái này phòng bị được ai chứ?"

Khuất Diễm Trọng nhìn cái khóa bị phá, không nói chuyện, chỉ ôm Tống Sanh vào ngắm sao. Có điều thật đáng tiếc, trời đã sắp sáng, sao đã không còn bao nhiêu, nhưng phía chân trời đã có ánh sáng.

"Không ngắm sao được, vậy chúng ta ngắm mặt trời mọc." Tống Sanh cũng không chú ý quá nhiều, rốt cuộc chỉ là tâm huyết dâng trào, Khuất Diễm Trọng càng không có dị nghị, anh chỉ là cùng Tống Sanh làm chuyện cô muốn mà thôi.

Ánh sáng đột phá màn đêm, một quả cầu màu cam vàng từ đường chân trời chậm rãi mọc lên, chỉ cái nháy mắt đã xuất hiện hơn phân nửa, ánh sáng nhu hòa lại không chói mắt, nhìn có chút giống... Trứng muối?

"Manh Manh, em muốn ăn trứng muối."

"Ừ, anh đi mua."

Tống Sanh sờ cằm, bỗng nhiên có chút không xác định mà nói: "Hiện tại em nói lời này có phải không thích hợp không?" Quả thật là phá hư không khí.

Khuất Diễm Trọng bình tĩnh mà nghi hoặc hỏi: "Không đúng chỗ nào?" Anh thật sự không cảm thấy Tống Sanh liên tưởng mặt trời thành quả trứng muối có chỗ nào không thích hợp.

Tống Sanh đương nhiên biết tư duy của anh chỉ có vậy, dứt khoát từ bỏ đề tài này, lớn tiếng nói: "Mặc kệ, đi, chúng ta đi mua ăn!"

"Được." Khuất Diễm Trọng ôm cô trở về.

Tống Sanh dựa vào bờ vai của anh hít một hơi cười, đột nhiên cảm thấy kỳ thật như vậy cũng rất lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Không có gì ngoài mùi mẫn.

Thời điểm Tống Sanh có thể đi lại không cần dựa vào gậy, cô và Khuất Diễm Trọng đính hôn, tháng chín đính hôn, chuẩn bị kết hôn vào cuối năm.

Ba Tống mẹ Tống từ khi phát hiện bọn họ lặng lẽ đi đăng ký kết hôn liền bắt đầu thúc giục, không còn cách nào khác, bọn họ đều là nhân vật có uy tín và danh dự, con gái kết hôn không làm hôn lễ, nước bọt nhỏ vào việc này không biết sẽ chờ thế nào. Chờ Tống Sanh khỏe lại một chút, tiệc đính hôn liền diễn ra.

Vốn dĩ ba Tống còn nghĩ tiêu từ thói này muốn cưới con gái nhà mình phải quỳ xuống, ký một trăm lẻ tám hiệp ước mới được, ai ngờ con gái kỳ cục lại kéo chân sau, hiện tại ngược lại khiến ông phải vội vàng để hai người tổ chức hôn lễ, trong lòng ba Tống hậm hực không thôi.

Đặc biệt là khi nhìn Khuất Diễm Trọng mặc đồ truyền thống Trung Hoa từ tay ông nhận lấy Tống Sanh, cái cảm giác này thật đừng nói nữa, ông đặc biệt muốn cho tên đàn ông có khuôn mặt tuần tú dám lừa gạt con gái mình này bằng mấy phát súng. Trong lòng có ác ý như vậy nhưng dù sao cũng từ binh lính trở về làm người công tác văn hóa, trên mặt cáo già ba Tống là nụ cười hiền lành.

Tiệc đính hôn vô cùng long trọng, cho dù nhà họ Tống cố gắng không rình rang nhưng với gia thế của họ thì không còn cách nào khác. Chỉ riêng ông nội Tống đã về hưu, khách khứa ông ấy mời tới đã là một đoàn, người nào người nấy đều mang trên mình vô số công huân.

Người chú Tổng Nhạn Đò làm ngục trưởng ngục giam kia của Tổng Sanh cũng tới. Tổng Nhạn Đò là kẻ si tình, năm đó vợ qua đời, tình thần liên sa sút, vì vậy mới xin đi làm ngục trưởng ở nơi xa xôi, ngay cả đứa con trai Tổng Ly Thụ ngày tết cũng khó gặp mặt ông ấy. Lúc này ông ấy xuất hiện, rõ ràng là tỏ ý sẽ chống lưng cho đứa cháu gái này.

Ông ngoại bà ngoại Tổng Sanh dẫn theo một đoàn giáo sư văn học này nọ tới, ngồi cùng nhau có thể khởi động nửa bầu trời giới Trung Hoa. Còn cấp dưới của ba Tổng mẹ Tổng trong cục cảnh sát nữa, thế trận này nếu đặt ở thời cổ đại thì rõ ràng chính là gia tộc vừa có văn mà vừa có võ.

So sánh với người đông thế mạnh bên nhà họ gái, nhà họ trai không có nhiều như vậy, người thân tới cũng chỉ có mình cô anh, chính là nhà họ Du mà bạn tốt của Tổng Sanh Nam Lâu gả tới. Mẹ anh Phương Tạ Nguyệt và người cậu Phương Tuy Dương đều không tới, Khuất Diễm Trọng cũng không để ý, tiếp đón cô mình mấy câu, sau cùng nhóm người nước ngoài hân huyên một trận.

Những người nước ngoài đó đều là các đồng nghiệp trước khi Khuất Diễm Trọng về nước, phần lớn lai lịch không nhỏ, bọn họ đều là người có quyền uy trong giới của mình, thậm chí còn có vài quan viên chính phủ nước M chỉ có thể lộ mặt trong các cuộc họp quốc tế, bọn họ đều thiếu nhân tình của Khuất Diễm Trọng, quan hệ cá nhân không tốt.

Nghề bác sĩ này một khi đi tới đỉnh núi, muốn người khác thiếu nhân tình của mình rất dễ, dù sao con người ai rồi cũng sẽ bị bệnh, vì vậy nhân mạch ngầm của Khuất Diễm Trọng kỳ thật rất lớn. Tuy Khuất Diễm Trọng không thích khoe khoang, nhưng trong những giờ khắc như vậy cũng không muốn che giấu, anh muốn Tổng Sanh hưởng những thứ tốt nhất, cho dù chỉ là bữa tiệc đính hôn, anh cũng muốn để cô về vang danh hôn với mình. Chờ tới ngày bọn họ kết hôn, anh sẽ cho cô càng nhiều thứ tốt đẹp, để cô trở thành cô dâu khiến tất cả mọi người đều hâm mộ.

Quy mô tiệc cưới không nhỏ, thập phần náo nhiệt, Khuất Diễm Trọng nắm tay Tổng Sanh đi kính rượu từng người. Hôm nay Tổng Sanh mặc bộ sườn xám màu đỏ thêu hoa mẫu đơn màu vàng, búi tóc, trên tay đeo một vòng phi thủy, là vì cùng người mình yêu đính hôn, cô nhìn qua trông vô cùng cao hứng, trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười hạnh phúc, đặc biệt có sức lan tỏa, khiến ai nhìn cô cũng nhịn không được mà vui vẻ.

Nụ cười của Tổng Sanh trước nay hào phóng rộng rãi, sau khi trải qua một trận đau ốm, sự nóng nảy trên người cô dần lắng đọng lại, ôn trọng và hoạt bát dung hòa với nhau, so với khi trước càng thêm hấp dẫn. Bộ sườn xám này đặc biệt tôn lên dáng của Tổng Sanh, hơi thở thanh xuân bị dụ dỗ vùi dập trung hòa, Khuất Diễm Trọng cảm thấy ánh mắt của mình quả thật không cách nào dời khỏi người cô.

Hiển nhiên trong mắt của Khuất Diễm Trọng, Tổng Sanh đẹp tới mức không thể tưởng tượng được, mà đàn ông nhà mình cũng đẹp tới rớt mắt ra. Khuất Diễm Trọng sinh sống ở nước ngoài nhiều năm, bình thường hay mặc áo vest, nhưng tiệc đính hôn lần này do bà nội tiểu thư khuê các và bà ngoại tác gia của Tổng Sanh xử lý, người già thích văn hoá Trung Hoa, vì thế bọn họ đều mặc sườn xám.

Diện mạo của Khuất Diễm Trọng thuộc dạng điển hình của mỹ nam Trung Hoa, mày kiếm mắt sáng, môi mỏng mũi cao, có được dáng người như hiện tại phải qua chăm chỉ rèn luyện, anh mặc bộ đồ màu đen thời Đường tựa như tài tử trong lịch sử xa xưa.

Đôi tân nhân như vậy tay trong tay sánh vai chung một chỗ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đối phương, người hoạt bát nhìn qua càng hoạt bát, người lạnh lùng nhìn qua lại có nhu tình, ở giữa hai người luôn xuất hiện tình ý lưu luyến, phàm là kẻ có mắt đều có thể nhìn ra.

Bất luận là từ bề ngoài hay từ tình nghĩa, bọn họ đều hoàn toàn xứng đáng là một đôi bích nhân, tuyệt đối không thể có kẻ nào chen vào giữa.

Lần đầu tiên Khuất Diễm Trọng chứng kiến từ lượng của Tổng Sanh, dùng từ ngàn ly không say để hình dung thật không chút khoa trương. Anh trai của Tổng Sanh, người đàn ông mạnh mẽ kia ba ly đã đổ, hiện tại biến thành bộ dáng lồi thối để bạn gái pháp y Phương Tĩnh dìu tới phòng nghỉ, mà Tổng Sanh xinh đẹp như vậy, uống rượu cực kỳ hào sảng. Thậm chí qua nửa bữa tiệc, Tổng Sanh vẫn có thể tỉnh táo kính rượu, thuận tiện thay Khuất Diễm Trọng uống không ít.

Người tới quá nhiều, hơn nữa còn có trường bối, rượu kính, Khuất Diễm Trọng đương nhiên phải uống, hiện tại anh đã say, có chút mơ hồ, chỉ đành ngoan ngoãn để Tổng Sanh nắm tay đi về phía trước. Tình tình Tổng Sanh rộng rãi, người không quen biết cũng có thể rất nhanh tìm được đề tài tâm chuyện, mà Khuất Diễm Trọng mỗi lần tới chỗ khách khứa đều ngơ ngác đứng yên, không nói lời nào, chỉ biết kính rượu rồi nhìn Tổng Sanh, mà Tổng Sanh lại nắm chặt tay anh cùng đám người nước ngoài kia nói chuyện vui vẻ.

Bọn họ hoặc là đồng nghiệp đối thủ, hoặc là nhóm tác giả với Khuất Diễm Trọng, tất cả đều kinh ngạc nhìn người đàn ông bề ngoài lạnh lùng hiện tại lại lao đầu vào tình yêu cuồng nhiệt, say không nhẹ, đôi mắt nhìn chăm chăm Tổng Sanh, người khác nói chuyện anh dường như đều không nghe thấy.

Người nước ngoài cười mở hơn người Trung Quốc, những kẻ nhanh mồm dẻo miệng trên ghẹo Tổng Sanh đều chạy trốn chết. Có điều, nhìn Khuất Diễm Trọng an tĩnh đứng bên cạnh, Tổng Sanh cảm thấy bản thân thật hạnh phúc. Hiện tại tất cả đều biết người đàn ông này là của cô, chỉ có cô mới có thể biến thành trở thành như vậy.

Uống tới cuối cùng, Tổng Sanh cũng say, nhưng không biết là vì rượu hay vì ánh mắt của Khuất Diễm Trọng. Anh nhìn cô, ánh mắt sâu như vậy có thể khiến nhân sinh chết chìm bên trong.

Khách khứa rời đi, Tổng Sanh và Khuất Diễm Trọng về nhà ở thủ đô của bọn họ. Nơi này trên danh nghĩa vốn là chỗ của Tổng Sanh, sau vì tiện cho hai người ở liền thay đổi một chút, hiện tại biến thành tổ ấm tình yêu ấm áp.

Khuất Diễm Trọng nằm trên giường, nửa mở mắt, ánh mắt hoàn toàn không thấy một tia thanh minh, tất cả tràn đầy mờ mịt. Tổng Sanh vẫn còn tốt, cô ngồi bên mép giường lau mặt cho anh, nhìn không được mà cúi người hôn lên chóp mũi người đàn ông. Nói thật, những lúc cô chăm sóc anh không bằng khoảng thời gian anh quan tâm cô, anh lớn hơn cô mấy tuổi, luôn bao dung thỏa mãn vô điều kiện với cô, cũng chưa từng từ chối bất kỳ yêu cầu của cô.

Cô muốn làm người phụ nữ nhỏ bé, anh chính là chiếc ô che mưa chắn gió. Cô muốn là người phụ nữ mạnh mẽ, anh chính là hậu thuẫn kiên cố. Anh tôn

trọng suy nghĩ của cô, coi cô như trân bảo trong lòng bàn tay, cô biết có nhiều lúc Khuất Diễm Trọng không muốn cô rời khỏi tầm mắt của anh, nhưng anh nỗ lực khắc chế dục vọng chiếm hữu của mình, cho cô không gian và tự do.

Đôi khi Tống Sanh thật sự cảm thấy sợ hãi, người đàn ông này sao có thể đối tốt với cô như vậy? Cô yêu anh, tình yêu mỗi lúc một lớn, cô nên làm gì để biểu đạt nó đây?

"Em yêu anh." Tống Sanh nhẹ giọng.

"Tống Sanh." Khuất Diễm Trọng bỗng nhiên bắt lấy tay cô, rõ ràng đã say mềm tới không nhìn thấy rõ nhưng vẫn theo bản năng lôi kéo cô.

"Em ở đây." Nhìn biểu tình người đàn ông mờ mịt, Tống Sanh bỗng nhiên cười cười, cúi đầu cọ cọ lên môi anh. Môi lưỡi lập tức giao triền. Một nụ hôn kết thúc, Tống Sanh dựa vào đầu giường, trong mắt tràn đầy ý cười nói nhỏ bên tai Khuất Diễm Trọng, "Anh đẹp như vậy, em thật nhịn không được..."

Khuất Diễm Trọng vẫn về mặt mờ mịt nhìn chằm chằm cô, biểu tình thế kia thật giống con nít ba tuổi. Tống Sanh bấu môi hôn anh thêm hai cái, lầu bầu: "Sao lại đột nhiên có cảm giác phạm tội thế nhỉ? Việc này hẳn không nên chứ?"

Phá phách Khuất Diễm Trọng say tới không biết trời trăng mây đất xong, Tống Sanh đứng dậy đi nấu trà giải rượu cho anh, dứt anh uống hết, cô cũng cảm thấy mệt mỏi, ôm cánh tay anh bắt đầu ngủ. Ngủ tới nửa đêm, cô bị xúc cảm trên môi đánh thức, vừa mơ mơ màng màng mở mắt liền nhìn thấy đôi mắt sáng ngời trong màn đêm của Mạnh Mạnh

"Ưm?" Môi bị buông ra, Tống Sanh bắt lấy cổ anh, hỏi, "Tỉnh rượu rồi sao? Đầu có đau không?"

"Không đau." Khuất Diễm Trọng nói, ngón tay vuốt ve gương mặt Tống Sanh, từ nơi đó đi xuống cổ, tiếp tục mở nút thắt quần áo, "Tống Sanh, chúng ta làm đi."

"Lúc trở về em còn định làm vậy, nhưng anh say quá em không xuống tay được." Tống Sanh cười tủm tỉm chọc anh, nhưng rất nhanh liền không còn tâm tư này. Khuất Diễm Trọng nhìn cô một cái, tốc độ gia tăng, chọc cô tới run giọng kêu lên, "Nhột, dừng, dừng chọc chỗ đó."

Tống Sanh nắm lấy tóc Khuất Diễm Trọng, chỉ lo rên rĩ, tay nắm mỗi lúc một chặt, cũng không biết là muốn đẩy ra hay muốn gần hơn. Tiếng nước ấm muối trong màn đêm an tĩnh vang lên khiến người không khỏi mặt đỏ tim đập.

Chấn gối trên giường bị đá tứ tung, quần áo hỗn loạn đầy đầy, hai người trên giường không biết mệt mỏi mà dung hợp, mồ hôi chảy xuống làm ướt cả khăn trải.

Trong phòng khách có một cái sofa nhỏ mềm mại, mùa hè Tống Sanh thích ngủ trưa ở đó, hiện tại bị đè ra vận động, Tống Sanh cảm thấy khoái cảm tới hít thở không thông, cảm thấy chính mình sắp bị hòa vào sự nhẹ nhàng của xung quanh.

Cửa sổ nhỏ nhỏ, bàn ăn chỉ có thể chứa được hai người ngồi, bồn rửa mặt, bồn tắm... Tất cả làm hết một vòng, dừng hỏi Tống Sanh đã dùng thế nào, cô chỉ cảm thấy eo vô cùng đau.

Nhưng, nhìn trong mắt người mình yêu chỉ toàn hình ảnh của mình, cô căn bản không thể dừng lại được, chỉ muốn vĩnh viễn dây dưa bên nhau. Tống Sanh cũng không biết trời sáng từ lúc nào, một lần lại một lần, mỗi lần xong việc, chỉ cần dựa vào nhau, bọn họ lại không tự chủ được, sau đó chính là triền miên không dứt, chờ cô tê dại lấy lại tinh thần mới phát hiện trời lại sẩm tối.

Che giấu cảm giác đói bụng, Tống Sanh ở trên giường gian nan vươn tay, run rẩy nói: "Còn làm nữa sẽ hư thận đấy..."

Cánh tay bị một cánh tay khác ấn trở về giường.

"Ừ." Khuất Diễm Trọng nói.

Tống Sanh: "...". Anh đồng ý với em rồi nhưng chúng ta thật sự dừng lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Đêm trước đó.

Tiếng ào ào sóng biển và hải âu du dương cùng tiếng vọng của hòn đảo nhỏ, Tống Sanh nằm trên bãi cát mềm mại ngưỡng mặt lên trời, hưởng thụ cảm giác làn nước cọ rửa đôi chân, thích ý hít thở nhìn không trung xanh thẳm.

Một lát sau, thủy triều dần dần rút xuống, Tống Sanh bò dậy rửa sạch chân trong làn nước thanh khiết, sau đó xoay người đi tới ô che nắng. Giờ phút này,

Khuất Diễm Trọng đang an vị ngồi trên ghế nằm gỗ máy tính, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, động tác trên tay một giây cũng không dừng.

Tổng Sanh sớm đã quen bộ dáng này của anh, vì thế liền ngồi xổm xuống, nghiêng đầu cười hỏi: "Manh Manh, anh thật sự không đi thử sao? Xuống biển chơi thật sự rất vui." Biết rõ Khuất Diễm Trọng sẽ không đi nhưng Tổng Sanh vẫn không nhịn được mà nhắc nhở.

Cho dù đang nghỉ phép lên đảo chơi, Khuất Diễm Trọng vẫn mặc sơ mi và quần dài, hoàn toàn không có ý mặc quần cộc in hoa Tổng Sanh chuẩn bị. Bọn họ đính hôn ba ngày liền bay ra nước ngoài du lịch, nơi này cụ thể ở đâu Tổng Sanh không biết, cô chỉ nhớ Khuất Diễm Trọng nói hòn đảo nhỏ này là tài sản riêng của anh.

Tuy sớm biết Khuất Diễm Trọng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài, nhưng nghe nói nơi này là một trong những tài sản riêng của anh, thậm chí còn không chút nhân nhượng mà chuyển tên cho cô, Tổng Sanh vẫn nhìn không được mà lú lờ. Nhìn thấy nào cũng cảm thấy tất cả y như tiểu thuyết ngôn tình. Tổng Sanh than vài câu cho giống tiểu thuyết, sau đó liền vui vẻ hưởng thụ hòn đảo không người ngoài này.

Diện tích đảo này không lớn, giữa đảo là một tòa biệt thự, phía đông là nơi ở của bảo vệ và bảo mẫu, trừ những kiến trúc như vậy, toàn bộ hòn đảo này như được khảm giữa rừng sao trên trời, đặc biệt mỹ lệ. Tổng Sanh rất thích những vùng biển sạch sẽ thanh tịnh, mỗi ngày đều tới thì thật tốt.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là mỗi lần Khuất Diễm Trọng đều ở cạnh nhìn, không hề cùng cô xuống biển bơi lội. Ban đầu Tổng Sanh còn suy đoán có phải Manh Manh không biết bơi không, nhưng thấy anh bơi trong hồ trước biệt thự, cô liền hiểu, đây là thói quen ở sạch phát tác, anh cảm thấy biển không được sạch sẽ.

Khi trước đa phần ở nhà, nơi đó là không gian thuộc về bọn họ, rất nhiều thời điểm Khuất Diễm Trọng đều không biểu hiện sự ghét bỏ, Tổng Sanh cơ hồ quên mất người đàn ông nhà mình còn có thói ở sạch. Nhưng mỗi lần chỉ cần ra ngoài, nhìn Khuất Diễm Trọng trầm mặc ghét bỏ, Tổng Sanh liền yên lặng hồi tưởng, à, tật xấu ở sạch của người đàn ông này còn chưa chữa khỏi.

Biết thì biết, nhưng Tổng Sanh vẫn thích chọc anh, mấy lần Khuất Diễm Trọng thấy ánh mắt chờ mong của cô liền có chút do dự, sau lại phát hiện cô cố ý chọc mình, anh liền dứt khoát không có phản ứng, nhưng Tổng Sanh vẫn chơi không biết mệt. Vì thế mỗi ngày đều như vậy, Tổng Sanh chơi một lúc liền trở về chọc anh, mà anh liền ở bên cạnh cô làm chuyện của chính mình.

Nếu đã là nghỉ phép đính hôn, Tổng Sanh sẽ chơi hết mình, mỗi ngày không tới nửa đêm đều không chịu ngủ, dứt khoát kéo Khuất Diễm Trọng nửa đêm tản bộ trên bờ cát. Tối hôm nay, hai người vòng quanh đảo nhỏ một vòng, bỗng nhiên nghe tiếng máy bay gầm rú, vừa ngẩng đầu liền thấy một chiếc máy bay bay tới, đáp xuống sân bay ở phía đông.

Tổng Sanh ngừng chuyện đang nói lại, nhíu mày nhìn về bên kia, lại dò hỏi néo tay Khuất Diễm Trọng. Khuất Diễm Trọng thu hồi ánh mắt, đưa cô trở về biệt thự: "Có khách."

Vừa tới cửa biệt thự, bọn họ liền thấy một người đàn ông tóc vàng mặc vest màu hồng cười tùm tùm đi tới: "Khuất, đúng là lâu rồi không gặp, cậu vẫn giống khi xưa như đúc. À đúng rồi, người Trung Quốc hai người lúc này nên hỏi 'Cậu ăn chưa' đúng không?"

Người đàn ông này rõ ràng biết thói ở sạch của Khuất Diễm Trọng, đi tới cách anh khoảng một mét liền dừng lại, cũng không có ý tới gần hơn. Nhìn sắc mặt Khuất Diễm Trọng không hề thay đổi, anh ta cũng không kinh ngạc, ánh mắt chuyển sang tay Khuất Diễm Trọng đang nắm tay Tổng Sanh, cười hỏi: "Cô gái xinh đẹp này chính là bà xã thiên sứ của Khuất đúng không? Lần đầu gặp mặt, tôi là Bishop, hợp tác với Khuất."

Anh ta vươn tay muốn bắt tay với Tổng Sanh, Tổng Sanh cười cười vừa chuẩn bị đưa tay liền nghe Khuất Diễm Trọng bên cạnh nhàn nhạt nói: "Bishop."

Bishop lập tức thu tay, nhún vai cười với Tổng Sanh: "Người đàn ông lâm vào bề tình luôn đáng sợ như vậy."

Mãi tới khi ngồi xuống sofa trong phòng khách, Bishop mới nghiêm túc nói: "Khuất, Sở Như phu nhân của lão đại kia tình hình không ổn lắm, ông ta cũng đã đứng ngồi không yên, theo mặt báo, trong ba ngày này ông ta sẽ liên lạc với cậu."

Gió biển bên ngoài thổi tới, Khuất Diễm Trọng khoác thêm chiếc áo cho Tổng Sanh đang ngồi cạnh, đối với lời Bishop nói không có phản ứng quá lớn: "Ừ, cậu và Chasel chuẩn bị ổn thỏa thì không thành vấn đề."

Bishop nhìn chằm chằm biểu tình của anh, không quá xác định mà hỏi: "Khuất, cậu chắc chắn lần này có thể giết chết lão đại sao? Cậu phải biết ông ta không dễ chết như vậy, nếu không thể một lần thành công, chúng ta sẽ không thể sống nổi."

Khuất Diễm Trọng đưa mắt nhìn ông ta hồi lâu, không nói chuyện, chờ tới khi Bishop đang nghiêm túc kia nhìn không được mà chậm rãi mở miệng: "Tôi chuẩn bị nhiều năm như vậy, nếu lần này không thể giết ông ta, cơ hội chắc chắn sẽ không còn, cậu cảm thấy tôi sẽ dễ dàng xuống tay được sao?"

Bishop ngượng ngùng nhìn Tổng Sanh an tĩnh ngồi bên cạnh, sờ mũi: "Tôi không phải là lo cậu bị lão đại kích thích mà mất hết lý trí sao? Cậu cũng biết, lão đại cũng là tên đàn ông vì cái gọi là tình yêu mà loạn, cậu với ông ta giống nhau như vậy, khó tránh..."

Một tiếng chuông đột nhiên vang lên cắt ngang lời Bishop, Khuất Diễm Trọng nhìn màn hình di động, nói: "Tới rồi."

Bishop lập tức nâng cao cảnh giác, ngồi im tới một chút thanh âm cũng không phát ra, ngay cả hít thở cũng nhẹ lại. Khuất Diễm Trọng nhận máy, giọng của nhân vật chính trong cuộc nói chuyện vừa rồi của họ Phương Tuy Dương liền truyền tới.

"Nhìn dáng vẻ này, cháu ngoại của cậu so với tưởng tượng thật sự ưu tú hơn rất nhiều."

Phương Tuy Dương luôn nói chuyện luôn không nhanh không chậm như thế, Tống Sanh từng gặp ông ta, chỉ cảm thấy mặc kệ là bề ngoài hay từ ngôn hành cử chỉ ông ta đều rất hoàn mỹ, hoàn toàn không nghe ra cảm xúc chân thật, nhưng lần này, Tống Sanh lại nghe ra tia tức giận từ đầu điện thoại bên kia, không khỏi kinh ngạc.

Trên thực tế, Phương Tuy Dương giờ phút này xác thật vô cùng phẫn nộ, trong cuộc đời của ông ta, ông ta cơ hồ không gì là không làm được, ngoại trừ Sở Như, ông ta chưa từng nếm qua tư vị thất bại. Mà người có thể khiến ông ta mất bình tĩnh, ngoại trừ Sở Như cũng không còn ai khác. Mấy năm nay, Sở Như như bị Phương Tuy Dương cầm tù, vì có giao dịch ngầm với Khuất Diễm Trọng, cô thay anh kiềm chế ông ta, chỉ cần con trai của mình có thể bình an.

Nhưng hiện tại, Phương Tuy Dương biết con trai của bà Sở Thanh còn sống, bình thân giả dối bao nhiêu năm nay lập tức bị xé rách. Khuất Diễm Trọng quyết định xuống tay với Khuất Diễm Trọng, Sở Như chính là con dao giấu bên cạnh ông ta, nếu không người đàn ông như vậy đúng là bất tử.

Khuất Diễm Trọng lấy chuyện bảo vệ Sở Thanh không bị Phương Tuy Dương hãm hại làm điều kiện. Sở Như quá rõ người đàn ông này, ông ta không thể chịu đựng được bà đề ý tới một người khác ngoại trừ ông ta, sự tồn tại của Sở Thanh khiến ông ta không chịu đựng được, chỉ cần Phương Tuy Dương còn sống, Sở Thanh khẳng định vẫn sẽ còn gặp nguy hiểm. Cho nên thời điểm Khuất Diễm Trọng liên hệ với Sở Như, nói rằng sắp sửa động thủ với Phương Tuy Dương, yêu cầu bà phối hợp, Sở Như không chút do dự đồng ý, cho dù có dùng mạng của mình trao đổi bà cũng tình nguyện.

Thời điểm một người khẳng định đi tìm cái chết, cho dù có dùng biện pháp gì cũng không thể ngăn cản. Sở Như không phải người phụ nữ tàn nhẫn, nhưng bà có thể vì con trai mà tàn nhẫn với chính mình, bà tra tấn bản thân tới chỉ còn một hơi thở tàn, cuối cùng cũng ép cho Phương Tuy Dương mất bình tĩnh, gần như muốn học máu mà đi tìm đầu sỏ gây tội Khuất Diễm Trọng.

Phương Tuy Dương đương nhiên biết Sở Như làm vậy là vì cái gì, cũng biết vì sao Khuất Diễm Trọng lại đứng phía sau mượn sức Sở Như, nhưng cho dù ông ta biết, chỉ cần ông ta vẫn đề ý tính mạng của bà, không muốn bà chết, ông ta không thể không theo Khuất Diễm Trọng an bài. Bọn họ rõ ràng biết bên trong có chiêu gây ông đập lưng ông, nhưng đối với Phương Tuy Dương mà nói, ông ta sẽ không dễ dàng chịu thua.

"Ngày mai, tôi ở đây chờ cậu, tôi muốn chúng ta nói chuyện đang hoàng."

"Cháu ngoại muốn tặng cậu một bữa Hồng Môn Yến phải không?" Phương Tuy Dương cười hai tiếng, "Bởi vì cậu động tới cô bé kia nên cháu không ngồi yên được? Hoàng mang hoàng loạn muốn ra tay với cậu như vậy không phải tính cách của cháu."

Tống Sanh nhủ mi, đồng tử Khuất Diễm Trọng co chặt chớp chớp một cái, thanh âm vẫn đạm nhiên như thường: "Đúng vậy, giống như tình hình của Sở Như lúc này, cậu cũng không thể ngồi yên."

Đầu bên kia rơi vào trầm mặc, Khuất Diễm Trọng cũng không nói nữa, đợi hồi lâu, Phương Tuy Dương mới lần nữa mở miệng, giọng nói đã khôi phục bình tĩnh: "Như vậy ngày mai cậu sẽ tới gặp cháu... Đúng rồi, Tống Sanh cũng đang ở cạnh cháu đúng không? Lễ đính hôn của hai đứa cậu có việc bận nên không thể tới, ngày mai cậu sẽ mang quà. Cứ vậy đi, ngày mai gặp."

Điện thoại mất kết nối, Bishop ngồi bên sofa đối diện thờ dài một tiếng, xoa tóc, lại lẩm bẩm: "Không chỉ có cậu dùng hết nhân mạch bố trí bao nhiêu năm qua ra dùng, tôi cũng vậy, lẽ như."

"Có cần tôi giúp cậu bình tĩnh không?"

Bishop nghe vậy liền cứng đờ, anh ta vẫn còn nhớ vị thiếu gia này mỗi lần nói như vậy đều sẽ lấy dao phẫu thuật ra, vì thế liền nói: "Không cần, tôi bình tĩnh rồi." Dù sao cũng là tay già đòi nổi danh tàn nhẫn, là thủ hạ được Phương Tuy Dương tin dùng nhất trong bốn người, cũng chỉ có lần này vì đối phó với lão đại sâu không lường được mới thật sự cảm thấy sợ hãi, nhưng rốt cuộc có thể làm ra chuyện này cũng không phải người lương thiện gì, Bishop rất nhanh liền lộ biểu tình hung ác, giống hệt một con sói đói.

"Ngày mai chính là trận chiến cuối cùng." Thời điểm rời đi, Bishop dùng ánh mắt thâm trầm nhìn thoáng qua Tống Sanh, nói như vậy.

Phòng khách chỉ còn lại Khuất Diễm Trọng và Tống Sanh, Tống Sanh nắm chặt tay anh, hỏi: "Anh muốn đưa em rời đi sao?"

"Ừ."

"Em không thích mấy tiết mục nói anh phải cố gắng mà sống trong phim tình cảm cầu huyết, anh cũng biết mà Mạnh Mạnh."

"Ừ."

"Cho nên anh sẽ không sao đúng không?"

"Anh hứa."

"Được, anh định khi nào để em rời đi?"

Ánh mắt Khuất Diễm Trọng giật giật, lạnh lẽo trong mắt khi này hiện tại chỉ còn ôn hòa, anh duỗi tay vuốt ve mái tóc của cô, trả lời: "Hiện tại."

Tống Sanh hít sâu một hơi, Khuất Diễm Trọng làm việc trước nay chưa từng né tránh cô, cho nên cô biết, anh từ rất sớm, còn trước khi ở cùng với cô anh đã có kế hoạch giải quyết Phương Tuy Dương. Nguyên nhân bên trong, Tống Sanh không quá rõ ràng, nhưng cô không muốn truy cứu, nói tới cùng cô chỉ muốn cùng Khuất Diễm Trọng có cuộc sống bình yên, những chuyện khác hoàn toàn không quan trọng.

Chỉ cần Khuất Diễm Trọng đồng ý, anh khẳng định sẽ làm được, Tống Sanh tin chắc là như vậy. Cùng Khuất Diễm Trọng quán quýt môi lưỡi một lúc, Tống Sanh ôm chầm lấy anh, nói: "Em về nhà chờ anh, ngày mai về nhà làm cho em tôm hùm xào cay được không?"

"... Thời điểm như vậy anh nên đồng ý với em mới đúng chứ?"

"Chờ mắt em khỏi anh mới có thể đồng ý với em."

Tống Sanh nghiêng răng nhào tới cắn mắt người đàn ông vừa nguyên tắc vừa kiên định này, sau đó đành phải chịu thua mà nói: "Được rồi được rồi, anh thắng, vậy tối mai về nhà nấu cơm cho em ăn nhé."

"Được." Khuất Diễm Trọng ôm chặt Tống Sanh vào lòng, "Anh sẽ không gặp nguy hiểm, em cứ ở nhà chờ anh về làm cơm tối là được."

Anh tự mình bế Tống Sanh lên máy bay, sau đó đưa mắt nhìn tới khi máy bay biến mất.

Cách đảo nhỏ đó khoảng 50km một hòn đảo lớn quy mô lớn hơn, đó chính là căn cứ của Phương Tuy Dương, hiện tại ông ta đang ở trong nhà giữa hòn đảo, ngồi bên mép giường của Sở Như.

Nhìn Sở Như từ chối trị liệu cực tuyệt ăn cơm, biến chính mình trở nên gầy ốm như bộ xương khô, Phương Tuy Dương hỏi: "Ngày mai anh sẽ đi gặp đứa cháu trai tốt kia, em đoán xem nó sẽ dùng Sở Thanh để trao đổi với anh cái gì?"

Sở Như sắc mặt tái nhợt nằm một chỗ, hô hấp cơ hồ không thể cảm nhận được, rũ mắt không để ý tới ông ta.

Phương Tuy Dương cười cười, thanh âm ôn nhu mười năm như một ngày: "A Như, em có phải rất muốn anh chết, đúng không?"

"Đúng thế, mỗi ngày tôi đều nghĩ như vậy, sao ông còn chưa chết đi?" Sở Như rớt cuộc cũng lên tiếng, thanh âm nghẹn ngào vang lên tràn ngập oán hận.

Biểu tình của Phương Tuy Dương vẫn không thay đổi, tựa như không nghe thấy lời bà nói, đưa tay giúp bà chỉnh lại chăn, nhẹ giọng: "Em nghỉ ngơi đi, anh đi chuẩn bị lễ vật tặng cháu trai." Dứt lời, ông ta đứng dậy rời khỏi căn phòng được bố trí ấm áp. Vừa đóng cửa lại, Phương Tuy Dương mở ống tay áo, bên trong lập tức lộ ra vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Bụi trần lắng đọng.

Phương Tuy Dương và Khuất Diễm Trọng, mỗi người ngồi một bên trong sân uống trà ngắm biển, không ai nói chuyện, cũng không có mùi thuốc súng, cảnh tượng rõ ràng là hai cậu cháu hữu hảo ở chung.

Khuất Diễm Trọng mặc chiếc áo màu lam rộng rãi cùng chiếc quần đen dài ngồi một chỗ ngắm biển phía xa, một lát sau, anh rút cuộc mới mở miệng: "Cậu đứng là an tâm tới nơi này của tôi."

"Thương Lang ở đây, cậu không cho rằng đứa cháu ngoan của mình sẽ giết cậu ở nơi này, nếu là trước kia cháu đứng là có thể vì giết ta mà đồng quy vu tận, nhưng hiện tại cháu chắc chắn không làm như vậy." Phương Tuy Dương khẽ cười, bụng ly trà xanh sương khói lượn lờ.

Phía sau ông ta là một người đàn ông trung niên trông có vẻ xốc vác, hẳn chính là Thương Lang, từ nhỏ đã làm việc bên cạnh Phương Tuy Dương, gia chủ nhà họ Phương bên cạnh luôn sẽ có một kẻ mang sát khí trên người tuyệt đối trung thành như vậy. Kẻ thù của Phương Tuy Dương rất nhiều, có thể sống tới hiện tại, công của Thương Lang chắc chắn phải nhắc tới, cho nên Phương Tuy Dương mới không sợ hãi.

"Cậu là đang tự cảm thán đấy hả? Từ khi có Sở Như, ông không phải cũng bắt đầu rút đầu rút cổ ở trên hòn đảo kia, yêu quý tính mạng mình sao?" Khuất Diễm Trọng bình tĩnh hỏi, lời nói đầy ý châm chọc, nhưng anh dùng biểu tình lạnh nhạt như vậy nói chuyện, ngược lại khiến người ta không cảm nhận được gì.

Phương Tuy Dương cười cười, nhìn thoáng qua Bishop đang đề phòng đứng bên kia: "Cậu vốn cho rằng chỉ có Arno là bị cháu mượn sức, không ngờ ngay cả Bishop cũng là người của cháu, vì giết cậu, cháu đúng là hao hết tâm lực."

"Đáng tiếc, tôi không định để cậu chết chỗ này, lần này tôi nhận sự gửi gắm của một người, trả bà ấy một cái kết thúc mà thôi."

Khuất Diễm Trọng vừa dứt lời, động tác của Phương Tuy Dương liền dừng lại, ông ta cúi đầu, bỗng nhiên cười thành tiếng: "Thì ra là vậy, cháu muốn dùng tính mạng Sở Như uy hiếp cậu sao?"

"Tôi không phải luôn làm thế hả? Bằng không sao tôi có thể sống tới ngày này?" Khuất Diễm Trọng vô cùng bình tĩnh.

Phương Tuy Dương cũng bình tĩnh ngoài dự đoán, ông ta so với thời điểm sự tình liên lụy tới Sở Như mà thất thố hoàn toàn bất đồng, hôm nay ông ta như vậy thật quá không bình thường. Ông ta nhìn Khuất Diễm Trọng, trong mắt ban đầu xuất hiện một ít kinh ngạc cùng cảm thán, thì ra đứa cháu của mình cuối cùng cũng trưởng thành, trưởng thành tới mức ông ta không thể tưởng tượng nổi.

"Nghe cách nói chuyện của cháu, hòn đảo kia của cậu thất thủ rồi sao? Nhưng trên đảo còn có Chasel, cậu vốn tưởng... Cháu làm thế nào? Giết Chasel, hay là xúi giục hắn?"

"Trên đời không có chuyện luôn theo quỹ đạo, ông nghĩ thế nào?"

Phương Tuy Dương lập tức hiểu chuyện, trên mặt không hề có tia phần nộ vì bị phản bội, ngược lại như gió êm sóng lặng: "Xem ra Chasel đã là người của cháu, một khi đã vậy, chỉ sợ hòn đảo kia đã không thể giữ nổi. Nhưng cậu thật không hiểu, cháu làm thế nào để thuyết phục Chasel nghe lời họp tác?"

Phương Tuy Dương dò hỏi, đơn thuần là có chút tò mò mà thôi, trước nay ông luôn cho rằng Chasel trung thành, nếu người ông ta tin nhiệm nhất là Thương Lang, thì người thứ hai chính là Chasel.

Khuất Diễm Trọng lãnh đạm trả lời: "Chasel có một đứa con gái, bệnh sắp chết rồi, chỉ có tôi mới có thể cứu nó. Huống hồ, ông thật sự cho rằng Chasel trung thành tuyệt đối sao? Tôi cho rằng sau khi có Sở Như, ông rất rõ ràng chuyện năm đó mình hi sinh người yêu của Chasel, để người như vậy ở bên cạnh chẳng khác nào là một trái bom."

Phương Tuy Dương đương nhiên biết, ông ta có chút cảm khái nhìn bầu trời xanh trong: "Cậu cho rằng kẻ không biết sự thật vĩnh viễn sẽ không tạo thành hiểm khích, xem ra là cậu sai rồi, cháu tìm được chân tướng, hơn nữa còn thành công ly gián Chasel, tựa như năm đó cháu nói cho Sở Như biết chân tướng cái chết của Du Hàn Thâm, sau đó thành công lợi dụng cơ hội khiến cô ấy đối kháng với cậu."

Khuất Diễm Trọng không nói nữa, nhưng Phương Tuy Dương đã đứng lên: "Mợ cháu hẳn đang chờ cậu, cậu về trước đây." Nói xong, ông ta không chút do dự xoay người rời đi, góc áo bị gió thổi tới phất lên phất ra tiếng vang. Thương Lang về mặt không biểu tình đi theo sau, tới hướng sân bay.

Phương Tuy Dương vừa đi, Bishop đứng cách đó không xa đi tới, nhủ mày: "Vừa rồi Chasel truyền tin tới, đảo bên kia đã bố trí xong xuôi, chỉ cần Phương Tuy Dương trở về thì chắc chắn phải chết. Chỉ là... Chỉ là ông ta biết rõ chuyện đó nhưng vẫn trở về hay sao?"

Khuất Diễm Trọng đứng dậy trở về phòng, ngữ khí bình thường mà chắc chắn: "Chỉ cần Sở Như còn ở bên trong, ông ta sẽ trở về."

Đúng như Khuất Diễm Trọng nói, không tính ba trợ thủ đắc lực của ông ta là người của anh, biết rõ giờ phút này trên đảo vô cùng nguy hiểm Phương Tuy Dương vẫn trở về, ông ta thông dong, căn bản không giống một kẻ chịu chết, hoặc nên nói, Phương Tuy Dương trước nay không phải kẻ sợ chết.

Từ xa, Phương Tuy Dương đã nhìn thấy khói mù quanh đảo, tới gần, không ít thi thể mặc đồ đen nằm la liệt khắp nơi, rất rõ ràng, người chết đều là những tử sĩ trung thành của ông ta, mà nghe nói Chasel tên phản bội không thấy bóng dáng. Nhưng Phương Tuy Dương nào quản những việc này, ông ta từ trực thăng nhảy xuống, thờ ơ xuyên qua vô số thi thể đi tới căn nhà quen thuộc của mình.

So với mùi thuốc súng xung quanh, căn nhà này quá an tĩnh. Phương Tuy Dương đứng trước cửa, nói với Thương Lang: "Tôi có quen một người bạn họ Hạ, cậu hãy về nước tìm hắn, tôi và hắn đã chuẩn bị ít quà tặng đứa cháu kia, coi như cảm ơn toàn bộ công sức của nó. Đi đi."

"Vâng." Biết rõ chủ nhân vào trong sẽ phải chết, nhưng Thương Lang vẫn không có phản ứng, như một con robot tuân theo mệnh lệnh ông ta. Hắn dẫn theo hai kẻ áo đen xoay người rời đi, một đường giết hết mai phục, cuối cùng bình an rời khỏi đảo.

Còn lại một mình, Phương Tuy Dương đẩy cửa bước vào. Sở Như ngồi trên ban công lầu hai, ngắm trời ngắm biển, nghe thấy tiếng động liền xoay người nhìn Phương Tuy Dương đi tới, gương mặt lộ ra biểu tình kỳ dị.

Bà biết ông ta sẽ tới, chỉ cần ông ta tới, cho dù bà có bỏ mạng cũng quyết không tha cho tên đàn ông này. Phương Tuy Dương tới gần, thấy trên người bà gắn bom, thời gian chỉ còn ba phút.

"Hiện tại em đang nghĩ gì?" Phương Tuy Dương giống như không nhìn thấy đồ vật trên người bà, tiến lên ôm bà vào lòng, cười hỏi, tựa như mỗi ngày vui vẻ hỏi bà muốn gì.

Sở Như khó mà bình tâm cùng ông ta nói chuyện, mấy năm qua đây là lần đầu tiên không phản kháng cái ôm của người đàn ông này, hiện tại an tĩnh dựa vào lòng ông ta: "Tôi vừa nghĩ quả bom này có thể khiến thi thể tôi nổ tung, giống như Hàn Thâm năm đó, như vậy thật tốt."

Phương Tuy Dương không tiếp lời bà, mà cảm thán nói: "Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh ôm em lúc em thanh tỉnh mà không chịu bất kỳ sự phản kháng nào."

Sở Như cười nhạo: "Nếu không phải muốn ông cũng nổ tung, tôi cũng sẽ không ngoan ngoãn như vậy."

"Đúng thế, cho nên hiện tại anh lại cảm thấy có chút may mắn." Phương Tuy Dương cười, thân mật cọ vào trán Sở Như, lại nhẹ giọng bên tai của bà, "Sở Như, em là yêu anh, chẳng qua em gặp Du Hàn Thâm trước, bằng không chúng ta đã sống rất hạnh phúc. Em muốn anh chết, anh thỏa mãn em, cho nên em phải đồng ý, kiếp sau phải gặp anh trước, không thể lại yêu bất kỳ kẻ nào."

"Người không có kiếp sau."

"Có."

Sở Như không muốn dây dưa với ông ta chủ đề nhảm chán này, chỉ dựa vào lòng ông ta, hai mắt vô thần nhìn phương trời xa. Phương Tuy Dương cũng không nói chuyện, ông ta ôm Sở Như cùng bà an tĩnh nhìn bầu trời. Thời điểm Sở Như chưa biết sự thật, ông ta thích nhất là ôm bà như vậy, cảm nhận hô hấp và nhịp tim của bà gần trong gang tấc, lúc ấy, trong lòng ông ta có loại bình tĩnh chưa từng thấy.

"Đời này anh chưa từng nhận thua, cũng chưa bao giờ thất bại, nhưng hôm nay anh thua rồi, không phải thua dưới Khuất Diễn Trọng, mà là bại trong tay của em. Sở Như, từ ngày nhìn thấy em, anh đã biết anh sẽ thua trước em, cả đời đều không thắng được." Trong một khắc tiếng nổ vang trời, Sở Như nghe người đàn ông ôm mình nói như vậy.

Mấy tiếng nổ liên tiếp vang lên, kéo dài không dứt, mãi tới khi nhấm chìm cả hòn đảo vào biển cuối cùng mới dừng lại. Động tĩnh lớn như vậy nhưng vì phong tỏa nghiêm mật, cũng không có chính phủ hay bất cứ thế lực nào chú ý tới, thời điểm những thủ hạ của Phương Tuy Dương phát hiện có gì đó không đúng, Chasel và Bishop đã liên thủ oanh tạc thế lực ngầm, nhất thời một thế lực lớn lần nữa rung chuyển.

Có điều tất cả đều không liên quan tới Khuất Diễn Trọng, anh chỉ làm hòn đảo kia chìm ngấm, nhận được tin Sở Như cùng Phương Tuy Dương bị nổ chết liền thu dọn đồ rồi trở về nhà.

Nhưng hiện tại, Tống Sanh vốn đã về nhà sớm hơn đang ngồi trước bàn ăn, nói chính xác là bị trói ngồi trước bàn ăn, mà đối diện cô là một đại mỹ nhân mỉm cười xin đẹp.

Cô được trợ thủ đắc lực của Bishop hộ tống trở về, nhưng vừa xuống phi cơ, chuyện ngoài ý muốn đột nhiên xảy ra, người trợ thủ trông có vẻ đáng tin cậy kia bỗng dưng giải quyết hết người Khuất Diễn Trọng phải tới bảo vệ cô, sau đó không chút khách khí đánh cô hôn mê.

Sự tình quá đột ngột, Tống Sanh căn bản chưa kịp phản ứng, càng đừng nói tới tự cứu, cứ như vậy mà trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại cô không ngờ mình lại xuất hiện ở một nơi - Căn nhà của nhà học Khuất, chính là biệt thự của mẹ Khuất Diễn Trọng, trên danh nghĩa là mẹ chồng cô, cũng là nơi Khuất Diễn Trọng ở khi nhỏ. Cô vốn nghĩ Phương Tuy Dương đã nhìn thấu bố cục của Mạnh Mạnh nhà mình, ở chỗ này bất cô hồng nói điều kiện với anh, trong lòng sớm đã chuẩn bị khi gặp lại anh sẽ bày ra gương mặt bình tĩnh, ai ngờ không thấy Mạnh Mạnh, mà trước mặt chỉ có mẹ anh.

Đây là căn biệt thự được xây giữa núi, nhìn qua hẻm có lịch sử lâu đời, cảnh sắc tuyệt đẹp lại khiến người vô cớ cảm thấy rét lạnh. Tống Sanh vừa tỉnh lại, cô cả người không có sức bị mẹ chồng dùng xe lăn đẩy đi dạo một vòng, cô thật không rõ vị phu nhân điển khuông này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Tham quan biệt thự xong, Tống Sanh bị đẩy tới phòng ăn trống rỗng.

"Sau khi Diễn Trọng rời khỏi nơi này, mẹ liền cảm thấy vô cùng tịch mịch, hiện tại con tới đây, thật không tồi. Con thích con trai mẹ như vậy, con có muốn nghe chuyện khi nhỏ của nó không?" Người phụ nữ mỉm cười dịu dàng hoài niệm, hoàn toàn giống hệt người mẹ hiền từ, nhưng không biết vì sao Tống Sanh lại cảm thấy rung mình.

Sắp hết rồi mà mấy chương cuối toàn cao trào mà buồn nữa, 1 ngày 2-3 chương mọi người đọc có cảm thấy nhàm chán quá không?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Tống Sanh luôn nghĩ đại mỹ nhân Phương Tạ Nguyệt này là kẻ biến thái, chỉ nhìn thái độ kỳ lạ của bà ta đối với Mạnh Mạnh nhà mình, cô liền đoán được đôi chút, nhưng cô thật không ngờ trên đời lại có người mẹ biến thái như thế.

"Diễn Trọng rất giống ba nó, ba nó không muốn ở bên mẹ con chúng ta, cho nên mẹ mới biến ông ta thành như vậy, nhưng thì ra Diễn Trọng luôn ngoan ngoãn nghe lời cũng không muốn ở cạnh người mẹ đáng thương của mình, cho nên con nói xem mẹ có nên biến dạy dỗ đứa con kia không?"

Giọng nói của Phương Tạ Nguyệt vô cùng mềm nhẹ, trên miệng luôn treo nụ cười, ngón tay trắng nõn thon dài vuốt ve đầu người trước ngực. Bà là một mỹ nhân, đặc biệt là lúc cười đôi mắt càng sâu thẳm, dễ dàng khiến người ta chìm đắm vào trong, thứ duy nhất Khuất Diễn Trọng giống bà chính là cặp mắt này. Hiện tại đôi mắt đó nhìn chằm chằm cô nhưng nó không có sự say đắm và ôn nhu của Khuất Diễn Trọng, chỉ có ác ý không thể lường trước.

Tống Sanh đưa mắt nhìn hộp sọ Phương Tạ Nguyệt đang cầm, bỗng nhiên cười nói: "Thì ra là bà giết ba của Diễn Trọng."

Về ba của Khuất Diễn Trọng, Tống Sanh từng ở chỗ Nam Lâu nghe được ít nhiều, dù sao đó cũng là anh trai của mẹ chồng cô ấy. Nghe nói ông ấy cùng tiểu tam chạy ra nước ngoài, tới nay vẫn không có tin tức. Thật không ngờ, ông ấy đã bị mẹ chồng mình xử lý.

Phuong Tạ Nguyệt đem hộp sọ dán vào mặt, lẩm bẩm như nói lời yêu: "Ai kêu anh rồi bỏ mẹ con bọn em, em yêu anh như vậy, anh sao có thể bỏ em mà đi, vì một con tiện nhân vậy mà..."

Thanh âm bà ta dần thấp xuống, biểu tình vốn dịu dàng cũng trở nên có chút vắn vẹo, bà bỗng dừng ngừng đầu nhìn người đang ngồi trên xe lăn, vẫn là vẻ mặt trấn định của Tống Sanh.

Đứng dậy đi từng bước tới gần, Tống Sanh nhìn vào ánh mắt bà ta, cảm thấy lông tơ sau lưng đều dựng lên hết, mỗi một tế bào trên người đều kêu gào nguy hiểm. Cô rất rõ ràng, ác ý của người phụ nữ này đối với cô không chút che giấu, nếu ngay cả người đàn ông mình yêu bà ta cũng có thể ra tay được, vậy một người như cô, kẻ đã cướp đoạt đứa con trai của bà, bà ta đương nhiên cũng có thể giết.

Quả nhiên, Phuong Tạ Nguyệt nâng mặt Tống Sanh lên, cắt xuống hai đường, ngữ khí lạnh lẽo: "Diễn Trọng không ngoan có phải vì mày không? Nhất định là mày, mày giống hệt con tiện nhân năm đó câu dẫn chồng tao. Nếu đã vậy, tao sẽ dùng phương pháp năm đó biến mày thành đồ ăn."

Nói tới đây, bà ta trở nên cao hứng, nhảy nhót mà nói: "Đúng vậy, Diễn Trọng lúc nhỏ thích nhất đồ ăn tao làm, nó lâu rồi không tới đây, nhưng một đứa trẻ thông minh như vậy khẳng định sẽ rất nhanh tìm tới, chờ nó tìm tới, tao sẽ dùng người nó thích chiêu đãi nó, nó nhất định sẽ rất vui vẻ! Thời gian không còn nhiều lắm, xem ra chúng ta nên bắt đầu rồi."

Ngoài mặt Tống Sanh vẫn không để lộ cảm xúc, nhưng trong lòng lại bỗng nhiên rét run.

Không biết Phuong Tạ Nguyệt đã cho cô ăn cái gì, hiện tại cả người cô mềm như bãi bùn lầy, một chút sức lực cũng không có, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng ngồi trên xe lăn, đừng nói là chạy trốn, ngay cả chút cử động cô cũng không làm được. Xem ý của bà ta, hiện tại cô đúng là trở thành miếng thịt, nói không chừng sẽ lập tức biến thành thịt nấu trong nồi.

Tống Sanh nhìn bàn ăn, lại trở mắt nhìn Phuong Tạ Nguyệt lấy ra một rương đựng dụng cụ cắt gọt, nỗ lực nửa ngày cũng chỉ có thể giật giật ngón tay, tuy lòng cô lớn, nhưng hiện tại cũng buồn rầu.

Trên thực tế Tống Sanh đã từng trải qua nguy hiểm đối diện với sống chết như vậy, nghề cảnh sát của cô không phải trò đùa, hơn nửa lần trước thiếu chút đã bị đất đá chôn vùi, cô tự nhận tinh thần mình vững vàng, nhưng hiện tại nhìn con dao lóe sáng ngày càng gần kia, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối.

Cô suy nghĩ, nếu người này thật sự biến cô thành bàn đồ ăn để chiêu đãi người đàn ông nhà mình, anh ấy nói không chừng sẽ phát điên mất! Ngẫm lại khi đó anh rất có khả năng cũng xuất hiện biểu tình này, Tống Sanh cảm thấy bản thân không thể an tâm.

Vất vả lắm mới từ bác sĩ tâm lý kỳ kỳ quái quái đó mà hồi phục tâm lý, mắt thấy anh ấy có thể thoát khỏi bóng ma, nhưng cảm giác thất bại trong gang tấc, thật mẹ nó, đồ phá hoại. Tống Sanh nhìn không được mà mắng câu thô tục trong lòng.

Quần áo bị cởi bỏ, lộ ra bụng, nơi đó còn có vết sẹo khép lại không lâu. Phuong Tạ Nguyệt duỗi tay sờ sờ, lại dùng dao nhỏ đo đạc, nhìn đáng vẻ hình như chuẩn bị từ chỗ đó xuống tay. Tống Sanh nổi hết da gà, mắt nhìn con dao ngày càng tới gần, cô nhìn không được mà mở miệng đi đòi lực chú ý của Phuong Tạ Nguyệt.

"Bà nói năm đó ba của Diễn Trọng có tình nhân bên ngoài, cho nên bà giết ông ấy? Nhưng tôi nghe nói tiểu tam và đứa con kia cũng biết mất, họ cũng do bà giết sao?" Kỳ thật Tống Sanh đã đoán ra tại sao ba Khuất Diễn Trọng và hai người kia biến mất, nhưng hiện tại trong khoảng thời gian ngắn không tìm được đề tài, cô chỉ đành giả ngu hỏi. Còn nữa, nhìn bộ dáng của Phuong Tạ Nguyệt, phỏng chừng bà ta rất vui vẻ khi nhắc tới chuyện này, chỉ sợ trong lòng rất muốn chia sẻ với người khác.

Phuong Tạ Nguyệt dừng động tác, cười cười: "Con hư, con muốn kéo dài thời gian. Nhưng không sao, con đã muốn biết thì mẹ sẽ nói. Đương nhiên để không kéo dài thời gian, mẹ một bên kể con nghe, một bên nấu ăn, mẹ đảm bảo trước khi con chết sẽ kể xong câu chuyện."

Tống Sanh khịt mũi, nói chuyện với kẻ ác nhiều làm gì chứ?

"Tiện nhân kia nhỏ hơn mẹ một tuổi, mẹ cũng từ nơi này bắt đầu tách rời ả ta. Khi đó ả ta cũng không mất đi ý thức, mẹ chỉ gây tê, để ả ta biết mình sắp phải đối diện với cái chết."

Theo thanh âm mềm nhẹ của Phuong Tạ Nguyệt, bụng Tống Sanh truyền tới đau đớn, đưa mắt nhìn xuống, thấy bên dưới đã có vết cắt, máu tươi róc rách chảy ra.

Nhoáng cái, Phuong Tạ Nguyệt lại kể về đứa con riêng kia: "Thịt của tiện nhân quá già, đứa nhỏ kia thì rất mềm, dù sao nó vẫn còn nhỏ. Đúng rồi, chồng mẹ còn cảm thấy hương vị không tồi, dù sao khi đó anh ấy vẫn chưa lật mặt hoàn toàn với mẹ, có điều khi ah ấy biết đó là thịt của người mình yêu thương và đứa nghiệt chủng kia, sắc mặt anh ấy liền trắng bệch." Có lẽ cảm thấy buồn cười, Phuong Tạ Nguyệt vui vẻ cười hai tiếng.

Tống Sanh muốn nôn ra, nhưng lại bị động tĩnh bên ngoài hấp dẫn sự chú ý. Cửa lớn bị đẩy mạnh, ngay sau đó là chuỗi bước chân vội vàng mà trầm trọng.

Tống Sanh cố hết sức đưa mắt nhìn, Phuong Tạ Nguyệt thờ dài, tiếc nuối nói: "Xem ra động tác của mẹ quá chậm, không thể cho Diễn Trọng một bất ngờ." Cầm dao dính đầy máu đặt trên cổ Tống Sanh, bà ta vừa nhắc mắt liền đối diện với Khuất Diễn Trọng.

Khuất Diễn Trọng tới rất vội vàng, mồ hôi trên trán đã dính ướt mái tóc, anh thờ hồn hồn nhìn Phuong Tạ Nguyệt đang cười cười, ánh mắt dừng trên bụng Tống Sanh, nhìn máu nơi đó cùng con dao đang kề trên cổ, trong mắt giống như xuất hiện gió lốc.

Anh vội vàng về nhà, lại phát hiện Tổng Sanh vẫn chưa về, liền hệ khắp nơi đều không tìm thấy cô, lại nhận tin từ Bishop nói trợ lý bảo vệ Tổng Sanh là người của Phương Tuy Dương, trong lòng lập tức tràn ngập sợ hãi. Không ai rõ Phương Tuy Dương hơn anh, ông ta lựa chọn cái chết nhưng chắc chắn sẽ có hậu chiêu, ông ta không bỏ qua kẻ phản bội mình, mà điều ông ta làm chắc chắn là khiến anh hối hận thống khổ.

"Buông cô ấy ra, người bên ngoài đã bị tôi khống chế, Phương Tạ Nguyệt, nếu bà còn muốn sống, tôi khuyên bà mau buông tay."

Phương Tạ Nguyệt kiêu ngạo nhìn anh: "Diễn Trọng, còn giết cậu mình rồi? Đứng là đứa trẻ thông minh, không hồ là người nhà họ Phương chung ta."

"Buông Tổng Sanh ra." Khuất Diễn Trọng không muốn nhiều lời, lạnh giọng quát, trong mắt lộ rõ lo lắng.

Phương Tạ Nguyệt sững sốt, cẩn thận đánh giá anh, trầm mặt: "Con thay đổi rồi, không còn ưu tú nữa, con sao có thể vì phụ nữ mà bày ra vẻ mặt này? Xem ra ta không thể không thay con giải quyết á ta rồi." Sắc mặt Phương Tạ Nguyệt không thay đổi, một chút cơ hội cũng không để lại, trong tay dùng sức, lập tức cắt đứt cổ Tổng Sanh.

Dưới ánh đèn, Tổng Sanh vốn không có sức lực chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé đột nhiên duỗi tay che chắn, sau đó cả người lăn xuống bàn, mà đồng thời Khuất Diễn Trọng nhanh chóng vọt lên, dùng dao phẫu thuật giấu trong tay cắt một đường xuống cổ Phương Tạ Nguyệt.

Máu tươi phun ra, mùi tanh dính đầy người Khuất Diễn Trọng, thậm chí trên mặt cũng có không ít. Phương Tạ Nguyệt kinh ngạc nhìn biểu cảm đờ đẫn của anh, dao trong tay loảng xoảng rơi xuống đất, ngay sau đó cả người bà ta cũng lao đảo, rất nhanh liền ngã xuống sàn. Máu đỏ rất nhanh tích tụ thành một vũng.

Tất cả đều như xảy ra chỉ trong chớp mắt, Tổng Sanh căn bản không biết sau khi chính mình bùng nổ hao hết sức lực, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ biết thời điểm chịu đau nhìn qua bên kia, cô nhìn thấy Khuất Diễn Trọng dứt khoát cầm dao phẫu thuật cắt cổ Phương Tạ Nguyệt một cái, sau đó tùy tay vứt xuống đất, máu tươi nhỏ giọt bắn vào ống quần của anh.

Phương Tạ Nguyệt không phát ra bất cứ tiếng động nào, nhưng ánh mắt của bà ta cách một cái bàn nhìn Tổng Sanh đang nằm bên kia, trong lòng kinh ngạc cùng không cam lòng và oán hận, một lát liền không còn động tĩnh.

Bà ta cứ như vậy mà... Chết sao? Tổng Sanh ngỡ ngác, ngay cả vết thương trên bụng cũng quên mất, chờ hoàn hồn, Khuất Diễn Trọng đã quỳ bên cạnh cô, mặt không cảm xúc dùng sức ôm lấy cô, duỗi tay lau khô máu trên tay mình, sau đó giúp cô đè miệng vết thương.

"Đừng sợ, Tổng Sanh, em không sao rồi."

Khuất Diễn Trọng rất bình tĩnh, so với Tổng Sanh còn bình tĩnh hơn, thật giống như vừa rồi anh chưa hề dứt khoát giết chết mẹ ruột của mình vậy. Bà ta cho dù hung ác biến thái, nhưng người đó dù sao cũng là mẹ anh, Tổng Sanh không biết anh rốt cuộc có để ý hay không, cũng không biết hiện tại anh có tâm tình gì, cô chỉ cảm thấy lòng mình đau như cắt.

Ông trời tại sao lại tàn nhẫn như vậy? Vì sao lại ép anh? Rõ ràng anh chưa từng nghĩ sẽ giết người phụ nữ này, cho dù bà ta tàn nhẫn với anh, vô số lần tổn thương anh, rõ ràng người đàn ông này không muốn giết bà ta, nhưng vì sao lại ép anh làm chuyện như vậy? Đây là người đàn ông thiện lương, luôn cố gắng áp chế dục vọng giết người, tình nguyện tự làm hại chính mình cũng không muốn tổn thương người khác, nhưng nạn nhân đầu tiên chết dưới tay anh lại là mẹ ruột của mình, sớm biết như vậy, cô nên để Phương Tạ Nguyệt giết mình trước khi anh tới, dù sao đây cũng không phải lần đầu bà ta làm chuyện như vậy.

Có thể là cô, có thể là bất kỳ ai khác, vì sao lại là Khuất Diễn Trọng? Tổng Sanh ở trong lòng Khuất Diễn Trọng khóc nức nở, phảng phất như muốn thay anh khóc ra tất cả chua xót.

Giống như những cảnh trong TV, kết thúc câu chuyện, Khuất Diễn Trọng ôm Tổng Sanh lên xe cấp cứu, xử lý vết thương cho cô, thi thể của Phương Tạ Nguyệt bị đưa lên một chiếc xe khác.

Chuyện sau đó, Tổng Sanh không rõ ràng, cô chỉ biết nắm tay người đàn ông kia rơi vào hôn mê. Nhưng trong lúc đó, sự tình đã xảy ra chuyển biến rất lớn, có người đem chuyện Khuất Diễn Trọng giết chết mẹ ruột, hơn nữa còn vượt biên giới sát hại mười mấy người nhà họ Phương, phá hủy một hòn đảo đi tố cáo.

Khuất Diễn Trọng biết Phương Tuy Dương có để lại hậu chiêu nhưng không ngờ sau khi ông ta chết, thế lực phản công lại lợi hại như vậy. Dù sao cũng là một người đàn ông che trời bao nhiêu năm, cho dù phần lớn tâm phúc đã bị anh thu phục nhưng ông ta vẫn khiến anh lưỡng bại câu thương. Bishop và Chasel vội vàng thu phục thuộc hạ của Phương Tuy Dương, sứt đầu mẻ trán tới không để ý quá nhiều, nhưng bên Phương Tuy Dương vẫn còn giữ lại án chủ bài, không biết ông ta đã liên minh với nhân vật nào của nước M, hứa hẹn với người đó cái gì, đối phương kiên quyết cần chết Khuất Diễn Trọng không chịu buông bỏ.

Nhân mạch của Khuất Diễn Trọng đương nhiên cũng không yếu, hơn nữa nhà họ Tống cũng sẽ không mặc kệ con rể của mình, bởi vậy chuyện này càng ngày càng ác liệt.

Mất nhìn sự tình đang giằng co, Khuất Diễn Trọng lại nhận được một phần tư liệu nặc danh. Là tư liệu Tổng Sanh năm ấy hơn mười tuổi, vì trả thù mà giết hai tên đàn ông.

Sự việc bắt nguồn từ vụ án giết người mấy năm trước. Thủ phạm chính là Nghiêm Dịch và hai người bạn của hắn ta Lưu Giang Ba cùng Chung Dương, ba người từng bức chết một thiếu nữ. Trong đó Lưu Giang Ba và Chung Dương vì nhận tiền của Nghiêm Dịch mà đứng ra chịu tội, hơn nữa nhờ sự bao

che của nhà họ Nghiêm mà ở tù mấy năm liền được thả ra ngoài, thủ phạm chính Nghiêm Dịch lại không xảy ra chuyện gì, vẫn ở bên ngoài tiêu sái sung sướng.

Phần tư liệu trong tay Khuất Diễm Trọng là cái chết của Nghiêm Dịch và Lư Giang Ba, sau khi ra tù Lư Giang Ba không rõ tung tích, thi thể cách hai năm trước mới bị tìm được.

Người này Khuất Diễm Trọng không có ấn tượng, nhưng người còn lại tên Nghiêm Dịch Khuất Diễm Trọng vẫn nhớ. Cũng không phải nguyên nhân gì đặc biệt, mà là thời điểm đầu tiên gặp mặt Tống Sanh, ba người Phương Tĩnh, Tống Ly Nguyên và Tống Sanh tới nhờ anh giám định một thi thể mới tìm được, đó chính là thi thể của Nghiêm Dịch.

Hai vụ án giết người không rõ hung thủ, chỉ sợ ai cũng không ngờ được hung thủ sẽ là Tống Sanh. Khuất Diễm Trọng lật xem tư liệu, mặt không biểu tình, tựa hồ không hề cảm thấy ngoài ý muốn. Chỉ là lật tới trang cuối cùng, về mặt của anh thoáng thay đổi, ba đương sự làm ra chuyện đó, hai người bị giết, người còn lại tên Chung Dương đào tẩu thành công, nhưng thật không may, hắn ta bị một thủ hạ của Phương Tuy Dương bắt, hiện tại đang bị khống chế.

Khuất Diễm Trọng đột nhiên nhớ lại lời Tống Sanh từng nói, ngoại trừ Nam Lâu là bạn thân, cô còn có một người bạn dạy cô rất nhiều đạo lý, đáng tiếc người đó đã qua đời, rất trùng hợp, người bạn đó tên Sanh giống hệt cô. Trang cuối cùng của tư liệu nhắc tới cô gái đó, tên Viên Sanh.

Cánh tay Khuất Diễm Trọng cứng đờ, vội khép tư liệu lại. Nhân chứng, vật chứng, chỉ cần mang ra ngoài, Tống Sanh khẳng định sẽ bị hình phạt.

Mở cửa phòng bệnh, Tống Sanh đang buồn chán ngồi cầm cuốn sách, vừa thấy anh vào liền cười vẫy tay: "Manh Manh, em muốn ăn táo!"

Khuất Diễm Trọng đi qua sờ đầu cô, ngồi xuống mép giường gọt táo.

"Manh Manh, khi nào em mới có thể xuất viện? Em muốn về nhà, không lẽ nhịp sống của em là mỗi năm vào bệnh viện ở sao?" Tống Sanh tựa đầu vào vai anh, nhìn anh gọt táo.

"Đừng lộn xộn, cẩn thận vết thương."

"Chuyện của Manh Manh thế nào rồi? Đối phương vẫn không chịu buông tha sao?"

Khuất Diễm Trọng đã gọt vỏ táo xong, cúi đầu nghiêm túc cắt từng miếng nhỏ, trong miệng nhai nhặt trả lời: "Đừng lo lắng, rất nhanh sẽ kết thúc thôi."

Sự tình đúng như Khuất Diễm Trọng nói, rất nhanh liền có kết quả, chỉ là không ai ngờ, cuối cùng Khuất Diễm Trọng lại lựa chọn thỏa hiệp, anh đồng ý tới điều kiện hai mươi năm tù đối phương đưa ra. Ngày Tống Sanh xuất viện, anh đang bị giam ở đảo K. Trung Quốc.

Tống Sanh không biết Khuất Diễm Trọng lại lựa chọn như vậy, nhưng tất cả đều không trở ngại tới lòng tin trước sau như một của cô. Ngồi trên sofa, đối mặt với ba mẹ cùng anh trai, Tống Sanh mỉm cười, nói: "Cả đời con đều dành cho anh ấy, chờ hai mươi năm có là cái gì."

Lời tuy nói như vậy, nhưng vừa xoay người, chờ ba mẹ anh trai về nhà, Tống Sanh lập tức mang con mắt hồng hồng đóng gói hành lý, nhờ Tống Ly Thụ giúp đỡ nhập cư trái phép, ngay trưa hôm đó chạy tới đảo K.

Ngục trưởng trại giam là Tống Nhạn Độ, là người chú nhiều năm không về nhà của Tống Sanh. Vị trí tù giam là kết quả sau nhiều lần kiên trì giằng co của nhà họ Tống, vụ án này căn bản không thông báo cho người dân biết, vì dù sao ở phía sau nó cũng có liên quan tới lợi ích của các nước.

Đối phương đồng ý chuyện này, nhà họ Tống cũng không chút kinh ngạc, dù sao đối phương cũng không biết Khuất Diễm Trọng có giống Phương Tuy Dương giữ lại chiều gì hay không, lỡ như anh trốn ngục thì sao? Nếu ngục trưởng là người nhà họ Tống, như vậy dựa theo sự quan tâm của Khuất Diễm Trọng dành cho Tống Sanh, anh khẳng định sẽ không để người nhà họ Tống chịu liên lụy.

Tất cả người nhà họ Tống chỉ kiên trì, chỉ lo nếu Khuất Diễm Trọng bị giam ở nơi khác, Tống Sanh lặng lẽ chạy tới sẽ bị bắt lại. Để giúp Tống Sanh đi được cửa sau này, người lớn nhà họ Tống phải hao hết tâm sức.

"Manh Manh, em muốn chuyển tới ở với anh..." Tống Sanh đập đầu vào lan can, nhìn người đàn ông ngồi ở mép giường sắt đọc sách. Đây đúng là chồng mình, cho dù mặc đồ của tù nhân cũng đẹp trai như vậy!

Khuất Diễm Trọng không hề kinh ngạc khi nhìn thấy cô, anh buông sách xuống đi tới, duỗi tay đẩy nhẹ trán cô ra ngoài: "Về đi."

"Không! Anh sao có thể nhẫn tâm để em ở một mình hai mươi năm chứ! Như vậy còn không bằng em dọn tới ở chung với anh! Muốn bạch bạch bạch cũng tiện hơn!"

Nhất thời Khuất Diễm Trọng không nói thế nào, cuối cùng vẫn nhịn không được mà xoa vùng trán đã ửng đỏ của Tống Sanh, nói: "Ba năm, nhiều nhất là ba năm anh sẽ ra ngoài với em."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Sau đó Tống Sanh bị thuyết phục nên ngoan ngoãn cuốn gói về nhà chờ người đàn ông của mình ra tù... Chuyện này đương nhiên không có khả năng.

Nghe Khuất Diễm Trọng nói xong, Tống Sanh chớp mắt nhìn xung quanh, mỗi phòng đều độc lập, nhìn không tới người bên cạnh, ngay cả thanh âm cũng bị ngăn cách. Cô tựa vào lan can, cười hi hi: "Anh hôn em đi."

Khuất Diễm Trọng nghe lời, cách khe hở lan can hôn cô một cái. Tống Sanh che trán cười ha ha: "Hôn em em cũng không đồng ý, em phải ở chỗ này."

Khuất Diễm Trọng: "..."

Cuối cùng Tống Sanh không chịu đi bị người chú ngục trưởng tới kéo về, cũng không biết Tống Sanh đã nói gì với chú Tống, ngày hôm sau Khuất Diễm Trọng lại thấy cô xuất hiện trước mặt mình. Lúc này cô không chỉ ở bên ngoài, còn cười hi hi mở cửa chui vào, tiến thẳng tới giường nằm trong lòng anh ngủ một giấc.

"Được rồi được rồi, đừng đuổi em đi, ngày mai em về rồi, hôm nay để em ngủ với anh đi, mấy ngày rồi em không ngủ được."

Nghe vậy, Khuất Diễm Trọng chậm rãi vỗ về lưng cô, ôm cô vào lòng. Kỳ thật đêm đó không ai ngủ được, chỉ là hai người không ai nói chuyện. Ngục giam nằm trên đảo nhỏ, xung quanh là đá ngầm và biển, nửa đêm thủy triều, sóng đánh vào đá ngầm truyền tới thanh âm mơ hồ, lúc lên lúc xuống giống như nhịp tim hai người đang ở cạnh nhau.

Sáng hôm nay, Tống Sanh vô cùng bình tĩnh tạm biệt Khuất Diễm Trọng.

Nhưng Khuất Diễm Trọng sai rồi, mới ngày thứ ba, anh lại thấy cô mang theo túi lớn túi nhỏ tới.

"Em về nhà dọn đồ cho anh, nơi này không có gì cả, anh khẳng định cảm thấy không quen. Nè, dao cạo râu của anh, còn cả quần lót anh thích nhất em đều mang tới, còn đây là canh hầm gà em làm, còn nóng đấy, mau uống đi." Tống Sanh đưa đồ cho Khuất Diễm Trọng, sau đó cười hi hi nhìn anh ăn canh.

Khuất Diễm Trọng mặt không biểu tình uống hết một chén, liền nghe Tống Sanh nói: "Chú không cho em ở đây, em nói không cần ở, mỗi ngày chỉ cần nhìn anh một chút là được, nhưng chú vẫn không chịu, sau đó em khóc lóc la lối mãi chú mới miễn cưỡng đồng ý ba ngày cho em tới một lần. Mạnh Mạnh, anh có cần gì không, lần sau em giúp anh mang tới, yên tâm, đây là địa bàn của em, anh không cần lo gì cả."

"Một chuyến đi tới đi lui mất bao lâu?" Khuất Diễm Trọng đột nhiên mở miệng hỏi.

"Chỉ mất mười mấy tiếng." Tống Sanh không để ý mà trả lời, lại lấy thêm canh cho anh. Khuất Diễm Trọng yên lặng, không nói nữa.

Sau đó, đúng như lời Tống Sanh, cách ba ngày, cô đều từ thành phố S tới thăm anh, còn mang theo đồng hồ, la lối khóc lóc, la nhai cả ngày. Cô kể về công việc của mình, nói cô vừa quen bạn mới, nói gần đây học làm được món mới liền nấu cho anh ăn, còn nói đám trẻ khó chiều ở cô nhi viện Ánh mặt trời cuối cùng cũng chịu thuận phục cô, nói gần đây cô nhặt được một đứa trẻ liền đưa tới đó, đại gia đình lại có thêm một người, nói ông bác dưới lầu tặng cho cô con chó, cô liền đem nó tới cô nhi viện, bọn trẻ đặc biệt thích.

Một ngày rồi một ngày, buổi tối cùng anh ngủ trên chiếc giường nhỏ bé, hôm sau đều cười ha ha rời đi, từ lần đó, Khuất Diễm Trọng chưa từng thấy cô không vui, cô tươi cười tới, tươi cười đi, nghiêm nhiên không coi nơi này là trại giam. Khuất Diễm Trọng đã từng cảm thấy cô đang miễn cưỡng chính mình, nhưng Tống Sanh lại lần đầu nói anh biết, đây chính là sự thỏa mãn của cô.

Chỉ cần anh không vĩnh viễn rời bỏ cô, chỉ cần có thể nhìn thấy anh, cho dù mấy lần thiếu chút bị ngăn cách âm dương Tống Sanh vẫn cảm thấy vô cùng may mắn.

Suốt một năm, gió tuyết không thể ngăn trở, cho dù thời tiết ác liệt thế nào, hoặc là cô ở bên ngoài bận rộn ra sao, hẹn ước ba ngày Tống Sanh đều chưa từng bỏ lỡ.

Đảo K trên biển, mỗi lần tới đều phải ngồi thuyền, có rất nhiều lần Khuất Diễm Trọng ngồi trong phòng giam xuyên qua cửa sổ nhỏ nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, nghe tiếng sóng biển cuộn cuộn, thậm chí có lẽ lần này Tống Sanh không tới được, nhưng ngay giây đó liền thấy một cô gái đầu ướt dầm dề chào hỏi anh, nói một câu: "Em về rồi."

Thật giống như nơi này mới là gia đình ấm áp của bọn họ.

"Anh ở chỗ này, nơi này còn không phải là nhà sao? Thời tiết cho dù có khắc nghiệt cũng phải về nhà mà, bằng không anh sẽ lo lắng." Thay quần áo, Tống Sanh liền ngồi bên mép giường đưa khăn lông cho Khuất Diễm Trọng. "Được rồi, đừng nhiều lời nữa, mau lau khô tóc cho em đi, gió bên ngoài thiếu chút khiến em chết lạnh rồi, anh có lạnh hay không? Lần sau em mang thêm chăn bông cho anh nhé?"

Vô số đề tài đều bị dời đi như thế. Khuất Diễm Trọng cho rằng bọn họ sẽ mãi như vậy tới ba năm sau, chờ anh có cơ hội quang minh chính đại rời khỏi nơi này, bọn họ sẽ cùng nhau về nhà, nhưng chỉ hai năm sau, Tống Sanh lại đột nhiên không tới nữa.

Ban đầu Khuất Diễm Trọng cho rằng cô chỉ là quá bận, hoặc là bị bệnh không dám tới nói anh biết, nhưng liên tiếp một tháng cô đều không xuất hiện, mà anh cơ hồ hằng đêm đều bừng tỉnh, mỗi lần đều mơ thấy cô xảy ra chuyện, vì thế anh rất cuộc không thể tiếp tục bình tĩnh, lập tức yêu cầu gặp Tống

Nhận Độ.

Tổng Nhận Độ không tới, người tới là ba mẹ và anh trai Tổng Sanh. Thời điểm nhìn bộ dáng tiều tụy của ba người, Khuất Diễm Trọng liền có dự cảm không tốt, nhưng cho dù bọn họ đã nói ra chuyện của Tổng Sanh, anh vẫn không tin như vũ.

"Lúc trước không tìm thấy thi thể, cả nhà còn ôm một tia hi vọng, cho nên không nói với con, nhưng đêm qua, thi thể của nó tìm được rồi. Thời điểm nó truy kích đám người lừa bán trẻ con và phụ nữ đã bị sát hại, nó là kiều ngạo của chúng ta." Thanh âm ba Tổng trầm thấp, ôm chặt mẹ Tổng vành mắt đỏ bừng bên cạnh.

Khuất Diễm Trọng đứng ở cửa, chậm rãi lắc đầu: "Tôi không tin." Anh không tin thế sự lại vô thường như thế, không tin người vợ luôn luôn mỉm cười lại dễ dàng rời bỏ anh mà ra đi như vậy. Anh hết một lần lại tới một lần cứu lấy sinh mệnh của cô trở về, sao có thể dễ dàng như vậy mà... Chết chứ?

"Cả nhà cũng không muốn tin, so với con càng không muốn tin, đó là con gái của ba mẹ, ba mẹ là người nhìn nó trưởng thành từ một đứa bé. Nhưng cho dù không muốn tin, đây cũng là sự thật." Ba Tổng nói, chớp mắt như đã già đi mười tuổi.

Khuất Diễm Trọng dời ánh mắt nhìn chồng giấy mỏng trong tay Tổng Ly Nguyên. Tổng Ly Nguyên vô cùng trầm mặc, râu trên cằm cũng chưa kịp cạo, nhìn qua như là lâu rồi chưa được nghỉ ngơi. Thi thể của em gái là anh mang người tìm trở về, chính anh là người đầu tiên tận mắt nhìn thấy, hơn nữa đó là thù hata của anh xảy ra chuyện, người chịu áp lực không ai lớn hơn anh.

Thấy Khuất Diễm Trọng nhìn mình, Tổng Ly Nguyên tiến lên một bước đưa đồ tới trước mặt anh, trầm giọng: "Xin lỗi, là tôi không bảo vệ được Tổng Sanh. Đám buôn lậu kia toàn bộ đã bị bắt, hơn nữa bọn họ đều chịu chế tài của pháp luật, Tổng Sanh... Hẳn có thể an giấc ngàn thu."

Từ trong túi anh lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Khuất Diễm Trọng.

Khuất Diễm Trọng không biết đã ngồi đó bao lâu, cũng không biết ba người trước mặt đã rời đi khi nào, thời điểm trong phòng chỉ còn lại mình anh, anh cuối cùng cũng duỗi tay cầm lấy mấy tờ giấy mỏng manh kia.

Báo cáo kiểm tra thi thể, còn có mấy tấm ảnh chụp.

Đám buôn lậu kia phát rồ, đem người cắt thành hai, hiện trường chỉ còn lại nửa thi thể bên trái, nửa kia chẳng biết đã đi đâu. Hiện trường máu me, khắp nơi toàn là màu đỏ khiến đôi mắt Khuất Diễm Trọng đau đớn. Anh rút cuộc không thể tự gạt chính mình, cho dù đó chỉ còn là một nửa thi thể, nhưng xác thật chính là Tổng Sanh, là người mỗi giây mỗi phút anh khắc ghi trong lòng, anh chỉ cần nhìn một cái liền biết. Giờ khắc này, Khuất Diễm Trọng bắt đầu oán hận không lý do vì sao bản thân lại dễ dàng nhận ra cô như vậy.

Đôi mắt không cách nào rời khỏi tám hình máu me kia, gất gao nhìn chăm chăm tới trong mắt xuất hiện tơ máu, Khuất Diễm Trọng đột nhiên ôm ngực ngồi dậy lao đảo lui về sau, đâm mạnh vào ghế, cái bàn trước người cũng bị đâm dúi đi. Giấy tờ trên bàn rơi xuống đất, còn cả cái hộp nhỏ Tổng Ly Nguyên để lại cũng rơi xuống đất.

Đồ vật bên trong lăn ra, một cái nhẫn lăn hai vòng, đánh vào song sắt loang lổ phát ra một tiếng giòn vang.

Chủ nhân của chiếc nhẫn đã chết, hiện tại chỉ còn lại một món đồ lẻ loi như vậy. Khuất Diễm Trọng ngã ngồi dưới đất gạt mình, ánh mắt vốn dĩ mờ mịt nhìn không rõ đột nhiên khóa chặt món đồ. Anh đứng dậy đi qua, duỗi tay nhặt lấy chiếc nhẫn trước kia chính mình tự tay đeo cho cô ấy, quá khứ không còn, hiện tại lại phảng phất nặng ngàn cân.

Chiếc nhẫn đó anh đã chọn rất lâu, sau thấy Tổng Sanh ra nước ngoài thăm anh, anh liền hao hết tâm tư, cuối cùng ở tòa nhà thiên văn tặng cho cô. Khi đó cô nói muốn vĩnh viễn đeo trên tay, mãi tới khi cô chết.

Nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, Khuất Diễm Trọng quỳ rạp xuống đất. Tựa hồ có người tới, nói cái gì đó, nhưng Khuất Diễm Trọng lại nghe không rõ, cả thế giới xung quanh anh như bị một tầng kính bao phủ, ngăn cách anh với mọi người, thậm chí là với không khí, khiến anh cảm thấy ngay cả hít thở cũng vô cùng khó khăn.

Có người nói, nếu bạn yêu sâu đậm một người, người đó đối với bạn tựa như không khí, không có cách nào có thể rời đi.

Đêm khuya, ánh trăng xuyên qua song sắt chật hẹp, trên mặt đất còn có dấu vết của tuyết, Khuất Diễm Trọng nhìn trong bóng tối, vô ý thức nhìn chăm chăm phía trước, mãi tới khi xuất hiện một đôi giày, sau đó người kia ngồi xổm trước mặt anh, mỉm cười để lộ lúm đồng tiền trên má.

Tầm mắt mông lung lập tức trở nên vô cùng rõ ràng, Khuất Diễm Trọng hoàn hồn, đưa tay về phía cô, nhẹ nhàng xoa mặt cô, trong mắt lập tức phát ra hi vọng.

"Tổng Sanh? Em không sao, em vẫn còn ở đây."

Tổng Sanh tươi cười nắm lấy tay anh, nhưng trong miệng lại nói ra một câu vô cùng tàn nhẫn: "Không, em không còn nữa."

Cánh tay Khuất Diễm Trọng cứng đờ, ngay sau đó anh tiếp tục lao về phía trước ôm lấy Tổng Sanh: "Anh không nên ở chỗ này, anh không nên để em một mình đối diện với những chuyện đó, đáng lẽ anh phải ở bên cạnh em"

"Đúng vậy, Mạnh Mạnh vì sao lại không ở cạnh em? Khi đó em đau lắm"

"Là anh không tốt, là anh không tốt." Khuất Diễm Trọng ôm cô không ngừng lăm bằm, gương mặt trước nay luôn bình tĩnh lộ ra thần sắc thống khổ.

Tổng Sanh vẫn tiếp tục: "Người còn sống bị mổ thành hai, thật sự rất đau, Manh Manh, vì sao anh lại không tới cứu em? Em luôn đợi anh mà."

Đầu bỗng nhiên đau nhói, chỉ một cái giật mình, Khuất Diễm Trọng liền phát hiện cô gái trong lòng mình cả người đầy máu, máu tươi lập tức tẩm đầy toàn bộ căn phòng, hơn nữa thân thể cô bị chia làm hai, xuyên qua cái ôm của anh mà ngã xuống đất, chỉ có cánh tay trái mang nhẫn kia giãy giụa kéo lấy tay anh, còn nửa gương mặt còn lại ỳ khuất nghi hoặc, nhấp môi hỏi: "Manh Manh, một nửa thi thể kia của em đâu? Một nửa thi thể còn lại của em ở chỗ nào?"

Khuất Diễm Trọng đột nhiên bừng tỉnh, dồn dập thở hổn hển mấy hơi rồi vội vàng xem người trước mặt, nhưng không có, cái gì cũng không có. Không có máu, cũng không có Tổng Sanh. Ngón tay vô lực buông ra lập tức nắm chặt chiếc nhẫn rơi dưới đất.

Ba mẹ Tổng và Tổng Ly Nguyên, thậm chí là những người quen biết Tổng Sanh và Khuất Diễm Trọng đều cho rằng, sau khi biết rõ sự thật, Khuất Diễm Trọng sẽ làm chút gì đó, vượt ngục, tự sát, hoặc là một vài sự tình khủng bố, nhưng ngoài dự kiến của họ, Khuất Diễm Trọng không làm gì cả, anh chỉ trầm mặc hơn lúc trước, cũng không ai biết rõ rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì.

Chiếc nhẫn thuộc về Tổng Sanh được anh đeo trên tay, kích cỡ của nó so với anh mà nói có chút nhỏ, nhưng anh lại coi như không biết gì, cũng chiếc nhẫn còn lại đeo trên một ngón, cho dù có bị thương, máu tươi loang lổ cũng không gỡ xuống.

Nơi này ngoại trừ người đưa cơm cũng chỉ có Tổng Ly Nguyên thỉnh thoảng ghé tới. Lần đầu Tổng Ly Nguyên tới đây một mình, trước khi hỏi anh có cần thứ gì không, Khuất Diễm Trọng suy nghĩ một hồi liền hỏi: "Tổng Sanh vì sao lâu rồi không tới thăm tôi?"

Tổng Ly Nguyên nhú mày, lại nhìn bộ dáng nghiêm túc của Khuất Diễm Trọng, thiếu chút nữa đã cho rằng anh bị điên, đang muốn trả lời nhưng lại không biết nên đáp thế nào. Chỉ là, Khuất Diễm Trọng rất nhanh liền hoàn hồn, anh sờ sờ ngón tay, cơ hồ chiếc nhẫn đã khảm sâu vào da thịt, rừ mắt nói: "Tổng Sanh chết rồi."

Sau lần đó, Tổng Ly Nguyên không tới nữa, anh thật sự không biết nên đối diện với người đàn ông vì tình mà chịu nhiều thương tích thế nào. Nơi này mỗi lúc một quanh quẩn, đã mấy tháng, Khuất Diễm Trọng chưa từng mở miệng nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ua Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Giấc mơ và hiện thực.

"Đừng ngủ nữa, dậy nói chuyện với em đi."

Khuất Diễm Trọng bị động tĩnh trên mũi đánh thức, vừa mở mắt liền thấy Tổng Sanh ghé vào ngực mình, một tay chống đầu, một tay chọc chọc mũi anh, trên mặt cười hi hi lộ ra lúm đồng tiền.

"Anh ngủ lâu quá."

"Ừ." Khuất Diễm Trọng tham lam nhìn gương mặt tươi cười của cô, nằm yên một chỗ không nhúc nhích.

Tổng Sanh chớp mắt, gác cằm lên xương quai xanh của anh, mỗi lúc một trườn lên, cười cười: "Sao vậy Manh Manh, không vui à?"

"Không, anh rất vui."

"Vì sao lại vui?" Tổng Sanh nghiêng đầu.

"Vì có em ở đây."

Tổng Sanh cười lớn hơn, rồi nhẹ giọng nói: "Sai rồi Manh Manh, em không còn nữa." Vừa dứt lời, máu tươi đột nhiên xuất hiện trên gương mặt của cô, sau đó phân tán thân thể cô làm hai, giống như bị người ta cầm dao lớn bổ ra. Cả người dính đầy máu, Khuất Diễm Trọng lại không chút để ý, chỉ biết ôm lấy nửa thi thể còn lại kia của cô.

"Cơ thể em đâu? Manh Manh, anh có biết nửa thi thể kia của em ở đâu không?"

"Anh sẽ tìm về giúp em, rất nhanh thôi." Khuất Diễm Trọng ấn nhẫn mà dịu dàng.

Tựa như vô số lần trước, cho dù khởi đầu tốt đẹp ảm áp cỡ nào, đến cuối cùng đều là cảnh tượng tàn nhẫn này đánh tan hi vọng xa vời trong mơ của anh, kéo anh trở về hiện thực. Nhưng cho dù trái tim vô cùng đau đớn, anh vẫn mong chờ có thể gặp lại cô trong mơ.

Lần này Khuất Diễm Trọng bị một tiếng kêu tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt quen thuộc, anh liền hiểu tới giờ rồi. Trước đây anh từng nói, nhiều nhất là ba năm anh nhất định sẽ ra ngoài, bởi vì anh biết có người sẽ giúp anh. Trước khi vào nơi này, việc anh làm nhiều nhất là phẫu thuật cứu người, nhân mạch của anh nhờ vậy mà có, cơ hội ra ngoài cũng nằm bên trong.

"Tiến sĩ Khuất, tôi tới giúp anh." Một người đàn ông tóc vàng mắt xanh, thoát nhìn khoảng năm mươi tuổi ngồi đối diện, thành khẩn nói, một bên đẩy phần văn kiện tới trước mặt Khuất Diễm Trọng.

"Án tử ba năm trước của cậu là một đối thủ của tôi lấy thế áp người nhưng cũng không phải không có không gian hoạt động, hiện tại tôi có việc muốn nhờ, nếu tiến sĩ Khuất có thể thay tôi thành công hoàn thành cuộc phẫu thuật này, kiếp sống lao tù của cậu có thể lập tức kết thúc."

Khuất Diễm Trọng rời khỏi đảo K tới M ba tháng, ba tháng sau, một đại nhân vật nổi danh nước M đổ đài, cùng lúc đó, Khuất Diễm Trọng được phóng thích.

Thời điểm ra khỏi ngục giam, anh ở cửa nhìn thấy ba Tổng mẹ Tổng, còn có Tổng Ly Nguyên và Phương Tinh. Một năm trước Tổng Ly Nguyên đã kết hôn với Phương Tinh, bốn người ở chỗ này nhìn người đàn ông mặc áo khoác một mình đi ra đều không khỏi hoảng hốt.

Cũng không biết có phải đã lâu không gặp hay không, bọn họ đều cảm thấy Khuất Diễm Trọng của hiện tại hoàn toàn khác xa ba năm trước. Anh giống như đang đeo chiếc mặt nạ màu trắng che đi vẻ khô héo và tối tăm phía sau, hoặc có lẽ mọi thứ đã bị thiêu rụi tới tro tàn.

Ba Tổng là người hoàn hồn đầu tiên, đi tới tận lực dùng ngữ khí ôn hòa nhất nói: "Tiểu Sanh từng nói chờ con ngoài cả nhà sẽ cùng tới đón, hiện tại con bé không thể tới, cả nhà thay nó tới đón con."

Ánh mắt Khuất Diễm Trọng giật giật, nhìn thoáng qua mấy người trước mặt, mở miệng: "Cảm ơn."

Một đường trầm mặc, ba Tổng mẹ Tổng thỉnh thoảng có ý nói chuyện với Khuất Diễm Trọng vài câu, chỉ là rốt cuộc không biết nên nói cái gì, mà thái độ của Khuất Diễm Trọng so với năm đó còn lạnh nhạt hơn, tới cuối cùng tất cả chỉ có thể trầm mặc. Trở lại đất liền, Khuất Diễm Trọng từ chối lời mời của ba Tổng mẹ Tổng, tự mình tới thành phố S, trở về căn nhà năm đó cùng xây dựng với Tổng Sanh. Mấy người nhìn bóng dáng anh một mình rời đi, đều không nói gì mà thở dài một tiếng.

Kéo theo va li, Khuất Diễm Trọng đứng trước cửa hồi lâu mới cúi tay mở khóa. Cụp một tiếng vang nhỏ, cửa mở, mùi mốc nhàn nhạt bay tới. Cửa đã được mở hoàn toàn, Khuất Diễm Trọng nâng bước đi vào. Đi được hai bước, một giọng nói chỉ xuất hiện trong mộng bỗng nhiên vang lên vô cùng rõ ràng bên tai.

"Về rồi! Mạnh Mạnh, hôm nay anh có nhớ em không?"

Trái tim Khuất Diễm Trọng nhảy dựng, vali trong tay quảng ngã xuống đất, anh dồn dập đi lên phía trước, trong miệng khó khăn gọi: "... Tổng Sanh? Là em sao?"

"Về rồi! Mạnh Mạnh, hôm nay anh có nhớ em không?"

Câu nói lần nữa lặp lại, thân mình cứng đờ, Khuất Diễm Trọng bỗng nhớ tới gì đó, dời ánh mắt tới cái máy cảm ứng đặt cạnh cửa. Thanh âm từ bên trong truyền tới, đó là cái máy mấy năm trước Tổng Sanh mua về, mỗi ngày cô còn thay đủ loại ghi âm, những lúc anh về đều phải nghe lời nhắn của cô trước.

Giọng nói quen thuộc vang lên ba lần, sau đó không khí lần nữa rơi vào yên tĩnh. Khuất Diễm Trọng trong nháy mắt tựa hồ có vui vẻ, cũng tựa hồ là bi thương, phảng phất không thể thừa nhận sự thật mà dựa vào cửa. Cho dù có cố gắng kiềm nén thì cũng không có cách nào ngăn cản hồi ức mãnh liệt đột nhiên ủa về, mỗi một lần ký ức đều như con dao nhọn đâm thẳng vào tim anh. Tựa người vào cửa, anh thậm chí không ngừng đầu nhìn cách bài trí quen thuộc trong phòng, chỉ cảm thấy hít thở không thông.

Căn nhà này, mỗi một góc đều có hình bóng của Tổng Sanh, anh dựa vào cửa, ngẩng đầu, hình như có thể lập tức thấy Tổng Sanh từ phòng khách đưa đầu ra hỏi anh "Mạnh Mạnh, hôm nay có mang gì ngon về không?", lập tức lại là hình ảnh Tổng Sanh mặc tạp dề từ bếp bung đồ ăn ra "Hôm nay anh về trễ, em đã thử nấu cơm, không thể ăn là chắc chắn, nhưng anh phải khen em đó", lập tức lại là hình ảnh một cô gái mặc áo sơ mi quần đen ngồi trên sofa làm bộ nghiêm túc đọc sách.

Toàn bộ căn phòng đều là Tổng Sanh, ảo ảnh từ hồi ức cơ hồ tràn ngập toàn bộ không gian, nỗi đau thật lớn ập tới đè ép anh, ép tới anh không thể đứng dậy, chỉ có thể không ngừng khom lưng, cuối cùng uể oải nằm trên mặt đất, không một tiếng động mà ôm lấy đầu.

"Tổng Sanh, Tổng Sanh, Tổng Sanh..."

Lại nằm mơ, Khuất Diễm Trọng rất rõ ràng, bởi vì anh nằm trong phòng ngủ sạch sẽ sáng ngời, mà Tổng Sanh đang khẽ cười ngồi bên cạnh. Thấy anh mở mắt, Tổng Sanh cúi người hôn lên mí mắt của anh, mái tóc đen rồi tung xẹt qua gương mặt, ngứa.

Ánh mặt trời sau lưng cô chiếu vào, giống như đem cả người cô mạ lên một tầng vàng óng, khiến cô nhìn qua lại ấm áp như xưa, nhưng lại giống tùy thời mà hòa vào ánh nắng.

"Hoan nghênh về nhà." Tổng Sanh dịu dàng hôn lên ngón tay đeo nhẫn cưới của anh. Rất nhanh Khuất Diễm Trọng bị giấc mộng tươi đẹp nhấn chìm, chỉ có thể nằm yên nhìn mỗi động tác của cô. Làm xong tất cả, Tổng Sanh đứng dậy đi tới cửa sổ kéo màn che ra, để ánh mặt trời chiếu vào căn phòng càng nhiều, sau đó lại quay đầu cười nói: "Hôm nay thời tiết rất đẹp, Mạnh Mạnh đừng ngủ nữa, mau dậy đi."

"Không, để anh ngủ thêm chút nữa, Tổng Sanh, chỉ một lúc thôi." Khuất Diễm Trọng nhìn cô, trong mắt tràn đầy cầu khẩn. Tổng Sanh nhìn người đàn ông yếu ớt này, bất đắc dĩ mà thương tiếc cười cười, đi qua với anh, đưa tay cầm lấy tay anh, lập tức đã bị nắm chặt.

"Được rồi, vậy cho phép ngủ thêm một lúc nữa, nhưng anh phải hứa với em, ngủ xong phải tỉnh dậy, biết chưa? Bằng không em sẽ không yên tâm."

Khuất Diễm Trọng không trả lời, chỉ ôm cô chặt hơn. Giấc mộng này, có lẽ vì đã về nhà, nên nó không có thống khổ, chỉ có niềm vui và hạnh phúc. Nhưng cũng chỉ là trong mộng, một khi tỉnh lại, ấm áp trong mơ càng tỏ điểm hiện thực lạnh khốc.

Tỉnh lại, Khuất Diễm Trọng đi khắp nhà. Tổng Sanh thích chụp ảnh, đặc biệt thích chụp những lúc có cả anh và cô, ở nơi này lưu lại rất nhiều ảnh, ước chừng hơn mười tấm, mỗi tấm anh đều cẩn thận xem qua. Tổng Sanh còn quay rất nhiều video, đều là những lúc cô nhàn rỗi không có việc gì làm liền cầm camera quay loạn, đa số bên trong chỉ có hai người bọn họ.

Khuất Diễm Trọng xem đi xem lại vô số lần, anh không nói lời nào, cũng bất động, chỉ đưa mắt nhìn gương mặt vui vẻ của Tổng Sanh trong màn hình.

"Được rồi được rồi, tiếp theo em một phòng vấn người yêu của em một chút, hỏi anh ấy làm thế nào để trở thành người chồng tốt. Tới đây tới đây, Manh Manh nhìn bên này,, cười một cái... Thôi thôi, không cười cũng được, anh đang làm gì thơm vậy, cho em... A, lại đổi đề tài, tiếp theo chúng ta sẽ phỏng vấn đầu bếp Khuất một chút, hỏi anh ấy xem tối nay chúng ta sẽ được ăn gì?"

"Khụ, em không cần thận làm hư cửa phòng tắm rồi, nhưng Manh Manh còn đang ở bên trong tắm rửa, cho nên hiện tại chúng ta sẽ không cần thận đi xem mỹ nam tắm, đồng thời quay lại mấy cái video, hắc hắc hắc... Manh Manh, em tới đây!"

"Chân Manh Manh, chân em, tay Manh Manh, tay em.. Không đúng, Manh Manh anh có phát hiện không? Tay anh đẹp hơn tay em, còn trắng hơn tay em! A, thật hâm mộ, mau để em cắn một cái nào! Bep bep... Em hình như đột nhiên muốn ăn chân gà, Manh Manh anh đang làm gì đó? Thật là muốn đi mua à? Về đi, em nói đùa thôi!"

"..."

Phương Tinh đang chào hỏi cùng đồng nghiệp, bỗng nhiên thấy đội trưởng kiêm ông xã của mình sắc mặt nghiêm túc đi tới, không khỏi tò mò hỏi: "Sao vậy?"

"Khuất... Anh ta tới, nói là muốn xem tư liệu vụ án của Tổng Sanh. Không biết anh ta từ mà nghĩ như vậy, nói vụ án này có điểm đáng ngờ nên muốn tới xem." Tổng Ly Nguyên mím môi, bọn họ đều rất rõ ràng, vụ án này không có điều đáng nghi nào cả, chỉ là Khuất Diễm Trọng không thể chấp nhận sự thật, muốn làm cái gì đó mà thôi.

Cái chết của Tổng Sanh đối với bọn họ mà nói đều là vết sẹo không thể khép lại, khó khăn lắm mới bớt đau một chút, nhưng Khuất Diễm Trọng vừa xuất hiện liền lập tức xé rách miệng vết thương ra, chỉ cần nhìn thấy Khuất Diễm Trọng, Tổng Ly Nguyên lại nhìn không được mà nhớ tới em gái của mình.

Phương Tinh chớp mắt, hiển nhiên cũng giống Tổng Ly Nguyên, cô an ủi vỗ vỗ tay anh: "Em đi sắp xếp là được, anh đi lo chuyện của mình đi."

Hít sâu một hơi, Phương Tinh gõ cửa phòng nghỉ, thấy Khuất Diễm Trọng ngồi bên trong.

Ghế dựa phòng nghỉ chắc chắn không sạch sẽ, dù sao mỗi ngày người tới đây chờ đợi vàng tìm cảnh sát nhò và, sớm như vậy chắc chắn chưa được dọn dẹp. Ấn tượng của Phương Tinh dừng lại ở năm đó, ngoài Tổng Sanh, Khuất Diễm Trọng đối với mọi người đều nhìn không được mà để lộ thói ưa sạch, hiện tại anh bỗng nhiên không tỏ thái độ mà ngồi ở chỗ không ít vết bẩn này, cô có chút không thể hoàn hồn.

Cũng không biết thế nào, Phương Tinh lại nhớ tới năm đó, cô vừa vào đội không lâu, vì một khối thi thể cần giám định nên cùng Tổng Ly Nguyên đi tìm giáo sư Khuất nhờ hỗ trợ. Đó chính là lần đầu tiên anh gặp Tổng Sanh, lúc ấy Tổng Sanh còn hấp tấp bộp chộp xông tới muốn bắt tay với giáo sư Khuất có thói ưa sạch, dọa cô tới hoảng sợ. Khi đó thói ưa sạch sẽ của anh rất nghiêm trọng, hiện tại nhớ lại, Phương Tinh cũng không biết tâm tình của mình lúc này rốt cuộc là cảm thấy hay là đau lòng.

Điều chỉnh cảm xúc, Phương Tinh mở miệng: "Giáo sư Khuất, em đưa thầy tới phòng chứa tư liệu."

Phương Tinh mở cửa một gian phòng, đưa Khuất Diễm Trọng tới chỗ cất tư liệu liên quan tới án tử của Tổng Sanh, quay đầu hỏi: "Giáo sư Khuất, tư liệu này thầy muốn mang về hay xem ở đây?"

"Ồ chỗ này, cảm ơn." Trong phòng tư liệu có một bàn làm việc, Khuất Diễm Trọng kéo ghế bắt đầu chuyên tâm đọc, Phương Tinh liếc nhìn hình ảnh huyết tích trên bàn, lập tức dời tầm mắt, khỏe mắt phẩm hồng. Cô coi Tổng Sanh như em gái, thời điểm nửa thi thể của Tổng Sanh được đưa về, cô căn bản không cách nào đi xem, cuối cùng phải mời một pháp y khác tới giám định. Chỉ riêng điểm này, cô không thể nào so với giáo sư Khuất, không phải ai cũng có dũng khí nhìn thi thể người mình yêu thể thắm như vậy.

"Em đi làm việc trước, giáo sư Khuất có chuyện gì cứ kêu em là được, văn phòng của em ở bên trái, căn phòng thứ ba."

Cánh cửa đóng lại, Khuất Diễm Trọng trầm mặc lật xem từng trang tư liệu trong tay. Tư liệu chỗ này nhiều hơn thứ anh cầm trong tay một năm trước, ảnh chụp thi thể càng thêm tỉ mỉ kỹ càng.

Mấy tấm ảnh kia, ở trong ngực anh đã vô số lần xem đi xem lại vô số lần, mỗi một góc đều ghi tạc vào đầu, thậm chí có đoạn thời gian hàng đêm đều mơ thấy. Nhưng cho dù xem bao nhiêu lần, sự đồng cảm cùng thống khổ đều khiến thân thể và linh hồn anh như cũng bị chém thành hai nửa. Nhưng càng

khó chịu, càng thống khổ, anh càng khắc ghi trong lòng.

Từ đau đớn lấy lại bình tĩnh, từ mơ màng trở về thanh minh, anh nhìn từng dòng chữ trong tư liệu, trong lòng đau tới chết lặng nhưng động tác trên tay vẫn vô cùng trầm ổn. Trong mười hai đứa trẻ được cứu có một cô bé năm tuổi đến từ cô nhi viện Ánh mặt trời, tên An An, đọc tới đây, Khuất Diễm Trọng liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Kẻ giết người.

Ba năm không tới, cô nhi viện Ánh mặt trời cũng không có bao nhiêu thay đổi. Khuất Diễm Trọng xuống xe đi vào bên trong, đứng phải viện trưởng Diêu Phương đang định ra ngoài.

Gặp người đàn ông trước mặt, viện trưởng Diêu Phương hoảng sợ, sau đó liền vui mừng, vội vàng tiến lên đánh giá Khuất Diễm Trọng một lần, cao hứng nói: "Tiên sinh, anh tới rồi! Không sao thì tốt, không sao thì tốt! Anh vào trong thăm bọn nhỏ đi, chúng đều tốt, đều rất ngoan, mấy đứa lớn đã ra ngoài đi làm, còn thường xuyên trở về chăm sóc mấy đứa nhỏ hơn."

"Viện trưởng, không phải nói đi mua đồ ăn sao? Sao lại trở về rồi? Tiên sinh này là..." Một đứa nhỏ ôm cái xèng đi tới, tò mò nhìn Khuất Diễm Trọng.

Viện trưởng Diêu Phương từ ái sờ đầu đứa bé kia: "Đây là Khuất tiên sinh trước đây cô kể với mấy đứa." Sau bà lại giới thiệu cho Khuất Diễm Trọng biết, "Tiên sinh hẳn không quen đứa nhỏ này, hai năm trước nó được Sanh Sanh đưa tới."

Biểu tình trên gương mặt Khuất Diễm Trọng không hề thay đổi, nhưng Diêu Phương bỗng nhớ tới gì đó, lập tức dừng câu chuyện, lại mất tự nhiên thay đổi chủ đề: "Đúng rồi, bọn nhỏ đều đang chờ tiên sinh, hiện tại đa phần đều đang ở trong phòng." Bà vỗ vai đứa nhỏ ngay thơ kia, kêu nó rời đi trước.

"Tôi tới tìm An An, hỏi con bé chút chuyện." Khuất Diễm Trọng đưa mắt nhìn đứa trẻ đi vào vườn rau, nói thảng.

Viện trưởng Diêu Phương nhin không được mà thờ dài, tựa hồ sớm biết anh sẽ nói vậy, gật đầu: "Đứa nhỏ An An kia số thật khổ. Tiên sinh, hướng này, tôi dẫn tiên sinh đi gặp An An."

Lầu hai bên phải, căn phòng có ánh sáng tốt nhất, bố trí bên trong vô cùng ấm áp, một cô bé an tĩnh cúi đầu ngồi chơi búp bê. Viện trưởng Diêu Phương đi qua chào hỏi cô bé, thân mật sờ đầu, nhưng An An một chút phản ứng cũng không có. Viện trưởng Diêu Phương sớm đã nhìn quen cảnh này, vì thế chỉ biết dùng ánh mắt bắt mắt để nhìn Khuất Diễm Trọng.

"Đứa nhỏ này sau khi trải qua chuyện kia... Từ lúc trở về một đứa trẻ bình thường liền biến thành thần trí không rõ, không nói câu nào, cũng không giao tiếp với những người khác, các anh trai chị gái trong viện thay phiên ở chung nhưng cô bé vẫn không có khởi sắc, luôn là bộ dáng này, chúng tôi cũng không biết phải làm sao đây."

"Vất vả cho viện trưởng, bà đi làm chuyện của mình đi."

Chờ viện trưởng Diêu Phương ra ngoài, Khuất Diễm Trọng đi tới ngồi trước mặt An An. Đây từng là đứa bé nhỏ nhất trong viện, hiện tại đã tám tuổi, khi đó nó thích đeo lấy Tổng Sanh nhất, lúc đi du lịch còn quần lấy anh và cô gọi ba mẹ.

Khuất Diễm Trọng có chút thất thần, anh không lên tiếng, cứ không có phản ứng như vậy. Vai An An đột nhiên run run, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống dính lên con búp bê. Cô bé ngẩng đầu nhìn Khuất Diễm Trọng, bộ dáng đã không còn ngu dại như lúc trước, rất lâu nó không nói chuyện, thanh âm vốn non nớt có chút khàn khàn.

"Tiên sinh, tiên sinh, chị Sanh Sanh, Đại Vương, chị ấy chết rồi." An An nghẹn ngào, nói năng lộn xộn.

Khuất Diễm Trọng vuốt ve cái nhún trên tay, hỏi cô bé: "Em từng đến hiện trường từ vong của Tổng Sanh?"

"Em bị người xấu bắt, chị Sanh Sanh vì cứu em cũng bị bắt theo. Bọn em thiếu chút đã chạy thoát nhưng lại bị bắt trở về, người xấu giết chị Sanh Sanh..." An An nói chuyện đứt quãng, thân mình run rẩy, trong mắt tràn ngập sợ hãi, nhưng cô bé vẫn cố gắng từ từ kể lại sự việc, "Chị Sanh Sanh kêu em ngủ, nói em đừng xem, nhưng em đã nhìn thấy, hán ta cắt chị Sanh Sanh ra, rất nhiều máu... Rất nhiều, em rất sợ, nhưng chị Sanh Sanh không cho em khóc, kêu em không được nói chuyện, kêu em coi nhưng không biết... Em nghe lời... Chị ấy nói sẽ tới đưa em về... Chị là không có... Ừm ừm..."

"Em nói 'hán', 'hán' là ai?" Khuất Diễm Trọng có trực giác mãnh liệt, cái chết của Tổng Sanh không phải do bọn buôn người hung ác kia làm, một nửa thì thể kia của cô rốt cuộc ở đâu, anh nhất định phải biết.

An An ra sức lắc đầu, khóc nói: "Em không biết, em không biết, em... Em hình như nghe có người kêu hán..."

"Hắn" không phải bọn buôn người, đúng không?" Khuất Diễn Trọng như suy tư, hỏi tiếp.

"Không phải, trước chỉ có mình hắn, người kia giết chị Sanh Sanh, sau lại có người mang một nửa thi thể của chị ấy và em tới nơi có nhiều kẻ xấu, sau đó được người tới cứu. Chị Sanh Sanh kêu em giả bộ bất tỉnh, nhưng em nhìn thấy hết, em không dám nói, chị Sanh Sanh cũng không cho em nói... Hu hu, em không dám nói gì cả." An An khóc tới cả người run rẩy, tay nắm con bú bê đặt trước ngực, đây là món đồ chơi cuối cùng Tổng Sanh mua cho nó, sau khi thoát khỏi tay bọn buôn người, cô bé ôm chặt con bú bê này chưa từng buông tay, cũng chưa từng mở miệng.

Thời điểm rời khỏi cô nhi viện, Khuất Diễn Trọng gọi điện cho Bishop.

"Tôi cần cậu giúp đỡ."

Bishop tươi cười nhận điện thoại, người đàn ông bên cạnh anh ta kinh ngạc hỏi: "Ai thế? Sao có thể khiến anh dùng thái độ này nói chuyện hả?"

"Chính là cháu trai của lão đại, tiến sĩ Khuất." Thấy cấp dưới không để bụng, Bishop cười lắc đầu, "Đừng xem thường người đàn ông này, bằng không chỉ có cậu chịu thiệt, tôi không thể không thừa nhận Khuất và cậu anh ta vô cùng giống nhau, ngoại trừ chuyện Khuất có thể không chế tốt chính mình."

Ở căn cứ bí mật xa xôi nước L, Tổng Ly Thụ ngồi xỏm nhìn màn hình máy tính đeo cặp kính đen vô thần cũng nhận được một cú điện thoại.

"Tôi không ngờ anh sẽ gọi cho tôi." Tổng Ly Thụ một tay kẹp di động, một tay không ngừng gõ lộc cọc trên bàn phím.

Ở đầu bên kia, Khuất Diễn Trọng trực tiếp mở miệng: "Tôi nghi ngờ cái chết của Tổng Sanh có hung thủ khác, tôi cần cậu giúp đỡ. Tôi biết cậu từng có thời gian dùng thiết bị theo dõi Tổng Sanh, tôi từng thấy một tin nhắn gửi tới di động cô ấy, người gửi là Y, cậu hẳn có thể khôi phục những tin nhắn đó."

Tổng Ly Thụ rút cuộc cũng ngừng tay, kéo mắt kính xuống nằm ngửa ra sau, nhìn chằm chằm trần nhà một lúc mới lên tiếng: "Tôi sớm biết anh sẽ cần, mấy tin nhắn đó tôi đều sửa sang lại, còn vài món đồ thủ vạ khác, lát nữa sẽ đóng gói gửi cho anh."

"Cảm ơn."

"Bắt được hung thủ, anh sẽ đi tìm Sanh Sanh sao?" Không đợi Khuất Diễn Trọng trả lời, Tổng Ly Thụ đã cười nói, "Tôi chỉ đùa thôi, cứ vậy đi."

Cùng lúc đó, tại căn biệt thự trên núi, người đàn ông mặc đồ bình thường tiếp đón một vị khách.

"Y, anh biết tin tiến sĩ Khuất ra tù chưa? Không ngờ hắn ta lại tới nhanh như vậy, anh nên coi lại mấy cái đuôi của mình đi, bằng không tới lúc bị tiến sĩ Khuất tóm được, đừng trách tôi không cứu anh." Thương Lang, người từng là thủ hạ được Phương Tuy Dương tin tưởng nhất không chút khách khí ngồi trước mặt người đàn ông, nói.

Người đàn ông kia không chút để bụng uống trà: "Một tên đàn ông dễ dàng thỏa hiệp như vậy, lại bởi vì phụ nữ mà không gượng dậy nổi, tôi cảm thấy anh ta chưa đủ uy hiếp tới mình."

"Ha ha." Thương Lang cười quái dị hai tiếng, "Anh sẽ vì cái tính tự cao tự đại này mà trả giá, đây là lời khuyên cuối cùng của tôi, tự mà giải quyết đi, Hạ Hồng Vân tiên sinh." Dứt lời hắn liền đứng dậy bỏ đi.

Người đàn ông ngồi uống trà kia chính là phụ rể trong hôn lễ của Du Tụ Thần và Nam Lâu - Hạ Hồng Vân, là Hạ Hồng Vân từng bị Tổng Sanh cự tuyệt, sau lại bị Khuất Diễn Trọng cảnh cáo không được xuất hiện. Giờ phút này, người đàn ông trông có vẻ là thư sinh yếu đuối trên mặt hiện lên một tia âm ngoan.

Hắn buông ly trà, đi vào biệt thự, nơi này có một tầng hầm ẩn nấp, cửa vào ở ngay bếp, người bình thường căn bản không thể ngờ được. Nhiệt độ ở tầng hầm rất thấp, vừa mở ra, hàn khí trong phòng liền xông thẳng tới chân. Trong phòng có mấy cái rương, ánh đèn dịu nhẹ bên trong chiếu sáng khiến tất cả rõ ràng như ban ngày.

Hạ Hồng Vân đi tới cái rương pha lê cuối cùng, duỗi tay gõ gõ, mỉm cười với người bên trong: "Tác phẩm nghệ thuật mà tôi thích nhất, em biết không, người yêu của em muốn tới tìm em, em nói xem anh ta có thể tới đây được không? Tôi đã có lòng tốt để lại cho anh ta một nửa, đúng là tham lam, anh ta thế mà còn muốn độc chiếm em ư? Không, tôi sẽ không nhường ra đồ mình cất giữ."

Xuyên qua lớp kính trong suốt có thể nhìn thấy một nửa thi thể bên trong. Thi thể được cố định chắc chắn, bên cạnh còn có hoa khô trang trí, phía dưới là chiếc váy màu trắng tinh khiết. Từ bên ngoài nhìn vào, đây tựa như bên mặt của một cô gái xinh đẹp, chẳng qua gương mặt này có chút tái nhợt, trên lông mi ngưng tụ sương lạnh, trông thật giống được điêu khắc từ băng.

Nơi này có rất nhiều rương, bên trong đều chứa đựng thi thể. Có người chỉ còn lại nửa trên, hoặc là chặt đứt tay chân, biểu tình trên mặt mỗi thi thể đều bất đồng, nếu không biết, chỉ sợ người nhìn vào đều sẽ nghĩ đây là các tác phẩm nghệ thuật duyên dáng.

Khuất Diễn Trọng lại nằm mơ, từ sau khi rời khỏi cô nhi viện, anh ngồi trên xe tới phát ngốc, sau đó bất tri bất giác ngủ mất, anh liền bỗng nhiên nhìn thấy một mảnh sương mù trắng xóa, nghe tiếng của Tổng Sanh từ xa truyền lại.

Khuất Diễn Trọng theo thanh âm tìm tới liền thấy Tổng Sanh đứng trong vùng đất đầy tuyết, trên người chỉ mặc một chiếc váy trắng trước nay chưa từng thấy qua, sắc mặt tái nhợt có chút ủy khuất nhìn anh.

"Lạnh quá, um... Lạnh quá, thật sự rất lạnh."

Khuất Diễm Trọng xuyên qua sương mù chạy nhanh tới ôm lấy cô. Tay vừa chạm tựa như ôm một khối băng, Khuất Diễm Trọng chẳng những không buông, thậm chí còn ôm rất chặt. Tống Sanh tựa vào lòng anh, mỉm cười, thỏa mãn cọ cọ: "Tốt quá, Mạnh Mạnh tới em liền không lạnh nữa."

Khuất Diễm Trọng tỉnh dậy, phát hiện nhiệt độ đã hạ, trời bên ngoài đã không còn trong sáng, nói trời mưa trời liền đổ mưa, màn mưa che trời lấp đất không ngừng nện xuống, trước khi ngủ Khuất Diễm Trọng quên đóng cửa xe lại, mưa lạnh ập tới thấm ướt mọi thứ trong xe, nửa người của anh cũng bị ướt, một cổ lạnh lẽo giống hệt trong mộng.

Thời điểm Khuất Diễm Trọng muốn làm một chuyện, những người quen biết anh đều sẽ có một loại cảm giác kỳ dị, người đàn ông này có thể làm được, mà sự điên cuồng của anh đều khắc sâu vào ấn tượng của mọi người.

Ngoại trừ ngày đầu tiên trở về, mỗi tối Khuất Diễm Trọng cơ hồ đều không nghỉ ngơi, trong lúc tra cứu tài liệu thỉnh thoảng sẽ rơi vào giấc mộng, ngủ một lát, nhưng cho dù cường độ làm việc có cao cỡ nào cũng không khiến anh tiều tụy, ngược lại làm anh ngày một sắc bén. Anh hoàn toàn không màng thân thể của mình, không màng bất cứ chuyện nào khác, chỉ có chấp niệm duy nhất chính là tìm ra nửa phần thi thể còn lại của Tống Sanh, điều tra rõ ràng chân tướng cái chết của cô.

Không buông tha một dấu vết để lại, cũng không buông bỏ một kẻ hiềm nghi, hơn nữa được nhiều người hỗ trợ, so với tưởng tượng Khuất Diễm Trọng rất nhanh tiếp cận được với người có khả năng là hung thủ nhất.

Hạ Hồng Vân, tên đàn ông từng muốn tiếp cận Tống Sanh bị anh ngăn cản. Hắn là bạn học của em họ Du Tự Thần của Khuất Diễm Trọng, từng làm phụ rể trong lễ kết hôn của anh ta, chỉ là mấy năm nay không hay liên lạc. Là đứa con thứ hai không được yêu thương nhưng trong nhà lại có chút tiền, sau khi có được chút vốn liền mở công ty riêng, hoạt động cũng không tệ, có điều không mấy phát triển.

Hạ Hồng Vân này, người quen biết hắn đều nói hắn hay xấu hổ, là người đàn ông thập phần ngây thơ, cuộc sống bình thường vô cùng sạch sẽ, thiện lương hào phóng thích giúp đỡ mọi người, bạn bè đều cảm thấy hắn rất nghĩa khí, trong tư liệu Khuất Diễm Trọng điều tra thậm chí không ai nói xấu hắn.

Sau khi thành niên, Hạ Hồng Vân rời khỏi nhà họ Hạ, một mình sống bên ngoài, ngoại trừ du lịch cùng bạn bè, phần thời gian còn lại hắn sống ở biệt thự, giống như ẩn cư, mỗi mùa hắn đều đổi một chỗ ở, phần lớn chỗ ở đều nằm trên núi, thỉnh thoảng sẽ ở bên bờ biển, bạn bè đều gọi hắn là ẩn sĩ.

"Thành phố S, biệt thự Dung Sơn." Nơi ở của Hạ Hồng Vân.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưu Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: (Hết)

Kết thúc, không có phiên ngoại.

"Cái đuôi nhỏ kia của anh bị bắt rồi, chỉ sợ rất nhanh anh ta sẽ dẫn người tới tìm, tôi khuyên anh tốt nhất là nhanh chóng giấu đồ đi, những kẻ phản bội kia đã bị tôi phát hiện. Hiện tại ốc còn không mang nổi vỏ ốc, lúc trước ông chủ kêu tôi liên minh với anh, từ giờ trở đi quan hệ hợp tác giữa chúng ta kết thúc, anh đừng tìm tôi nữa."

Sau khi nhận điện thoại của Thương Lang, sắc mặt Hạ Hồng Vân tối tăm. Hắn thật không rõ, Khuất Diễm Trọng vừa ra tù, thế lực khi trước đã dùng hết sạch sẽ, hơn nữa vì tin người yêu chết mà thiếu chút hóa điên, vì cái gì mà nhanh hoai nghi tới hắn như vậy? Rõ ràng thám tử của hắn đã nói, Khuất Diễm Trọng vì cái chết của Tống Sanh, ngày hóa điên đã còn không xa, sao anh ta đột nhiên phát hiện điểm không thích hợp mà điều tra tới hắn chứ?

Nhưng tin tức của Thương Lang luôn luôn chính xác, mấy năm nay hắn là nhờ Thương Lang hỗ trợ mà che giấu biết bao hành vi phạm tội, sống vô cùng tiêu dao, chợt nghe Thương Lang nhắc nhở, hắn không thể không chú ý.

Cho dù biết thì thế nào, không có chứng cứ, chẳng lẽ anh ta tự mình tới đây giết hắn?

Quả nhiên, ngày hôm sau, biệt thự của Hạ Hồng Vân nghênh đón đội cảnh sát của Tổng Ly Nguyên. Nhưng toàn đội không tìm được gì trong biệt thự, ở dưới nụ cười xám xịt của Hạ Hồng Vân mà rời đi.

Chờ Tổng Ly Nguyên dẫn người ra ngoài, Hạ Hồng Vân cười nhạo một tiếng, hắn còn tưởng Khuất Diễm Trọng có thể làm gì, nhưng kết quả anh ta chẳng làm gì cả, ai kêu anh ta tốt số, phía sau còn cả gia đình họ Tống "chính nghĩa" như vậy.

So với bọn họ, Tống Sanh đương nhiên đáng yêu hơn, một "người tốt" vì bạn của mình chết thảm mà biến thành hung thủ giết người, so với những kẻ chính nghĩa biết rõ sự thật lại không thể làm gì tốt hơn rất nhiều, cho nên hắn mới hao tổn tâm cơ biến cô thành tác phẩm nghệ thuật mình yêu tha thiết.

Có lẽ vì chuyện này kích thích ký ức, Hạ Hồng Vân bỗng nhiên muốn ôn lại quá trình chế tác tác phẩm nghệ thuật ưu tú nhất của mình. Mỗi một quá trình chế tác, hắn đều có ký lục ghi chép lại, mỗi khi tâm huyết dâng trào liền lấy ra thưởng thức, đương nhiên cái của Tống Sanh bị hắn xem đi xem lại nhiều

nhất, mỗi một lần xem, cảm giác kích động khi đó vẫn còn nguyên vẹn.

Có lẽ vì là Tống Sanh, quá trình quá mâu thuẫn, cũng quá phức tạp. Một hung thủ giết người mang thiện ý ôn nhu, một cô gái vô tư lại ích kỷ, một chúa cứu thế thông minh lại vụng về, cô có thể vì cứu người khác mà tổn thương chính mình, cũng có thể vì người mình yêu mà đi tổn thương người khác, vừa cứng cỏi, lại yếu ớt... Cảm giác chế tác một tác phẩm nghệ thuật như vậy quả thật quá tốt đẹp, chỉ tiếc hần không tìm được quá nhiều tư liệu sống của cô.

Thời điểm Hạ Hồng Vân đắc ý cho rằng bản thân thành công che giấu tất cả tội ác, Tống Ly Nguyên đã dẫn bốn người rời khỏi đội, tới nhà Khuất Diễm Trọng. Tống Ly Nguyên không biết Khuất Diễm Trọng rốt cuộc muốn làm gì, cũng không biết cái chết thật sự của Tống Sanh như thế nào, sở dĩ đồng ý cho anh hỗ trợ chẳng qua là vì anh là người yêu của em gái, cũng là người nhà của họ.

Mà bốn người nguy trang trà trộn vào biệt thự của Hạ Hồng Vân đều là người của Bishop, Khuất Diễm Trọng sở dĩ nhờ Tống Ly Nguyên làm như vậy chỉ là vì để bốn người bọn họ dạo quanh biệt thự một vòng, theo yêu cầu của anh... Đặt trong biệt thự mấy cái máy theo dõi mini.

Bốn người đều là nhân tài chuyên nghiệp, Hạ Hồng Vân căn bản không nhận ra bất cứ điều gì, vì để thể hiện chính mình vô tội, hần thậm chí còn cho bọn họ tra xét cả biệt thự. Bốn người mần mê trên máy tính của Khuất Diễm Trọng một trận, tình hình trong biệt thự của Hạ Hồng Vân lập tức xuất hiện trên màn hình.

Sau khi bốn người rời đi, Khuất Diễm Trọng an vị ngồi trước màn hình nhìn người đàn ông bên trong, nhìn hần mỉm cười nhẹ nhàng, thoải mái ngồi pha trà, hình như đang xem một đoạn ghi hình nào đó.

Đoạn ghi hình, một thân ảnh mảnh khảnh lão đảo chạy trong núi rừng u ám, hình ảnh luôn không gần không xa, kẻ quay như cao hứng truy đuổi con mồi. Hình ảnh ngày càng gần, thân ảnh kia ngày càng rõ ràng. Cô mặc áo sơ mi dính đầy máu tươi và bụi đất, cánh tay, cổ chân đều có vết thương nhỏ, nơi cô đi qua loang lổ vô số máu tươi.

Người trong màn hình đột nhiên quay đầu, cặp mắt quen thuộc như xuyên qua màn hình, xuyên qua thời gian nhìn Khuất Diễm Trọng. Cả người cô đầy thương tích, bị truy đuổi, như mèo bắt chuột, bôn ba ở núi rừng.

Đôi mắt của cô từng chịu tổn thương, từng dưỡng một đoạn thời gian đã khá hơn không ít, nhưng ban đêm cô vẫn không thể nhìn rõ, so với người thường tựa như kẻ mù. Thời điểm cô ở nhà, mỗi tối trong nhà đèn đều sáng ngời ngời, sau khi đèn tắt, cô thích nhất là tròng lớn đôi mắt sờ soạng mặt anh.

Còn cả chân của cô, sau lần bị thương đó, cô đã không thể như trước đây chạy nhảy bình thường, cô không thể vận động dồn dập, không thể chạy nhanh. Những lúc có anh, thậm chí là mỗi lần tản bộ, anh đều không cho cô đi quá xa, luôn tình nguyện công cô về nhà.

Nhưng cô gái anh luôn đặt trong lòng trân quý che chở, không biết nên làm thế nào thì trong đoạn ghi hình này, trên người lại có vô số vết thương, giống như con mồi bị người ta săn giết. Mỗi bước chân của cô đều để lại máu như đập lên tim anh, đau tới mất hết lý trí.

Bị người ta bắt lấy, bị người ta giết chết, cưa thành hai. Khuất Diễm Trọng nhìn màn hình, ánh mắt tối đen như mực, không nói một lời.

.....

Không khí trong núi rừng luôn vô cùng tươi mát, Hạ Hồng Vân từ nhà người bạn trở về biệt thự của mình, thích ý không ít. Dừng xe, hần vào phòng ngủ tắm rửa, một cơn gió thổi tới lướt qua bức màn trên ban công, lộ ra một bóng người mơ hồ.

Tắm xong, cảm thấy hôm nay chơi có chút mệt mỏi, Hạ Hồng Vân tới quầy rượu rót cho mình ly rượu vang đỏ, định buổi tối sẽ nghỉ ngơi sớm. Chỉ là không biết tại sao, rượu vừa vào bụng, cảm giác liền có chút không rõ ràng. Rượu này nồng độ cao vậy sao? Hạ Hồng Vân thấy có gì không đúng lắm, còn chưa tới mép giường, hần đã duy trì không được mà ngã xuống đất.

Choáng váng lắc đầu, hần vừa định đứng dậy thì phát hiện trước mặt cách đó không xa, một người đàn ông không tiếng không động sớm đã đứng đó.

"Là mày?" Sắc mặt Hạ Hồng Vân lập tức thay đổi, nhìn người đàn ông cầm dao phẫu thuật trong tay, hần lập tức luống cuống tay chân muốn bỏ chạy. Anh nhất định đã biết!

Trong lòng thâm than, Hạ Hồng Vân nghiêng ngả lão đảo xuống lầu. Chỉ là rượu kia thật kỳ lạ, hần không còn sức lực, chân mềm nhũn đi được mấy bậc thang liền bất cần mà lăn xuống, mãi tới lầu một.

Tro mắt nhìn người đàn ông từ trên đi xuống, từng bước một, Hạ Hồng Vân cắn môi muốn bò dậy tiếp tục chạy, chỉ là sau lưng truyền tới trận gió, hần vừa đứng dậy đã bị người phía sau dẫm lên lưng ép quỵ xuống đất. Ngay sau đó, đầu tóc bị kéo lên, mũi dao sáng như tuyết cách mắt trái của hần ngày càng gần.

Hết thắm một tiếng, Hạ Hồng Vân che mắt trái không ngừng chảy máu mà ngã xuống.

Chỉ là người đàn ông cầm dao vẫn giữ chặt hần, xuống tay vô cùng ổn định, liên tiếp dẫm mấy cái lên tay và chân của Hạ Hồng Vân. Sau đó anh kéo hần từ đất quay cuồng tới phòng khách, mở cửa vớt hần ra ngoài.

"Chạy đi, nói không chừng rời khỏi nơi này, mày sẽ được cứu."

Hạ Hồng Vân giãy giụa trong cơn đau nhìn người đàn ông không biểu cảm đứng ở cửa, lại nhìn bóng đêm bao quanh căn biệt thự, đột nhiên bò dậy vọt

vào rừng cây.

Người đàn ông đứng ở cửa theo sau hắn, lặng lẽ không tiếng động, bình tĩnh dẫm lên vết máu để lại ở phía trước.

Hạ Hồng Vân vừa chạy vừa đưa mắt nhìn phía sau, người đàn ông kia đã không còn đuổi theo. Khu rừng này thuộc về hắn, ở đây không có người ngoài, lúc trước là chỗ hắn dùng để chơi trò săn giết, nhưng hiện tại nhân vật đối ngược, cũng khiến hắn không thể nhờ sự giúp đỡ của ai. Có điều, hắn biết rõ địa hình nơi này, chỉ cần trốn qua một đêm, chỉ cần người đàn ông kia không tìm thấy hắn, hắn nhất định tìm được cơ hội chạy ra ngoài.

Nghĩ tới cơ hội được sống trước mắt, Hạ Hồng Vân cảm thấy có thêm vài phần sức lực, chạy càng nhanh. Nhưng đột nhiên dưới chân mắc phải dây thừng không thể nhìn thấy, cả người hắn ngã gục xuống đất.

"Lần đầu tiên chạy trốn, thất bại." Giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai, lòng tơ Hạ Hồng Vân dựng thẳng, còn chưa kịp phản ứng, tai trái đột nhiên trở nên lạnh lẽo, cảm giác đau đớn truyền tới, lỗ tai máu me đầm đìa bị vứt tới trước mặt.

"Được rồi, tiếp tục trốn."

Lần thứ hai sau khi bị bắt, Hạ Hồng Vân mất đi năm ngón tay trái, sau đó hắn lại được thả chạy. Nghe giọng nói kia, lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác sợ hãi của con mồi, cả người đều là thương tích, đau đớn trên thân thể và sợ hãi của tâm lý khiến hắn không thể tiếp tục bước thêm.

"Không trốn nữa sao? Cô ấy đau đớn như vậy còn tiếp tục trốn, mày sao có thể không trốn nữa hả?" Người đàn ông hạ đâm một dao xuống, khối thịt mỏng lập tức rơi ra, "Từ giờ trở đi, cách mười giây tao sẽ cắt một miếng thịt của mày, nếu mày không trốn, tao vẫn sẽ tiếp tục, bảo đảm cho mày có thể sống tới hừng đông, nhìn da thịt và khung xương của mình chia lìa."

Nhìn gương mặt của Khuất Diễm Trọng, Hạ Hồng Vân sợ hãi phát hiện anh không hề vui đùa, anh thật sự sẽ làm như vậy, vì thế ý chí muốn sống lập tức bùng nổ, hắn hét hoảng đẩy anh ra, lần nữa chạy trốn.

Người đàn ông cầm dao bị đẩy ra nhìn Hạ Hồng Vân toàn thân nhuốm máu, hai mắt không chớp lần nào, lần nữa theo sau.

Hạ Hồng Vân không biết mình đã bị bắt bao nhiêu lần, mỗi lần bị bắt, trên người hắn sẽ bị thiếu đi một ít đồ, cái loại cảm giác tróc từng miếng thịt trên người cơ hồ bức hắn phát điên.

Đây là lần hắn chạy xa nhất, dường như sắp tới đường lớn. Hạ Hồng Vân thậm chí thấy được xe cộ, hai mắt lập tức sáng lên, chỉ cần tới ven đường, lập tức sẽ có người phát hiện ra hắn, tới lúc đó hắn sẽ được cứu!

Niềm vui sắp chạy thoát tràn ngập trong đầu làm hắn nhin không được mà nhếch mép cười.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười trên mặt Hạ Hồng Vân liền cương cứng.

Đi được ba bước, một bóng người không nhúc nhích đã đứng đó, chặn ngay con đường được sống của hắn, giống hệt những lần trước. Hạ Hồng Vân theo bản năng mà run rẩy, nhìn người đàn ông kia lại gần, nhưng hắn đã không còn sức lực để lui về sau, chỉ biết trơ mắt nhìn chính mình bị bịt miệng, kéo khỏi nơi này, cơ hội được sống ngày càng xa.

Khuất Diễm Trọng vứt hắn ngay cửa biệt thự, nói: "Trốn đi."

Lần nữa nghe được lời này, Hạ Hồng Vân rút cuộc đã nhin không được, vô thức cầu xin: "Tôi biết sai rồi, cầu xin anh, xin anh tha cho tôi, đừng giết tôi, thả tôi đi!"

"Tổng Sanh đâu?" Từ trên cao nhìn hắn, Khuất Diễm Trọng hỏi.

Hạ Hồng Vân bất chấp tất cả, vội vàng nói: "Tôi đưa anh đi, tôi đưa anh đi, chỉ cần anh tha cho tôi, tôi không muốn chết!"

Một cỗ hàn khí ập vào mặt, Khuất Diễm Trọng đi tới trước rương pha lê cuối cùng, duỗi tay đặt lên trên, lưu lại một vết máu.

Nhìn nửa khuôn mặt bên trong, ánh mắt của anh liền trở nên nhu hòa.

"Tổng Sanh, anh tìm được em rồi."

Hạ Hồng Vân ngã vào góc tường, trong miệng không ngừng lầm bầm: "Tha cho tôi, tha cho tôi."

Buổi sáng trong núi rừng thường tới rất sớm, chim chóc hót líu lo báo hiệu ngày mới, nhưng hôm nay sớm đã chú định không phải một ngày bình thường.

Nhận được tin, Tống Ly Nguyên liền dẫn người tới, dựa vào vết máu loang lổ trên đường núi mà vào biệt thự của Hạ Hồng Vân. Ngay cửa lớn biệt thự, bọn họ đã thấy máu tươi lan tràn đến bên trong.

Vừa vào cửa, đập vào mắt là một khối thi thể, đó chính là chủ nhân của biệt thự Hạ Hồng Vân, hắn bị người ta cắt làm đôi, ném vào đại sảnh. Tại đây, Tống Ly Nguyên tìm được vô số chứng cứ phạm tội của Hạ Hồng Vân, hắn hành hạ mười mấy cô gái tới chết, sau đó chụp hình quay video với thi thể tàn khuyết của người bị hại.

Hạ Hồng Vân cầu kết với kẻ xấu, lợi dụng đứa nhỏ An An của cô nhi viện Ánh mặt trời dụ Tống Sanh tới, sau khi đánh thuốc mê liền mang tới nơi này chơi trò săn đuổi, cuối cùng giết chết cô ấy, đem nửa thi thể của cô cùng đứa nhỏ đưa cho đám người buồn lậu, man thiên quá hải, thoát khỏi chế tài của pháp luật, biến bọn buồn người thành kẻ chịu tội thay.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể tránh, cái chết của hắn giống hệt người bị hại.

Và người làm ra tất cả chuyện này, Tống Ly Nguyên tìm được anh và Tống Sanh trong nhà của hắn. Khuất Diễn Trọng ôm một nửa thi thể của Tống Sanh, an tường ngủ trên giường, trên ngực cắm con dao phẫu thuật, đã chết hồi lâu.

Cửa sổ rộng mở, ánh mặt trời tươi đẹp dừng trên thi thể đầy máu, tất cả đều có vẻ an tường bình tĩnh.

"Nếu có một ngày em đi trước một bước, nếu anh không có cách nào chấp nhận, em cho phép anh ích kỷ một lần, tới tìm em." Năm đó, vừa thoát khỏi nguy hiểm, Tống Sanh ngồi trên giường bệnh đã nói như vậy.

--- Chính văn vẫn chưa hết ---

Hai mươi lăm năm sau.

Thành phố B, nhà họ Tống.

Phương Tĩnh ở trong phòng con gái không tìm được người, từ ban công nhìn xuống thì thấy cô nàng còn đang mặc áo ngủ ở trong vườn hoa đầm đá với ba của mình, liền tức giận, to tiếng: "Tống Tiêu, đồ của con đã chuẩn bị xong hết chưa? Sắp tới giờ rồi, con đừng để tới lúc đó không đuổi kịp xe! Còn không lên đây tắm rửa thay đồ!"

Dứt lời, bà trừng mắt nhìn Tống Ly Nguyên: "Còn anh nữa, có khái niệm thời gian không vậy? Đầm đá muốn luyện lúc nào chả được, không thấy con mình sắp trễ giờ sao? Mau vô nhà thu dọn rồi ăn sáng, sau đó chở con ra nhà ga!"

Cánh cửa ban công lâu hai đóng lại, cha con hai người dưới vườn hoa đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc dừng tay. Cô gái mười tám tuổi tên Tống Tiêu kia cười lộ vẻ lộ lúm đồng tiền trên má, chọc chọc cánh tay của ba mình, hỏi: "Ba, không phải ba nói mẹ là mỹ nhân lạnh lùng của cục cảnh sát sao? Sao tính tình ngày càng nóng như lửa thế?"

Tống Ly Nguyên sờ mũi, nhìn qua vẫn vô cùng uy nghiêm, hạ giọng nói: "Lúc trẻ, thời điểm con chưa sinh ra cô ấy đúng là mỹ nhân lạnh lùng, chỉ là..."

Cửa sổ lần nữa bị mở ra, lộ tới gương mặt của Phương Tĩnh cười như không cười: "Em nghe thấy hết rồi."

Hai cha con bên dưới ho khan một tiếng rồi làm bộ nhìn xung quanh, sau đó nhìn nhau quyết đoán sử dụng chiến lược rút lui.

Gà bay chó chạy qua bữa ăn sáng, Phương Tĩnh mất hình viên đạn hóa tốc thu dọn hành lý, Tống Tiêu và ông ba Tống Ly Nguyên lăn lộn ra khỏi nhà.

Trên đường ra ga, Tống Tiêu hỏi ba mình: "Mẹ thật sự không muốn con tới thành phố S học đại học sao? Mấy ngày nay mẹ chẳng thèm cười với con một cái."

Tống Ly Nguyên tay nắm vô lăng, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc: "Mẹ con là quá lo cho con."

Tống Tiêu vẫy tay, cười hi hi nói: "Lo cái gì chứ? Đã lớn thế này, con còn không thể tự lo cho mình sao, hơn nữa còn đi Nam Lâu từ nước M trở về, trước lúc khai giảng con dọn qua đó, có người chăm sóc mẹ còn gì để lo lắng nữa chứ?"

Tống Ly Nguyên thừa dịp đèn đỏ mà quay đầu nhìn thoáng qua con gái, sau đó thở dài: "Chủ yếu là vì cô của con, mẹ con quá để ý việc này."

Kỳ thật không chỉ có Phương Tĩnh, chính Tống Ly Nguyên cũng cảm thấy lo lắng. Con gái của ông càng lớn càng giống em gái Tống Sanh, gương mặt giống, tính cách cũng giống, có đôi khi thất thần, ông thật sự không thể phân biệt được đây là con gái mình hay là người em gái đã mất kia nữa.

Thành phố S đối với gia đình họ Tống mà nói là một nơi thương tâm, đứa con bọn họ yêu thương đã chết ở đó. Năm đó, án tử của Tống Sanh hoàn toàn kết thúc, sau khi hợp táng Khuất Diễn Trọng và Tống Sanh, anh liền tới thành phố B, sau không bao giờ quay lại nơi đó. Chỉ cái chớp mắt, thời gian đã qua hơn hai mươi năm, con gái của họ đã lớn như vậy.

Từ lúc Tống Tiêu nói muốn tới thành phố S học đại học, hai vợ chồng Tống Ly Nguyên đều mấy đêm không ngủ, ngay cả ba mẹ đã về hưu dưỡng lão cũng gọi điện tới hỏi. Bọn họ không biết vì sao lại nhớ tới Tống Sanh, có lẽ vì Tống Tiêu quá giống cô ấy, hơn nữa còn tới thành phố S miễn cảm kia.

Chuyện người lớn trong nhà cố ý tránh né, Tống Tiêu lại hoàn toàn không hề để ý: "Ông bà và mẹ là quá nhọc lòng thôi, lần này chắc chắn không giống, con bảo đảm. Bọn họ sao không nhìn thân thù của con chứ, tuy không thể đối chọi với bốn năm người nhưng tự bảo vệ chính mình cũng là quá đủ." Tống Tiêu làm ra cái thế xuất chiêu.

Tống Ly Nguyên cười cười, trong mắt có chút hoài niệm, giống như nhìn thấy một người nào khác khiến gia đình không thể bớt lo.

"Con an phận một chút, mấy ngày nay qua nhà đi Nam Lâu, đừng gây cho người ta thêm phiền phức. Di Nam Lâu là bạn tốt của cô con, chú Du lại là em họ của dưỡng, nhưng bọn họ ở nước M lâu rồi không về, hai nhà chúng ta gần đây cũng không liên lạc, chủ yếu là vì cô của con... Di Nam Lâu rất thích con, mời con qua ở, con đừng có kiêu căng, ngoan ngoãn một chút. Còn nữa, di Nam Lâu có một đứa con trai lớn hơn con năm tuổi, hình như bị

bệnh tim, con đừng có đi tìm người ta đánh nhau, biết chưa?" Tổng Ly Nguyên đối với cô con gái thích đánh nhau này, so với em gái chỉ có hơn chứ không kém không thể yên tâm.

"Vâng, trưởng quan!" Tổng Tiêu không biết đã nghe ba mẹ lời nhai bao nhiêu lần, lỗ tai cũng sắp đóng kén, vội cười hi hi thay đổi đề tài.

Tổng Tiêu được cả nhà yêu thương, có thể nói trên người cô nhận được tình thương của hai người, một phần thuộc về bản thân, còn một phần thuộc về người cô rất sớm của mình. Bởi vì cô rất giống người cô quá cô, cho dù là ông bà ba mẹ, hay là những người bạn của cô ấy, tất cả đều đối tốt với cô. Di Nam Lâu này cũng là một trong số đó.

Trên thực tế, Tổng Tiêu lựa chọn vào thành phố S học đại học, phần lớn là vì người cô đó, đương nhiên điểm này cô không nói cho bất kỳ kẻ nào. Nhà cô có ảnh của cô ấy, còn không ít đồ dùng ngày xưa, tất cả đều đặt trong một căn phòng, khi nhỏ cô thường lên chạy vào lật xem vài thứ, chỉ khi tận mắt nhìn thấy cô mới tin chính mình thật sự rất giống cô ấy.

Cô thích người cô này, đối với cô như có cảm giác quen biết hồi lâu, cũng thích cuộc sống cô ấy từng có ở thành phố S. Đây lòng vẫn luôn có thứ gì đó thúc giục, lôi kéo cô tới thành phố S, cho nên cô liền tới.

Mà giờ phút này ở thành phố S, nhà họ Du mới về nước được mấy ngày, Nam Lâu giờ là quý phu nhân đang chỉ huy bảo mẫu dọn dẹp phòng khách. Du Tự Thần ngồi một bên, nhìn đáng vẻ này, nhìn không được mà mở miệng nói: "Còn chưa về đâu, máy bay của Tinh Trạch là buổi chiều."

Nam Lâu trừng mắt một cái: "Ai quản đứa nhỏ đó, dám nói ở bên kia có việc chưa làm xong nên không chịu cùng chúng ta trở về, nó đã nói như vậy, một mình trở về là được! Em là đang mong đón đứa cháu gái của em! Anh có phải quên mất việc này rồi không?"

"Tuyệt đối không có!" Du Tự Thần vội trả lời, "Cháu gái của em cũng chính là cháu gái của anh, chúng ta chắc chắn phải chiều đãi cô bé kia thật tốt, để cô bé coi chúng ta như nhà của mình!"

"Vâng còn được." Nam Lâu thả lỏng sắc mặt, đột nhiên lại có chút khản trương, hỏi Du Tự Thần, "A, anh nói xem Tiểu Tiêu có thích em không, dù sao bọn em cũng chưa từng gặp mặt, chỉ có mỗi năm gửi quà mà thôi, lần này đột nhiên mời con bé tới ở, nếu nó không vui thì làm sao bây giờ?"

"Em nghĩ nhiều rồi, em đẹp như vậy, ai dám không thích em?" Du Tự Thần cẩn thận dỗ dành bà xã của mình.

Nam Lâu cầm tay ông nhìn đồng hồ, lập tức hấp tấp xoay người ra ngoài: "Tới giờ rồi, chúng ta đi đón cô bé."

"Hả?" Du Tự Thần bắt đắc dĩ theo sau, cô bé kia hai tiếng nữa mới tới mà!

Nam Lâu ở nhà ga vừa thấy Tổng Tiêu kéo vali vành mắt liền đỏ, dọc đường không ngừng hỏi han ân cần, nhìn chăm chăm cô xuyên qua nước mắt. Tổng Tiêu ôm hộp khăn giấy, thỉnh thoảng đưa cho bà, trong lòng cảm thấy có gì đó đặc biệt kỳ quái.

Cảm giác này kéo dài tới cơm trưa, bữa ăn còn chưa bắt đầu, cái chén trước mặt đã đầy áp như núi, Tổng Tiêu không mở miệng từ chối di Nam Lâu nhiệt tình quá mức tiếp tục gắp đồ ăn cho mình, nhưng vì dạ dày, cô liền tìm đề tài, hỏi: "Còn một ăn trai nữa sao không thấy cùng ăn trưa?"

Nam Lâu cười trả lời: "Nó vẫn chưa về, vợ chồng bọn di về trước, nó có chút việc, buổi chiều mới lên máy bay, có lẽ tới tối mới đến." Nói tới đây, bà đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại nói, "Con trai di tên Du Tinh Trạch, năm nay hai mươi ba tuổi, đã là tiến sĩ y học, rất lợi hại đó, hơn nữa trông còn tuấn tú, Tiểu Tiêu có hứng thú làm con dâu của di không?"

Tổng Tiêu cười ngây ngô, vui đầu ăn cơm. Nam Lâu càng nghĩ càng thấy con trai nhà mình rất xứng đôi với Tổng Tiêu, vì thế nỗ lực tác hợp: "Tinh Trạch sinh ra liền bị bệnh tim, vì để chữa trị cho nó cả nhà đã dọn tới nước M, hai năm trước đây cuối cùng cũng chưa hết, nó cũng biết tranh đua, nhiều năm tuy không khỏe nhưng vẫn cố gắng học tập, thành tích trước nay đều rất tốt, ngay cả thầy giáo cũng nói nó là thiên tài. Ở trường Tinh Trạch được rất nhiều người theo đuổi, nhưng trước giờ nó vẫn chưa có bạn gái, ngay cả người bạn cũng không, gia đình nói thế nào cũng không nghe, từ nhỏ đã bày ra gương mặt đen như than. Con có gặp đứa trẻ nhà nào ghét bỏ ba mẹ nó chưa? Tên nó kia từ nhỏ đã không gần gũi với gia đình, trưởng thành càng quá phận, đồ của nó nó không cho ai chạm vào, tính cách như vậy không biết là giống ai..."

Du Tự Thần nghe vậy liền đột nhiên xen vào: "Anh cảm thấy tính cách con trai mình có chút giống anh họ anh."

Nam Lâu không nói nữa, nhưng Tổng Tiêu vừa nghe liền lập tức thấy hứng thú, hỏi: "Giống dạng nào?"

"Đúng vậy, đều thích ở một mình, không hay tiếp xúc với người lạ." Du Tự Thần có muốn nói gì đó nhưng bị ánh mắt của Nam Lâu ngăn lại, chỉ đành nuốt lời định nói trở về, nín cười kêu Tổng Tiêu tiếp tục dùng bữa.

Tổng Tiêu cũng không truy hỏi, nếu di Nam Lâu đã không muốn nhắc tới, vậy cô không nói nữa, ăn xong bữa cơm liền cùng hai người đi dạo chào hỏi hàng xóm.

Đi một vòng, từ xa, Tổng Tiêu thấy đám trẻ ở quảng trường vui đùa la hét. Lại thấy chó nhà người ta uy vũ hùng tráng, cô thuận tay chọc mấy cái, sau khi bị đuổi qua mười mấy con phố, hoàn toàn lạc đường.

Tổng Tiêu lạc đường cũng không thèm để ý, dứt khoát vừa đi vừa ngắm phong cảnh. Đi dạo suốt ba bốn giờ như vậy, chân đã có chút đau nhức, Tổng Tiêu liền ngồi xuống bậc thang ven đường nghỉ ngơi.

"Đuổi nó tới bên này! Xem tao dùng cục đá chơi nó!"

"Gâu gâu gâu!"

"A, lại đây lại đây, nó muốn cắn tao kia!"

"Mau đánh nó, mau đánh nó!"

Tổng Tiêu theo tiếng đi qua, liền thấy ba đứa trẻ vây đánh một chú cún dơ bẩn. Tổng Tiêu đứng lên, hùng hổ dọa bọn nhóc bỏ chạy, một phen cứu vớt chó con rồi trở lại bậc thang.

Chó con không ngừng giẫy giụa, Tổng Tiêu nhìn trái phải, quyết định tới quán ăn vặt bên cạnh mua chút đồ, bắt đầu chọc: "Có muốn ăn không? Muốn ăn thì sửa một tiếng."

"Tới đây, bên này."

Chó con ăn xong vẫn không chịu đi, chỉ ngoan ngoãn ngồi xổm bên chân Tổng Tiêu. Tổng Tiêu dùng ngón tay chọc cái mũi ướt át của nó, cùng nó dùng cặp mắt đậm dề nước mắt nhìn nhau, buồn rầu than: "Mày muốn đi theo tao sao? Nhưng tao phải lập tức chuyển tới ký túc xá của trường, không thể nuôi mày."

"Nè, đừng có dùng bộ dáng đáng thương như vậy nhìn tao nữa, hay là... Hay là tao tìm cho mày một chủ nhân khác được không?"

"Gâu gâu!"

"Nhưng tìm thế nào đây? Hay là viết cho mày tờ giấy "Cần thu nhận", thế nào?"

"Gâu gâu!"

"Người đồng ý hả? Vậy chúng ta quyết định như thế!" Tổng Tiêu đứng là đi tìm một tờ giấy viết ba chữ "Cần thu nhận" đeo cho chó con, sau đó một người một cún ngồi ở ven đường nhìn mọi người đi lại, những người đi qua đều sẽ ngó vài lần, nhưng không một ai có ý định tiến lên hỏi thăm.

Mắt thấy trời sắp tối, còn không về nữa đi Nam Lâu có lẽ sẽ phải ra tìm, nhưng lại nhìn chú cún, Tổng Tiêu cảm thấy không thể vứt bỏ nó ở chỗ này mặc kệ.

Ngay thời điểm có chút buồn rầu nhìn động vật nhỏ bé kia, cô bỗng phát hiện trước mắt có một người đàn ông trẻ tuổi kéo va li đi tới.

Áo sơ mi trắng quần đen đơn giản, cả người trắng đen rõ ràng, có thể nói là vô cùng sạch sẽ. Cặp mắt kia cũng rất sâu, giờ phút này lặng lẽ nhìn cô, thế nhưng lại khiến cô hoảng hốt như cảm thấy chính mình đã bị nhìn rất lâu.

Tổng Tiêu thật không thể ngờ bản thân lại nhìn một người đàn ông xa lạ tới xuất thần như vậy, hơn nữa trái tim còn đập thình thịch tựa như coi trọng người ta. Nếu không phải đôi mắt đồ hoe khó hiểu của bản thân lúc này, Tổng Tiêu thật sẽ cảm thấy đây chính là cầu huyết nhất kiến chung tình.

Tổng Tiêu thật không thể lý giải cảm xúc lúc này, cô không phải người thích khóc, nhưng hiện tại, chẳng có tình huống nào xảy ra, nước mắt của cô lại đột nhiên rơi xuống. Kết quả, hai người đều bị đối phương dọa sợ.

Hành động đi trước suy nghĩ, sau khi hoàn hồn Du Tĩnh Trạch cảm thấy kinh ngạc không thôi. Nếu là ngày thường, nhìn tình cảnh như vậy, anh tuyệt đối không thêm liếc mắt một cái mà đi qua, không đứng, nếu là bình thường, anh căn bản sẽ không nhìn một người xa lạ lâu như vậy. Nhưng vừa rồi anh tựa như đã mê muội, vừa nhìn cô gái ngồi ven đường này, đôi chân không thể tiếp tục di chuyển.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, thiếu nữ buồn rầu cũng chó con mang thẻ bài viết ba chữ xiêu vẹo "Cần thu nhận", tất cả nhìn qua đều mang lại cảm giác quen thuộc, giống như rất lâu trước đây đã từng xảy ra sự tình tương tự. Nhưng chuyện này không có khả năng, anh mới hai mươi ba tuổi, trước nay đều sống ở nước ngoài, hôm nay là lần đầu về nước.

Nhưng anh lại ngơ ngác nhìn chằm chằm cô gái kia, thời điểm nhìn người ta khóc, anh thậm chí còn muốn tiến lên lau nước mắt cho cô, điều này hoàn toàn không phải sự tình anh nên làm.

Hơn nữa... Một tay Du Tĩnh Trạch đè ngực, cái nơi vừa khỏi hẳn lại xuất hiện chút đau đớn, anh nhớ rõ bệnh tim của mình đã hoàn toàn hồi phục, đáng lẽ không nên xuất hiện cảm giác như vậy, nhưng trái tim đột nhiên nhức nhối và cái cảm xúc kỳ lạ trong lòng, tất cả đều khiến anh thật không rõ.

"Anh không sao chứ?" Tổng Tiêu khó khăn lắm mới ngừng khóc, nhìn người đàn ông ôm ngực liên nhủu mày, nhịn không được mà lo lắng hỏi.

Người đàn ông nhìn cô, lắc đầu đứng dậy, kéo vali của mình tránh đi.

Tổng Tiêu cầm khăn giấy cúi đầu lau mũi, nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu, lại thấy người đàn ông kia đi rồi trở về. Anh đứng một lúc, đột nhiên mở miệng nói một câu không đầu không đuôi: "Tôi có thể nuôi."

Tổng Tiêu không kịp phản ứng, mờ mịt nhìn anh. Người đàn ông nhấp môi, lặp lại câu khi nãy: "Tôi có thể nuôi, em... Đừng khóc nữa."

Tổng Tiêu nhìn thẻ bài treo trên người con chó bên cạnh, đột nhiên hiểu ra, người đàn ông này nói chó con anh ta có thể nuôi, hơn nữa nghe ý của anh ta,

anh ta tựa hồ cho rằng cô khóc là vì không ai tình nguyện nuôi chú cún này. Nào anh ta có phải chứa thứ gì đó kỳ quái hay không?

"Ừm, cảm ơn anh."

"Không cần."

Hai người đôi mắt to đôi mắt nhỏ nhìn nhau, không ai nhúc nhích. Mãi tới khi chuông di động vang lên, Tống Tiêu ngưng ngừng cười lấy điện thoại, quả nhiên là di Nam Lâu gogij tới.

"A lô, di Nam Lâu sao? Con không sao, chỉ là hình như đang lạc đường... Hà? Không cần không cần, con tìm người hỏi được đường liền lập tức trở về, thật sự không cần, từ từ..." Tống Tiêu nhìn điện thoại đã ngắt kết nối, lại phát hiện chuông di động người đàn ông trước mặt vang lên.

Anh ta vừa nhận điện thoại, biểu tình có chút vi diệu: "Trong nhà có một cô bé đi lạc, kêu con thuận tiện tìm cô ấy về nhà luôn sao?"

Tống Tiêu lập tức nhận ra gì đó, chờ người đàn ông tắt điện thoại, cô liền cười ha ha: "Anh là con trai của di Nam Lâu?"

Du Tinh Trạch nhìn chằm chằm lúm đồng tiền trên má cô tới thất thần mấy giây, gật đầu.

Nụ cười của Tống Tiêu càng lớn.

"Vậy tôi phải chúc mừng anh, anh tìm được tôi rồi."

Trái tim Du Tinh Trạch bỗng nhiên trở nên mềm nhũn, trong lòng đột nhiên có ảo giác cả đời đang chờ câu nói này.

Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, nhưng lại giống như cố nhân trở về. Người đàn ông kéo va li cùng cô gái ôm chú chó trong lòng sánh vai đi dưới ánh đèn đường, cái bóng được kéo dài ra, cuối cùng giao nhau tại một chỗ.

Tất cả bắt đầu ở nơi này, kết thúc ở nơi này, lại lần nữa bắt đầu ở nơi đây.

Bốn năm sau, Tống Tiêu tốt nghiệp đại học, cùng giáo sư Du Tinh Trạch kết hôn.

Hôm hôn lễ, ba vợ tân nhiệm Tống Ly Nguyên chụp cho đôi vợ chồng trẻ tám hình, sau khi rửa ra, ông bỏ vào trang cuối cùng của một cuốn album. Album này, chục trang trước đều là ảnh chụp của em gái ông Tống Sanh và Khuất Diễm Trọng, tám hình cuối cùng dừng lại tại ngày bọn họ đính hôn, mà hôm nay, ở trang cuối, tám hình kết hôn khiếm khuyết bao nhiêu năm qua rốt cuộc cũng được ông tự tay đặt vào.

Hơn hai mươi năm trước, đôi tân nhân với khuôn mặt không phải hoàn toàn tương đồng, nhưng cái loại không khí xung quanh bọn họ lại phá lệ giống nhau.

"Cũng coi như là viên mãn." Tống Ly Nguyên thở dài, cất cuốn album.

Ngoài cửa sổ là trời xanh mây trắng, cô dâu mặc áo cưới vui vẻ được chú rể bế lên, tuần trăng mật của bọn họ sắp bắt đầu.

Hoàn ngày 25/08/2019.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mắc Chứng Bệnh Ưa Sạch Sẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.